JOHN VERDON

ÎNCHIDE OCHII STRÂNS

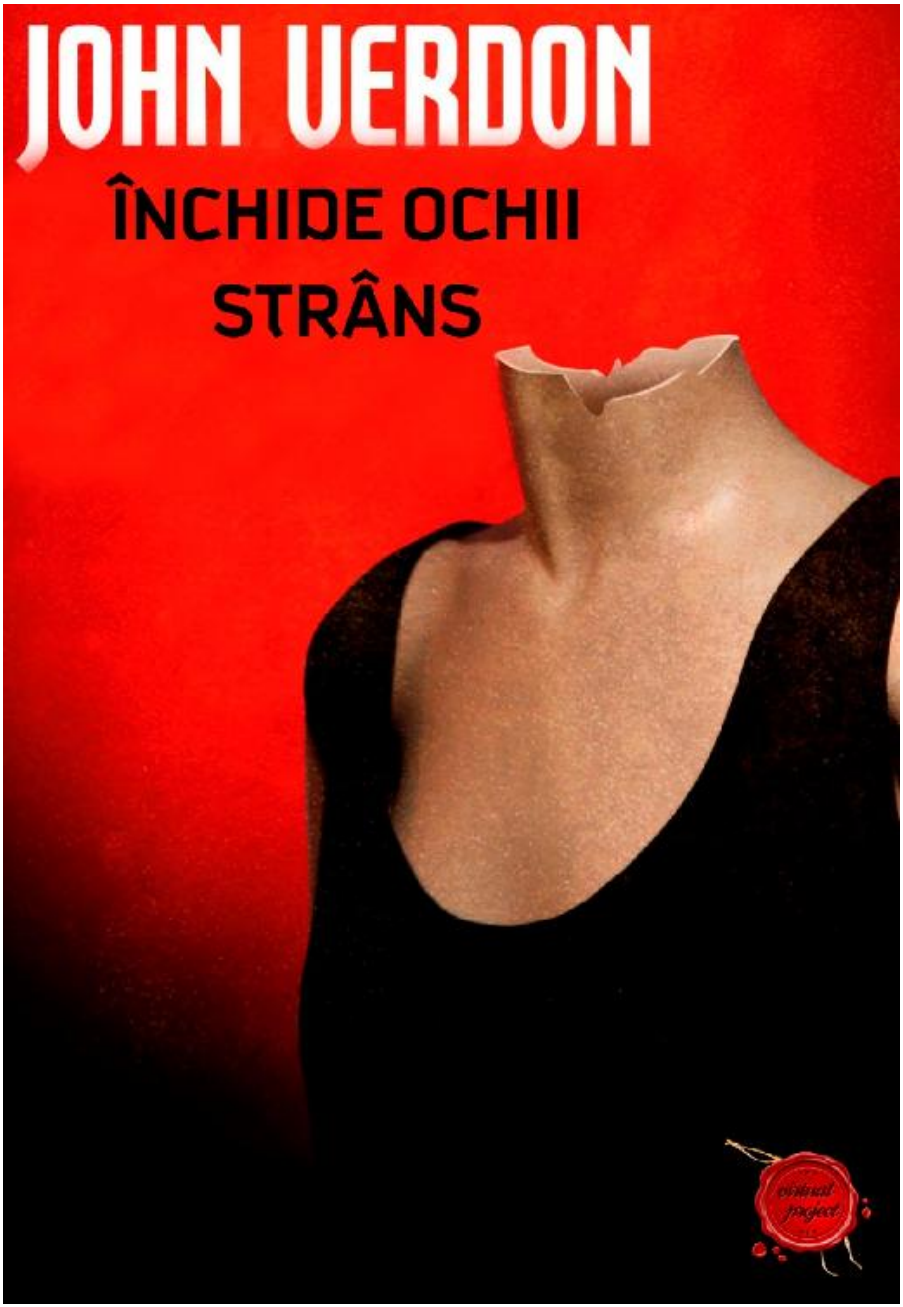

JOHN VERDON

Seria: Dave Gurney #2

ÎNCHIDE OCHII STRÂNS

Original: *Shut Your Eyes Tight* (2011)

Traducere din limba engleză și note de:
OANA CHIȚU

virtual-project.eu

PALADIN
2018

PROLOG

Soluția perfectă

Stătea în fața oglinzii și zâmbea pe deplin mulțumit de reflexia-i surâzătoare. Mai mulțumit nici c-ar fi putut să fie în clipa aia de el însuși, de viața lui, de inteligența lui – ba nu, era mai mult de atât, mai mult decât pură inteligență. Capacitatea lui intelectuală putea fi descrisă mai degrabă ca o înțelegere profundă a tot ce exista în lume. Chiar asta era – o înțelegere absolută ce depășea cu mult orice fel de înțelepciune omenească. Își privi în oglindă chipul tot mai zâmbitor, savurând fraza reușită pe care o contura pe măsură ce o gândea. Simțea, literalmente simțea, în sinea lui, cât de bine înțelegea tot ce ținea de umanitate. Cursul pe care-l luau evenimentele era dovada acestei abilități.

În primul rând, ca s-o spunem pe șleau, nu fusese prins. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore și în timpul în care Pământul aproape terminase o mișcare de revoluție, el era clipă de clipă în siguranță. Era totuși de așteptat, de vreme ce luase toate măsurile să nu lase nicio urmă, niciun indiciu care putea conduce pe cineva către el. Și nici nu apăruse cineva. Așadar, i se părea potrivit să considere că uciderea târfei ăleia îngâmfate fusese un succes desăvârșit.

Totul decursese conform planului, lin, definitiv – da, definitiv era cuvântul potrivit. Totul se petrecuse așa cum anticipase, fără poticniri, fără surprize… cu excepția acelui sunet. Vreun cartilaj? Pesemne că asta trebuie să fi fost. Ce altceva?

O chestiune atât de minoră încât n-avea niciun sens să mai resimtă și acum senzația pe care i-o produsese. Dar poate că intensitatea și persistența senzației erau rezultatele firești ale sensibilității lui nefirești. Agerimea avea un preț.

Sigur că trosnetul acela slab avea să devină într-o zi la fel de vag în amintirea lui ca imaginea sângelui, care începea deja să pălească. Era important să rămână cu picioarele pe pământ ca să-și aducă aminte că totu-i trecător. În cele din urmă și undele de pe lac pier.

PARTEA ÎNTÂI

Grădinarul mexican

Capitolul 1

Viața la țară

Era o dimineață de septembrie stăpânită de o liniște asemănătoare cu cea din inima unui submarin care plutește în imersie, cu toate motoarele oprite, pentru a păcăli dispozitivele de ascultare ale inamicului. Întregul peisaj era parcă țintuit de strânsoarea invizibilă a unei liniști absolute, liniștea dinaintea furtunii, o liniște la fel de profundă și de imprevizibilă ca oceanul.

Fusese o vară dubios de liniștită. Vremea aproape secetoasă secătuia puțin câte puțin viața din firele de iarbă și din copaci. Frunzele se făceau din verzi, maronii și începuseră deja să cadă în liniște de pe crengile arțarilor și ale fagilor, lăsând prea puține șanse pentru o toamnă colorată.

Dave Gurney stătea chiar în fața ușilor de sticlă ale bucătăriei lui în stil rustic, privind afară spre grădină și spre peluza tunsă ce despărțea casa spațioasă de pajiștea cu ierburi înalte ce cobora spre lac și spre hambarul vechi, vopsit în roșu. Dave nu prea era în largul lui și nu reușea să se concentreze, atenția zburându-i de la stratul de sparanghel din capătul grădinii la buldozerul mic și galben de lângă hambar. Sorbi abătut din cafeaua care începea să se răcească în aerul uscat.

Să pună îngrășământ sau să nu pună – asta era întrebarea legată de sparanghel. Sau cel puțin asta era prima întrebare. Dacă răspunsul era afirmativ, atunci apărea o a doua întrebare: vărsat sau ambalat? După cum aflase, de pe diversele site-uri pe care i le indicase Madeleine, îngrășământul era cheia succesului pentru cultivarea sparanghelului, dar lui Dave nu-i era prea clar dacă planta avea nevoie de un nou tratament pe lângă cel aplicat primăvara trecută.

Încercase, cu inima-ndoită, ca în cei doi ani de când se aflau în Catskills, să se ocupe de treburile casei și ale grădinii, pe care Madeleine și le asumase cu un entuziasm aproape instantaneu. Însă eforturile lui erau în permanență roase de termitele remușcării cumpărătorului – remușcare ce nu viza neapărat achiziția casei și cele douăzeci de hectare idilice, pe care continua să o considere o investiție bună, cât decizia importantă venită odată cu ea de a părăsi

Poliția din New York și de a se pensiona la patruzeci și cinci de ani. O întrebare nu-i dădea pace: să nu fi schimbat oare un pic cam prea devreme insigna de detectiv clasa I pentru îndatoririle de horticultor ale unui așa-zis moșier?

Îndoielile lui Dave erau îndreptățite de câteva evenimente prevestitoare. De când se mutaseră în paradisul lor bucolic, lui Dave i se zbătea din când în când pleoapa stângă. Spre mâhnirea lui și disperarea lui Madeleine, se apucase iar de fumat, după cincisprezece ani de abstinență. Și, bineînțeles, mai era și întâmplarea aceea despre care mai bine nu mai vorbea – decizia lui din toamna trecută de a se implica, la doar un an de la pensionare, în cazul oribil de crimă, Mellery.

Abia scăpase cu viață în urma acelei experiențe; ba o pusese chiar și pe Madeleine în pericol, și ca urmare a momentului de luciditate pe care îl aduce apropierea iminentă a morții, Dave se simțise pentru o vreme motivat să se dedice pe deplin plăcerilor simple ale noii lor vieți rurale. Dar nici nu-ți faci bine o imagine clară despre modul în care vrei să trăiești, că se și întâmplă ceva comic și, dacă n-o privești zilnic, începe să se șteargă treptat. Un moment de grație nu-i decât un moment de grație. Neasimilată, imaginea devine un fel de fantomă neclară pe retină, ce dispare precum amintirea unui vis, stingându-se până când, în cele din urmă, nu mai e decât o notă discordantă în murmurul de fundal al vieții tale.

Gurney își dădu seama că, odată ce-nțelesese procesul acela, nu însemna că putea să-l și inverseze cu vreo cheie magică – dar înțelese că cel mai bine era să manifeste un entuziasm moderat vizavi de traiul lor bucolic. Numai că el și soția lui vedeau lucrurile diferit. Dave se întreba dacă o persoană se poate într-adevăr schimba sau mai precis, dacă *el* se putea schimba vreodată. În momentele lui cele mai sumbre, Gurney se simțea descurajat de rigiditatea anchilozantă a felului său de a gândi și de *a fi*.

Situația cu buldozerul era un exemplu foarte bun. Dave cumpărase cu șase luni în urmă un buldozer mic, vechi și uzat și i-l descrisese lui Madeleine ca pe o unealtă utilă pentru domeniul lor de douăzeci de hectare de pădure și pășune și aleea nepavată de patru sute de metri. Dave îl vedea ca pe un bun mijloc de a face modificări și îmbunătățiri peisagistice – un lucru bun și folositor. Madeleine nu vedea în mașinărie o dovadă a promisiunii soțului ei de a se implica mai mult în noua lor viață, ci mai degrabă un simbol zgomotos și puțind a motorină al nemulțumirii lui Dave – al nemulțumirii lui față de împrejurimi, al supărării lui pentru că se mutaseră din oraș în munți, al obsesiei lui de a modela cu forța noua lor lume după chipul și asemănarea minții lui. Femeia nu-și exprimase nemulțumirea decât o dată, și atunci foarte pe scurt:

— De ce nu poți accepta pur și simplu ceea ce este în jurul nostru ca pe un dar, un dar absolut minunat fără să tot încerci să-l *repari*?

În timp ce stătea în fața ușilor de sticlă, amintindu-și cu neplăcere comentariul lui Madeleine și răsunându-i în minte tonul ei exasperat, auzi vocea reală a femeii de undeva din spate:

— E vreo șansă să te uiți azi la frânele bicicletei mele?

— Ți-am zis c-o să mă uit.

Dave mai luă o gură de cafea și se strâmbă. Cafeaua era enervant de rece. Gurney aruncă o privire la vechiul ceas cu pendulă de deasupra bufetului din lemn de pin. Mai avea cam o oră liberă înainte să trebuiască să susțină una dintre prelegerile ocazionale de la Academia de Poliție din Albany.

— Ar trebui să vii cu mine într-una din zilele astea, zise ea, ca și cum tocmai i s-ar fi năzărit ideea.

— O să vin, spuse el.

Ăsta era răspunsul clasic la invitațiile pe care soția lui i le făcea periodic de a o însoți în plimbările ei pe bicicletă, prin pădurile și pe pajiștile ținutului Catskills. Dave se întoarse spre Madeleine. Femeia stătea în pragul ușii bucătăriei, îmbrăcată cu niște colanți vechi, un hanorac larg și cu o șapcă de baseball pătată de vopsea. Dintr-odată, Dave nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ce e? zise ea, înălțând capul.

— Nimic.

Câteodată prezența ei îl fermeca aproape pe loc și atunci îi dispăreau din minte toate gândurile confuze și negative. Soția îi era una dintre acele ființe rare: o femeie foarte frumoasă căreia părea să-i pese extrem de puțin de felul în care arăta. Madeleine se apropie și rămase alături de el, privind pe geam.

— Căprioarele au mâncat semințele pentru păsări, spuse ea mai mult amuzată decât supărată.

În capătul celălalt al peluzei, trei recipiente pentru hrănirea păsărilor fuseseră smulse din suportul lor. Uitându-se la ele, Dave își dădu seama că, într-o oarecare măsură, împărtășea sentimentele binevoitoare ale lui Madeleine față de căprioare și de pagubele minore pe care le provocaseră – ceea ce părea ciudat, de vreme ce părere lui era complet diferită de a ei în privința dezastrului provocat de veverițe, care mâncau chiar acum semințele de pe fundul vaselor la care nu reușiseră să ajungă căprioarele. Agitate, rapide și cu mișcări agresive, veverițele păreau mânate de dorința lacomă de a consuma orice grăunte de hrană.

Pe măsură ce zâmbetul i se ștergea de pe buze, Gurney privea animalele cu o oarecare iritare despre care credea, în momentele sa de obiectivitate, că era un fel de reacție la tendința lui de a reflecta la prea multe lucruri – o stare de iritare creată și amplificată de aspectele

negative ale căsniciei. Madeleine credea că veveriţele sunt fascinante, isteţe, ingenioase şi demne de respect pentru energia şi determinarea lor. Părea să le iubească la fel de mult cum iubea majoritatea lucrurilor. El, pe de altă parte, ar fi vrut să le împuşte.

Ei bine, nu chiar *să le împuşte*, să le omoare sau să le schilodească, ci poate doar să le atingă puţin cu o armă cu aer comprimat, destul de tare cât să le gonească de pe hrănitoarele de păsări şi să le pună pe fugă în pădure, acolo unde le era locul. Crima, în sine, nu i se părea o soluţie. În cei douăzeci şi cinci de ani petrecuţi în NYPD, ca detectiv la secţia de omucideri, în care avusese de-a face cu oameni violenţi, într-un oraş violent, Dave nu scosese niciodată arma din toc şi abia dacă o atinsese în afara poligonului de tragere. Deci nu voia în niciun caz să-nceapă să o mânuiască acum. Nu era sigur ce-l atrăsese spre cariera de poliţist sau ce-l făcuse să-i rămână fidel atât amar de vreme, însă cu siguranţă nu dorinţa de a avea o armă şi nici soluţia simplă, dar înşelătoare de-a o folosi.

Dave îşi dădu seama că Madeleine se uita la el în felul ei curios şi scrutător – probabil îi ghicea gândurile cu privire la veverițe, după cât de tare strângea el din maxilar. Ca răspuns la aparenta ei intuiţie, Dave începu să spună ceva care să justifice ostilitatea lui faţă de şobolanii aceia cu cozi stufoase, dar chiar atunci sună telefonul. De fapt, două telefoane sunară în acelaşi timp, cel fix, din salon şi telefonul lui mobil aflat pe blatul de bucătărie. Madeleine se îndreptă spre salon. Gurney răspunse la mobil.

Capitolul 2

Mireasa măcelărită

Jack Hardwick era un cinic afurisit, grosolan, cu ochi sticloşi, care bea prea mult şi căruia i se părea că aproape totul în viaţă e o glumă nesărată. Puteai să-i numeri admiratorii înflăcăraţi pe degete şi nu prea inspira nici încredere. Gurney era convins că, toate motivaţiile îndoielnice odată înlăturate, Hardwick n-ar mai fi rămas cu niciuna.

Pe de altă parte, Dave îl considera unul dintre cei mai inteligenţi şi abili detectivi cu care lucrase vreodată. Aşa că atunci când puse telefonul la ureche şi-i auzi vocea inconfundabilă, aspră ca şmirghelul, îl încercă un val de sentimente contradictorii.

— Davey, băiete!

Gurney tresări. Nu fusese niciodată un „Davey” şi nici nu avea să fie, aşa că bănuia că tocmai de aceea îi spusese Hardwick astfel.

— Cu ce te pot ajuta, Jack?

Râsul zgomotos al lui Hardwick era la fel de enervant și nelalocul lui ca întotdeauna.

— Când lucram la cazul Mellery, te lăudai tot timpul că te trezești odată cu găinile. M-am gândit să te sun, să văd dacă e adevărat.

Trebuia mereu să înduri câteva mișcouri înainte ca Hardwick să catadicsească să treacă la subiect.

— Ce vrei, Jack?

— Chiar ai găini care cotcodăcesc și se găinățează la ferma aia a ta sau era doar așa, o vorbă din popor?

— Ce vrei, Jack?

— De ce mama dracului ar trebui să vreau ceva? Nu se poate ca un vechi amic să-și sune un alt vechi amic de dragul vremurilor trecute?

— Mai lasă-mă cu amicii tăi vechi, Jack, și zi-mi de ce m-ai sunat.

Hohotul răsună iar.

— Cât de glacial, Gurney, cât de rece!

— Uite, încă nu mi-am băut a doua ceașcă de cafea. Dacă nu treci la subiect în următoarele cinci secunde închid. Cinci… patru… trei… doi… unu…

— O miresică a fost căsăpită la nuntă. M-am gândit că te-ar interesa.

— De ce m-ar interesa așa ceva?

— Rahat, păi cum ar putea un detectiv de primă mână de la omucideri să *nu* fie interesat? Am zis că a fost căsăpită? Cred că ar fi trebuit să spun „măcelărită”. Arma crimei a fost o macetă.

— Detectivul de care zici s-a pensionat.

De partea cealaltă se auzi râsul ca un muget prelung.

— Nu glumesc, Jack. Chiar m-am pensionat.

— Ca atunci când te-ai băgat să rezolvi cazul Mellery?

— A fost o abatere temporară.

— Nu zău?

— Uite, Jack…

Gurney își pierdea răbdarea.

— Bine, te-ai retras. Am priceput-o. Dar lasă-mă două minute ca să-ți prezint oportunitatea.

— Jack, pentru numele lui Dumnezeu…

— Două amărâte de minute. Două. Atât de ocupat ești să-ți masezi bilele de golf de pensionar, că nu poți să stai de vorbă două minute cu vechiul tău partener?

Numai gândindu-se la asta, lui Gurney începu să i se zbată pleoapa.

— N-am fost niciodată *parteneri*.

— Cum dracu’ poți să zici așa ceva?

— Am lucrat împreună la câteva cazuri. N-am fost parteneri.

Dacă era s-o spună pe-aia dreaptă, Gurney trebuia să recunoască

faptul că el și Hardwick avuseseră, cel puțin dintr-un anumit punct de vedere, o relație unică. Cu zece ani în urmă, pe când lucrau în jurisdicții aflate la o sută șaizeci de kilometri distanță și anchetau piste diferite ale aceluiași caz de omucidere, cei doi detectivi descoperiseră, fiecare, câte o jumătate a trupului tăiat al victimei. O descoperire ca asta poate crea în munca detectivistă o legătură puternică, deși bizară.

Hardwick își coborî vocea într-un registru sincer, plin de patos.

— Mă asculți două minute sau nu?

Gurney cedă.

— Dă-i drumul.

Hardwick reveni la stilul lui oratoric de prezentator de bâlci cu cancer la gât.

— Evident, ești un tip ocupat, așa că am să trec direct la ce te interesează. Vreau să-ți fac o favoare imensă.

Hardwick făcu o pauză.

— Mai ești acolo?

— Vorbește mai repede.

— Ticălos nerecunoscător! Bine, uite ce am pentru tine. O crimă senzațională comisă acum patru luni. O puștoaică răsfățată și plină de bani se căsătorește cu un psihiatru celebru. O oră mai târziu, la petrecerea care avea loc în casa somptuoasă a psihiatrului, grădinarul lui dement o decapitează pe tipă cu o macetă și dispare.

Gurney își amintea vag că văzuse câteva titluri de ziar care se refereau, cel mai probabil, la aceeași întâmplare: DE LA EXTAZ LA BAIA DE SÂNGE ȘI MIREASĂ MĂCELĂRITĂ. Așteptă ca Hardwick să continue. În schimb, bărbatul începu să tușească atât de dezgustător, încât Gurney trebui să-și îndepărteze telefonul de la ureche.

În cele din urmă, Hardwick întrebă iar:

— Mai ești acolo?

— Da.

— Mut ca un cadavru. Ar trebui să scoți un bip o dată la zece secunde, ca să știe oamenii că încă trăiești.

— Jack, de ce dracu' m-ai sunat?

— Îți ofer cazul vieții tale.

— Nu mai sunt polițist. N-are sens ce spui.

— Poate că odată cu vârsta te lasă și auzul. Cât ai, patruș'opt sau optzeș'patru? Ascult-aici! Acum urmează partea interesantă. Fiica unuia dintre cei mai bogați neurochirurgi din lume se căsătorește cu un psihiatru controversat, un psihiatru care a apărut la *Oprah*, pentru numele lui Dumnezeu. O oră mai târziu, printre două sute de invitați, fata intră în căsuța grădinarului. Băuse și ea câteva păhărele și dorea ca grădinarul să închine un pahar alături de ceilalți. Când vede că mireasa nu mai iese, mirele trimite pe cineva după ea, dar ușa căsuței

e încuiată și femeia nu răspunde. Apoi soțul, renumitul dr. Scott Ashton merge și bate la ușă și o strigă. Nu se aude nimic. Tipul face rost de cheie, descuie ușa și își găsește nevasta acolo, în rochie de mireasă, dar fără cap. Fereastra din spate a căsuței e deschisă și grădinarul nu e de găsit. În scurt timp, toți polițiștii din district sosesc la locul faptei. În caz că nu te-ai prins încă, ăștia sunt oameni foarte importanți. Cazul pică în brațele noastre, la Biroul pentru Investigații Criminalistice; mai exact la mine în brațe. Chestia e destul de simplă – trebuie găsit grădinarul nebun. Apoi lucrurile se complică. Tipul ăsta nu e deloc un grădinar ca toți ceilalți. Renumitul dr. Ashton îl luase într-un fel sub aripa lui ocrotitoare. Hector Flores – ăsta e grădinarul – era un muncitor mexican fără acte. Ashton îl angajează și-și dă seama numaidecât că omul e inteligent, foarte inteligent, așa că începe să-l testeze, să-l ambiționeze, să-l educe. După vreo doi-trei ani, Hector devine mai mult un fel de protejat al doctorului decât ăla care-i greblează frunzele de pe peluză. Tipul e aproape un membru al familiei. Aparent, odată cu noul statut câștigat, Hector îndrăznește să aibă chiar o aventură cu soția unuia dintre vecinii doctorului. Señor Flores e un personaj tare interesant. După crimă, tipul dispare de pe fața pământului, cu tot cu nevasta vecinului. Ultima urmă concretă lăsată de Hector e maceta însângerată, abandonată la vreo sută cincizeci de metri mai încolo, în pădure.

— Și cum s-au sfârșit toate astea?

— Nicicum.

— Ce vrei să spui?

— Genialul meu căpitan a avut o viziune deosebită asupra cazului – poate-ți amintești de Rod Rodriguez.

Gurney își aduse aminte de personaj și-l trecură fiorii. Cu zece luni în urmă – șase luni înainte de crima despre care-i vorbea Hardwick – Gurney fusese implicat, semioficial, într-o anchetă condusă de o echipă de la Biroul de Stat pentru Investigații Criminalistice, sub comanda rigidului și ambițiosului Rodriguez.

— S-a gândit că ar trebui să-i interogăm pe toți mexicanii aflați pe o rază de treizeci de kilometri de la locul crimei și să-i amenințăm în fel și chip până când vreunul dintre ei ne va fi condus la Hector Flores; iar dacă chestia asta nu mergea, atunci n-aveam decât să lărgim raza la optzeci de kilometri. Pentru asta voia el să alocăm toate resursele, sută la sută.

— Și tu n-ai fost de acord cu asta?

— Mai erau și alte căi de explorat. E posibil ca Hector să nu fi fost ceea ce părea. Toată afacerea avea un iz cam dubios.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— I-am zis lu' Rodriguez că are numai bășini în cap.

— Pe bune?

Gurney zâmbi acum pentru prima dată.

— Da, pe bune. Așa că mi-au retras cazul și i l-au dat lui Blatt.

— Blatt?!

Numele îl făcea pe Gurney să se gândească la o îmbucătură dintr-o mâncare stricată. Pentru Dave, anchetatorul Arlo Blatt era singurul detectiv de la BIC mai enervant decât Rodriguez. Blatt era întruchiparea unei atitudini pe care profesorul preferat al lui Gurney, de la colegiu, o descrisese cu ani de zile în urmă ca fiind „ignoranța înarmată și gata de luptă".

Hardwick continuă:

— Așa că Blatt a făcut exact ce i-a spus Rodriguez și n-a ajuns la niciun rezultat. Au trecut patru luni și avem mai puține informații decât la început. Dar pun pariu că te întrebi ce legătură au toate astea cu Dave Gurney.

— Mi-a trecut prin cap.

— Mama miresei e nemulțumită. Are suspiciuni cum că investigația a fost făcută de mântuială. Nu are încredere în Rodriguez, crede că Blatt e un idiot. Însă crede că tu ești un geniu.

— Cum?

— A venit la mine săptămâna trecută – la patru luni de la ziua crimei. M-a întrebat dacă pot să preiau iarăși cazul, și dacă nu e posibil, dacă pot să lucrez la el pe ascuns. I-am zis că nu ar fi o abordare foarte practică. Aveam mâinile legate, deja eram în relații tensionate cu biroul. În orice caz, i-am spus că se întâmplă să-l cunosc pe cel mai decorat detectiv din istoria Poliției din New York, pensionat de curând, încă plin de energie și de vigoare, un bărbat care ar fi mai mult decât bucuros să-i ofere o alternativă la abordarea lui Rodriguez și a lui Blatt. Și, ca să pun cireașa pe tort, coincidența a făcut să am la mine un exemplar din revista New York cu articolul ăla adorabil despre tine după ce ai rezolvat cazul Moș Crăciunului Satanist. Cum te-au numit atunci? Superpolițistul? Femeia a fost impresionată.

Gurney se strâmbă. Mai multe răspunsuri posibile se ciocneau în mintea lui, anulându-se unele pe altele. Hardwick păru încurajat de tăcerea lui.

— I-ar plăcea nespus să te întâlnească. Ah, chiar, ți-am zis? E frumoasă de pici, pe la patruzeci și-un pic de ani, dar arată de treizeci și doi. Și-a spus clar că banii nu reprezintă o piedică. Ai putea cere orice sumă. Serios – două sute de dolari pe oră n-ar fi o problemă. Nu că tu ai fi motivat de ceva atât de lumesc precum banii.

— Apropo de motivații, ție ce-ți iese din afacerea asta?

Hardwick încercă să pară inocent, însă tonul lui căpătă valențe de-a dreptul comice.

— Să văd că se face dreptate? Că ajut o familie care a trecut printr-

un coșmar? Adică, pierderea unui copil e cel mai îngrozitor lucru din lume, nu?

Gurney îngheță. Remarca asta încă îi săgeta inima. Trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când Danny, care pe atunci abia împlinise patru ani, sărise în fața unei mașini, când Gurney nu era atent la el. Dave descoperise însă că suferința nu era o experiență prin care puteai trece o dată și pe care să o poți lăsa în urmă – așa cum susținea înțelepciunea populară stupidă. Adevărul era că durerea se întorcea în valuri întrerupte de momente de paralizie, de uitare, de viața de zi cu zi.

— Mai ești acolo?

Dave mormăi.

— Vreau să fac tot ce pot pentru oamenii ăia, continuă Hardwick. În plus…

— În plus, interveni Gurney, vorbind repede pentru a-și alunga emoția paralizantă, dacă m-aș implica, ceea ce nu intenționez să fac, Rodriguez ar lua-o razna, nu? Și dacă aș reuși să descopăr ceva nou și semnificativ l-ar pune pe Blatt într-o lumină foarte proastă, nu? Să fie ăsta unul dintre motivele tale?

Hardwick își drese iar glasul.

— Asta-i un mod tare tâmpit de a pune problema. Adevărul e că o mamă îndoliată nu e mulțumită de progresul anchetei – ceea ce pot înțelege, din moment ce incompetentul de Arlo Blatt și echipa lui au făcut razie printre toți mexicanii din district și n-au reușit să tragă nicio bășină cu miros de taco. Femeia e disperată să întâlnească un detectiv adevărat. Așa că îți așez oul ăsta de aur în poală.

— Minunat, Jack, dar eu nu sunt detectiv particular.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Davey, doar vorbește cu ea. Asta e tot ce-ți cer. Discutați. E singură, vulnerabilă, frumoasă și are o grămadă de bănet de aruncat pe fereastră. Și acolo undeva, Davey, băiete, în adâncul sufletului ei, zace ceva absolut sălbatic. Ți-o dau în scris. Jur cu mâna pe inimă!

— Jack, ultimul lucru de care am nevoie acum…

— Da, da, da, ai o căsnicie fericită, ești îndrăgostit de nevasta ta, bla, bla, bla. Bine. În regulă. Și poate că nu-ți pasă că ai șansa de a-l demasca, în sfârșit, pe Rod Rodriguez ca fiind cretinul absolut care e de fapt. Bine. Dar cazul ăsta e *complex*.

Hardwick accentuă ultimul cuvânt și-l făcu să sune de parcă era cea mai prețioasă dintre caracteristici.

— Are mai multe *straturi*, Davey. E ca o nenorocită de ceapă.

— Așa, și?

— Tu ești profesionist la decojitul cepei. Cel mai bun care a existat vreodată.

Capitolul 3

Orbite eliptice

Gurney nu știa de când stătea Madeleine în ușa salonului și nici măcar de cât timp stătea el însuși la fereastră, privind spre pajiștea ce pornea în sus, spre culmea împădurită din spatele casei. N-ar fi putut descrie, nici picat cu ceară, pajiștea presărată acum de sânziene aurii și de flori albastre de ochiul-boului sălbatic, printre iarba ce începea să se veștejească, la care se holbase, dar ar fi putut recita destul de exact discuția cu Hardwick.

— Deci? zise Madeleine.

— Deci? repetă el ca și cum nu înțelesese întrebarea.

Femeia zâmbi, nerăbdătoare.

— Era Jack Hardwick.

Dave era pe punctul s-o întrebe dacă și-l amintea pe Jack Hardwick, investigator-șef în cazul Mellery, când privirea ei îi dădu de înțeles că întrebarea n-avea niciun sens. Era aceeași privire pe care Madeleine i-o arunca de fiecare dată când venea vorba de un nume asociat cu seria aceea oribilă de crime.

Femeia aștepta, uitându-se la Dave fără să clipească.

— Vrea să-l sfătuiesc.

Madeleine încă aștepta.

— Vrea să stau de vorbă cu mama unei fete care a fost ucisă chiar în ziua nunții ei.

Gurney era gata să-i descrie lui Madeleine felul în care fusese omorâtă mireasa, să-i dea toate detaliile bizare, dar își dădu seama că ar fi fost o greșeală.

Madeleine dădu din cap aproape imperceptibil.

— Ești bine? întrebă el.

— Mă și întrebam până când va mai dura.

— Până când…?

— Până să-ți găsești altă… preocupare.

— Doar o să stau de vorbă cu ea.

— Sigur. Și apoi, după o discuție lungă și drăguță vei ajunge la concluzia că nu e nimic interesant în povestea unei fete omorâte în ziua nunții, vei căsca și vei pleca. Așa vezi tu situația?

Vocea lui Dave se încordă, instinctiv.

— Nu știu încă suficiente detalii ca să văd lucrurile într-un fel sau altul.

Madeleine schiță, ca de obicei, un zâmbet reținut.

— Trebuie să plec, îi spuse.

Apoi, părând să observe întrebarea din privirea lui, adăugă:

— La clinică, mai ții minte? Ne vedem diseară.

Și plecă.

La început, Dave rămase cu ochii pironiți asupra pragului gol. Se gândi apoi să fugă după ea, porni din loc, ajunse pe la mijlocul bucătăriei, se opri și se întrebă ce i-ar fi putut spune, nu-i veni nicio idee, dar îi trecu prin minte că ar trebui s-o prindă oricum din urmă, așa că ieși pe ușa ce dădea spre grădină. Dar până să ajungă în fața casei, mașina lui Madeleine ajunsese deja pe la jumătatea drumului desfundat care tăia în două pajiștea. Dave se întrebă dacă femeia îl zărise în oglinda retrovizoare, dacă avea vreo importanță că ieșise după ea.

În ultimele luni, Gurney își imaginase că lucrurile mergeau destul de bine. Emoția crudă pe care o resimțise la finalul coșmarului reprezentat de cazul Mellery se preschimbase într-un soi de pace imperfectă. El și Madeleine se afundaseră binișor, treptat și aproape pe nesimțite în tipare comportamentale afectuoase sau cel puțin tolerante, care semănau cu niște orbite separate, eliptice. În timp ce el ținea prelegeri ocazionale la Academia de Poliție, Madeleine acceptase un post cu jumătate de normă la o clinică locală pentru boli mentale, făcând internări și evaluări. Era o funcție pentru care atestatul ei de asistent social și experiența o supracalificau, dar slujba părea să confere un soi de echilibru căsniciei lor, un moment de respiro de la așteptările nerealiste pe care cei doi soți le aveau unul de la celălalt. Sau asta era doar ce-și dorea Dave să creadă?

Iluziile. Analgezicul universal.

Dave se opri pe iarba ofilită de secetă și urmări cu privirea mașina lui Madeleine dispărând în spatele șopronului pe șoseaua îngustă ce ducea spre oraș. Își simțea picioarele reci. Se uită în jos și văzu că ieșise doar în șosete, care acum erau ude de rouă dimineții. Pe când se întorcea spre casă, îi atrase atenția ceva ce se mișca lângă șopron.

Un coiot singuratic ieșise din pădure și traversa în grabă luminișul dintre șopron și helești. Pe la jumătatea drumului, animalul se opri și întoarse capul spre Gurney studiindu-l vreo zece secunde. Are o privire inteligentă, se gândi Gurney, privire ce trădează o răceală pură, calculată.

Capitolul 4

Arta înșelăciunii

— Care e scopul comun al tuturor misiunilor sub acoperire?

Întrebarea lui Gurney fu întâmpinată de cele treizeci și nouă de perechi de ochi din sala de curs cu o varietate de expresii, care de interes, care de confuzie. Majoritatea lectorilor invitați își începeau prelegerile prezentându-se și oferind informații relevante din CV-uri, după care făceau o prezentare a materiei ce urma să fie parcursă, a conținuturilor și obiectivelor, bla, bla, bla – o trecere în revistă căreia nimeni nu-i dădea prea mare atenție. Gurney prefera o abordare directă, mai ales când era vorba de un grup de seminar ca acela, format din agenți experimentați. Ei oricum știau cine e. Gurney avea o reputație solidă în cercurile oamenilor legii. Profesional vorbind, reputația lui era cât se poate de bună, și de când se pensionase în urmă cu doi ani, situația nu făcuse decât să se îmbunătățească – dacă să fii privit cu un grad mai ridicat de respect, de admirație, de invidie și resentimente putea fi considerat o *îmbunătățire*. Dave ar fi preferat să nu aibă niciun fel de reputație, niciun fel de imagine de întreținut. Sau de distrus.

— Ia gândiți-vă, zise el, cu un ton scăzut, dar intens, privind în ochi cât mai multe persoane din sală. Care este acel lucru pe care trebuie să-l atingi în fiecare misiune sub acoperire? E o întrebare importantă. Vreau un răspuns de la fiecare dintre voi.

O mână se ridică în primul rând. Chipul, care aparținea trupului masiv al unui înaintaș la fotbal american, era tânăr și nedumerit.

— Scopul nu ar fi altul în funcție de caz?

— *Situația* ar fi alta, zise Gurney, dând din cap aprobator. Oamenii ar fi alții. Riscurile și răsplata ar fi altele, la fel și profunzimea și timpul pe care-l acorzi infiltrării. La fel și personajul și povestea. Natura informațiilor și a dovezilor ar putea varia de la caz la caz. Sunt, cu siguranță, o mulțime de diferențe. Dar…

Dave făcu iar o pauză și încercă să privească direct în ochi cât mai mulți oameni, înainte să continue cu și mai mult avânt.

— Toate misiunile au în comun un singur scop. Principalul tău scop în calitate de agent sub acoperire. Dacă reușești să atingi ținta asta, poți atinge toate celelalte obiective ale misiunii. Spuneți-mi despre ce credeți că-i vorba.

Timp de aproape jumătate de minut se lăsă o liniște absolută. Puteai sesiza doar mișcarea frunților care se încruntară gânditoare. În timp ce aștepta răspunsurile despre care era sigur că vor veni, Gurney privi în jur – pereții din beton vopsiți în bej mat; podeaua acoperită cu linoleum ce imita plăcile de gresie și al cărui model maro-cafeniu aproape că nu se deosebea de urmele care-l acopereau; rândurile de mese lungi din plastic melaminat, pătate cu cenușiu, uzate, ce serveau drept birouri comune; scaunele rigide, portocalii cu picioare tubulare, cromate, prea mici pentru ocupanții lor masivi și musculoși, cu o

scânteiere în mod bizar deprimantă. Încăperea era o adevărată capsulă a timpului în care se conservase stilul arhitectural oribil de la mijlocul anilor ’70, creând un soi de ecou dezolant al ultimului oraș în care locuise.

— Să strângi informații corecte? se oferi să răspundă un chip întrebător din al doilea rând.

— O presupunere înțeleaptă, zise Gurney, încurajator. Mai are și altcineva alte idei?

Urmară rapid vreo șase sugestii, venind în mare parte de la cei așezați în primele rânduri, în principiu variațiuni pe tema informațiilor care pot fi de folos.

— Alte idei? insistă Gurney.

— Obiectivul este să-i scoatem pe băieții răi de pe străzi, se auzi un muget mormăit de pe unul dintre rândurile din spate.

— Să prevenim infracțiunile, zise un alt glas.

— Să aflăm adevărul, tot adevărul, detaliile, numele, să știm ce se întâmplă de fapt, cine manevrează pe cine, care e planul, care e pionul central, cine se află în fruntea operațiunii, să luăm urma banilor și toate celelalte rahaturi. În principiu, ca agent sub acoperire, vrei să afli tot ce e de aflat – este simplu.

Bărbatul brunet și deșirat care înșiruise toată litania de obiective cu mâinile încrucișate la piept stătea chiar în fața lui Gurney. Surâsul de pe chipul lui spunea că nu mai era nimic de adăugat pe acest subiect. Pe cartonașul așezat pe masă, în fața lui scria „Det. Falcone”.

— Alte sugestii? întrebă Gurney sec, scrutând colțurile mai îndepărtate ale sălii.

Brunetul deșirat păru dezgustat.

După o pauză lungă, una dintre cele trei femei prezente la curs vorbi încet, dar hotărât, cu un accent hispanic.

— Să stabilim și să păstrăm încrederea.

— Cum?

Întrebarea se auzi din trei direcții deodată.

— Să stabilim și să păstrăm încrederea, zise Gurney. De ce este acesta cel mai important scop?

Femeia ridică ușor din umeri de parcă răspunsul era cel mai evident lucru din lume.

— Pentru că, dacă nu le câștigi încrederea, nu ai nimic.

Gurney zâmbi.

— „Pentru că, dacă nu le câștigi încrederea, nu ai nimic”. Foarte bine. E cineva de o altă părere?

Nu răspunse nimeni.

— Bineînțeles că vrem să știm adevărul, continuă el. Întregul adevăr, cu toate detaliile lui incriminatorii, așa cum a susținut detectivul Falcone, aici de față.

Bărbatul îi aruncă o privire glacială lui Dave:

— Dar așa cum a spus colega noastră – ce poți face dacă nu ai încrederea lor? Nimic. Poate chiar mai rău de atât. Așa că încrederea e pe primul loc – întotdeauna. Dacă pui pe primul plan încrederea, atunci ai șanse mari să afli adevărul. Dacă vrei cu orice preț să afli adevărul, ai toate șansele să încasezi un glonț în ceafă.

Câțiva dădură din cap aprobator și deveniră cu toții mai atenți.

— Ceea ce ne duce la a doua întrebare majoră pentru azi. *Cum faceți voi asta*? Cum mențineți nivelul de încredere, care nu doar că vă va ține în viață, dar vă va duce și la rezultatele scontate ale misiunii voastre sub acoperire?

Gurney simțea cum începe să se încălzească. În timp ce-i creștea energia, văzu că entuziasmul lui se răspândea și în rândul cursanților.

— Țineți minte, în acest joc aveți de-a face cu oameni suspicioși prin natura lor. Unii dintre ei sunt foarte impulsivi. Nu doar că s-ar putea să vă împuște pe loc, dar s-ar putea să fie și mândri de asta. Le place să facă pe durii. Le place să pară isteți, rapizi și decișii. Cum îi poți face pe unii ca ei să aibă încredere în tine? Cum poți supraviețui suficient de mult ca să-i dai de capăt misiunii tale?

De data asta, răspunsul veni mai repede.

— Purtându-te la fel ca ei.

— Purtându-te exact ca personajul pe care se presupune că-l întruchipezi.

— Fiind consecvent, respectând identitatea de împrumut indiferent ce s-ar întâmpla.

— Trebuie să crezi în identitatea ta. Să crezi că ești de-adevăratelea cine spui că ești.

— Să rămâi mereu calm, să nu arăți teamă.

— Curaj.

— Tărie de caracter.

— Trebuie să crezi în propriul adevăr, puișorule. Sunt cine sunt. Sunt invincibil. De neatins. Nu te pune cu mine.

— Da, trebuie să te prefaci că ești Al Pacino, zise Falcone, sperând să stârnească râsul, însă nu reuși să creeze decât un moment de pauză jenantă.

Gurney nu-l luă în seamă, ci se uită întrebător la femeia hispanică.

— Trebuie să arăți pasiune, spuse ea după un moment de ezitare.

Răspunsul femeii stârni câteva râsete sarcastice și un rânjet răutăcios pe buzele lui Falcone.

— Maturizați-vă, dobitocilor, spuse ea, calm. Ce vreau să spun e că trebuie să le arăți ceva *real*. Ceva ce pot simți, ce știu fără niciun dubiu că e adevărat. Nu poți miza doar pe minciună.

Gurney simți un val plăcut de entuziasm – era reacția lui de fiecare dată când recunoștea un student strălucit în grupa sa. Era o experiență

care-i întărea de fiecare dată decizia de a participa ca profesor invitat la aceste seminarii.

— „Nu poți miza doar pe minciună”, repetă el, suficient de tare cât să audă toată lumea. E absolut adevărat. *Emoția autentică, pasiunea credibilă sunt esențiale pentru a înșela în mod eficient*. Identitatea ta de împrumut trebuie să se bazeze pe o latură emoțională reală a ta. Altfel, nu faci decât să pozezi, să imiți, să te prefaci, să mănânci rahat. Iar asta dă rezultate destul de rar. Minciuna lipsită de credibilitate le vine de hac agenților sub acoperire.

Dave cercetă rapid cu privirea cele treizeci și nouă de chipuri și văzu că de-acum captase atenția acel puțin treizeci și cinci dintre ele.

— Așa că totul se rezumă la încredere. Credibilitate. Cu cât crede mai mult subiectul tău în tine, cu atât vei scoate mai mult de la el. Și o mare parte din încrederea pe care ți-o acordă depinde de capacitatea ta de a-ți canaliza emoțiile reale în rolul pe care-l joci, de a folosi o latură reală a ta ca să dai viață personalității noi – poate fi vorba de furie, de mânie, de lăcomie, de desfrâu, de dezgust – în funcție de momentul respectiv.

Dave se întoarse cu spatele la sală, ca să introducă o veche casetă video în aparatul aflat sub un monitor mare fixat pe perete și ca să verifice că toate cablurile erau conectate. Când se întoarse iarăși cu fața spre ei, expresia lui – de fapt, întreaga postură a trupului, felul în care se mișca și impresia pe care o dădea că se străduiește să-și reprime furia vulcanică – trimise o undă de tensiune printre participanții la seminar.

— Va trebui să convingeți un nebun nenorocit că sunteți cine spuneți că sunteți, așa că ar fi bine să găsiți nebunia din voi și apoi să vorbiți cu el de acolo, să-l faceți pe nebunul ăla nenorocit să știe că în adâncul vostru există un nebun și mai nenorocit, care într-o zi o să smulgă din piept inima altui nenorocit și o s-o mestece, apoi o să i-o scuipe în fața lui de jegos. Dar deocamdată, doar deocamdată, îți ții monstrul turbat sub control. Cu greu.

Dave făcu brusc un pas spre primul rând de bănci și observă mulțumit că toată lumea, inclusiv Falcone – mai ales Falcone – tresări și luă o poziție defensivă.

— Bine, zise Gurney și le zâmbi liniștitor revenind la expresia lui obișnuită, ăsta a fost doar un scurt exemplu a ceea ce înseamnă latura emoțională. Pasiunea credibilă. Cei mai mulți dintre voi ați avut o reacție instinctivă față de furia mea, de nebunia mea. Primul vostru gând a fost că e pe bune, că Gurney ăsta e dus cu pluta. Am dreptate?

Câțiva cursanți dădură din cap, alții râseră cam forțat în vreme ce limbajul trupului dădu de înțeles că se relaxaseră oarecum cu toții.

— Deci ce vrei să zici? întrebă Falcone, provocator. Că undeva în adâncul tău există un nenorocit de nebun?

— Deocamdată n-o să răspund la întrebarea asta.

Se auziră alte câteva râsete, de data asta mai prietenoase.

— Dar adevărul e că în noi – în noi toți – există mai multe porcării oribile decât ne imaginăm. Nu lăsați nefolosită această resursă. Găsiți-o și folosiți-o. Într-o misiune sub acoperire, mizeriile pe care nu vrei să le vezi în tine însuți îți pot fi cel mai de preț atu, comoara îngropată care-ți va salva viața.

Existau exemple personale pe care Gurney le-ar fi putut da, situații în care smulsese o parte întunecată a copilăriei lui și o amplificase într-o imagine de coșmar care păcălise un inamic extrem de atent. De fapt, cel mai bun exemplu al unei astfel de situații ar fi fost întâmplarea de la sfârșitul cazului Mellery, cu mai puțin de un an în urmă. Dar nu avea de gând să intre acum în asemenea detalii. Povestea aceea avea legătură cu câteva probleme nerezolvate din viața lui pe care nu dorea să le resusciteze acum, la seminar. În plus, nici nu era necesar. Dave avea senzația că studenții lui pricepuseră deja ce încercase să le transmită. Mințile lor erau mai deschise, încetaseră să se mai contrazică. Acum reflectau, își puneau întrebări și erau receptivi.

— Bun, după cum am spus, asta a fost partea emoțională. Acum vreau să trecem la nivelul următor, unde rațiunea și emoțiile se unesc ca să facă din tine cel mai bun agent sub acoperire, nu doar tipul cu o șapcă idioată și pantaloni lălăi care-i cad în vine și încearcă să arate ca un dependent de cocaină.

Din loc în loc se iviră câteva zâmbete, câțiva cursanți ridicară din umeri, iar alții se încruntară defensiv.

— Acum, vreau să vă puneți o întrebare foarte ciudată. Vreau să vă gândiți la motivul pentru care credeți în lucrurile în care credeți. *De ce cred eu ceva anume*?

Înainte ca studenții să aibă timp să se descurajeze sau să se piardă în adâncimile abstracte ale întrebării, Dave apăsă butonul „pornire” al aparatului video. Când apăru prima imagine, le zise:

— Vreau să vă gândiți la ce v-am spus în timp ce vizionați clipul. *De ce cred eu ceva anume*?

Capitolul 5

Eroarea Evrika

Era o scenă faimoasă dintr-un film celebru, dar în timp ce Gurney scruta cu privirea chipurile din încăpere, își dădu seama că nimeni nu

părea să-l recunoască. În scena respectivă, un bărbat mai în vârstă îl interoga pe altul mai tânăr.

Tânărul e nerăbdător să lucreze pentru Irgun, o organizație radicală care luptă pentru obținerea unui teritoriu evreiesc în Palestina, la sfârșitul celui de Al Doilea Război Mondial. Tânărul se prezintă cu mândrie drept un expert în demolări, călit în bătălii, care și-a câștigat experiența în folosirea dinamitei, luptând cu naziștii în Ghetoul din Varșovia. Omul susține că după ce a ucis o mulțime de naziști, a fost capturat și închis în lagărul de la Auschwitz, unde se ocupa de păstrarea curățeniei.

Bărbatul mai în vârstă vrea să afle mai multe. Îi pune câteva întrebări foarte exacte în legătură cu povestea lui, despre lagăr și despre ce făcea acolo.

Minciuna tânărului începe să iasă la iveală când anchetatorul îi spune că în Ghetoul din Varșovia nu a existat dinamită. Pe când povestea lui plină de eroism se destramă, tânărul e forțat să admită că a învățat tot ce știe despre dinamită în timpul adevăratei lui slujbe în lagărul de concentrare, și anume să facă gropi suficient de mari pentru a încăpea în ele trupurile miilor de prizonieri uciși în fiecare zi în camerele de gazare. Mai mult decât atât, bărbatul în vârstă îl face pe tânăr să recunoască ceva și mai degradant, că cealaltă îndatorire a lui era să scoată plombele de aur din gura cadavrelor. În cele din urmă, izbucnind în lacrimi, cuprins de furie și de rușine, tânărul mărturisește că temnicerii îl violaseră în mod repetat.

Adevărul crud este dezvăluit, odată cu disperarea tânărului de a-și spăla păcatele. Scena se termină cu acceptarea tânărului în Irgun.

Gurney opri aparatul video.

— Deci, zise el, întorcându-se spre cele treizeci și nouă de chipuri, despre ce a fost vorba?

— Toate interogatoriile ar trebui să fie așa de simple, spuse Falcone, indiferent.

— Și rapide, comentă cineva din ultimul rând.

Gurney dădu din cap.

— În filme, lucrurile întotdeauna par mai simple și mai rapide decât în viața reală. Dar în scena aia se întâmplă ceva foarte interesant. Ce credeți că o să vă rămână în minte când vă veți aminti de ea peste o săptămână sau peste o lună?

— Faptul că puștiul a fost violat, zise un tip cu umeri lați, care stătea lângă Falcone.

În sală se auziră murmure de aprobare, încurajând astfel și alți cursanți să spună ceva.

— Izbucnirea lui din timpul interogatorului.

— Da, cum a dispărut dintr-odată tot aerul lui de macho.

— E amuzant, zise singura femeie de culoare din sală. Începe prin a

spune minciuni despre el, ca să obțină ceea ce-și dorește, dar ajunge în Irgun recunoscând, în cele din urmă, adevărul. Apropo, ce mama măsii e Irgun?

Întrebarea femeii stârni un hohot de zile mari.

— Bine, zise Gurney. Hai să ne oprim aici și să analizăm mai atent. Tânărul naiv vrea să intre în organizație. Îndrugă o mulțime de baliverne ca să-și creeze o imagine pozitivă. Bătrânul cel deștept își dă seama de minciuni și-l dă de gol, scoțând adevărul de la el. Întâmplarea face ca tocmai adevărul ăsta îngrozitor să facă din tânăr un candidat ideal, din punct de vedere psihologic, pentru organizația fanatică Irgun. Așa că-l lasă să li se alăture. E un rezumat bun pentru ceea ce tocmai am văzut?

Câțiva studenți dădură din cap, alții mormăiră aprobator, unii mai precauți decât ceilalți.

— Crede cineva că nu asta am văzut?

Starul hispanic al lui Gurney părea încurcată, ceea ce-l făcu să zâmbească, dându-i astfel femeii impulsul de care avea nevoie.

— Nu zic că nu asta am văzut. E un film și, în film, probabil că e adevărat. Dar dacă chestia aia ar fi pe bune – știți, un interogatoriu real – ar putea să nu fie complet adevărat.

— Ce dracu' înseamnă asta? șopti cineva, nu destul de încet cât să nu fie auzit.

— Îți zic eu ce dracului înseamnă, zise femeia, acceptând provocarea. Înseamnă că nu există nicio dovadă că bătrânul a obținut realmente adevărul. Bun, tinerelul are o criză și izbucnește în plâns și zice că a fost futut în cur, pardon de limbaj. „Vai de mine! Vai de mine! Până la urmă nu sunt un erou, ci doar un coate-goale care le-a supt-o naziștilor". De unde știm că povestea *aia* nu e o *mare* făcătură? Poate că puștiul e mai isteț decât pare.

„Hristoase", se gândi Gurney, „a făcut-o iar". Dave decise să spargă liniștea contemplativă ce se lăsă în urma prezentării impresionante a femeii.

— Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea de la care am pornit, zise el. De ce credem ceea ce credem? Așa cum a subliniat și acest agent perspicace, e posibil ca anchetatorul din scena aia să nu fi obținut deloc adevărul. Dar ce anume ne face să credem că și-a atins scopul?

Noua răsturnare de situație dădu naștere la câteva reacții variate.

— Păi, uneori îți spune instinctul, nu?

— Poate izbucnirea puștiului i-a părut sinceră tipului. Poate că ar fi trebuit să fim acolo, să surprindem atitudinea.

— În lumea reală, anchetatorul ar ști mai multe lucruri decât pare. Poate că mărturisirea puștiului se potrivește cu ceva din ce știe el, îi confirmă informațiile.

Alți agenți oferiră răspunsuri ce variau pe aceeași temă. Ceilalți

tăcură, dar ascultau atenți fiecare cuvânt. Puțini, precum Falcone, arătau de parcă întrebarea le dădea dureri de cap.

Când puhoiul de răspunsuri păru să se domolească, Gurney interveni cu o altă întrebare.

— Credeți că un anchetator cu picioarele pe pământ poate fi indus în eroare uneori de propriile-i dorințe?

Câțiva dădură din cap, alții mormăiră afirmativ, în timp ce pe chipurile altora răsăriră câteva expresii chinuite de indecizie sau pur și simplu de indigestie.

De la capătul celui de-al doilea rând ridică mâna un tip îmbrăcat în tricou negru, cu gâtul gros ca un hidrant, antebrațe *à la* Popeye, pline de tatuaje, ras în cap, cu ochi mici, care păreau să fie închiși cu forța de mușchii pomeților. Bărbatul ținea degetele strânse aproape într-un pumn. Vocea lui răsună însă lentă, hotărâtă și profundă.

— Ne întrebi dacă uneori credem ceva doar pentru că așa ne dorim?

— Cam așa ceva, zise Gurney. Tu ce părere ai?

Ochii mijiți ai tipului se deschiseră un pic.

— Cred că… ai dreptate. E în natura umană.

Își drese glasul.

— O să vorbesc în numele meu. Am făcut greșeli din cauza asta. Nu pentru că aș vrea neapărat să cred lucruri bune despre oameni. Practic de ceva vreme meseria asta, nu-mi fac iluzii prea mari despre motivațiile oamenilor sau despre ce sunt în stare să facă.

Tipul rânji, arătându-și dinții ca o reacție de repulsie la o imagine care-i venise în minte.

— Am văzut o grămadă de rahaturi oribile. Mulți dintre cei aflați în sala asta au văzut ce am văzut și eu. Ce vreau să zic însă e că uneori îmi formez o idee despre cum stau lucrurile și câteodată nici nu-mi dau seama de cât de mult îmi doresc ca ideea mea să fie cea corectă. Adică, *știu ce s-a întâmplat* sau *știu* exact cum gândește un nenorocit oarecare. Știu de ce a făcut ce a făcut. Doar că uneori – nu foarte des, doar uneori – nu știu nimic, ci doar cred că știu. De fapt, sunt absolut sigur că știu tot. E riscul meseriei.

Tăcu, părând să contemple implicațiile neplăcute a ceea ce tocmai spusese.

Pentru probabil a mia oară în viața lui, Gurney își dădu seama că prima impresie nu e neapărat și cea corectă.

— Mulțumim, detectiv Beltzer, îi spuse el bărbatului solid, trăgând cu ochiul la ecusonul lui. A fost o intervenție foarte bună.

Dave cercetă cu privirea chipurile tuturor și nu văzu niciun semn de dezaprobare. Chiar și Falcone părea să fi cedat.

Se opri o clipă să scoată un drops mentolat dintr-o cutiuță de metal și-l băgă în gură. Voia să tragă de timp astfel încât comentariile lui Beltzer să-și facă efectul înainte de a continua.

— În scena pe care am urmărit-o, spuse Gurney, însuflețit din nou, e posibil ca anchetatorul să fi vrut să creadă că izbucnirea tânărului era reală din mai multe motive. Numiți unul.

Arătă spre un agent ales la întâmplare, care nu spusese nimic deocamdată. Bărbatul clipi, părând jenat. Gurney așteptă.

— Cred că… cred că s-ar putea să-i fi plăcut că a demontat povestea puștiului… știți, că interogatoriul lui a avut succes.

— Categoric, zise Gurney.

Dave surprinse privirea unui alt cursant tăcut.

— Numește un alt motiv.

Bărbatul cu chip foarte irlandez și păr roșcat tuns scurt rânji.

— Poate s-a gândit că va câștiga câteva puncte. Probabil dă raportul cuiva. Îi place să intre în biroul șefului și să spună „Ia uite ce-am făcut eu”. Are nevoie de un punctaj mare ca să obțină o promovare.

— Sigur, e posibil, zise Gurney. Mai poate cineva să numească un alt motiv pentru care anchetatorul vrea să creadă povestea puștiului?

— Putere, zise tânăra hispanică, disprețuitor.

— Cum așa?

— Îi place ideea că a scos adevărul de la subiect, că l-a forțat să recunoască niște lucruri dureroase, că l-a obligat să mărturisească ceea ce încerca să ascundă, să-și dezvăluie rușinea, că l-a făcut să se târască și chiar să plângă.

Femeia arăta de parcă tocmai mirosise o grămadă de gunoi.

— Anchetatorul e euforic, se simte ca Superman, ca un detectiv genial atotputernic. Se simte ca Dumnezeu.

— Este un câștig emoțional imens, zise Gurney. Poate suci mințile oricui.

— O da, încuviință femeia. La greu.

Gurney văzu o mână ridicându-se în fundul sălii. Era un bărbat cu tenul măsliniu și părul scurt și ondulat care nu mai vorbise până atunci.

— Scuzați-mă, domnule, sunt confuz. În clădirea asta se țin două seminare: unul despre tehnici de interogare și unul despre misiunile sub acoperire. Sunt diferite, nu? Eu m-am înscris la ultimul, despre acoperire. Am nimerit unde trebuie? Pentru că ceea ce aud are legătură doar cu interogarea.

— Te afli în locul potrivit, răspunse Gurney. Suntem aici ca să vorbim despre misiunile sub acoperire, dar există o legătură între cele două activități. Dacă înțelegeți cum se poate păcăli un anchetator din cauza a ceea ce vrea să creadă, vă puteți folosi de același principiu ca să faceți ținta misiunii voastre să aibă încredere în voi. Totul se rezumă la a face ținta să descopere acele adevăruri pe care ea însăși vrea să le creadă despre voi. E vorba despre a-i da un motiv puternic să vă înghită gogoșile. Trebuie să faceți ținta *să vrea* să creadă în voi –

așa cum tipul din film *vrea* neapărat să creadă în mărturisirea tânărului. Faptele pe care cineva crede că le-a descoperit capătă în mintea lui o credibilitate uriașă. În momentul în care ținta voastră își dă seama că știe despre voi lucruri pe care crede că *i le ascundeați*, atunci informațiile alea vor părea cu atât mai veridice. Când o să creadă că a trecut de suprafața personajului vostru, că a descoperit un nivel inferior, atunci va lua totul drept *adevărul adevărat*. Eu numesc asta eroare de tip evrika. E un truc al minții care conferă credibilitate acelor lucruri pe care crezi că le-ai descoperit singur.

— Ce eroare?

Întrebarea răsună din mai multe locuri deodată.

— Eroarea *evrika*. Este un cuvânt grecesc ce se poate traduce aproximativ ca „am găsit" sau, în contextul în care-l folosesc eu ca „am aflat adevărul". Care-i ideea…

Gurney începu să vorbească mai rar pentru a sublinia următoarea afirmație:

— *Poveștile pe care oamenii le spun despre ei înșiși par să fie false, dar ceea ce descoperi de unul singur despre ei pare să fie adevărat*. Deci iată ce vreau să spun: lasă ținta să creadă că a descoperit ceva despre tine. Atunci va simți că te cunoaște cu adevărat. Atunci vei fi obținut încrederea, cu Î mare. Genul de încredere care face ca totul să fie posibil. O să ne petrecem restul zilei învățând cum să facem asta – cum să faci din lucrul pe care vrei ca ținta să-l creadă despre tine exact acel lucru pe care ea să aibă impresia că l-a descoperit singură. Dar acum să luăm o pauză.

Spunând asta, Gurney își dădu seama că el crescuse într-o vreme când „pauză" însemna în mod automat o pauză de țigară. Acum, pentru mai toată lumea, cele câteva minute libere semnificau un răgaz suficient pentru a da un telefon sau a trimite un mesaj scris. Ca pentru a-i ilustra gândul, majoritatea agenților se ridicară în picioare și se îndreptară spre ușă, căutându-și telefoanele BlackBerry în buzunare.

Gurney inspiră adânc, își ridică brațele deasupra capului și își întinse spatele ușor, dintr-o parte în alta. Partea introductivă îl tensionase mai mult decât își dăduse seama.

Femeia hispanică așteptă ca valul de telefoane mobile să se domolească, apoi se apropie de Gurney pe când scotea caseta video din aparat. Părul des îi încadra chipul cu șuvițe cârlionțate moi și obraznice. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi negri, strâmți și un pulover gri, mulat și decoltat. Buzele îi luceau.

— Vreau doar să vă mulțumesc, zise ea, încruntându-se ca un student serios. A fost extraordinar.

— Te referi la film?

— Nu, dumneavoastră. Adică… vreau să zic că…, spuse ea roșind cu toată expresia gravă a feței. Întreaga prezentare, întreaga explicație

despre motivul pentru care cred oamenii diverse lucruri și de ce le preferă mai mult pe unele, totul. Cum ar fi eroarea aia evrika – chiar m-a pus pe gânduri. Toată prezentarea a fost foarte bună.

— Contribuția ta a ajutat-o să fie reușită.

Femeia zâmbi.

— Cred că suntem, pur și simplu, pe aceeași lungime de undă.

Capitolul 6

Acasă

Apusul se furișase deja prin văile întortocheate din vestul Catskills-ului, când Gurney mai avea puțin și-și termina călătoria de două ore de la academia din Albany spre casa din Walnut Crossing.

În timp ce vira de pe drumul de țară pe aleea nepavată, acoperită de pietriș, care ducea spre casa din vârful dealului, senzația de energie pe care i-o dăduseră cele două căni mari de cafea tare băute în timpul pauzei de la seminar se diminua. Ziua pe cale să se sfârșească îi dădea o stare de agitație despre care Dave presupunea că era cauzată de eliminarea cafeinei din sistem. Vara părăsea scena, întocmai ca un actor bătrân, în timp ce toamna, cioclul, aștepta în culise.

„Doamne, creierul meu e terci”.

Dave parcă mașina pe peticul de iarbă uscată de pe culme, paralel cu casa, cu botul spre un șir de nori trandafirii și violet ce se vedea dincolo de coama din zare.

Gurney intră în casă pe ușa din spate, își aruncă pantofii în debaraua unde se afla și mașina de spălat rufe și se-ndreptă spre bucătărie. Madeleine stătea în genunchi în fața chiuvetei și mătura într-un făraș cioburile unui pahar de vin spart. Dave o privi preț de câteva secunde înainte să vorbească.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ce ți se pare că s-a-ntâmplat?

Dave lăsă să se scurgă alte câteva secunde.

— Cum merg lucrurile la clinică?

— Bine, cred.

Femeia se ridică zâmbind curajos și se duse în debara unde goli fărașul, cu zgomot, în containerul din plastic. Dave se apropie de ușile din sticlă și-și fixă privirea asupra peisajului monoton, asupra grămezii mari de bușteni de lângă magazia de lemne care așteptau să fie sparți și aranjați; se uită la iarba care trebuia tunsă pentru ultima dată în acel anotimp, la sparanghelul năpădit de ferigi, gata să fie tăiat

pentru iarnă – tăiat și apoi ars, ca să evite riscul invaziei de gândaci de sparanghel.

Madeleine se întoarse în bucătărie, aprinse spoturile de deasupra bufetului și puse fărașul la loc sub chiuvetă. Lumina dinăuntru făcu lumea de afară să pară și mai întunecată, transformând ușile din sticlă într-un soi de reflectoare.

— Am lăsat niște somon pe plită, zise ea. Și orez.

— Mulțumesc.

Dave privi reflexia lui Madeleine în panourile de sticlă. Femeia părea să se uite fix în apa pentru spălat vase din chiuvetă. Își aminti că ea îi pomenise ceva despre faptul că ieșea în acea seară și hotărî să-ncerce să ghicească.

— Te duci la clubul de lectură, nu?

Zâmbi. Dave nu era sigur dacă zâmbea fiindcă o nimerise sau fiindcă n-o nimerise.

— Cum a fost la academie? întrebă ea.

— Deloc rău. Cursanți de toate felurile – nimic extraordinar. Există întotdeauna un grup de oameni rezervați – cei care așteaptă și observă, care cred că trebuie să vorbești cât mai puțin cu putință. Utilitariștii, cei care vor să știe exact cum se *pot* folosi de fiecare informație pe care le-o dai. Minimaliștii, care vor să știe cât mai puțin, să se implice cât mai puțin și să participe cât mai puțin posibil. Cinicii – ei vor să demonstreze că orice idee care nu le aparține e o porcărie. Și, bineînțeles, pozitiviștii – ăsta e probabil cel mai potrivit nume pentru ei – care vor să învețe cât pot de mult, să înțeleagă cât mai bine, să devină polițiști mai buni.

Dave se simțea confortabil vorbind despre studenții lui și voia să continue, dar Madeleine se uita din nou distrată la apa din chiuvetă.

— Deci, da, concluzionă el, a fost o zi ok. Pozitiviștii au făcut-o… interesantă.

— Bărbați sau femei?

— Poftim?

Femeia ridică spatula din apă și se încruntă la ea, de parcă observase pentru prima dată ce boantă și zgâriată era.

— Pozitiviștii ăștia au fost bărbați sau femei?

Era ciudat sentimentul de vinovăție al lui Dave apărut fără niciun motiv.

— Bărbați și femei, răspunse el.

Madeleine ridică spatula spre lumină, strâmbă din nas și-o aruncă în coșul de gunoi de sub chiuvetă.

— Uite! zise el. În legătură cu azi-dimineață, treaba cu Jack Hardwick. Cred că trebuie să reluăm conversația aia.

— O să te vezi cu mama victimei. Ce mai e de discutat?

— Am niște motive bune pentru care vreau să mă-ntâlnesc cu ea,

insistă el. La fel cum s-ar putea să am unele la fel de bune să n-o fac.

— Privești lucrurile dintr-o perspectivă inteligentă.

Madeleine părea distrată, dar mai degrabă într-o dispoziție sarcastică.

— Oricum, acum n-am timp de discuții. Nu vreau să întârzii. La clubul de lectură.

Dave sesiză accentuarea ușoară a ultimelor cuvinte – suficient cât să-i dea poate de înțeles că știa că ghicise. E o femeie deosebită, se gândi el. În ciuda neliniștii și a oboselii, Dave nu-și putu stăpâni un zâmbet.

Capitolul 7

Val Perry

Ca de obicei, Madeleine se trezi prima în dimineața următoare.

Gurney fu deșteptat de sâsâitul și gâlgâitul filtrului de cafea, aducându-și aminte, cu o strângere de inimă, că uitase să repare frânele de la bicicletă. Ba mai mult, îl copleși un sentiment de neliniște la gândul că mai târziu avea să se vadă cu Val Perry. Deși subliniase în conversația cu Jack Hardwick că întâlnirea nu implica niciun fel de angajament – că întrevederea era în primul rând un gest de curtoazie și mângâiere pentru o persoană care suferise o pierdere teribilă – un val de îndoială punea stăpânire pe el. Încercând să lase gândurile la o parte, făcu un duș, se îmbrăcă și trecu hotărât prin bucătărie, spre debara, mormăindu-i bună dimineață lui Madeleine care ședea la masă, în poziția ei obișnuită, cu o felie de pâine prăjită în mână și cu o carte deschisă în fața ei.

Își puse jacheta de lucru, din pânză, care atârna într-un cui în debara, ieși pe ușa laterală și se îndreptă spre garaj, acolo unde-și țineau bicicletele și caiacele. Soarele nu răsărise încă, iar dimineața era surprinzător de rece pentru începutul lui septembrie.

Scoase bicicleta lui Madeleine din spatele tractorului și o aduse la lumină, în fața garajului. Cadrul din aluminiu era rece ca gheața. Cele două chei mici pe care le alesese din cutia de scule erau la fel de reci.

Înjură după ce își lovise de două ori încheieturile degetelor de marginile ascuțite ale furcilor din față, a doua oară lăsându-se cu sânge, și reuși să regleze cablurile care controlau poziția plăcuțelor de frână. Trebuia să le fixeze astfel încât să permită roții să se învârtească nestingherită, dar să producă o presiune suficientă asupra jantei când era apăsată. Dave reuși să rezolve problema abia din a patra încercare. În cele din urmă, mai degrabă ușurat decât mulțumit, declară misiunea încheiată, puse cheile la loc și se îndreptă spre casă, cu o

mână amorțită și cu cealaltă rănită.

Trecând pe lângă magazie și pe lângă grămada de bușteni, se întrebă pentru a zecea oară în zece zile dacă ar trebui să împrumute o mașină de spart lemne sau să cumpere una. Existau dezavantaje în ambele cazuri. Soarele încă nu se arătase pe cer, dar veverițele își începuseră deja atacul matinal asupra hrănitoarelor pentru păsări, ridicând un alt semn de întrebare care nu părea să aibă un răspuns fericit. De asemenea, mai era și problema îngrășământului pentru sparanghel.

Dave intră în bucătărie și băgă mâinile sub un jet de apă caldă. Usturimea începu să treacă.

— Am reparat frânele, anunță el.

— Mulțumesc, zise Madeleine veselă, fără să-și ridice privirea din carte.

O jumătate de oră mai târziu, semănând cu un apus colorat copilărește, în pantalonii flaușați de culoarea lavandei, hanoracul roz, mănușile roșii și căciula portocalie, din lână, trasă peste urechi, Madeleine merse spre garaj, încălecă pe bicicletă, pedală ușor, săltând ici și colo peste câte un dâmb pe potecă și dispăru pe șoseaua care ducea spre oraș, din spatele șopronului.

Gurney își petrecu următoarea oră analizând în gând informațiile despre crimă pe care i le dăduse Hardwick. De fiecare dată când relua scenariul, devenea tot mai deranjat de artificialitatea lui, de excesul aproape teatral.

La nouă fix, ora stabilită pentru întâlnirea cu Val Perry, Dave merse la fereastră să vadă dacă femeia era pe-aproape.

Vorbești de lup și lupul la ușă! În cazul ăsta, la volanul unui Turbo Porsche verde aprins – un model despre care Gurney credea că valorează undeva în jur de o sută șaizeci de mii de dolari. Automobilul sport trecu pe lângă șopron, pe lângă iaz și urcă ușor panta dealului spre locul mic de parcare de lângă casă, în timp ce motorul lui incredibil de puternic pufăia încetișor. Gurney ieși să-și întâmpine musafirul, stăpânit de o curiozitate controlată și de ceva mai mult entuziasm decât ar fi vrut să recunoască.

Femeia care ieși din mașină era înaltă și subțire, dar cu forme pline, purta o bluză din satin crem și pantaloni din satin negri. Părul negru și lung până la umeri era tuns bob cu breton, ca Urna Thurman în *Pulp Fiction*. Așa cum promisese Hardwick, femeia era cu adevărat „frumoasă de pică”. Însă în atitudinea ei se simțea și altceva, un soi de tensiune la fel de impresionantă ca înfățișarea. Val Perry măsură împrejurimile din câteva priviri rapide care păreau să înregistreze fiecare detaliu și să nu exprime nimic.

„E un obicei de care scapi cu greu, acela de a fi mereu circumspect”, gândi Gurney.

Femeia păși spre el cu o grimasă-n colțul gurii – sau poate că aceea era expresia ei obișnuită.

— Domnule Gurney, sunt Val Perry. Apreciez că v-ați făcut timp pentru mine, zise ea, întinzând mâna. Sau ar trebui să vă spun detectiv Gurney?

— Am lăsat această titulatură în oraș când m-am pensionat. Spuneți-mi Dave.

Cei doi dădură mâna. Privirea ei pătrunzătoare și strânsoarea fermă a mâinii îl surprinseră pe Gurney.

— N-ați vrea să intrați?

Femeia ezită, privind în jur, la grădină și la curtea interioară mică, pavată cu piatră de calcar.

— Putem sta afară?

Întrebarea îl surprinse pe Dave. Chiar dacă soarele se ridicase deja pe cerul senin și roua aproape se evaporase din iarbă, dimineața era încă răcoroasă.

— Astenie sezonieră, explică ea zâmbind. Știi ce este?

— Da.

Dave zâmbi la rândul lui.

— Am și eu ușoare simptome.

— Cazul meu e ceva mai serios. Începând din perioada asta a anului am nevoie de cât mai multă lumină, preferabil naturală. Altfel, am gânduri sinucigașe. Așa că, dacă nu te deranjează, Dave, am putea să rămânem afară?

Nu prea era o întrebare.

Detectivul din el, încă neimpresionat, dominant și predestinat acestei meserii, deveni curios în legătură cu astenia femeii și se întreba dacă nu cumva exista un alt motiv pentru starea ei mentală.

„Să fie vorba de-o nevoie exagerată de control, de-o dorință de a-i face pe ceilalți să-i asculte capriciile? Dorința de a mă induce în eroare, oricare ar fi fost motivul? Claustrofobie nevrotică? Vrea să evite riscul de-a fi înregistrată? Și dacă asta o preocupă, are un temei practic sau e paranoică?”

Dave o conduse pe femeie în curtea care separa ușile de sticlă de cultura de sparanghel. Arătă spre două scaune pliante și o măsuță de cafea pe care Madeleine o cumpărase la o licitație.

— E bine aici?

— E în regulă, zise ea, trăgând unul dintre scaune de sub masă și așezându-se pe el fără să-l șteargă.

„Nu e deloc îngrijorată că-și va murdări pantalonii ăia scumpi. Nici geanta aia bej din piele pe care a aruncat-o pe masa încă udă”.

Val scrută chipul lui Dave cu interes.

— Cât de mult ți-a zis detectivul Hardwick?

„Are vocea tensionată și mă privește pătrunzător”.

— Doar m-a pus la curent cu evenimentele dinaintea și după… uciderea fiicei dumneavoastră. Doamnă Perry, dacă-mi permiteți, trebuie să vă spun, înainte de a continua, cât de rău îmi pare pentru pierderea dumneavoastră!

La început femeia nici măcar nu reacționă. Apoi dădu din cap, dar mișcarea fu atât de subtilă, încât ar fi putut trece drept un tremur.

— Mulțumesc, zise ea. Apreciez.

„E clar că nu apreciază”.

— Dar nu pierderea mea e problema aici. Problema e Hector Flores.

Val articulă numele cu buzele strânse, de parcă mușcase plină de ură într-un dinte stricat.

— Ce ți-a spus Hardwick despre el?

— A spus că există o dovadă clară și convingătoare care-l incriminează… că era un personaj ciudat, controversat… că trecutul lui este încă necunoscut și că nimeni nu știe ce urmărește. Nu se știe unde se află acum.

— Nu se știe unde se află acum!

Femeia repetă propoziția cu un fel de ferocitate, aplecându-se spre Dave peste masă, cu palmele pe suprafața umedă, de metal. Verigheta ei era simplă și din platină, dar inelul de logodnă avea cel mai mare diamant pe care Dave îl văzuse vreodată.

— Ai rezumat perfect, continuă ea, având în ochi aceeași strălucire a diamantului. Nu se știe unde se află acum! E inacceptabil. Inadmisibil. Te angajez pe tine ca să închei odată cu șarada asta.

Dave oftă.

— Cred că ne cam pripim.

— Ce vrei să spui cu asta?

Femeia apăsa cu atâta forță pe masă, încât încheieturile degetelor ei se albiseră.

Dave răspunse pe un ton aproape adormit. Era un soi de reacție adversă pe care o avea de fiecare dată când se confrunta cu emoțiile unei alte persoane.

— Nu știu dacă are vreun sens să mă implic într-un caz în curs de investigație.

Buzele femeii se strâmbară într-un zâmbet răutăcios.

— Cât vrei?

Dave dădu încet din cap.

— N-ați auzit ce-am spus?

— Ce vrei? Spune-mi!

— Habar n-am ce vreau, doamnă Perry. Sunt multe lucruri pe care nu le știu.

Își ridică mâinile de pe masă și le așeză în poală cu degetele împreunate de parcă încerca să-și păstreze calmul.

— Hai să-ți explic. Îl găsești pe Hector Flores. Îl arestezi, îl omori,

nu mă interesează. Indiferent ce faci, îți voi da orice vrei. *Orice vrei*.

Gurney se lăsă în scaun și privi spre stratul de sparanghel. Un vas roșu pentru colibri atârna de un cârlig. Dave auzea zumzetul aripilor celor două păsări care se agitau, certându-se pe apa cu zahăr. Dar, la fel de bine, dansul lor putea fi un ritual de împerechere de primăvară, și ceea ce părea un instinct ucigaș, putea însemna cu totul altceva.

Dave o privi pe Val Perry fix în ochi și încercă să ghicească adevărul ascuns în spatele frumuseții, ce se afla de fapt în interiorul acelui ambalaj perfect. Puteai să-i citești furia din privire. Disperarea. Un trecut dificil – Dave ar fi putut să parieze pe asta. Regret. Singurătate, deși Val nu ar fi recunoscut în veci vulnerabilitatea pe care o presupunea acel cuvânt. Impulsivitate și încăpățânare – impulsivitatea de a obține ceva cu orice preț și încăpățânarea de a păstra pentru totdeauna ceea ce a obținut. Și încă ceva mai întunecat. Își ura Val propria viață?

„Destul", își spuse Dave. Era prea simplu să confunde speculația cu observația. Era prea simplu să cadă pradă bănuielii și s-o urmeze până în pânzele albe.

— Povestiți-mi despre fiica dumneavoastră, zise el.

Expresia de pe chipul femeii se schimbă, de parcă și ea încerca să lase la o parte alte gânduri.

— Jillian era o persoană dificilă.

Afirmația ei părea începutul dramatic al unei povești citite cu voce tare. Dave bănuia că ceea ce urma fusese probabil spus de multe ori înainte.

— Mai mult decât dificilă, continuă ea. Jillian era dependentă de medicamente dacă voia să rămână *doar* dificilă și să nu devină de-a dreptul imposibilă. Era sălbatică, narcisistă, imorală, uneltitoare, rea. Era dependentă de opiacee, de ecstasy și de cocaină. Era o mincinoasă de zile mari. Izbucnea pe nepusă masă. Avea o pasiune morbidă pentru bărbați de-a dreptul bolnavi psihic. Și asta în ciuda celei mai bune și scumpe terapii.

Val părea ciudat de entuziasmată de litania de jigniri și suna mai degrabă ca un sadic ce hăcuiește un străin cu un brici decât ca o mamă care descrie problemele emoționale ale fiicei ei.

— Hardwick ți-a spus aceleași lucruri despre Jillian? întrebă ea.

— Nu-mi amintesc aceste detalii.

— Dar *ce* ți-a spus?

— A spus că vine dintr-o familie cu mulți bani.

Val scoase un sunet zgomotos și răgușit. Dave fu surprins să audă un asemenea sunet dintr-o gură atât de delicată. Fu încă și mai surprins să-și dea seama că Val izbucnise de fapt în râs.

— Oh, da! strigă ea, cu vocea spartă de asprimea hohotului. Suntem, cu siguranță, o familie cu mulți bani. Ai putea spune că avem

bani *căcălău*.

Femeia accentuă termenul vulgar cu un soi de satisfacție plină de dispreț.

— Te surprinde că nu vorbesc deloc ca o mamă care jelește?

Din cauza fantomei îngrozitoare a propriei lui tragedii, Dave abia putea să vorbească, așa că nu răspunse. În cele din urmă, zise:

— Am văzut reacții și mai ciudate în fața morții, doamnă Perry. Nu știu cum ar trebui să… cum ar trebui să vorbească cineva în situația dumneavoastră.

Femeia păru să se gândească la vorbele lui.

— Spui că ai văzut *reacții* mai ciudate în fața morții, dar ai văzut vreodată o moarte mai ciudată? O moarte mai dubioasă decât a lui Jillian?

Dave nu răspunse. Întrebarea suna teatral. Cu cât o privea în ochii pătrunzători, cu atât îi era mai greu să-și dea seama de personalitatea ei. Să fi fost Val dintotdeauna atât de distrusă, sau asasinarea fiicei ei o dăduse peste cap?

— Povestiți-mi mai multe despre Jillian.

— Ce anume?

— În afară de însușirile pe care le-ați menționat, mai știți și altceva despre viața fiicei dumneavoastră care l-ar fi putut determina pe acest Flores s-o ucidă?

— Mă întrebi de ce a făcut Hector Flores ceea ce a făcut? N-am nici cea mai vagă idee. Nici poliția n-are. Au pierdut ultimele patru luni, oscilând între două teorii, ambele tâmpite. Una e că Hector era gay, îl iubea în secret pe Scott Ashton, era gelos pe relația lui cu Jillian și, ros de gelozie, a ucis-o. Fiind o fire melodramatică și sensibilă, n-a rezistat ocaziei de-a o omorî în rochia de mireasă. E o poveste frumoasă. Cealaltă teorie o contrazice pe prima. Vecinii lui Scott erau un inginer maritim și soția lui. Inginerul era mereu plecat în interes de serviciu. Soția a dispărut în același timp cu Hector. Așa că polițiștii, în inteligența lor, au stabilit că cel mai probabil cei doi aveau o aventură despre care Jillian ar fi aflat, amenințând s-o dea în vileag ca să se răzbune pe Hector, cu care și ea avea o aventură, așa că lucrurile s-au complicat și…

— Și el i-a tăiat capul în ziua nunții ca să fie sigur că nu vorbește? o-ntrerupse Gurney, sceptic.

Regretă imediat comentariul deplasat și tocmai era pe cale să-și ceară scuze, dar Val Perry nu avusese nicio reacție.

— Ți-am zis, sunt niște idioți! Dac-ar fi să ne luăm după ei, Hector Flores era ori un homosexual nedeclarat care tânjea după iubirea patronului său, ori un macho latin care și-o trăgea cu orice femeie îi ieșea în cale și-și folosea maceta pe oricine îndrăznea să-l contrazică. Poate că în cele din urmă vor da cu banul ca să aleagă între basmele

astea.

— Cât de bine-l cunoșteați, personal, pe Flores?

— N-am avut niciodată plăcerea să-l întâlnesc. Din nefericire, am în minte o imagine foarte vie a lui. Mă gândesc constant la el, dar n-am nicio adresă. Cum ai zis și tu, „nu se știe unde se află acum". Am senzația c-o să mă bântuie până ce va fi prins sau omorât. Iar cu ajutorul tău, sper să rezolv această problemă.

— Doamnă Perry, ați folosit cuvântul „a omorî" de câteva ori, așa că simt nevoia să clarific un lucru, pentru a nu exista niciun fel de încurcătură: nu sunt un asasin plătit. Dacă asta face parte din misiunea mea, explicit sau implicit, ar fi mai bine să căutați pe altcineva.

Val studie chipul lui Dave.

— Misiunea e să-l găsești pe Hector Flores… și să-l aduci în fața justiției. Asta e misiunea!

— Atunci v-aș întreba…, începu Dave, dar se întrerupse din cauza unei pete cenușii, care se mișca în iarbă.

Era un coiot care traversa câmpul – probabil același pe care-l zărise cu o zi în urmă. Dave urmări animalul până când dispăru în crângul de arțari de pe malul îndepărtat al helești eului.

— Ce e aia? întrebă ea, răsucindu-se în scaun.

— Probabil un câine scăpat din lanț. Iertați-mi momentul de neatenție! Vreau să știu de ce m-ați ales pe mine. Dacă banii nu sunt o problemă, cum spuneți, ați putea angaja o mică armată. Sau ați putea angaja persoane care, să zicem, ar fi mai puțin interesate să-l aducă pe fugar în fața unui juriu. Așa că, de ce eu?

— Jack Hardwick te-a recomandat. A zis că ești cel mai bun. Genial. A zis că dacă e cineva care poate dezlega ițele cazului ăstuia, să-l rezolve, să-i dea de capăt, atunci tu ești acel cineva.

— Și l-ați crezut?

— N-ar fi trebuit?

— De ce ați face-o?

Femeia rămase puțin pe gânduri, de parcă o mulțime de lucruri atârnau de răspunsul ei.

— El a fost agentul care s-a ocupat inițial de caz. Detectivul-șef. Mi s-a părut un tip grosolan, obscen, cinic, gata să împungă oamenii în coastă de fiecare dată când prindea ocazia. Îngrozitor! Însă de cele mai multe ori avea dreptate. Poate că nu vei pricepe ce voi spune acum, dar îi înțeleg pe oamenii ca Jack Hardwick. Ba chiar am încredere în ei. Așa că asta e situația, detective Gurney.

Dave își pironi privirea asupra tulpinilor de sparanghel, calculând, fără vreun motiv anume, punctul cardinal spre care erau înclinate. După câte s-ar putea presupune, erau la o sută optzeci de grade de vânturile de pe munte, deci la adăpost de orice furtună. Val Perry

părea mulțumită de tăcerea lui Dave. Gurney auzea încă bâzâitul modulat al aripilor păsărilor colibri care-și continuau ritualul agitat – dacă era într-adevăr un ritual. Uneori, dansul lor aerian dura câte o oră sau chiar mai mult. Era greu de înțeles cum o confruntare atât de îndelungată, sau ritual de seducție, putea fi altceva decât un consum inutil de energie.

— Ați pomenit adineauri că Jillian avea un interes morbid pentru bărbați nu tocmai potriviți. Vă referiți la Scott Ashton?

— Doamne, nu! Scott e cel mai bun lucru care i s-a-ntâmplat vreodată lui Jillian.

— Ați fost de acord cu decizia lor de a se căsători?

— *Dacă am fost de acord*! Ce exprimare demodată!

— O să mă exprim altfel. Ați fost mulțumită?

Deși zâmbea, ochii ei îl priveau cu răceală.

— Jillian avea unele… *lipsuri*, ca să le numesc așa, demne de luat în seamă. Lipsuri care necesitau o intervenție profesionistă pentru viitor. Era un avantaj să fie soția unuia dintre cei mai buni psihiatri. Știu că sună cumva… greșit. Poate chiar abuziv? Dar Jillian era deosebită din multe puncte de vedere. Și tot într-un mod deosebit avea nevoie de ajutor.

Gurney ridică derutat din sprânceană.

Femeia oftă.

— Știi că doctorul Ashton este directorul liceului special pe care l-a urmat Jillian?

— Asta nu creează un conflict de…

— Nu, îl întrerupse Val, părând să se fi obișnuit să combată acest punct de vedere. El e psihiatru, dar câtă vreme Jillian a fost înscrisă la școală, n-a fost niciodată psihiatrul *ei*. Așa că la mijloc n-a existat niciun fel de dilemă etică, nicio relație doctor-pacient. E normal, oamenii vorbesc. Bârfa circulă. „El e doctor, ea i-a fost pacientă bla, bla, bla”. Dar realitatea legală și etică a situației era că o fostă elevă se căsătorea cu directorul liceului pe care-l absolvise. Jillian a terminat școala la șaptesprezece ani. Ea și Scott n-au avut o relație decât după un an și jumătate. Și cu asta, basta! Bineînțeles, bârfa merge mult mai departe.

În ochii lui Val sclipi sfidarea.

— Aș zice că erau la limita dintre moral și imoral, comentă Gurney ca pentru el, dar destul de tare.

Femeia izbucni iar în râsul acela care te lua prin surprindere.

— Dacă Jillian ar fi crezut că relația lor era la limita dintre moral și imoral, atunci pentru ea ăsta ar fi fost cel mai bun lucru din lume. Nu se simțea nicăieri mai bine decât pe marginea prăpastiei.

Gurney se gândi că era o perspectivă interesantă. Tot așa era și lucirea din ochii ei. Poate că Jillian nu era singura pasionată de viața

trăită la limită.

— Și doctorul Ashton? întrebă Dave cu blândețe.

— Lui Scott nu-i pasă de gura târgului.

Asta era o trăsătură pe care Val evident o aprecia.

— Deci când Jillian avea optsprezece ani, poate nouăsprezece, Ashton a cerut-o în căsătorie?

— Nouăsprezece. Ea l-a cerut, el a acceptat.

Pe când se gândea la asta, Dave putea să vadă cum entuziasmul ciudat de pe chipul lui Val se domolea.

— Bun, deci el a acceptat cererea în căsătorie. Cum v-ați simțit atunci?

La început, Gurney crezu că Val nu-l auzise. Apoi, pe un ton slab, răgușit, cu privirea pierdută, femeia răspunse:

— Ușurată.

Privea tulpinile de sparanghel ale lui Gurney, de parcă printre ele putea găsi o explicație potrivită pentru felul rapid în care se succedau emoțiile ei. O adiere blândă începuse să sufle în timp ce vorbeau, iar vârfurile ferigilor se legănau ușor.

Dave rămase tăcut.

Femeia clipi. Scrâșni dinții, apoi își relaxă maxilarul. Pe urmă, vorbi cu greu, de parcă fiecare cuvânt atârna ca o povară într-un vis.

— Am fost ușurată că nu mai era responsabilitatea mea.

Val deschise gura de parcă voia să continue, apoi o închise la loc, clătinând doar ușor din cap. Gurney se gândi că poate era un gest de dezaprobare. Dezaprobare față de propriile-i acțiuni. Oare de aici venea dorința de a-l vedea mort pe Hector Flores? Oare așa voia să-și răscumpere vina față de fiica ei?

„Uau! Ia-o mai încet! Concentrează-te pe fapte”.

— N-am vrut…

Vocea femeii se stinse, lăsând propoziția neterminată.

— Ce credeți despre Scott Ashton? întrebă Gurney pe un ton vioi, cât mai diferit posibil de starea ei întunecată și deprimată.

Îi răspunse aproape imediat, ca și cum întrebarea îi putea salva viața.

— Scott Ashton e genial, ambițios, hotărât…

Se opri.

— Și?

— Și rece.

— De ce credeți c-ar fi vrut să se însoare cu o…?

— O femeie așa de nebună ca Jillian?

Val ridică din umeri neconvingător.

— Poate pentru că frumusețea ei îți tăia respirația!

Dave dădu din cap fără a fi convins de explicație.

— Știu că sună incredibil de banal, dar Jillian era specială, cu

adevărat *specială*.

Îi dădu cuvântului o profunzime și o nuanță aproape zguduitoare.

— Știai că IQ-ul ei era 168?

— Remarcabil!

— Da. E cel mai mare scor pe care l-au măsurat vreodată. Au testat-o de trei ori, doar ca să se asigure că n-au greșit.

— Deci, pe lângă toate celelalte, Jillian era un geniu?

— Oh, da, un geniu! aprobă ea cu vocea ușor vioaie. Și, bineînțeles, o nimfomană. Am uitat să menționez asta?

Femeia se uită să vadă o reacție pe chipul lui Dave.

Gurney privi în depărtare, peste vârfurile copacilor ce se vedeau dincolo de șopron.

— Și tot ce vreți să fac este să-l caut pe Hector Flores?

— Nu să-l cauți. Să-l *găsești*!

Dave avea o slăbiciune pentru puzzle-uri, dar cel de față amenința să se transforme într-un coșmar. Și-n plus, Madeleine n-ar fi…

„Iisuse, numai când mă gândesc la numele ei și…”

Ca prin minune, Madeleine apăru la orizont, în hainele în nuanțe stridente de roșu și portocaliu, urcând încet dealul în timp ce-și împingea bicicleta pe poteca înclinată și cu făgașe.

Val Perry se răsuci neliniștită în scaun, privind în direcția în care se uita Dave.

— Aștepți pe cineva?

— E soția mea.

Nu mai scoaseră niciun cuvânt până ce Madeleine nu ajunse în curte, în drumul ei spre garaj. Femeile se salutară din priviri politicos și rece. Gurney o prezentă pe Val, spunând doar că era „prietena unui prieten” care-i ceruse sfatul, pentru a păstra aparența unei anumite confidențialități.

— E atât de *liniște* aici, zise Val Perry, cu accentul unui străin care exersa pronunția unui cuvânt într-o altă limbă. Cred că *iubești* locul ăsta.

— Într-adevăr, răspunse Madeleine.

Îi zâmbi scurt lui Val și-și duse bicicleta spre garaj.

— Ei bine, spuse Val încurcată, după ce Madeleine nu se mai văzu, dincolo de rododendronii din fundul grădinii. Mai e ceva ce vrei să știi?

— Nu v-a deranjat diferența de vârstă dintre o tânără de nouăsprezece ani și un bărbat de treizeci și opt?

— Nu! se răsti ea, confirmând bănuiala lui Dave că, de fapt, o deranjase.

— Ce părere are soțul dumneavoastră despre intenția de a angaja un detectiv particular?

— Mă susține.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— E de acord cu ce vreau să fac.

Gurney așteptă.

— Mă întrebi cât e dispus să plătească?

Furia schimonosi chipul ei frumos.

Gurney clătină din cap.

— Nu despre asta e vorba.

Val păru să nu-l audă.

— Ți-am zis că banii nu sunt o problemă. Ți-am zis că avem căcălău – *căcălău*, domnule Gurney, CĂCĂLĂU – și am să cheltuiesc oricât e nevoie ca să realizez ceea ce mi-am propus!

Pe pielea ei ca vanilia apărură pete roșii ca cireșele, iar vorbele îi ieșeau din gură sfidătoare.

— Soțul meu e cel mai bine plătit neurochirurg din blestemata asta de lume! Face peste patruzeci de milioane de dolari pe an, la dracu'! Trăim într-o nenorocită de casă de douăsprezece milioane de dolari! Vrei căcatul ăsta de pe degetul meu?

Femeia se uită furioasă la inel, de parcă avea o tumoare pe mână.

— Boțul ăsta lucitor de căcat valorează două milioane de dolari! Pentru numele lui Hristos, nu mă întreba de bani!

Gurney stătea relaxat în scaun, cu degetele împreunate sub bărbie. Madeleine se întorsese și rămăsese tăcută în curte. Apoi înaintă spre masă.

— Ești în regulă? întrebă ea, ca și cum criza de nervi la care tocmai asistase nu fusese decât o criză de strănut.

— Scuze! îngăimă Val Perry.

— Vrei niște apă?

— Nu, sunt în regulă, sunt foarte… Sunt… Nu, de fapt mi-ar prinde bine niște apă. Mulțumesc!

Madeleine zâmbi, dădu amabilă din cap și intră în casă pe ușile din sticlă.

— Ideea e că, zise Val Perry aranjându-și nervoasă bluza. Ideea pe care am accentuat-o… ideea e că banii nu reprezintă niciun fel de problemă. Scopul e important. Oricare ar fi resursele necesare ca să atingem acest scop, ele sunt disponibile. Asta e tot ce încercam să zic.

Apoi își strânse buzele ca și cum voia să se asigure că nu avea să pornească o altă tiradă.

Madeleine se întoarse cu un pahar de apă și-l așeză pe masă. Val îl ridică, bău jumătate și îl puse la loc cu grijă.

— Mulțumesc.

— Ei bine, zise Madeleine cu o sclipire răutăcioasă în ochi, pe când intra din nou în casă, dacă mai aveți nevoie de ceva, strigați.

Val Perry stătea dreaptă și nemișcată. Părea că încearcă să-și recapete cumpătul. După un minut, inspiră adânc.

— Nu știu ce-aș mai putea spune. Poate că nu mai e nimic de zis în afară de a-ți cere ajutorul.

Înghiți nodul din gât.

— O să mă ajuți?

„Interesant. Ar fi putut întreba «Vei accepta cazul?» Și-a formulat cererea crezând că, dacă-mi cere astfel ajutorul, îmi va fi mai greu s-o refuz?”

Indiferent de cum ar fi sunat întrebarea, Dave știa că trebuia să fie nebun ca să accepte.

— Regret. Nu cred că pot să vă ajut, zise el.

Ea nu reacționă, rămase nemișcată, ținându-se de marginea mesei și privindu-l în ochi. Gurney nu era sigur că-l auzise.

— De ce? întrebă ea cu o voce slabă.

Gurney se gândi cu grijă la ce să răspundă.

„Pentru simplul fapt, doamnă Perry, că semeni puțin cam mult cu descrierea pe care i-ai făcut-o fiicei dumitale. Confruntarea mea inevitabilă cu agenția care se ocupă de ancheta oficială s-ar putea transforma într-un dezastru. Iar eventuala reacție a lui Madeleine la decizia mea de a prelua un alt caz de crimă ar putea să redefinească problemele noastre conjugale”.

Însă cuvintele lui fură altele:

— Implicarea mea ar putea să perturbe eforturile poliției și ăsta nu ar fi un lucru bun pentru niciunul dintre cei implicați.

— Înțeleg.

Dar pe chip nu-i citi nici urmă de înțelegere sau de acceptare a deciziei lui. Gurney o privea, așteptându-i următoarea mișcare.

— Îți înțeleg ezitarea, zise ea. Și eu m-aș simți la fel în locul tău. Nu-ți cer decât să nu iei o decizie definitivă până nu vezi filmul.

— Filmul?

— Nu ți-a spus Jack Hardwick?

— Mi-e teamă că nu.

— Păi, e acolo, întregul… eveniment.

— Doar nu vreți să spuneți că aveți un film cu petrecerea la care a avut loc crima?

— Ba chiar așa. Totul a fost înregistrat. Fiecare secundă. Se află totul pe un DVD.

Capitolul 8

Filmul crimei

În bucătăria spațioasă a lui Gurney erau două mese – cea din lemn de cireș, în stil Shaker, cu picioare în cruce, folosită în special pentru cinele cu invitați, când Madeleine o ștergea de praf și o decora cu lumânări și flori din grădina lor, și așa-zisa masă pentru micul dejun, rotundă, din lemn de pin cu un picior ca un piedestal vopsit în crem, unde, singuri sau împreună, luau mare parte a meselor zilei. Masa mai mică se afla chiar în fața ușilor franțuzești, ce dădeau spre sud. În zilele senine, era scăldată de lumină de dimineață până seara, astfel că locul acela devenise colțul lor favorit pentru citit.

La două și jumătate după-amiaza, Madeleine și Dave ședeau la locurile lor obișnuite când ea își ridică privirea din carte – o biografie a lui John Adams. Adams era președintele ei preferat, din câte se părea, datorită soluției lui pentru problemele emoționale și fizice – plimbările lungi și sănătoase prin pădure. Femeia se încruntă, concentrându-se.

— Aud o mașină.

Gurney își duse mâna pâlnie la ureche, dar chiar și așa trecură mai bine de zece secunde înainte s-o audă și el.

— E Jack Hardwick. Se pare că există un film cu întreaga petrecere la care a fost omorâtă fata lui Perry. A zis c-o să-mi aducă materialul. I-am spus c-o să arunc un ochi.

Madeleine închise cartea și privi în gol prin ușile din sticlă.

— Ți-a trecut prin cap că acestei potențiale cliente… îi lipsesc niște doage?

— Nu fac decât să mă uit la film. N-am promis nimic. Poți să-l vizionezi cu mine.

Zâmbetul ei scurt păru să refuze invitația. Apoi, continuă.

— Chiar mi-aș permite să insist și să-ți spun că e o nebună plină de venin care probabil se încadrează la vreo șase diagnostice din Manualul Diagnosticelor și Statisticilor pentru Bolile Mentale. Și pot să pariez că orice ți-ar fi spus nu e nici pe departe adevărul complet.

În timp ce vorbea, Madeleine zgâria absentă cuticula degetului mare cu una dintre unghii, un obicei nou, pe care Gurney îl observă alarmat, ca pe un fel de tremur în starea ei, de altfel, destul de stabilă.

Oricât de scurte și de nesemnificative erau aceste momente, îl cutremurau pe Dave, îi distrugeau speranța în tăria ei de caracter de nezdruncinat și-l lăsau, pentru scurt timp, fără punct de sprijin, fără lampa de veghe care alunga monștrii și întunericul. Deși absurd, gestul acesta mărunt avea darul de a trezi în Gurney greața și apăsarea pe care le simțise, copil fiind, când mama lui începuse să fumeze. În minte îi revenea imaginea ei pufăind nervos din țigară, inspirând însetată fumul în plămâni.

„Revino-ți, Gurney! Maturizează-te, pentru numele lui Dumnezeu!”

— Dar sunt sigură că știi toate astea, așa-i?

O fixă cu privirea pentru un moment, încercând să regăsească firul conversației.

Madeleine clătină din cap exasperată.

— O să lucrez la mașina de cusut un pic. Apoi dau o raită prin magazinele din Oneonta. Dacă vrei ceva, scrie pe lista de pe bufet.

•

Hardwick sosi în trombă, vuind toba zgomotoasă a mașinii. Își parcă monstrul care mergea pe motorină și consuma o tonă – un GTO roșu, pe jumătate refăcut, cu pete de epoxizi ce trebuiau curățate – lângă Subaru Outback verde al lui Gurney. Vântul formă un vârtej de frunze în jurul mașinilor. Primul lucru pe care-l făcu Hardwick când ieși din automobil fu să tușească violent, să adune flegma din gât și să scuipe pe jos.

— N-am suportat niciodată putoarea frunzelor moarte! Îmi aduce aminte de bălegarul de cai.

— Frumos spus, Jack! zise Gurney în timp ce dădea mâna cu bărbatul. Ai o manieră foarte delicată de-a vorbi.

Cei doi rămaseră față în față, ca două suporturi de cărți din seturi diferite. Tunsoarea scurtă și neîngrijită a lui Hardwick, pielea roșiatică, nasul brăzdat de vinișoare ca pânza unui păianjen și ochii umezi și albaștri de husky îl făceau să pară un om care îmbătrânea rapid și se afla într-o stare de mahmureală permanentă. Prin contrast, părul grizonant al lui Gurney era frumos pieptănat – prea ordonat, după cum îi spunea adesea Madeleine –, iar la patruzeci și opt de ani era într-o formă fizică foarte bună, avea un abdomen ferm, întreținut prin exerciții înainte de dușul de dimineață; abia dacă îi dădeai patruzeci de ani.

Pe când Gurney îl conducea în casă, Hardwick rânji.

— Te-a dat gata, așa-i?

— Nu sunt sigur ce vrei să zici, Jack.

— Ce ți-a atras atenția? Iubirea pentru adevăr și justiție? Ocazia rară de a-i da la ouă lui Rodriguez? Sau fundul ei fantastic?

— Greu de zis, Jack.

Se pomeni pronunțând numele celuilalt cu o emfază ciudată, de parcă tocmai îi dăduse un croșeu rapid de stânga.

— Acum sunt doar curios să văd filmul.

— Chiar? Nu te-ai plictisit de moarte să fii pensionar? Nu ești disperat să te apuci iar de meserie? Nu ți s-au aprins călcâiele după focoasa aia?

— Aș vrea doar să văd înregistrarea. Ai adus-o?

— Filmul crimei? N-ai mai văzut tu așa ceva, Davey, băiete! E un DVD cu rezoluție înaltă înregistrat la locul crimei, în momentul crimei.

Hardwick stătea în mijlocul camerei mari ce servea drept bucătărie,

salon pentru servit masa și sufragerie. Într-un capăt al încăperii era un cuptor vechi, de țară, iar în capătul celălalt, la o distanță de vreo doisprezece metri era un șemineu din piatră. Privirea bărbatului cuprinse întreaga cameră în câteva secunde.

— La dracu', zici că e dintr-un articol din *Mother Earth News*.

— DVD-playerul este în birou, zise Gurney arătându-i drumul.

Filmul începea captivant cu un cadru filmat din aer al peisajului rustic. Camera cobora încet, la un unghi înclinat până ce ajungea deasupra copacilor abia înverziți, de-a lungul unui drum îngust și al unui pârâu repede – cele două panglici ale asfaltului negru și ale apei sclipitoare uneau un șir de case îngrijite, răspândite în mijlocul peluzelor întinse și al dependințelor pitorești.

La orizont se ivi o proprietate relativ mai mare și mai impunătoare decât toate celelalte, și camera încetini. Când ajunse exact deasupra unei peluze largi, ca de smarald, încadrată de răsaduri de margarete, se opri de tot și începu să coboare ușurel la nivelul solului.

— Iisuse! exclamă Gurney. Au închiriat un elicopter ca să filmeze nunta?

— Păi nu face așa toată lumea? comentă Hardwick. De fapt, elicopterul n-a fost folosit decât pentru început. De aici încolo, clipul a fost înregistrat de patru camere fixe, instalate pe peluză, în așa fel încât să aibă perspectivă asupra întregii proprietăți. Așa că avem un fișier audio-video complet cu tot ce s-a întâmplat afară.

Casa din piatră, crem, în mijlocul curții pavate cu piatră naturală și răsaduri de flori plantate la întâmplare arăta ca și cum fusese mutată din Cotswolds – era primăvara în bucolicul cadru rural englez.

— Unde e locul ăsta? întrebă Gurney, pe când el și Hardwick se așezară pe canapea în fața monitorului.

Hardwick se prefăcu surprins.

— Nu recunoști sătucul ăsta exclusivist din Tambury?

— Ar trebui?

— Tambury e un fel de cuib pentru oameni importanți, iar tu ești un tip important. Oricine e mai sus-pus cunoaște pe cineva care locuiește în Tambury.

— Presupun că n-am ajuns la nivelul ăla. Ai de gând să-mi spui unde e?

— La o oră distanță de aici, spre nord-est, la jumătatea drumului spre Albany. Îți voi da indicații.

— N-am nevoie…, începu Gurney, apoi se opri încruntându-se confuz. Ia stai un pic. Nu cumva asta e în…

Hardwick îl întrerupse.

— Jurisdicția lui Sheridan Kline? Ba chiar acolo. Așa că vei avea ocazia să lucrezi cu niște prieteni vechi. Procurorul te are la inimă.

— Iisuse! mormăi Gurney.

— Omul crede că ești un geniu. E adevărat că și-a asumat meritele care ți se cuveneau ție în cazul Mellery. E un pupincurist, dar în sinea lui știe că ți-e dator.

Gurney clătină din cap, privind din nou la monitor.

— Sheridan Kline are în loc de suflet o gaură neagră.

— Davey, Davey, Davey ai niște păreri așa de dușmănoase despre copiii lui Dumnezeu!

Apoi, fără să mai aștepte un răspuns, Hardwick se întoarse spre monitor și începu să povestească filmul.

— Organizatori, zise el în timp ce o echipă de tineri, bărbați și femei, cu părul făcut țepi, pantaloni negri și tunici de un alb imaculat instalau un bar și vreo șase mese cu gustări calde. Gazda, continuă arătând spre un bărbat zâmbitor îmbrăcat într-un costum albastru-închis, cu o floare roșie la rever care trecu pragul unei uși cu arcadă din spatele casei și păși pe peluză. Logodnic, mire, soț, văduv – toate în aceeași zi, așa că poți să-i spui cum vrei.

— E Scott Ashton?

— Chiar el.

Bărbatul păși hotărât de-a lungul unui strat de flori spre partea dreaptă a ecranului, dar chiar înainte să iasă din cadru, unghiul scenei se schimbă, arătându-l cum mergea acum spre ceea ce părea să fie o mică vilă pentru oaspeți la marginea peluzei, acolo unde începea pădurea, la aproximativ treizeci de metri de casă.

— Cu câte camere ai spus că s-a filmat? întrebă Gurney.

— Patru pe trepiede și una din elicopter.

— Cine a editat filmul?

— Departamentul de materiale video de la birou.

Gurney îl privi pe Scott Ashton bătând la ușa vilei – privi și auzi, deși sunetul nu era la fel de clar ca imaginea. Ușa și spatele lui Ashton formau un unghi de patruzeci și cinci de grade față de cameră. Ashton ciocăni iar, strigând „Hector”.

Auzi apoi o voce care i se păru că avea un accent puternic spaniol. Se auzea prea încet pentru a distinge cuvintele. Privi întrebător la Hardwick.

— Am amplificat sunetul în laborator. „*Está abierto*”, în traducere: „E deschis”. Confirmă ceea ce a declarat Ashton că își amintea să fi spus Hector.

Ashton deschise ușa, intră și o închise în urma lui.

Hardwick ridică telecomanda, apăsă butonul de derulare rapidă înainte și explică:

— Stă acolo vreo cinci-șase minute, după care deschide ușa și-l auzi zicând „Dacă te răzgândești…”. Apoi iese, închide ușa în urma lui și pleacă.

Hardwick luă degetul de pe buton când Ashton tocmai ieșea din

vilă, părând mai puțin fericit decât atunci când intrase.

— Așa-și vorbeau unul altuia? întrebă Gurney. Ashton în engleză și Flores în spaniolă?

— Am întrebat și eu același lucru. Ashton mi-a zis că situația era recentă, că până cu o lună sau două în urmă vorbeau amândoi engleză. Crede că era un soi de respingere ostilă; faptul că Flores începuse să-și vorbească iar limba nativă era un fel de respingere a lui Ashton – respingea limba pe care o învățase de la el. Tâmpenii psihologice.

Ashton nici nu ieșise bine din cadru, că imaginea se schimbă din perspectiva altei camere și-l arătă pe mire mergând spre un pavilion cu coloane grecești – un soi de structură miniaturală asemănătoare Partenonului, popularizată de peisagiștii victorieni – unde patru bărbați în smoching își instalau echipamentele muzicale și scaunele pliante. Ashton schimbă câteva cuvinte cu ei, dar nu se auzi nimic din ce spuse.

— Au avut un cvartet de coarde în loc de obișnuitul DJ? întrebă Gurney.

— Așa e în Tambury – la ei nimic nu e obișnuit.

Hardwick derulă peste conversația cu muzicienii, peste cadrele largi cu împrejurimile luxoase și cu casă, peste scenele cu servitorii care aranjau farfuriile și argintăria pe fețele de masă albe de in peste două ospătărițe mlădioase care așezau sticlele și paharele, peste prim-planurile cu petuniile roșii și albe ce se revărsau din ghivecele din piatră cioplită.

— Asta s-a întâmplat exact acum patru luni?

Hardwick dădu din cap.

— În a doua duminică din mai. E perioada perfectă pentru o nuntă. Primăvara e în floare, vântul adie ușor, păsările își fac cuiburi și porumbeii gânguresc.

Tonul batjocoritor și neobosit al lui Jack începea să-l calce pe nervi pe Gurney.

Când Hardwick se opri iar din derulat, camera era fixată asupra unui spalier năpădit de iederă ce ținea loc de intrare pe peluză. Un șir dezordonat de invitați pășeau prin el. Pe fundal se auzea muzică veselă, barocă.

Pe măsură ce fiecare cuplu trecea pe sub bolta arcuită, Hardwick le citea numele de pe o listă mototolită pe care o scosese din buzunarul pantalonilor.

— Șeful poliției din Tambury, Burt Luntz și soția… Directoarea Liceului Dartwell și soțul… Agentul literar al lui Ashton și soțul… Președintele Societății Patrimoniului Britanic Tambury și soția… Liz Laughton, membră a Congresului și soțul… Filantropul Angus Boyd și tânărul ăla pe care-l numește „asistentul” lui… Editorul revistei

International Journal of Clinicul Psychology și soția… guvernatorul-adjunct și soția… Decanul facultății de medicină…

Gurney îl întrerupse.

— Toți sunt de teapa asta?

— Mă întrebi dacă sunt putred de bogați, puternici și cu pile? Păi, da. Numai directori executivi, politicieni importanți, editori de ziare și chiar un nenorocit de episcop.

Timp de alte zece minute, un șir de oameni de succes se scurse în grădina botanică din curtea lui Scott Ashton. Niciunul nu părea să fie nelalocul lui în mediul acela exclusivist, dar nici nu arăta vreunul prea încântat să se afle acolo.

— Ne apropiem de finalul cozii, zise Hardwick. Urmează părinții miresei: doctorul Withrow Perry, neurochirurg de renume mondial și Val Perry, soția-trofeu.

Doctorul părea să aibă undeva la șaizeci de ani. Avea gura cărnoasă și disprețuitoare, bărbia dublă a unui gurmand și ochi iuți și pătrunzători. Se mișca surprinzător de rapid și de grațios, ca un fost antrenor de scrimă, se gândi Gurney, amintindu-și de lecțiile pe care el și Madeleine le luaseră împreună în cel de-al doilea sau al treilea an de căsătorie, pe vremea când căutau activități care să-i distreze pe amândoi.

Val Perry care stătea alături de doctor ca o întruchipare de film a Cleopatrei, emana un fel de satisfacție ce îi lipsea femeii care-l vizitase pe Gurney în dimineața aceea.

— Și acum, zise Hardwick, ginerele și curând decapitata lui mireasă.

— Iisuse! șopti Gurney.

Uneori lipsa de sentimente a lui Hardwick părea să întreacă destul de mult cinismul obișnuit al unui polițist și să-l califice drept un sociopat. Dar acela nu era nici locul, nici momentul potrivit ca să… ce? Ca să-i spună că era bolnav cu capul?

Gurney inspiră adânc și se concentră la film – la doctorul Ashton și la Jillian Perry Ashton care pășeau împreună spre cameră, zâmbind. Urmară aplauze, câteva urale și muzica barocă veselă care se auzea din ce în ce mai tare pe fundal.

Se uita uimit la mireasă.

— Ce dracu' ai? întrebă Hardwick.

— Nu e tocmai cum mi-am imaginat-o.

— Păi la ce te așteptai?

— Din ce mi-a spus maică-sa, nu mă așteptam să arate ca de pe coperta revistei *Brides*.

Hardwick studie imaginea tinerei radiant de frumoase, îmbrăcată într-o rochie de mireasă albă, din satin, lungă până în pământ, cu un decolteu modest presărat cu paiete mărunte. Avea mănuși albe și ținea

un buchet de boboci de trandafir roz. Părul blond era pieptănat în sus, într-un coc strâns și încadrat de o coroniță sclipitoare. Ochii migdalați erau conturați subtil cu dermatograf, iar gura perfectă era conturată de un ruj în aceeași nuanță a trandafirilor.

Hardwick ridică din umeri.

— Nu-și doresc toate să arate așa?

Gurney se încruntă, deranjat de înfățișarea convențională a lui Jillian.

— E în gena lor, la dracu'! insistă Hardwick.

— Mda, poate, răspunse Gurney nu foarte convins.

Hardwick derulă din nou peste scenele cu mirii care traversau mulțimea de invitați. Orchestra începu să cânte cu mare elan, iar servitorii se fâțâiau de colo-colo printre musafirii ce sorbeau și mestecau de zor.

— Hai să trecem la subiect, zise el, la partea care ne interesează.

— Te referi la crima propriu-zisă?

— Și la alte câteva chestii interesante dinainte și după.

După câteva secunde de artificii digitale, pe ecran apărură în cadrul mediu trei oameni care discutau așezați în triunghi. Unele cuvinte se auzeau mai bine decât altele, acoperite în parte de zumzetul altor conversații sau bruiate de vioiciunea pieselor lui Vivaldi.

Hardwick scoase o altă hârtie împăturită din buzunar, o deschise și i-o întinse lui Gurney, care recunoscu formatul clasic al transcrierii unei conversații înregistrate.

— Uită-te la film și ascultă, zise Hardwick. În cazul în care nu deslușești ce spun o să-ți zic eu când să urmărești transcrierea discuției. Cei trei sunt șeful poliției, Luntz, soția lui, Carol – amândoi cu fața la tine – și Ashton, care stă cu spatele.

Luntz și soția sa beau din pahare înalte, decorate cu felii de lămâie verde. Șeful poliției mai avea în mâna liberă și câteva apetitive. Dacă Ashton bea ceva, atunci pesemne că ținea paharul în față, afară din raza camerei. Frânturile de dialog care puteau fi auzite păreau banale și replicile veneau din partea doamnei Luntz.

— Da, da… e o zi perfectă… noroc că vremea, care era destul de… florile… moment al anului în care merită să locuiești în Catskills… muzica, foarte diferită, perfectă pentru această ocazie… niciun țânțar… altitudinea nu permite prezența lor, mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că țânțarii din Long Island… nici picior de căpușă, slavă Domnului… boala Lyme e absolut oribilă… diagnosticul greșit… greață, dureri, disperare, dorința de-a te sinucide, durerea…

Pe când Gurney îl privi pieziș pe Hardwick, ridicând dintr-o sprânceană ca și cum voia să întrebe ce importanță aveau toate astea, auzi pentru prima dată vocea puternică a șefului poliției:

— Carol, nu e momentul să vorbim despre căpușe. Asta e o zi

fericită, nu-i așa, doctore?

Hardwick arătă cu degetul la primul rând tipărit pe hârtia din poala lui Gurney, care privi într-acolo și-și dădu seama că-i era de mare folos pentru a înțelege conversația.

> SCOTT ASHTON: Foarte fericită, într-adevăr, domnule.
> CAROL LUNTZ: Nu voiam decât să subliniez perfecțiunea acestei zile – nu sunt gângănii, nu plouă, nu e nicio problemă. Și ce petrecere minunată, muzica, tineri arătoși peste tot…
> ȘEF LUNTZ: Cum o mai duci cu geniul tău mexican?
> SCOTT ASHTON: Chiar și eu aș vrea să știu răspunsul. Uneori…
> CAROL LUNTZ: Am auzit că au fost unele… ciudate… nu știu, nu-mi place să repet ce aud…
> SCOTT ASHTON: Hector trece printr-o perioadă grea din punct de vedere emoțional. Comportamentul lui s-a schimbat foarte mult în ultima vreme. Cred că n-a trecut neobservat. Aș vrea să știu dacă ați fost martori la ceva, dacă v-a atras ceva atenția.
> CAROL LUNTZ: Păi, n-am fost martoră la nimic, nu direct. Eu doar… zvonuri, dar încerc să nu dau ascultare bârfelor.
> SCOTT ASHTON: Oh! Doar o secundă. Scuzați-mă o clipă. Jillian se pare că îmi face cu mâna.

Hardwick apăsă butonul de pauză.

— Vezi? zise el. În stânga imaginii?

În cadru se vedea încremenită Jillian care privea în direcția lui Ashton și avea mâna stângă ridicată arătând spre ceasul de aur pe care-l purta la încheietură.

Hardwick porni din nou filmul și acțiunea se reluă. Pe când Ashton își făcea drum printre musafiri, familia Luntz continua discuția fără el. Conversația se auzea destul de clar, iar Gurney își aruncă doar de câteva ori ochii peste transcriere.

> ȘEF LUNTZ: Voiai să-i spui despre afacerea cu Kiki Muller?
> CAROL LUNTZ: Nu crezi că are dreptul să știe?
> ȘEF LUNTZ: Nici nu știi de unde a pornit zvonul.
> CAROL LUNTZ: Cred că e mai mult decât un zvon.
> ȘEF LUNTZ: Bine zis, crezi. Nu știi sigur. Doar crezi.
> CAROL LUNTZ: Dacă cineva care locuiește cu tine și cu care stai la aceeași masă și-ar trage-o în secret cu nevasta vecinului tău, tu n-ai vrea să știi?
> ȘEF LUNTZ: Tot ce vreau să zic e că n-ai nicio dovadă.

CAROL LUNTZ: De ce am nevoie? De poze?
ȘEF LUNTZ: Da, niște poze ar fi de mare ajutor.
CAROL LUNTZ: Burt, n-ai decât să te maimuțărești, dar dacă un mexican ciudat ar trăi în casa noastră și i-ar trage-o soției lui Charley Maxon, ce-ai face? Ai aștepta pozele?
ȘEF LUNTZ: Hristoșii mă-sii, Carol…
CAROL LUNTZ: Burt, asta e blasfemie! Ți-am mai spus să nu vorbești așa.
ȘEF LUNTZ: Am priceput. Fără blasfemii. Uite ce vreau să zic. Tu ai auzit ceva de la cineva care a auzit altceva de la altcineva și așa mai departe…
CAROL LUNTZ: Bine, Burt, cred că ne putem lipsi de sarcasm!

Tăcură. Cam după un minut, șeful poliției încercă să bage în gură unul dintre apetitivele din palma lui stângă și în cele din urmă reuși, folosind piciorul paharului pe post de lopățică. Nevastă-sa se strâmbă, întoarse privirea, își goli paharul și începu să bată din picior în ritmurile ce se auzeau din mini-Partenon. Expresia ei deveni festivă, aproape maniacală, iar privirea începu să-i alerge de la un invitat la altul, ca și cum căuta să zărească o celebritate ce trebuia să fie acolo. Când unul dintre ospătari se apropie ținând o tavă cu băuturi, schimbă paharul gol pe unul plin. Șeful poliției își studia soția cu buzele strânse, într-o linie rigidă.

ȘEF LUTZ: Poate vrei s-o iei mai încet.
CAROL LUTZ: Poftim?
ȘEF LUTZ: M-ai auzit.
CAROL LUTZ: Cineva trebuie să spună adevărul.
ȘEF LUTZ: Ce adevăr?
CAROL LUTZ: Despre mexicanul slinos al lui Scott.
ȘEF LUTZ: Adevărul? Nu cumva e doar o bârfă măruntă și dezgustătoare, umflată de una dintre prietenele tale idioate – o porcărie absolută, o calomnie pasibilă de acțiune juridică?

În timp ce familia Lutz era la un pas de scandal, Ashton și Jillian se vedeau în fundal, în partea stângă a scenei. De la o asemenea distanță față de cameră, conversația lor nu putea fi auzită. Jillian se întoarse în cele din urmă și porni în direcția vilei, construită cu spatele la pădurea de pe cealaltă parte a peluzei. Ashton reveni la soții Luntz, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

Când Carol Luntz îl văzu pe Ashton apropiindu-se, își bău mărgărita din câteva înghițituri rapide. Soțul ei sâsâi un cuvânt neclar printre dinții încleștați. Gurney își aruncă privirea spre transcriere, dar nu

apărea nicio interpretare.

Schimbându-și expresia feței când Ashton li se alătură din nou, șeful poliției spuse:

— Deci, Scott, e totul în regulă?

— Așa sper. Adică, mi-aș dori ca Jillian să…

Dădu din cap și vocea i se stinse.

— Oh, Doamne! exclamă Carol Luntz, mai degrabă entuziasmată. Sper că nu e nimic în neregulă, nu?

Ashton clătină din cap.

— Jillian vrea ca Hector să ni se alăture pentru discurs. Ne-a spus mai devreme că nu vrea și… cam asta a fost.

Zâmbi ciudat, cu privirea în jos.

— Care e problema lui până la urmă? întrebă Carol, aplecându-se către Ashton.

Hardwick apăsă butonul de pauză, iar Carol rămase încremenită într-o postură conspirativă. Bărbatul se întoarse spre Gurney cu pasiunea unui om care împărtășește o revelație.

— Cățeaua asta e una dintre târfulițele alea care se hrănesc cu necazurile altora. Vrea să savureze fiecare detaliu, se preface plină de compasiune. Plânge când suferi și speră să mori ca să poată plânge și mai rău și să arate lumii cât de mult îi pasă.

Gurney sesiză un strop de adevăr în pronosticul lui Hardwick, dar excesul de ură al colegului său i se păru cam greu de înghițit.

— Ce urmează? întrebă el întorcându-se nerăbdător spre ecran.

— Ai răbdare. Se precipită lucrurile.

Hardwick apăsă butonul „pornire” și conversația dintre Carol Luntz și Scott Ashton reîncepu.

Ashton zicea:

— E chiar o prostie. Nu vreau să vă plictisesc cu asemenea detalii.

— Dar care e *problema* omului ăluia? insistă Carol prelungind cuvântul *problemă* așa încât sună ca un vaiet.

Ashton ridică din umeri. Părea prea obosit ca să mai țină secretul.

— Hector are o atitudine negativă față de Jillian. Jillian, pe de altă parte, e hotărâtă să rezolve orice fel de neînțelegere ar exista între ei. De aceea a insistat să-l invit la petrecere. Am încercat asta de două ori – acum o săptămână și din nou, de dimineață. M-a refuzat de fiecare dată. Acum o clipă Jillian m-a chemat să mă anunțe c-are de gând să-l scoată pe Hector din căsuța lui de colo, ca să închine un pahar. Mie mi se pare o pierdere de timp și i-am spus-o și ei.

— De ce își bate capul cu… cu… *el*?

Carol se poticni la finalul frazei de parcă încerca să găsească un epitet cât mai jignitor, fără succes însă.

— Bună întrebare, Carol, dar n-aș ști ce să-ți răspund.

Comentariul lui fu urmat de cadrul luat din perspectiva altei camere

poziționate astfel încât să acopere partea de domeniu ce cuprindea căsuța grădinarului, grădina de trandafiri și jumătate din vilă. Jillian, mireasa-din-reviste, ciocănea la ușa căsuței lui Hector.

Hardwick puse pauză din nou, iar cele trei figuri de pe ecran se opriră în momentul în care se destrămau ca un mozaic.

— Bun, zise el. Gata! De acum începe. Urmează cele paisprezece minute critice, în decursul cărora Hector Flores o omoară pe Jillian Perry Ashton, îi taie capul cu o macetă, iese pe fereastra din spate și dispare fără urmă. Cele paisprezece minute încep în momentul în care mireasa intră în casă și închide ușa.

Hardwick apăsă butonul „pornire" și acțiunea reîncepu. Jillian deschise ușa căsuței, intră și închise ușa în urma ei.

— Asta e ultima oară când a fost văzută în viață, zise Hardwick arătând la ecran.

Camera rămase fixată pe căsuță în timp ce Gurney își imagina crima ce urma să aibă loc în spatele ferestrelor acoperite de draperii cu model floral.

— Ai zis că Flores se strecoară pe fereastra din spate și dispare fără urmă după ce-o omoară. Adică literalmente?

— Păi, începu Hardwick, făcând o pauză teatrală. Da și nu.

Gurney oftă și așteptă.

— Chestia e că, urmă Hardwick, dispariția lui Flores sună cunoscut.

Urmă o altă pauză, accentuată de un zâmbet șiret.

— Există o urmă care duce de la fereastră în pădure.

— Ce vrei să zici, Jack?

— Urma din pădure s-a oprit la vreo sută patruzeci de metri de casă.

— Și ce-nseamnă asta?

— Nu te duce cu gândul la nimic?

Gurney îl privi sceptic pe Jack.

— Te referi la cazul Mellery?

— Nu prea știu alte cazuri de crimă în care urmele să se oprească în mijlocul pădurii fără vreo explicație logică.

— Și ce vrei să demonstrezi cu asta?

— Nimic în mod deosebit. Mă întrebam doar dacă nu cumva ți-a scăpat ceva când ai rezolvat toată nebunia cu Mellery.

— Ce să-mi scape?

— Posibilitatea vreunui complice?

— *Complice*? Te-ai țicnit? Știi la fel de bine ca mine că nimic din cazul Mellery n-a sugerat existența mai multor criminali.

— Ești un pic sensibil la subiectul ăsta?

— *Sensibil*? Sunt sensibil la sugestiile tale inutile bazate pe nimic altceva în afară de un simț al umorului de-a dreptul dement.

— Deci e doar o coincidență?

Hardwick atinse fix nota de îngâmfare care-l zgâria pe Gurney pe creier ca unghiile pe o tablă de scris.

— Doar o *ce*, Jack?

— Asemănările dintre modurile de operare.

— Ai face bine să-mi spui repede ce mama dracului îndrugi acolo.

Gura lui Hardwick se lărgi – fie într-un rânjet, fie într-o grimasă.

— Uită-te la film, zise el. Nu mai durează mult.

Trecură câteva minute. Pe ecran nu se întâmpla nimic deosebit. Unii dintre musafiri se plimbau printre straturile de flori care împrejmuiau căsuța, iar una dintre femeile din grup, cea pe care Hardwick o identificase mai devreme ca fiind soția guvernatorului, părea să conducă un soi de tur botanic, vorbind energic în timp ce arăta spre diferite plante. Grupul ei ieși treptat din cadru ca și cum era legat cu fire invizibile de liderul lui. Camera rămase fixată asupra căsuței. Prin perdelele de la ferestre nu se vedea nimic.

Tocmai când Gurney se pregătea să întrebe care era scopul acelei părți a filmului, în prim-plan apărură din nou Scott Ashton și familia Luntz, în timp ce căsuța rămase în fundal.

— E timpul pentru discurs, zise Ashton.

Toți trei se uitau spre căsuță. Ashton își aruncă privirea la ceas, ridică mâna și chemă pe cineva din personalul de servire. Fata se grăbi spre el, cu un zâmbet amabil.

— Da, domnule.

Ashton arătă spre casă.

— Spune-i soției mele că a trecut de patru.

— E în căsuța aia drăguță de lângă copaci?

— Da. Te rog, spune-i că e timpul pentru discurs.

Pe când fata se îndepărta ca să-și îndeplinească sarcina, Ashton se întoarse spre familia Luntz.

— Jillian tinde să piardă noțiunea timpului; mai ales atunci când încearcă să convingă pe cineva să-i facă ei pe plac.

În film, fata traversă peluza, ajunse la ușa căsuței și ciocăni. După câteva secunde, bătu iar și încercă mânerul, fără să reușească să deschidă. Se uită înapoi spre Ashton și ridică palmele în sus, confuză. Ca răspuns, Ashton îi arătă că trebuia să bată mai tare. Fata se încruntă, dar ciocăni din nou. De data asta, sunetul fu destul de tare ca să ajungă la microfonul camerei care, după câte își dădea seama Gurney, se afla la vreo cincisprezece metri de căsuță. Când și această încercare eșuă, fata își ridică iar palmele a confuzie și clătină din cap.

Ashton bombăni ceva mai degrabă pentru sine decât pentru familia Luntz și porni cu pași mari spre căsuță. Merse direct la ușă, ciocăni tare, apoi trase și împinse puternic mânerul, strigând în același timp:

— Jilli! Jilli, ușa e încuiată! Jillian!

Rămase furios lângă ușă. Postura corpului său denota frustrare și

confuzie. Apoi se întoarse și se îndreptă brusc spre ușa din spate a conacului.

Cocoțat pe brațul canapelei lui Gurney, Hardwick explică.

— S-a dus să ia cheia. Ne-a zis că mereu ține o cheie de rezervă în cămară.

Un moment mai târziu, filmul îl arătă pe Ashton ieșind din conac. Bărbatul se duse înapoi la ușa căsuței, ciocăni iar fără să primească, se pare, niciun răspuns, băgă cheia în broască și deschise ușa spre interior. Perspectiva camerei care forma un unghi aproximativ de patruzeci și cinci de grade față de căsuță arăta foarte puțin din interiorul clădirii și doar spatele lui Ashton, dar se putu observa cum trupul se încordează brusc. După o scurtă ezitare, păși înăuntru. Câteva secunde mai târziu răsună un urlet sfâșietor, de groază și durere. Cuvântul „AJUTOR” se auzi o dată, de două ori, de trei ori, apoi, după doar câteva secunde, Scott Ashton ieși clătinându-se, se împiedică în propriile picioare și căzu într-un strat de flori, strigând „AJUTOR” într-un fel atât de sălbatic și repetitiv încât nu mai semăna deloc cu un cuvânt.

Capitolul 9

Priveliștea din pragul ușii

Camerele fixe, așezate în cele patru puncte cheie ale peluzei au continuat să ruleze încă vreo douăsprezece minute după ce Ashton a leșinat, înregistrând din mai multe perspective întregul haos care a urmat descoperirii macabre. Apoi au fost oprite și preluate de șeful poliției Luntz ca probe.

Cele douăsprezece minute de agitație fuseseră incluse pe DVD-ul pe care Gurney îl urmărea cu Hardwick – douăsprezece minute de ordine și întrebări, de strigăte oripilate, de invitați care alergau spre Ashton, în căsuță și din nou afară. O femeie căzuse și o alta se împiedică de ea, câțiva invitați îl ajutară pe Scott să se ridice din stratul de flori și-l conduseră spre ușa din spate a conacului. Luntz blocase ușa vilei și tasta agitat pe telefonul mobil. Invitații se învârteau de colo-colo cu privirile rătăcite, cei patru muzicieni tocmai intrau în cadru – un violonist cu instrumentul încă în mână, un altul doar cu arcușul – trei polițiști din Tambury în uniforme alergau spre Luntz care păzea în continuare intrarea în vilă, președintele Societății pentru Patrimoniul Britanic vomita în iarbă.

La finalul înregistrării, după un ultim tremur al imaginii, Gurney se

lăsă pe spătarul canapelei și-l privi pe Hardwick.

— Iisuse!

— Deci ce crezi?

— Cred c-aș vrea să știu un pic mai multe.

— Ca de exemplu?

— Când au sosit cei de la BIC la locul crimei și ce-ați găsit în căsuță?

— Polițiștii în uniforme au ajuns la trei minute după ce Luntz a oprit camerele, adică după vreo cincisprezece minute de când Ashton a descoperit trupul. În timp ce Luntz își chema propriii oameni, invitații au sunat la 911. Vestea s-a răspândit în secțiile de poliție și a ajuns la biroul șerifului. De îndată ce polițiștii au aruncat un ochi în căsuță, au sunat la BIC, apelul a fost redirecționat către mine și am ajuns la locul crimei după vreo douăzeci și cinci de minute. Așa că debandada obișnuită a fost gata cât ai zice pește.

— Și?

— Și deștepții ăia au decis de comun acord că toată tărășenia trebuie aruncată cât mai repede în cârca celor de la BIC – adică în cârca detectivului-șef, adică a mea, Jack Hardwick. Unde a și rămas timp de aproape o săptămână, până când nu știu ce mi-a venit să-l informez pe preabunul căpitan că abordarea lui – abordare pe care insista să o am și eu – avea oarece neajunsuri logice.

Gurney zâmbi.

— I-ai zis că e un tâmpit?

— Cam așa ceva.

— Și i-a dat cazul lui Arlo Blatt?

— Fix așa și acolo a-nțepenit de vreo patru luni, pentru că se-nvârte-n cerc, fără niciun progres. De unde și interesul frumoasei mame a preafrumoasei mirese de a încerca o altă cale de rezolvare.

O cale ce ar putea înlocui învârtitul în cerc cu o groază de probleme cauzate de forțele de apărare teritoriale, se gândi Gurney.

„Retrage-te acum, înainte să fie prea târziu”, șoptea vocea slabă a rațiunii.

Dar altă voce îi șoptea hotărâtă: „Ar trebui să afli măcar ce au descoperit în căsuță. Întotdeauna e bine să știi mai multe”.

— Așa că ai ajuns la locul crimei și cineva te-a dus la cadavru? întrebă Gurney.

Hardwick avu o tresărire în colțul gurii, dând de înțeles că-ncepea să-și amintească.

— Da. M-am dus la cadavru. Eram conștient de privirile dobitocilor care mă conduceau spre ușă. Îmi amintesc că-mi ziceam: „Se așteaptă la vreo reacție de zile mari, ceea ce înseamnă că voi găsi ceva oribil”.

Se opri. Buzele lui se deschiseră, descoperindu-i dinții pentru o secundă sau două, apoi continuă.

— Ei bine, am avut dreptate. Sută la sută.

Hardwick părea sincer tulburat.

— Trupul se vedea din prag? întrebă Gurney.

— Oh, da, se vedea al naibii de bine!

Capitolul 10

Singura cale

Hardwick se ridică greu de pe canapea, își frecă fața cu putere, cu ambele mâini, ca un om care încearcă să se trezească de-a binelea după o noapte plină de coșmaruri.

— Se-ntâmplă cumva să ai o bere rece?

— Acum nu, zise Gurney.

— Acum nu? Ce mama mă-sii mai înseamnă și asta? Nu acum, dar poate peste un minut sau două un Heineken rece s-ar putea să-mi apară în față?

Gurney observă că dispăruse orice fel de emoție pe care o trăise Hardwick, aducându-și aminte ce văzuse cu patru luni în urmă.

— Deci, continuă Gurney, ignorând povestea cu berea, trupul se putea vedea din prag?

Hardwick se duse la fereastra biroului ce dădea spre pășunea din spatele casei. Spre nord, cerul era de un cenușiu prăfos. Pe când vorbea, bărbatul își fixă privirea în direcția culmii muntoase care ducea spre cariera de calcar.

— Corpul era așezat la o masă mică pătrată, pe un scaun, în camera din față, la doi metri de intrare.

Se strâmbă de parcă simțise un miros urât.

— Cum am zis, *corpul* era la masă. Dar capul nu era atașat de corp. Capul era pe masă, într-o baltă de sânge. Pe masă, cu fața la corp. Încă purta coronița pe care ai văzut-o în film.

Făcu o pauză ca și cum voia să se asigure că menționa detaliile în ordinea corectă.

— Căsuța avea trei camere – cea din față, o bucătărie mică și un dormitor mic – plus o baie minusculă și o garderobă în afara dormitorului. Podele de lemn, fără covoare. Pe pereți nu era nimic. În afară de cantitatea uriașă de sânge de pe cadavru și din jurul lui, mai erau câțiva stropi în spatele camerei, aproape de ușa dinspre dormitor și alți câțiva lângă fereastra de la dormitor, care era larg deschisă.

— Pe acolo a fugit? întrebă Gurney.

— Fără îndoială. Am găsit urma parțială a unei tălpi pe solul de sub fereastră.

Hardwick se întoarse de la geam și-l privi pe Gurney în felul lui șiret

și enervant.

— Aici devine interesant.

— Fapte, Jack, nu vreau decât fapte. Lasă-mă cu lămuririle.

— Luntz sunase la biroul șerifului, pentru că au cea mai apropiată echipă canină și au ajuns pe domeniul lui Ashton la vreo cinci minute după mine. Câinele miroase o pereche de cizme de-ale lui Flores și o ia la goană prin pădure ca și cum urma ar fi fost nou-nouță. Dar se oprește deodată la vreo sută patruzeci de metri de căsuță – adulmecă, adulmecă, adulmecă într-un cerc destul de restrâns și începe să latre chiar deasupra armei care s-a dovedit a fi o macetă foarte ascuțită. Dar uite care e chestia, după ce a descoperit maceta, câinele n-a mai luat altă urmă care să ducă în altă parte. Stăpânul lui l-a condus într-un cerc din ce în ce mai larg – asta a durat vreo jumătate de oră –, dar n-a fost de niciun folos. Singura urmă pe care a luat-o câinele ducea de la fereastra căsuței la macetă și nicăieri altundeva.

— Maceta asta zăcea așa, pur și simplu, pe jos? întrebă Gurney.

— Avea niște frunze și pământ aruncate peste lamă, ca și cum criminalul încercase oarecum s-o ascundă.

Gurney se gândi la asta câteva secunde.

— Nu există niciun dubiu că aia e arma crimei?

Hardwick păru surprins de întrebare.

— Niciun dubiu. Sângele victimei e încă pe ea. ADN-ul se potrivește perfect. Raportul medicului legist susține același lucru.

Tonul lui Hardwick se schimbă. Acum repeta mecanic ceva ce spusese deja de multe ori înainte.

— Moartea a survenit în urma retezării arterei carotide și a coloanei vertebrale între vertebrele C1 și C2 ca rezultat al unei lovituri puternice cu o lamă ascuțită și grea, aplicată cu forță foarte mare. Leziunile produse la nivelul gâtului și al vertebrelor se potrivesc cu maceta descoperită în zona împădurită, adiacentă locului crimei. Așa că, spuse Hardwick revenind la tonul lui normal, nu există niciun dubiu. ADN-ul e ADN.

Gurney dădu lent din cap, însușindu-și informațiile.

Hardwick continuă cu tonul lui familiar, provocator:

— Singura întrebare care mai rămâne în legătură cu acel loc din pădure este de ce s-a oprit urma acolo, cam la fel cu urma de la locul crimei din cazul Mellery care…

— Ia stai un pic, Jack. E o diferență mare între urmele vizibile de cizme pe care le-am găsit la Mellery și o dâră invizibilă de miros.

— Adevărul e că amândouă s-au oprit în mijlocul pustietății, fără nicio explicație.

— Nu, Jack, se răsti Gurney, adevărul e că a existat o explicație foarte bună pentru urmele de cizme, așa cum se va găsi una, complet diferită, pentru acest caz.

— Ah, Davey, băiete, asta m-a impresionat dintotdeauna la tine: omniscienţa ta.

— Ştii, întotdeauna te-am crezut mai deştept decât vrei să pari. Acum nu mai sunt aşa de sigur.

Rânjetul lui lăsa impresia că Hardwick era satisfăcut de enervarea lui Gurney. Schimbă tonul într-unul plin de inocenţă şi de curiozitate sinceră.

— Deci ce crezi că s-a întâmplat? Cum de s-a oprit urma lui Flores pur şi simplu acolo?

Gurney ridică din umeri.

— Şi-a schimbat pantofii? Şi-a pus pungi de plastic în picioare?

— De ce dracului ar fi făcut aşa ceva?

— Poate tocmai ca să creeze probleme ca aceea pe care a avut-o câinele? Ca să-i fie imposibil oricui să-l urmărească oriunde s-ar fi dus, oriunde s-ar fi ascuns?

— Cum ar fi în casa lui Kiki Muller?

— Am auzit numele ăsta în film. Nu e cea căreia…

— Căreia se presupune că i-o trăgea Flores. Corect. Locuieşte lângă Ashton. E nevasta lui Carl Muller, inginer maritim care e mai mereu plecat pe vreo navă. Kiki nu a mai fost văzută după ce a dispărut Flores. Probabil nu e o coincidenţă.

Gurney se lăsă pe spate, în canapea, învârtind informaţiile în cap. Părea că ceva nu se leagă.

— Pricep de ce Flores a vrut să ia măsuri ca să nu fie urmărit spre casa vecinului sau spre orice destinaţie ar fi avut el de fapt, dar de ce n-a făcut asta înainte să plece din căsuţă? De ce şi-a pierdut urma în pădure? De ce s-a dus mai întâi să ascundă maceta?

— Poate c-a vrut să iasă cât mai departe din căsuţă.

— Poate. Sau poate a vrut să găsim maceta?

— Atunci de ce ar fi îngropat-o?

— Adică, de ce a îngropat-o pe jumătate. N-ai zis tu că doar lama era acoperită de ţărână?

Hardwick zâmbi.

— E o întrebare interesantă. Merită investigat.

— Şi încă ceva, adăugă Gurney. A verificat cineva unde se aflau soţii Muller în momentul crimei?

— Carl a fost toată săptămâna pe o navă comercială de pescuit, ca inginer-şef, la vreo optzeci ce kilometri de Montauk. Dar nu am găsit pe nimeni care să fi văzut-o pe Kiki în ziua crimei sau cu o zi înainte.

— Şi asta îţi spune ceva?

— Absolut nimic. E o comunitate foarte retrasă – sau cel puţin aşa e pe strada lui Ashton. Proprietăţile au cel puţin patruzeci de mii de metri pătraţi, oamenii sunt închişi, nu i-aş vedea pălăvrăgind peste gard şi bârfind. Probabil că acolo e nepoliticos să dai şi bună ziua

neinvitat.

— Știm dacă a văzut-o cineva după ce soțul ei a plecat în Montauk?

— Se pare că nimeni nu știe nimic, dar…

Hardwick ridică din umeri, repetând că a nu fi văzut de vecini în Tambury era mai degrabă regula, nicidecum excepția.

— Și se știe precis unde se aflau toți invitații la petrecere în decursul celor „paisprezece minute critice", cum le-ai numit tu?

— Da. În ziua de după crimă, am analizat filmul eu însumi, am urmărit fiecare invitat în decursul fiecărui minut în care victima s-a aflat în căsuță – în timp ce căpitanul nostru mi-a spus încurajator că e o pierdere de timp și că mai bine l-aș căuta pe Flores în pădure. Cine dracu' mai știe, poate că nebunul avea dreptate. Bineînțeles, dacă aș fi ignorat filmul și mai târziu s-ar fi dovedit că… ei bine, știi cum e *căcănarul*.

Hardwick șuieră insulta printre buzele strânse.

— De ce te uiți așa la mine?

— Cum?

— De parcă sunt nebun.

— Chiar *ești* nebun, mormăi Gurney.

De asemenea, se gândi că în cele zece luni care trecuseră de când colaboraseră la cazul Mellery, atitudinea lui Hardwick față de căpitanul Rod Rodriguez evoluase, dintr-un motiv sau altul, de la dispreț la ură otrăvitoare.

— Poate că sunt, răspunse Hardwick, mai mult ca pentru sine. Pare să fie părerea generală.

Se întoarse și-și pironi din nou privirea pe fereastra biroului. Se întunecase. Creasta nordică a muntelui era aproape neagră pe fundalul cerului cenușiu.

Gurney se întreba dacă Hardwick nu-l invita cumva, deși nu-i stătea în fire, la o discuție personală. Să fi avut omul vreo problemă despre care era dispus să vorbească?

Oricare ar fi fost portița pe care o întredeschisese, ea se închise rapid. Hardwick se întoarse pe călcâie, cu o scânteie batjocoritoare în priviri.

— Am o nelămurire în legătură cu cele paisprezece minute. S-ar putea să nu fi fost chiar paisprezece. Mi-ar plăcea să-mi împărtășești părerea ta omniscientă.

Hardwick plecă de la fereastră, se așeză pe brațul cel mai îndepărtat al canapelei și vorbi cu privirea la măsuța de cafea, de parcă era un canal de comunicare între ei.

— Nu există nicio îndoială în legătură cu momentul în care începe cronometrul. Când Jillian a intrat în căsuță era încă în viață. Nouăsprezece minute mai târziu, când Ashton a deschis ușa, stătea la masă în două bucăți.

Jack strâmbă din nas și adăugă:

— Fiecare bucată cu băltoaca ei de sânge.

— Nouăsprezece? Nu paisprezece?

— Sunt paisprezece până în momentul în care bate ospătărița la ușă și nu primește niciun răspuns. Logic ar fi să presupunem că victima n-a răspuns pentru că era deja moartă.

— Dar nu e neapărat adevărat?

— Nu neapărat, pentru că în momentul ăla ar fi putut la fel de bine să asculte ordinele lui Flores care avea în mână o macetă și-i spunea să-și țină gura.

Gurney se gândi la scenariu, își imagină scena.

— Ai vreo preferință? întrebă Hardwick.

— Preferință?

— Crezi că și-a luat bucata înainte sau după cele paisprezece minute?

„Bucata?" Gurney oftă știind continuarea: Hardwick devenea cu totul scandalos, în timp ce audiența lui tresărea oripilată. Probabil că așa fusese toată viața, făcuse pe clovnul sadic – un stil încurajat de cinismul caracteristic meseriei de om al legii, ce lua proporții și devenea din ce în ce mai brutal odată cu vârsta, din cauza problemelor în carieră și din cauza relației proaste cu șeful lui.

— Și? insistă Hardwick. Care din două?

— Sunt aproape sigur că era moartă dinainte ca ospătărița să bată prima dată la ușă. Probabil chiar ceva mai devreme. Cel mai sigur la vreun minut sau două după ce a intrat în căsuță.

— De ce?

— Cu cât o ucidea mai repede, cu atât avea mai mult timp să fugă înainte să fie descoperit cadavrul. Avea mai mult timp să scape de macetă, să facă ce-a făcut ca să-i împiedice pe câini să-i ia urma și să ajungă oriunde intenționa să ajungă înainte ca întregul cartier să mișune de polițiști.

Hardwick părea sceptic, dar nu mai mult decât de obicei. Scepticismul ăsta îi devenise caracteristic.

— Tu presupui că toate astea au decurs conform unui plan, că au fost premeditate?

— Cam așa ceva. Tu vezi altfel lucrurile?

— În ambele cazuri există lucruri fără logică.

— Ca de exemplu?

Hardwick clătină din cap.

— Spune-mi mai întâi de ce crezi c-a fost un act premeditat.

— Poziția capului.

Hardwick se strâmbă scârbit.

— Ce e cu ea?

— Felul în care ai descris-o – cu fața la corp, cu coronița la locul ei.

Pare să fie o mișcare gândită dinainte care a însemnat ceva pentru criminal sau care trebuia să însemne ceva pentru o altă persoană. Chestia asta n-a fost improvizată pe loc.

Hardwick arăta de parcă mai avea puțin și vomita.

— Problema cu premeditarea e că victima e cea care a intrat în căsuță. De unde era să știe Flores c-avea să facă asta?

— De unde știi că n-a fost ceva prestabilit?

— I-a zis lui Ashton că voia să-l convingă pe Flores să ia parte la discurs.

Gurney zâmbi și așteptă ca Hardwick să se gândească la ceea ce tocmai spusese.

Jack își drese glasul stânjenit.

— Crezi că i-a îndrugat povești? Că Jillian a avut alt motiv să intre în căsuță? O fi îmbrobodit-o Flores mai înainte cu vreo porcărie și ea l-a mințit pe Ashton în legătură cu discursul? Astea sunt niște presupuneri destul de grave și nu se bazează pe nimic.

— Dacă crima a fost premeditată atunci trebuie să se fi întâmplat ceva de genul ăsta.

— Dar dacă n-a fost?

— Prostii, Jack. N-a fost un gest impulsiv. A fost un mesaj. Nu știu cine ar fi trebuit să fie destinatarul sau ce-a însemnat, dar a fost în mod cert un mesaj.

Hardwick se strâmbă iar, de parcă avea un gust neplăcut în gură, dar nu-l mai contrazise.

— Că tot veni vorba de mesaj, am găsit unul foarte ciudat în telefonul victimei – un mesaj primit cu o oră înainte să fie ucisă. Zicea așa: „Pentru toate motivele pe care le-am scris”. Conform operatorului de telefonie, mesajul a fost trimis de pe mobilul lui Flores, dar era semnat „Edward Vallory”. Îți spune ceva numele ăsta?

— Absolut nimic.

În cameră se făcuse întuneric și abia dacă se mai putea vedea de pe capetele opuse ale canapelei. Gurney aprinse lampa de lângă el.

Hardwick își frecă iar fața cu ambele palme.

— Să nu uit, am vrut să menționez o mică ciudățenie pe care am observat-o la locul crimei și de care mi-am adus aminte când am citit raportul medicului legist. S-ar putea să nu însemne nimic, dar… sângele de pe corp, de pe trunchi, cursese pe partea opusă.

— Partea opusă?

— Da, opusă celei în care ar fi trebuit să se afle Flores când s-a folosit de macetă.

— Și ce vrei să zici?

— Păi, știi bine… cum începi pur și simplu să reții fiecare detaliu pe care-l vezi la locul unei crime? Și începi să-ți imaginezi cum a procedat o anumită persoană astfel încât lucrurile să arate într-un fel

anume?

Gurney ridică din umeri.

— Sigur. E ceva automat. E parte din meseria noastră.

— Păi, am observat felul în care sângele din carotide s-a scurs tot pe aceeași parte a corpului, deși trunchiul stătea drept, cumva sprijinit de brațele scaunului, și m-am întrebat *de ce*. Adică, e câte o arteră de fiecare parte a gâtului; cum se face că tot sângele s-a dus într-o singură direcție?

— Și ce ți-ai imaginat că s-a-ntâmplat?

Hardwick rânji dezgustat pentru o clipă, arătându-și dinții.

— Mi l-am imaginat pe Flores apucând-o de păr cu o mână și lovind cu maceta cu cealaltă, cu toată forța, direct prin gâtul ei – ceea ce se potrivește destul de bine cu ceea ce-a spus medicul legist că s-ar fi întâmplat.

— Și?

— Și după aceea… ține capul retezat într-o parte pe gâtul care pulsează. Cu alte cuvinte, se folosește de cap ca să schimbe direcția șiroiului de sânge. Ca să nu-l stropească pe el.

Gurney începu să dea încet din cap.

— Gestul suprem de sociopatie.

Hardwick făcu o grimasă prin care voia să-i dea dreptate.

— Nu c-am mai avea vreun dubiu cu privire la starea mentală a criminalului după ce i-a tăiat capul. Dar… *caracterul practic* al gestului îmi dă fiori. Parcă am apă cu gheață în vene…

Gurney continuă să dea din cap. Înțelegea și simțea ceea ce încerca Hardwick să transmită.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți câteva secunde lungi și apăsătoare.

— Și pe mine mă sâcâie o ciudățenie, spuse Gurney. Nimic macabru, ci doar un pic surprinzător.

— Ce anume?

— Lista invitaților.

— Te referi la toți barosanii din nordul New York-ului?

— Când ai ajuns la locul crimei, îți amintești să fi văzut pe cineva sub treizeci și cinci de ani acolo? Pentru că în film eu n-am observat pe nimeni mai tânăr de atât.

Hardwick clipi, se încruntă și păru să răsfoiască niște dosare invizibile în minte.

— Probabil că nu. Și ce dacă?

— Ești sigur că nu era nimeni pe la vreo douăzeci de ani?

— În afară de personalul de serviciu, sigur nu mai era nimeni așa de tânăr. Și ce-i cu asta?

— Mă întreb de ce mireasa n-a avut niciun prieten invitat la propria ei nuntă.

Capitolul 11

Dovada de pe masă

Când plecă Hardwick, chiar înainte de apus, refuzând invitația nu foarte entuziastă de a rămâne la cină, îi lăsă lui Gurney copia DVD-ului, împreună cu dosarul ce conținea informații din primele zile în care el condusese ancheta și din următoarele luni în care Arlo Blatt îi luase locul. Era tot ce și-ar fi putut dori Gurney, ceea ce i se părea de-a dreptul tulburător. Hardwick își asumase un risc uriaș copiind dosarul poliției, scoțându-l din secție și dându-l unui individ fără nicio autorizație de-a intra în posesia lui.

„De ce ar face una ca asta?"

Cel mai simplu răspuns – că orice progres substanțial ar fi făcut Gurney, care avea să-l facă de rușine pe căpitanul BIC, pentru care Hardwick nu avea pic de respect – nu prea justifica riscul asumat. Gurney deschisese dosarul pe masa mare, sub candelabru – loc ce se transforma în cel mai luminos punct din casă, după ce lumina zilei se stingea la ferestre.

Împărțise rapoartele voluminoase și celelalte documente în mici teancuri în funcție de informațiile pe care le conțineau. În fiecare teanc, Gurney ordonase hârtiile cronologic, cât putuse de bine.

Una peste alta era un teanc descurajant de informații: rapoarte ale incidentului, notițe de la locul crimei, rapoarte despre evoluția anchetei, șaizeci și două de rezumate ale declarațiilor și transcrieri (variind între una și paisprezece pagini fiecare), înregistrări ale apelurilor telefonice fixe sau mobile, fotografii făcute de personalul BIC la locul crimei, alte fotografii extrase din înregistrările camerelor de luat vederi, formularul minuțios de treizeci și șase de pagini PACV cu descrierea crimei, formularul cu obiecte furate, formularul cu baza de date a numerelor de serie, portretul-robot al lui Hector Flores, raportul autopsiei, formularele cu probe, rapoartele laboratorului medico-legal, analize ale probelor se sânge, raportul echipei canine, o listă detaliată a invitaților la nuntă cu adresele de contact și cu natura relațiilor cu victima sau/și cu Scott Ashton, schițe și fotografii din aer ale domeniului Ashton, schițe ale interiorului căsuței, cu dimensiunile camerei din față, tabele cu date biografice și, bineînțeles, DVD-ul pe care Gurney deja-l vizionase.

Până ce reuși să aranjeze toate documentele într-o oarecare ordine se făcuse deja șapte seara. La început, fu surprins de ora târzie, apoi mirarea-i dispăru. Timpul părea mereu s-o ia la fugă atunci când mintea îi era ocupată, iar acest lucru se întâmpla, după cum descoperi

singur, un pic cam trist, când avea un puzzle în față. Madeleine îi spusese odată că viața lui se limita la un scop obsesiv: acela de a rezolva misterul morții altor persoane. Nici mai mult, nici mai puțin, nici altceva.

Luă dosarul cel mai la-ndemână. Era cel cu rapoartele de la locul crimei, alcătuit de tehnicienii care culeseseră probele. Primul formular descria vecinătatea imediată a căsuței. Următorul prezenta inventarul inițial, vizual al interiorului. Raportul șoca prin concizia lui. În căsuță nu se afla niciunul dintre obiectele sau materialele obișnuite pe care un laborator medico-legal le-ar fi supus analizei pentru probe. În afară de masa pe care se aflase capul victimei, scaunul îngust, cu brațe de lemn în care fusese sprijinit corpul și de un alt scaun similar de cealaltă parte a mesei, în cameră nu mai exista nicio altă mobilă. Nu găseai fotolii, canapele, paturi, pături sau covoare.

La fel de ciudat era că în dulap sau oriunde altundeva în căsuță nu erau haine sau încălțăminte, cu o singură excepție: o pereche de cizme de cauciuc, din cele care în mod normal se încalță peste pantofii obișnuiți. Fuseseră găsite în baie lângă fereastra pe unde fugise criminalul. De pe cizmele acestea îi luase câinele urma.

Gurney își întoarse scaunul spre ușile din sticlă și privi spre pășune, cu ochii aprinși de speculații. Ciudățeniile și complicațiile cazului – sau ceea ce Sherlock Holmes ar fi numit „trăsături aparte” – se înmulțeau, creând, precum curentul electric, un câmp magnetic ce-l atrăgea pe Gurney spre probleme care i-ar fi respins în mod natural pe alți oameni.

Gândurile lui fură întrerupte de scârțâitul zgomotos al ușii laterale care tocmai se deschisese – un scârțâit pe care intenționase tot anul să-l elimine cu puțin ulei.

— Madeleine?

— Da.

Femeia intră în bucătărie, în fiecare mână cu trei plase de plastic pline de la supermarket, le ridică pe toate șase pe bufet și ieși din nou.

— Te ajut cu ceva? întrebă el.

Nu se auzi niciun răspuns, ci doar sunetul ușii laterale deschizându-se și închizându-se la loc. Un minut mai târziu, sunetul se repetă. Madeleine se întoarse în bucătărie cu alte plase pe care le așeză tot pe bufet. Abia atunci își scoase căciula fistichie peruviană, mov, verde și roz, cu urechi pleoștite, ce părea mereu să ascundă și mai mult orice stare interioară pe care refuza să și-o exteriorizeze.

Gurney simți zvâcnirea trecătoare din pleoapa stângă, o tresărire a nervului atât de lămurită, încât verificase de mai multe ori în oglindă, în ultimele luni, dacă nu cumva zvâcnirea era într-adevăr vizibilă. Voia s-o întrebe pe Madeleine unde altundeva fusese, în afară de supermarket, dar avea senzația că s-ar putea să-i fi menționat

planurile mai devreme și n-ar fi fost prea bine să nu-și amintească. Pentru Madeleine, să uiți sau să înțelegi ceva aiurea însemna lipsă de interes. Poate c-avea dreptate. În cei douăzeci și cinci de ani de activitate la NYPD, nu uitase niciodată să se prezinte la interviurile cu martorii, nu uitase niciodată data vreunui proces, declarațiile vreunui suspect sau felul în care vorbise, nu uitase nimic important pentru meseria lui.

Oare mai era ceva măcar pe jumătate la fel de important pentru el ca munca? Părinții? Soția? Copiii?

Când îi murise mama, Gurney nu simțise mai nimic. Ba nu, fusese chiar mai rău de atât, mai rece și mai egoist. Se simțise ușurat, ca și când se luase o greutate de pe umeri, ca și cum i se simplificase viața. Când îl părăsise prima soție, se gândise că fusese eliberat de o altă povară. Un alt obstacol fusese îndepărtat. Nu mai exista presiunea enormă de a satisface nevoile unei persoane dificile. Libertate.

Madeleine se îndreptă spre frigider, de unde începu să scoată caserole din sticlă cu resturi de mâncare lăsate acolo cu o seară, ba chiar două în urmă. Înșiră cinci astfel de vase pe tejgheaua de lângă cuptorul cu microunde și le scoase capacele. Gurney o privea din celălalt colț al bucătăriei, peste chiuvetă.

— Ai mâncat? întrebă ea.

— Nu. Am așteptat să te întorci, îi răspunse nu tocmai sincer.

Madeleine aruncă un ochi la hârtiile împrăștiate pe masă și ridică din sprânceană.

— Sunt niște chestii de la Hardwick, zise el cam prea relaxat. M-a rugat să arunc o privire.

Își imagină că privirea ei indiferentă îi putea citi gândurile.

— Sunt documente din dosarul lui Jillian Perry, adăugă Gurney, apoi făcu o pauză. Nu sunt sigur ce-ar trebui să fac sau de ce-ar crede cineva că observațiile mele ar fi cumva folositoare în condițiile date, dar… o să mă uit peste ce am aici și o să-i împărtășesc câteva observații.

— Și ei?

— Ei?

— Lui Val Perry. Îi vei împărtăși și ei observațiile tale?

Vocea lui Madeleine căpătase o nuanță eterică și goală care mai mult îi dădea de gol decât îi ascundea îngrijorarea.

Gurney își fixă privirea în bolul de fructe de pe tăblia de granit de lângă chiuvetă, sprijinindu-și mâinile pe suprafața rece. Câteva musculițe deranjate de prezența lui se ridicară din ciorchinele de banane, zburară în zigzag, apoi se așezară la loc pe fructe, devenind invizibile pe pielițele pătate.

Încercă să-i răspundă cald, dar efectul fu unul de superioritate:

— Cred că ești deranjată de presupunerile pe care le faci, nu de ceea

ce se întâmplă în realitate.

— Te referi la presupunerea mea c-ai hotărât deja să te îmbarci în cursa asta?

— Maddie, de câte ori trebuie s-o spun? N-am promis nimic nimănui. Am decis să citesc dosarul ăsta, și nimic mai mult.

Madeleine îi aruncă o privire pe care Gurney nu știu exact cum s-o interpreteze, o privire care trecu *prin el*, știutoare, blândă și curios de tristă.

Femeia începu să pună la loc capacele vaselor din sticlă. O privi fără niciun comentariu până ce termină de așezat vasele înapoi în frigider.

— Nu mănânci nimic? întrebă el.

— Nu prea mi-e foame acum. Cred c-o să fac un duș. Dacă mă mai înviorează, atunci mănânc. Dacă mă moleșește, o să mă duc la culcare devreme.

Trecând pe lângă masa încărcată de hârtii, zise:

— O să le pui undeva unde să nu le vedem înainte să vină invitații de mâine, da?

Apoi ieși din cameră și după vreo jumătate de minut Gurney auzi ușa băii închizându-se.

„Invitați? Mâine? Iisuse!”

Își aminti vag că Madeleine menționase la un moment dat ceva despre o cină – era mai mult umbra unei amintiri stocate într-un sertar inaccesibil, un sertar cu obiecte prea puțin importante.

„Ce mama dracu’ e cu tine? Chiar să nu mai fie loc în capul tău pentru lucruri obișnuite? Pentru o viață simplă, pe care s-o trăiești simplu și corect alături de oameni obișnuiți? Sau poate că niciodată n-a fost loc pentru așa ceva. Poate că așa ai fost mereu. Poate că viața asta izolată pe vârful unui munte, departe de cerințele unui loc de muncă, lipsit de scuzele convenabile pentru absența permanentă din viețile celor pe care pretinzi că-i iubești face ca adevărul să fie mai greu de ascuns. Chiar să fie posibil ca-n realitate să nu-ți pese de nimeni?”

Gurney înconjură chiuveta și porni filtrul de cafea. Ca și Madeleine, își pierduse pofta de mâncare. Dar ideea unei cafele proaspete era îmbietoare. Avea să fie o noapte lungă.

Capitolul 12

Fapte bizare

Părea o idee bună să înceapă cu examinarea portretului-robot al lui

Hector Flores. Gurney avea păreri contradictorii despre imaginile faciale generate pe computer. În calitatea lor de construct bazat pe informațiile oferite de martorii oculari, portretele-robot oglindesc deopotrivă punctele forte și pe cele mai slabe ale mărturiilor.

Însă în cazul lui Hector Flores avea un motiv întemeiat să se încreadă în portretul-robot. Detaliile fuseseră oferite de un bărbat cu spiritul de observație al unui psihiatru și despre care se știa că zilnic intrase în contact cu subiectul, timp de aproape trei ani. O imagine generată de un computer, pe baza unor detalii de o asemenea calitate putea rivaliza cu o fotografie bună.

Portretul era al unui bărbat pe la treizeci și ceva de ani, chipeș, dar nu deosebit de frumos. Structura osoasă a feței era obișnuită, fără trăsături ieșite din comun. Pielea îi era relativ netedă, iar ochii erau închiși la culoare și lipsiți de emoție. Avea părul negru, destul de ordonat, cu cărare pe mijloc. Gurney observă un singur semn distinctiv, destul de șocant pentru înfățișarea unui bărbat aparent obișnuit: lipsea lobul urechii drepte.

Inventarul trăsăturilor fizice era anexă la portret. Gurney presupuse din nou că informațiile fuseseră oferite în mare parte de Ashton și că cel mai probabil erau de încredere. Hector Flores avea un metru șaptezeci și cinci; cântărea între șaizeci și cinci și șaptezeci de kilograme; era de naționalitate hispanică; avea ochii căprui închis; părul negru, drept; tenul măsliniu și curat; dantura neregulată, cu un incisiv îmbrăcat în aur, în stânga sus. În secțiunea intitulată „Cicatrici și alte semne distinctive” erau trecute două observații: lobul lipsă și o cicatrice urâtă pe genunchiul drept.

Gurney privi din nou portretul, căutându-i pe chip o licărire de nebunie, un semn cât de mic care să-i fi dat un indiciu despre mintea omului cu sânge rece care decapitase o femeie, folosise capul ca să nu se stropească de sânge, apoi îl așezase pe masă, cu fața la trupul de pe care fusese detașat. În ochii unor criminali – Charlie Manson, de exemplu – se citea o intensitate demonică, arzătoare și fățișă, dar majoritatea ucigașilor pe care Gurney îi adusese în fața justiției de-a lungul carierei lui de detectiv la omucideri erau stăpâniți de o nebunie mai puțin evidentă. Chipul insipid și inexpresiv – pe care nu putea citi nimic din violența hidoasă a crimei – îl încadra pe Flores în categoria din urmă.

Capsată de inventar era o pagină cu titlul „Mărturie suplimentară a doctorului Ashton Scott, în data de 11 mai 2009”. Documentul era semnat de Ashton și declarația fusese asistată de Hardwick, în calitate de detectiv-șef. Declarația era scurtă, având în vedere că vorbea despre evenimentele care se desfășuraseră și despre perioada de timp pe care o acoperiseră.

M-am întâlnit prima oară cu Hector Flores la sfârșitul lui aprilie 2006, când mi-a bătut la ușă în căutarea unui loc de muncă. De atunci, am început să-i dau tot felul de îndatoriri pe lângă casă – să tundă iarba, să grebleze, să pregătească plantele pentru anotimpul rece, să pună îngrășământ etc. La început nu vorbea aproape deloc engleză, dar a învățat repede. M-a impresionat prin energia și inteligența lui. Văzând că e un tâmplar iscusit, în săptămânile următoare am ajuns să-i încredințez lucrări de întreținere pentru diverse obiecte atât pe afară, cât și prin casă… Până la mijlocul lunii iulie ajunsese să lucreze pentru mine șapte zile din șapte, adăugând curățenia casei pe lista lui de îndatoriri. Devenise angajatul perfect, dând dovadă de inițiativă și bun simț. Pe la finalul lunii august, Flores m-a întrebat dacă în locul unei părți din salariu putea să ocupe căsuța nemobilată din spatele vilei, în zilele în care se afla pe domeniu. Deși am avut îndoieli, am fost până la urmă de acord și la scurt timp, Flores s-a și mutat, locuind acolo aproape patru zile pe săptămână. Și-a cumpărat o masă mică și două scaune de la un magazin cu obiecte la mâna a doua, și mai târziu și-a cumpărat un computer ieftin. Zicea că are tot ce-și dorește. Dormea într-un sac de dormit și insista că așa se simte cel mai confortabil. Cu timpul, a început să caute diferite oportunități educaționale pe internet. Totodată, apetitul lui pentru muncă nu părea decât să crească și mi-a devenit, ușor-ușor, un soi de asistent personal. Până la sfârșitul anului ajunsesem să-i încredințez sume serioase de bani, iar el se ocupa foarte eficient de cumpărăturile ocazionale și de alte treburi. Engleza lui devenise impecabilă, deși păstrase accentul, iar manierele îi erau fermecătoare. Răspundea adesea în locul meu la telefon, nota mesajele cu rigurozitate, și chiar mă informa în legătură cu tonul vocii sau cu starea de spirit a celor care mă sunau. (*Privind retrospectiv, mi se pare ciudat că am ajuns să mă bazez astfel pe un om care nu demult își căutase de muncă un post de grădinar, dar învoiala noastră a funcționat perfect, fără nicio problemă timp de doi ani.*) *Lucrurile au început să se schimbe în toamna anului 2008, când Jillian Perry a apărut în viața mea. Flores a devenit irascibil și retras. Găsea mereu motive să plece de acasă când Jillian era prezentă. Schimbările au devenit îngrijorătoare la începutul lui 2009 când am anunțat că plănuiam să ne căsătorim. A dispărut timp de câteva zile. Apoi s-a întors, susținând că descoperise niște lucruri îngrozitoare despre Jillian și că-mi riscam viața căsătorindu-mă cu ea, dar a refuzat să-mi dea mai multe detalii. A zis că nu-mi putea spune mai multe fără a dezvălui sursa informațiilor, iar asta era imposibil. M-a implorat*

să mă gândesc mai bine la decizia de a mă căsători. Când a înțeles că n-aveam nicio intenție să mă răzgândesc fără să știu exact despre ce e vorba și că n-aveam de gând să tolerez acuzațiile nefondate, a părut să accepte situația deși a continuat să o evite pe Jillian. Gândindu-mă mai bine acum, bineînțeles, cred c-ar fi trebuit să-l dau afară de la primele semne ale acestei instabilități, dar din cauza aroganței meseriei mele am presupus că eram în stare să descopăr natura problemei și s-o rezolv. Mă vedeam conducând un experiment grandios în educație, fără să accept că aveam de-a face cu o personalitate periculos de complexă și că totul putea să-mi scape de sub control. De asemenea, trebuie să recunosc că Flores îmi făcuse viața mai ușoară în atât de multe feluri, că ezitam să-i dau drumul. Nu pot sublinia suficient modul în care mă impresionaseră inteligența, cunoștințele dobândite atât de rapid pe cont propriu și varietatea de talente de care dăduse dovadă. Acum, după tot ce s-a întâmplat, mi se pare că totul a fost în mintea mea. Ultima oară m-am întâlnit cu el în dimineața nunții. Jillian, care știa că Flores o disprețuia, era obsedată să-l facă să accepte că urma cu adevărat să ne căsătorim și a ținut morțiș să-l conving să participe la ceremonie. Am mers la vilă în acea dimineață. L-am găsit stând la masă, ca o stană de piatră. Am repetat invitația, dar m-a refuzat. Era îmbrăcat complet în negru – tricou negru, blugi negri, curea neagră, pantofi negri. Poate că asta ar fi trebuit să-mi spună ceva. Atunci l-am văzut ultima oară.

În acel punct, Hardwick introdusese o notă scrisă de mână: „După depunerea și revizuirea declarației mai sus prezentate de Scott Ashton, documentului i s-au adăugat următoarele întrebări și răspunsuri”.

J.H: Am înțeles corect că nu știați nimic sau aproape nimic despre trecutul acestui om?

S.A: Corect.

J.H: N-a oferit absolut niciun fel de informație despre propria persoană?

S.A: Întocmai.

J.H: Cu toate acestea ați avut suficient de multă încredere în el ca să-i permiteți să locuiască pe proprietatea dumneavoastră, să aibă acces în casă și să răspundă la telefon?

S.A: Sunt conștient că sună iresponsabil, dar am privit refuzul lui de a vorbi despre trecut ca pe o formă de sinceritate. Adică, dacă ar fi vrut să-mi ascundă ceva, ar fi fost mai convingător dacă ar fi construit un trecut fictiv. Dar n-a făcut asta. Cumva, ciudat, m-a impresionat. Așa că da, i-am oferit încrederea mea, chiar dacă a refuzat să-mi

vorbească despre trecutul lui.

Gurney citi întreaga declarație a doua oară, cu mai multă atenție și apoi o reluă a treia oară. Povestea i se păru de fiecare dată la fel de extraordinară tocmai prin prisma detaliilor pe care le omitea, dar și prin prisma celor pe care le adăuga. N-a menționat despre lipsa neobișnuită a furiei și nici despre și mai curioasa lipsă a groazei viscerale care cu doar o zi înainte îl făcuse pe același om să iasă din căsuța în care intrase cu doar câteva secunde înainte țipând și prăbușindu-se la pământ.

Oare schimbarea de atitudine se datora exclusiv medicamentelor? Un psihiatru ar fi avut acces la sedativele potrivite. Sau era ceva mai mult? Imposibil să-ți dai seama doar citind niște cuvinte scrise pe o hârtie. Ar fi fost interesant să-l întâlnească pe Ashton, să-l privească în ochi, să-i asculte vocea.

Cel puțin fragmentul în care menționa că locuința era nemobilată și insistențele lui Flores de a o lăsa așa explica parțial misterul austerității casei din raportul despre probe. Nu explica de ce în căsuță nu se găsiseră haine, pantofi sau produse de igienă. Nu explica nici ce se alesese de computer sau de ce lăsase Flores în urmă o pereche de cizme, de vreme ce își luase cu el toate obiectele personale.

Gurney își plimbă privirea peste teancurile de documente împrăștiate în fața lui. Își aminti că mai devreme văzuse două rapoarte despre incident, nu doar unul, așa cum s-ar fi așteptat, despre crimă, și se întrebă de ce. Se întinse peste masă și scoase al doilea raport de sub primul.

Raportul fusese întocmit de departamentul poliției din Tambury, ca răspuns la apelul primit la ora patru și un sfert după-amiaza, pe 17 mai 2009 – la fix o săptămână după crimă.

Reclamantul era doctorul Scott Ashton, domiciliat la adresa Badge Lane, numărul 42, Tambury, New York. Raportul fusese încheiat de sergentul Keith Garbelly. Se nota că o copie fusese înaintată Biroului de Investigații Criminalistice, la Sediul Regional al Poliției Statale, în atenția detectivului-șef J. Hardwick. Gurney presupuse că raportul din fața lui era o copie a acelei cópii.

> *Reclamantul stătea așezat la masa din grădină, în partea de sud a domeniului, cu fața spre peluză, cu o ceașcă de ceai dinainte. Acesta e obiceiul lui când e vremea bună. A auzit un singur foc de armă și a văzut ceașca de ceai făcându-se țăndări. A fugit în casă pe ușa din spate* (*dinspre grădină*) *și a sunat la poliția din Tambury. Când am sosit la locul faptei* (*urmat de forțe de întărire*) *reclamantul părea tensionat, anxios. Interviul inițial s-a ținut în sufragerie. Reclamantul n-a putut indica sursa focului*

de armă. A fost de părere c-a fost tras „de la distanță, de undeva din direcția aceea” (arătând spre fereastra din spate ce dădea spre dealul împădurit aflat la cel puțin două sute optzeci de metri de casă). Reclamantul nu mi-a mai putut oferi alte detalii. A adăugat doar că „e posibil să aibă legătură cu uciderea soției mele”. A susținut că nu știe exact care ar putea fi legătura dintre cele două evenimente. Reclamantul a presupus că s-ar putea ca Hector Flores să vrea să-l ucidă și pe el, dar fără a putea numi un motiv.

O copie a parcursului de urmărire era atașată de raportul inițial, indicând că misiunea fusese predată către BIC, acest caz fiind responsabilitatea lor. Formularul cuprindea trei paragrafe scurte și unul mai lung, toate semnate cu inițialele „JH”.

Cercetarea moșiei Ashton, a pădurii și a dealurilor: negativ. Interviuri în zonă: negativ.

Reconstituirea cești indică punctul de impact în centrul vasului. Impactul susține ipoteza că ceașca, și nu Ashton ar fi fost ținta trăgătorului.

Fragmentele de glonț recuperate din grădină au fost prea mici pentru a fi concluzive din punct de vedere balistic. Cel mai probabil: o pușcă eficientă, de calibru mic spre mediu, echipată cu o lunetă sofisticată, mânuită de un trăgător experimentat.

Concluziile despre armă și faptul că ceașca ar fi fost ținta i-au fost comunicate lui Scott Ashton pentru a verifica dacă știe pe cineva cu un asemenea echipament sau cu o astfel de pregătire. Subiectul a părut neliniștit. Când am insistat, Ashton a numit două persoane cu arme asemănătoare cu lunete: pe el însuși și pe tatăl lui Jillian, doctorul Withrow Perry. Lui Perry, a declarat el, îi plăcea să meargă în excursii de vânătoare și era un țintaș experimentat. Ashton susține că și-a cumpărat arma o Weatherby sofisticată de 6,35 mm.) la sugestia lui Perry. Când am cerut să văd pușca, Scott Ashton a descoperit că arma lipsea din cutia de lemn în care o păstra închisă în dulapul din birou. N-a putut să spună când a văzut-o ultima dată, dar a declarat că s-ar putea să fi fost cu două sau trei luni înainte. Întrebat dacă Hector Flores știa de existența și locația armei, a răspuns că Flores îl însoțise în Kingston în ziua în care o cumpărase și că tot el construise cutia din lemn în care era depozitată.

Gurney întoarse formularul în căutarea continuării, răscoli prin teancul de hârtii, dar nu găsi interogatoriul lui Withrow Perry care ar fi trebuit să fie după cel al lui Ashton. Sau poate că nici nu exista vreo

continuare. Poate că detaliul ăsta alunecase în prăpastia care înghite uneori părțile esențiale ale unei investigații, atunci când se transferă un dosar de la un detectiv la altul – în cazul ăsta, de la Hardwick cel impulsiv la Blatt cel stângaci. Nu l-ar fi mirat un astfel de scenariu.

Era timpul pentru a doua ceașcă de cafea.

Capitolul 13

Mai ciudat și mai tulburător

Puteau fi la mijloc mai multe motive – agitația dată de cafea, o stare naturală de neliniște, din cauză că șezuse prea mult timp în același scaun, gândul apăsător că avea să scotocească de unul singur, în toiul nopții, într-o mare de documente dezorganizate, întrebările aparent omise despre Withrow Perry și despre locurile prin care se plimbase el și carabina lui în după-amiaza zilei de 17 mai. Poate că toate motivele acestea laolaltă îl făcuseră pe Gurney să pună mâna pe telefonul mobil și să-l sune pe Jack Hardwick. Toate astea pe lângă o idee care i se năzărise în legătură cu ceașca spartă.

Telefonul sună de vreo cinci ori înainte ca Hardwick să răspundă, chiar când Gurney își formula în gând mesajul pe care avea să-l lase căsuței vocale.

— Mda?

— Cât entuziasm, Jack!

— Dacă știam că ești tu, nici nu m-aș fi sinchisit atât. Care-i treaba?

— Mi-ai dat un dosar cât o zi de post.

— Vrei să mă-ntrebi ceva?

— Am vreo cinci sute de hârtii în față. Mă întrebam dacă ai vrut să mă ghidezi într-o anumită direcție.

Hardwick izbucni într-un hohot de râs așa de strident, de parcă era sunetul unei mașini de sablat, nu o reacție umană.

— Rahat, Gurney! Holmes nu-i cere lui Watson să-i spună în ce direcție s-o ia.

— Hai să reformulez, zise Gurney, amintindu-și că-ntotdeauna îi fusese greu să obțină un răspuns la subiect de la Hardwick. E vreun document în muntele ăsta de porcării care crezi că mi s-ar părea interesant?

— Cum ar fi poze cu gagici goale?

Jocurile astea cu Hardwick se puteau lungi destul de mult. Gurney decise să schimbe regulile jocului, să schimbe subiectul și să-l ia pe Jack prin surprindere.

— Jillian Perry a fost decapitată la patru și treisprezece minute după-amiaza, anunță el. Plus-minus câteva secunde.

Urmă o pauză scurtă.

— Cum mă-sa…?

Gurney și-l imaginează pe Hardwick scotocind în gând în jurul căsuței, prin pădurice, pe peluză, încercând să găsească indiciul care-i scăpase, imaginându-și că uimirea și frustrarea lui Hardwick ajunseseră la apogeu, Gurney șopti:

— Răspunsul e în frunzele de ceai.

Apoi închise.

•

Hardwick sună înapoi în zece minute, mai repede decât se așteptase Gurney. Chestia ciudată la Hardwick era că, în ciuda personalității exasperante, avea o minte ageră. Gurney se întreba deseori cât de departe era Jack capabil să meargă și cât de fericit ar fi fost, dacă nu s-ar fi lăsat copleșit de propria-i atitudine. Desigur că întrebările astea erau valabile pentru mai multe persoane, chiar și pentru el însuși.

Gurney nu se mai obosi să salute.

— Ești de acord cu mine, Jack?

— Nu e ceva sigur.

— Nimic nu este. Dar ai prins ideea, nu-i așa?

— Sigur, spuse Hardwick, care, deși părea c-a priceput raționamentul, nu era impresionat. La ora patru și cincisprezece minute, Ashton a sunat la poliția din Tambury în legătură cu ceașca de ceai și-a spus c-a fugit în casă imediat ce și-a dat seama ce se întâmplase. Dacă ne dăm cu presupusul în legătură cu intervalul de timp necesar să ajungă de la masa din grădină la cel mai apropiat telefon, să se uite poate pe fereastră de câteva ori după cel care trăsese, să formeze numărul din Tambury, în loc să apeleze 911, să aștepte să sune de câteva ori înainte să răspundă cineva – toate astea ar însemna că focul de armă a fost tras de fapt pe la patru și treisprezece minute. Dar vorbesc doar de împușcătură. Ca să legi asta de ora exactă a crimei, care a avut loc cu o săptămână înainte, trebuie să presupui trei lucruri extrem de importante. Unu – cel care a tras e chiar criminalul. Doi – criminalul a știut cu precizie ora la care a omorât-o. Trei – a vrut să transmită un mesaj spărgând ceașca la exact aceeași oră în aceeași zi a săptămânii. Asta vrei să zici?

— Pe-aproape.

— Nu e exclus.

Vocea lui Hardwick era la fel de sceptică precum expresia obișnuită a feței lui.

— Așa, și? Ce contează dacă e adevărat sau nu?

— Încă nu știu. Dar e ceva în legătură cu efectul de ecou…

— Un cap tăiat și o ceașcă spartă, ambele în mijlocul mesei, la o

săptămână distanță?

— Cam așa ceva, zise Gurney, de data asta mai puțin sigur de teoria lui.

Tonul lui Hardwick avea darul de-a face ideile celorlalți să sune absurd.

— Dar revenind la muntele asta de porcării pe care mi le-ai pus în brațe, ai vrea să încep de undeva anume?

— Începe de oriunde, asule. N-o să fii dezamăgit. Fiecare hârtie de acolo are cel puțin o chestie neobișnuită. N-am văzut în viața mea un caz mai ciudat și mai tulburător. Sau o adunătură de oameni mai ciudați și mai suciți. Vrei să știi ce-mi spune mie instinctul? Mi se pare că orice ar fi la mijloc nu e ceea ce pare.

— Încă o întrebare, Jack. Cum se face că nu există niciun interogatoriu al lui Withrow Perry legat de incidentul cu ceașca de ceai?

După o clipă de liniște, Hardwick scoase un sunet aspru, care nu părea deloc un râs.

— Ești isteț, Davey, foarte isteț! Ai ochit-o pe-asta super repede! N-a existat niciun interogatoriu oficial, pentru că mi-a fost luat cazul chiar în ziua în care am descoperit că bunul doctor se întâmpla să dețină arma perfectă pentru a ținti o ceașcă de ceai de la două sute optzeci de metri. Cred că lipsa interogatorului e greșeala prostească a noului detectiv-șef, nu crezi?

— Să-nțeleg că nu te-ai deranjat să-i amintești?

— N-am avut voie să mă apropii câtuși de puțin de investigația în curs. Am fost dat la o parte de nimeni altul decât de respectatul nostru căpitan.

— Și cazul ți-a fost luat pentru că…?

— Ți-am zis deja. Mi-am insultat superiorul. L-am informat despre cât de mărginită e abordarea lui. Se poate să fi făcut aluzie și la inteligența lui limitată și la faptul că este, în general, nepotrivit într-un post de conducere.

Trecură zece secunde lungi fără ca niciunul să vorbească.

— Vorbești de parcă l-ai urî, Jack.

— Să-l urăsc? Nu. Nu-l urăsc. Nu urăsc pe nimeni. Iubesc pe toată lumea.

Capitolul 14

Schița domeniului

După ce-și făcu spațiu pentru laptop între două teancuri de pe masă, Gurney accesă Google Earth și introduse adresa domeniului Ashton din Tambury. Fixă imaginea deasupra căsuței și a pădurii din spatele ei, setând cea mai mare rezoluție. Cu ajutorul dimensiunilor imaginii și al informațiilor despre direcția și distanța din spatele căsuței din dosarul cazului, putu să restrângă locul în care fusese descoperită arma crimei la o arie foarte mică, în pădure, la vreo treizeci de metri de Badger Lane. Așa că după ce ieșise din căsuță pe fereastra din spate, Flores a mers sau a fugit într-acolo, a acoperit parțial arma încă plină de sânge cu țărână și frunze și apoi… ce s-a întâmplat? A reușit să iasă din pădure fără să lase nicio altă dâră de miros pe care s-o ia câinii? A coborât dealul spre casa lui Kiki Muller? Sau îl așteptase chiar acolo, pe drum, în mașină, să fugă spre noua viață pe care și-o plănuiseră împreună?

Sau pur și simplu Flores se întorsese la căsuță? De-asta să se fi oprit dâra de miros în dreptul macetei? Era oare posibil ca Flores să se fi ascuns în căsuță sau în apropierea ei – să se fi ascuns atât de bine, încât o mulțime de polițiști, detectivi și tehnicieni să nu-l descopere? Părea puțin probabil.

Ridicându-și privirea de la ecranul laptopului, Gurney o descoperi pe Madeleine care stătea la capătul celălalt al mesei și-l privea și se sperie așa de tare că sări din scaun.

— Iisuse! De când ești aici?

Ea ridică din umeri și nu se sinchisi să răspundă.

— Cât e ceasul? întrebă el și-și dădu seama imediat cât de stupidă era întrebarea.

Ceasul de pe bufet era în dreptul lui, nu al ei, ca să nu mai vorbim de ora afișată pe ecranul laptopului. Era unsprezece fără cinci minute.

— Ce faci? întrebă Madeleine.

Suna mai degrabă a provocare decât a întrebare.

Gurney ezită.

— Încerc doar să înțeleg ceva din… materialul ăsta.

— Hmm!

Replica ei parcă era o silabă a unui râs forțat.

El încercă să-i răspundă cu aceeași privire fixă, dar văzu că nu-i iese.

— La ce te gândești? o întrebă.

Madeleine zâmbi și se încruntă aproape în același timp.

— Mă gândesc că viața e scurtă, îi răspunse într-un final, precum cineva care a reușit să înfrunte tristul adevăr.

— Așadar…?

Tocmai când se gândea că n-avea să-i răspundă, Madeleine spuse:

— Așadar, nu mai avem timp.

Își înălță capul – sau poate fusese doar un simplu spasm involuntar

– și-l privi într-un mod straniu.

„Timp pentru ce?”, vru el să întrebe, simțind nevoia să detensioneze atmosfera și să aibă o discuție mai normală, dar ceva din privirea ei îl opri.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă el în schimb.

Madeleine clătină din cap.

— Viața e scurtă. Atât. E ceva la care merită să te gândești.

Capitolul 15

Alb și negru

La o oră după ce Madeleine îl vizită în bucătărie, Gurney simți de câteva ori impulsul să meargă în dormitor și s-o întrebe ce-a vrut să spună de fapt.

Madeleine avea uneori o perspectivă deprimantă asupra lucrurilor. De parcă se concentra asupra unui loc pustiu din peisaj și lărgea apoi viziunea asupra întregii lumi. Dar nu dura mult, fiindcă numaidecât, vedea lucrurile din alt unghi, iar veselia și pragmatismul ei reveneau la normal. Se mai întâmplase asta și probabil avea să se mai întâmple. Dar deocamdată, atitudinea lui Madeleine îl supăra, dându-i sentimentul unui gol în stomac – sentiment de care voia să scape. Merse la cuier, îmbrăcă o jachetă ușoară și ieși, pe ușa din spate, sub cerul fără stele al nopții.

Luna lumina de dincolo de nori, așa încât nu era beznă. De îndată ce fu în stare să distingă cărarea ce șerpuia prin ierburi, o luă la vale, pe panta ușoară a pășunii spre banca veche ce dădea spre helești. Se așeză, privi și ascultă, iar ochii lui deosebiră câteva forme întunecate, contururi de obiecte, poate trunchiuri de copaci, dar nimic îndeajuns de clar ca să poată fi identificat. Apoi, dincolo de helești, la vreo douăzeci de grade în afara razei lui vizuale observă o mișcare ușoară. Când privi direct spre locul cu pricina, siluetele umbrite, nelămurite – tufișuri mari de mur, crengi lăsate la pământ, papura ce creștea în mănunchiuri încurcate la marginea apei și orice s-ar mai fi aflat acolo – se amestecară într-o masă fără formă. Dar când Davey își întoarse privirea observă din nou mișcarea – aproape sigur era un animal, de mărimea unei căprioare mai mici sau a unui câine ceva mai mare. Își îndreptă din nou privirea într-acolo, iar mișcarea se opri.

Își dădu seama că fenomenul putea fi cauzat de sensibilitatea retinei. Din același motiv pentru care uneori poți vedea o stea mai puțin luminoasă privind-o dintr-o parte și nu direct. Iar animalul, dacă

nu-l înșelase vederea, și asta fusese cu adevărat, era sigur inofensiv. Chiar de-ar fi fost un urs mic, urșii din Catskills nu erau un pericol pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru cineva care stătea liniștit la câteva sute de metri depărtare. Cu toate astea, o mișcare ascunsă în întuneric te cam tulbură la început.

Noaptea era complet liniștită, fără vânt, fără zgomote, dar Gurney numai calm nu se simțea. Își dădu seama că propriile gânduri erau sursa neliniștii lui, mai degrabă decât atmosfera din jur, că neliniștea aceasta putea fi pusă pe seama tensiunilor acumulate în căsnicie, și nu pe seama umbrelor din pădure.

Tensiunile din căsnicie. Mariajul lor nu era perfect. În două rânduri fusese pe punctul de-a se destrăma. În urmă cu cincisprezece ani, când fiul lor de patru ani fusese ucis într-un accident de mașină pentru care se considera responsabil, Gurney se transformase într-un bloc de gheață alături de care era aproape imposibil să trăiești. Și apoi, cu doar zece luni în urmă, obsesia lui pentru cazul Mellery nu doar amenințase să-i distrugă căsnicia, dar îi pusese în pericol viața.

Cu toate astea, prefera să creadă că neînțelegerile dintre el și Madeleine sunt de înțeles. În primul rând, ocupau locuri total diferite pe scala personalității Myers-Briggs. Instinctul lui se baza pe rațiune, iar la Madeleine, pe simțire. El era fascinat de conexiunile logice dintre evenimente, pe ea o încântau evenimentele în sine. Pentru el singurătatea era revigorantă și îl obosea contactul social, pe când la ea era exact pe dos. El vedea observația ca pe o simplă unealtă pentru a formula o idee, pe când pe Madeleine ideea în sine o ajuta să observe detaliile.

Din punct de vedere psihologic aveau foarte puține în comun. Totuși, împărtășeau aceeași viziune asupra oamenilor și a faptelor, același simț al ironiei, al sensibilității, al distracției, al lucrurilor importante, aceleași principii despre onestitate și minciună. Știa fiecare în parte, că celălalt era unic și mai presus de oricine altcineva. Gurney credea, în momentele lui de liniște sufletească și duioșie, că fiorul acesta este esența dragostei. În asta consta contradicția care le descria relația. Erau într-adevăr total și uneori îngrozitor de diferiți în pasiunile lor, însă momentele puternice de înțelegere și de afecțiune îi țineau împreună. Problema era că, de când se mutaseră în Walnut Crossing, momentele acelea fuseseră din ce în ce mai puține și mai rare. Trecuse mult timp de când se îmbrățișaseră cu adevărat, ca și cum fiecare ținea în brațe cel mai prețios lucru din univers.

Stând acolo, în beznă, pierdut în gânduri, Gurney uitase unde se afla. Schelălăitul coioților îl aduseră cu picioarele pe pământ.

Nu-și dădea seama exact de unde veneau urletele sălbatice sau câte animale erau. Se gândi că era probabil o haită de trei, patru sau cinci coioți pe malul celălalt, la vreun kilometru est de helești. Când

urletul se opri brusc, liniștea parcă se adânci. Gurney mai închise puțin fermoarul jachetei. Mintea lui începu curând să umple liniștea din jur cu alte idei despre mariajul lor, însă era îndeajuns de rațional încât să-și dea seama că generalizările, oricât de dependent ar fi fost de ele, nu rezolvau problemele. Iar problema la ordinea zilei era luarea unei decizii despre care el și Madeleine aveau oricum opinii diferite: să accepte sau nu cazul Perry.

Gurney știa foarte bine ce credea Madeleine despre asta, și nu doar din ultimele ei comentarii, ci și în urma grijii moderate pe care o manifestase de fiecare dată când el se implicase în vreo activitate polițienească în ultimii doi ani, de când se pensionase. Presupunea că Madeleine avea să vadă cazul Perry ca pe-o chestiune relativ simplă, ori albă, ori neagră. Dacă accepta misiunea, ar fi demonstrat că obsesia lui pentru rezolvarea crimelor, chiar și la pensie, era de neevitat și că viitorul lor împreună era unul sumbru. Pe de altă parte, refuzarea cazului era semnalul unei schimbări, primul pas spre transformarea lui dintr-un detectiv îndrăgostit de muncă într-un ornitolog, împătimit de natură și de plimbările cu caiacul. Dar, argumentă el în gând, de parcă Madeleine ar fi fost de față, variantele ori așa, ori altminteri erau nerealiste și conduceau la decizii proaste, fiindcă excludeau atât de multe alte variante. În situația lui, cea mai utilă cale ar fi fost, desigur, să găsească o soluție de mijloc, între negru și alb.

Datorită acestui principiu general, își dădu seama cum ar putea să formuleze compromisul ideal. Avea să accepte cazul, dar cu o limită strictă de timp – să zicem o săptămână. Maximum două. În această perioadă avea să studieze dovezile cu luare-aminte, avea să urmeze pistele abandonate, poate avea să discute din nou cu anumite personaje cheie, să analizeze faptele, să afle tot ce era de aflat, să-și prezinte concluziile și recomandările și…

Chiar atunci, schelălăitul coioților începu la fel de brusc precum se oprise, de data asta părând să se audă mai aproape, probabil pe la jumătatea pantei împădurite ce cobora spre șopron. Țipetele erau trunchiate, ascuțite și agitate. Gurney nu era foarte sigur dacă zgomotul se apropia sau pur și simplu se auzea mai tare. Apoi se făcu iar liniște. Nu se mai auzea absolut nimic. Noaptea fu cuprinsă de o liniște mormântală. Trecură vreo zece secunde lungi. Apoi, unul câte unul, începură să urle. Lui Gurney i se zbârli părul pe șira spinării și pe brațe. I se păru iar că surprinde cu coada ochiului o mișcare slabă în beznă.

Se auzi sunetul unei portiere trântite. Apoi se văzură faruri aprinse coborând pe pășune. Luminile măturau nebunește vegetația pipernicită, iar mașina rula prea repede pe terenul accidentat. Automobilul sălta și se opri, derapând pe o parte, la vreo trei metri de

bancă.

Pe fereastra deschisă a șoferului se auzi vocea lui Madeleine, neobișnuit de răsunătoare și panicată.

— Dave!

Chiar și după ce se ridică de pe bancă, mergând spre mașină, scăldat de lumina farurilor, vocea lui Madeleine se auzi iar aproape țipând.

— Dave!

Doar când urcă în mașină, iar ea închise fereastra, observă că urletele înfiorătoare se stinseseră. Madeleine apăsă pe butonul care bloca ușile și-și puse mâinile pe volan. Ochii lui se adaptaseră de acum suficient de bine la întuneric ca să vadă – și poate parțial să-și imagineze – rigiditatea brațelor și a strânsorii ei, felul în care pielea îi era întinsă pe încheieturile degetelor.

— Tu nu… nu i-ai auzit apropiindu-se? întrebă ea ca și cum rămăsese fără respirație.

— Ba da. Am crezut că vânează ceva – poate un iepure.

— Un iepure?

Glasul ei era aspru și plin de îndoială.

Desigur, Gurney n-avea cum să observe asemenea detalii, dar pe fața ei se citea o emoție cu greu stăpânită. În cele din urmă, femeia inspiră de două ori cu greutate, își desprinse mâinile de volan și-și întinse degetele.

— Ce făceai aici? îl întrebă.

— Nu știu. Mă gândeam la… chestii, încercam să… să-mi dau seama ce să fac.

După ce mai trase o dată puternic aer în piept, Madeleine răsuci cheia în contact, fără să-și dea seama că motorul era încă pornit. Demarorul scrâșni în semn de protest, iar ea icni nervoasă.

Întoarse mașina în fața șopronului și conduse înapoi, spre casă, pe pășune. Parcă mai aproape decât de obicei de ușa din spate.

— Și la ce concluzie ai ajuns? întrebă Madeleine în timp ce se pregătea să iasă din automobil.

— Poftim?

Auzise întrebarea, dar voia să amâne răspunsul.

Madeleine păru să-și dea seama de diversiunea lui, așa că-și întoarse capul pe jumătate spre el și așteptă.

— Încercam doar să găsesc o cale… o cale prin care să abordez lucrurile într-un mod rezonabil.

— Rezonabil.

Articulă cuvântul pe un ton ce părea să-l golească de sens.

— Poate vorbim despre asta în casă, zise el, deschizând ușa, vrând să scape de discuție măcar pentru un minut.

Tocmai când se pregătea să iasă din mașină, piciorul lui se prinse de ceva ca o bară sau un țăruș aflat pe podeaua mașinii. Privi în jos și în

lumina gălbuie a plafonierei văzu mânerul greu de lemn al toporului pe care-l țineau de obicei în coșul cu lemne de lângă ușa din spate.

— Ce e asta? întrebă el.

— Un topor.

— Adică ce caută în mașină?

— E primul lucru pe care am pus ochii.

— Știi, coioții nu…

— Și de unde mama dracului știi tu? îl întrerupse Madeleine furioasă. De unde dracu' știi?

Femeia se smuci brusc, de parcă încercase s-o atingă. Ieși din mașină în grabă, trânti portiera și fugi în casă.

Capitolul 16

Nevoia de ordine și hotărâre

În timpul primelor ore ale dimineții, norii grei fuseseră alungați de un curent rapid și rece de aer tomnatic și uscat. La răsărit, cerul era de un albastru palid, iar până la ora nouă se făcuse azuriu. Ziua se arăta pe atât de înseninată, luminoasă și clară, pe cât fusese noaptea de întunecată și înspăimântătoare.

Gurney stătea la masa la care serveau micul dejun, în lumina soarelui, privind prin ușile de sticlă spre tulpinile verzi-gălbui ale sparanghelului ce se unduiau în vânt. În timp ce ridica ceașca de cafea caldă la buze, lumea i se păru un loc al delimitărilor exacte, al problemelor ce puteau fi ușor definite și al răspunsurilor potrivite – o lume în care planul lui de a se ocupa timp de două săptămâni de cazul Perry părea să aibă sens.

Nu-l miră deloc că, în urmă cu o oră, Madeleine îi întâmpină ideea cu o privire nu tocmai senină. Nici nu se așteptase ca soția lui să se entuziasmeze. O minte ce tinde să creadă că ori e albă, ori e neagră, nu acceptă în mod natural compromisul, își spuse el. Dar realitatea era de partea lui și, cu timpul, Madeleine avea să recunoască faptul că planul lui era unul rezonabil. Era sigur de asta.

Între timp, Gurney n-avea de gând să-i lase îndoielile să-l oprească.

Când Madeleine ieși în grădină să culeagă ultima recoltă de teci de fasole, scoase din sertarul din mijloc al bufetului un carnețel gălbui pe care începu să schițeze o listă de priorități.

Sun-o pe Val Perry, negociază un angajament pe două săptămâni.

Fixează o plată la oră. Alte costuri. Feedback prin e-mail.

Informează-l pe Hardwick.

Interoghează-l pe Scott Ashton – roagă-l să fie prompt.

Trecutul lui Ashton, cunoștințe, prieteni, dușmani.

Trecutul lui Jillian, cunoștințe, prieteni, dușmani.

Se gândi că cel mai important era să stabilească împreună cu Val Perry termenii înțelegerii lor. Puse stiloul pe masă și ridică telefonul mobil. Apelul fu direcționat imediat spre căsuța vocală. Lăsă numărul de telefonul și un mesaj scurt care menționa „niște viitori posibili pași".

Val Perry telefonă la nici două minute după aceea. În vocea ei se simțea un entuziasm copilăresc și un fel de intimitate care apărea uneori în urma eliberării de o povară enormă.

— Dave! M-am bucurat așa de tare să-ți aud vocea! Mi-era teamă că n-ai să vrei să mai ai de-a face cu mine după felul în care m-am purtat ieri. Îmi pare rău. Sper că nu te-am speriat, nu?

— Nu vă faceți griji. Am vrut doar să iau legătura cu dumneavoastră și să vă anunț ce-aș fi dispus să fac.

— Înțeleg.

Entuziasmul ei scăzu un pic la auzul acestor cuvinte.

— Încă nu sunt sigur cât pot să ajut.

— Am încredere că vei fi de mare ajutor.

— Apreciez încrederea pe care mi-o arătați, dar adevărul e că…

— Scuză-mă o secundă, îl întrerupse ea, apoi vorbi departe de telefon. Nu poți aștepta un minut? Sunt la telefon… ce? Ah, la dracu'! Bine. O să mă uit. Unde e? Arată-mi… asta e? Bine!… Da, e bine. Da!

Apoi, întorcându-se la conversație, îi spuse lui Gurney:

— Doamne! Angajezi pe cineva să se ocupe de un anumit lucru și tot tu trebuie să faci treaba. Oare oamenii nu-și dau seama că-i angajezi ca să rezolve ei problemele în locul tău?

Oftă exasperată.

— Îmi pare rău. N-ar trebui să-ți irosesc timpul cu asta. Tocmai am redecorat bucătăria cu faianță specială, comandată în Provența, dar aparent problemele dintre instalator și designer nu par să se sfârșească. Însă nu cred că asta te interesează pe tine. Îmi pare rău, chiar regret. Stai. Închid ușa. Poate așa vor înțelege că sunt ocupată. Așa, începuseși să-mi povestești ce-ai fi dispus să faci. Continuă, te rog.

— Două săptămâni, spuse el. O să lucrez la caz timp de două săptămâni. Voi analiza dosarul, voi face tot ce-mi va sta în putință și voi încerca să obțin cât mai multe răspunsuri în acest răstimp.

— De ce doar două săptămâni?

Vocea ei părea încordată de parcă se chinuia să-și exerseze răbdarea, care-i era complet străină.

Chiar așa, de ce? Până ce Val nu pusese întrebarea aceasta evidentă, el nu fusese în stare să perceapă dificultatea de a formula un răspuns decent. Bineînțeles, adevăratul motiv implica dorința lui de a domoli reacția lui Madeleine la aflarea veștii că avea să se implice în

investigații și nu avea nimic de-a face cu cazul în sine.

— Pentru că… în două săptămâni ori voi fi făcut un progres semnificativ, ori voi fi demonstrat că nu sunt omul potrivit pentru sarcina asta.

— Înțeleg.

— Voi ține un jurnal zilnic și voi cere plata săptămânal, la un tarif de o sută de dolari pe oră, la care se adaugă cheltuielile suplimentare.

— Bine.

— Voi anunța din timp orice cheltuieli majore: bilete de avion, orice ar…

Val Perry îl întrerupse.

— De ce ai nevoie ca să începi? Un avans? Vrei să semnez ceva?

— Voi întocmi un contract și vi-l voi trimite prin e-mail. Îl printați, semnați, scanați și mi-l trimiteți înapoi. Nu am licență de detectiv particular, așa că în mod oficial mă veți plăti în calitate de consultant al dovezilor și ca evaluator al prezentului stadiu al investigației. Nu e nevoie de avans. Vă trimit factura peste o săptămână.

— Bun. Și altceva?

— Am o întrebare – poate părea stranie, dar mi-a rămas în minte de când m-am uitat la film.

— Ce?

Vocea femeii sună ușor alarmată.

— De ce n-a fost la nuntă niciunul dintre prietenii lui Jillian?

Val râse scurt și ascuțit.

— La nunta lui Jillian n-a venit niciun prieten al ei pentru că Jillian nu avea niciun prieten.

— Niciunul?

— Ți-am descris-o ieri pe fiica mea. Te șochează că nu avea prieteni? Dă-mi voie să clarific un lucru. Fiica mea, Jillian Perry, era o sociopată. O *sociopată*.

Repetă termenul de parcă îl preda unui copil care învăța limba engleză.

— Noțiunea de prietenie nu-și găsea locul în creierul ei.

Gurney ezită înainte de a continua.

— Doamnă Perry, îmi vine greu…

— Val.

— Bine. Val, îmi vine greu să înțeleg niște lucruri. Mă întreb…

Femeia îl întrerupse iar.

— Te întrebi de ce mama dracului sunt așa de hotărâtă să… să-l aduc în fața justiției… pe criminalul unei fiice pe care, în mod evident, n-o puteam suporta?

— Cam așa ceva.

— Am două răspunsuri la această întrebare. Așa sunt eu. Și nu e treaba ta!

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Și poate că există și un al treilea răspuns. Am fost o mamă îngrozitoare, *cu adevărat* îngrozitoare, pe când Jilli era doar un copil. Și acum… Rahat… nu mai contează. Hai să rămânem la: nu e treaba ta!

Capitolul 17

În umbra scorpiei

În ultimele patru luni abia se mai gândise la cealaltă – cea de dinainte de târfa de Perry, cea mai puțin importantă, cea eclipsată, pe care nu o descoperise nimeni încă, cea care încă nu-și dobândise faima – cea a cărei eliminare era, parțial, doar o chestiune de interes. Unii ar zice c-ar fi doar o chestiune de interes, dar s-ar înșela. Și-a meritat sfârșitul din pricina tuturor motivelor care-i blestemă neamul:

păcatul Evei,
inima-i putredă,
trupu-i în călduri,
inima de curvă,
târfă la suflet,
nădușeala de pe buza de sus,
grohăiturile de scroafă,
icnetele îndrăcite,
buzele deschise,
buzele lascive,
buzele lacome,
limba umedă,
șarpe sâsâitor,
picioarele împreunate,
pielea alunecoasă,
lichidele otrăvite,
mâzga de melc.
Curățate toate prin moarte,
dispărute prin moarte,
membrele ude uscate de moarte,
purificate prin uscăciune,
uscate ca praful.
Inofensive ca o mumie.
Vaya con Dios!

Zâmbi. Trebuia să-și amintească de ea mai des – să-i păstreze vie amintirea morții.

Capitolul 18

Vecinii lui Ashton

Până la ora zece dimineața, Gurney îi trimisese deja lui Val Perry un contract și sunase la trei numere ale lui Scott Ashton, pe care i le dăduse femeia – numărul de acasă, de pe telefonul mobil și numărul de la Mapleshade Residential Academy – încercând să stabilească o întâlnire cu el. Lăsase mesaje vocale pentru primele două și transmisese un mesaj la academie asistentei care se prezentase drept doamna Liston.

La zece și jumătate, Ashton îi telefonă și confirmă primirea celor trei mesaje, plus unul de la Val Perry, în care femeia îi explica rolul lui Gurney.

— Zicea c-ați vrea să stăm de vorbă.

Glasul lui Ashton îi suna familiar după ce văzuse filmarea, însă mai elegant și mai moale la telefon, cald, dar impersonal, ca vocea dintr-o reclamă la un produs scump – de fapt, i se potrivea destul de bine unui psihiatru de mâna-ntâi, se gândi Gurney.

— Chiar așa, domnule, zise el. Aș vrea să ne vedem cât puteți de repede.

— Azi?

— Astăzi ar fi perfect.

— La academie, la prânz sau la mine acasă, la ora două. E alegerea dumneavoastră.

Gurney alese ultima variantă. Dacă pleca imediat spre Tambury avea timp să dea o raită prin împrejurimi și să-și facă o idee despre zonă, în special despre strada pe care locuia Ashton, și poate să discute cu un vecin sau doi. Se duse la masă, luă lista cu interogatoriile celor de la BIC pe care i-o pusese la dispoziție Hardwick și făcu un punct cu creionul în dreptul tuturor numelor care aveau adresa pe Badger Lane. Din același teanc, alese dosarul denumit „Rezumate de interogatorii” și se îndreptă spre mașină.

•••

Natura izolată și adormită a localității Tambury se datora în parte dezvoltării la intersecția a două drumuri din secolul al XIX-lea care fuseseră ocolite de rutele mai noi, situație care de obicei duce la un declin economic. Cu toate astea, localizarea într-o vale înaltă, deschisă, pe culmea de nord a munților, cu priveliști pitorești în orice direcție te-ai fi uitat o salvase de la declin. Combinația dintre liniștea unui loc retras și frumusețea covârșitoare făcea din Tambury un loc

atractiv pentru pensionarii bogați și proprietarii unor case de vacanță.

Însă nu toți locuitorii se încadrau în aceste categorii. Ruinele fostei ferme acum acoperite de buruienile lui Calvin Harlen se aflau la intersecția străzilor Higgles și Badger Lane. Trecuse puțin de amiază când vocea limpede de bibliotecar a GPS-ului lui Gurney îl anunță că ajunsese la finalul călătoriei lui după ce pornise din Walnut Crossing în urmă cu o oră și un sfert. Parcă mașina pe partea ce ducea spre nord a Higgles Road și privi spre ferma aflată într-o stare deplorabilă. Ce ieșea cel mai mult în evidență era un munte de bălegar înalt de trei metri, peste care crescuseră bălării monstruoase, lângă un hambar care stătea să cadă peste grămada de mizerie. De cealaltă parte a hambarului, îngropate printre tufișuri ce ajungeau până la brâu, se vedea un șir de mașini ruginite, întrerupt de un autobuz galben, de școală, din care mai rămăsese doar caroseria.

Gurney deschise dosarul cu rezumate și trase deasupra documentul care-l interesa. Citi:

> *Calvin Harlen. Treizeci și nouă de ani. Divorțat. Liber profesionist, diverse joburi* (*reparații casnice, grădinărit, deszăpezire, vânătoare sezonieră de căprioare și procesarea cărnii, taxidermie*.) *A îndeplinit diverse lucrări de întreținere a casei pentru Scott Ashton până la sosirea lui Hector Flores, care i-a preluat atribuțiile. Susține c-a avut o „înțelegere verbală" cu Ashton, pe care cel din urmă a încălcat-o. Susține* (*fără fapte doveditoare*) *că Flores era imigrant ilegal, homosexual, că avea HIV și era dependent de cocaină. S-a referit la Flores ca fiind un „mexican jegos". Pe Ashton l-a numit „scârbă mincinoasă", iar pe Jillian Perry a numit-o „curviștină mucoasă". Kiki Muller este, în opinia lui „curva mexicanului". Nu are niciun fel de informație despre crimă, despre evenimentele legate de ea sau despre localizarea suspectului. Susține că muncea singur în hambar în după-amiaza incidentului. Subiectul prezintă credibilitate scăzută. Este instabil. A fost arestat de mai multe ori în ultimii douăzeci de ani pentru utilizarea unor cecuri invalide, violență domestică, perturbarea liniștii publice în stare de ebrietate, abuz, amenințări și acte de agresiune.* (*A se vedea cazierul judiciar atașat*.)

Gurney închise dosarul și-l așeză pe scaunul din dreapta. Se părea că viața lui Calvin Harlen fusese o lungă audiție pentru rolul băiatului de pe posterul cu Nemernicul anului.

Ieși din mașină, o încuie și traversă strada spre un teren desfundat ce ținea loc de alee spre domeniu. Aleea se bifurca în cărări haotice, separate de un triunghi de iarbă uscată: o cărare ducea spre muntele

de bălegar și spre hambarul din dreapta, iar cealaltă șerpuia în stânga, spre o casă dărăpănată, cu două etaje, care fusese vopsită cu atât de mult timp în urmă, încât n-ai fi putut spune ce culoare aveau petele de vopsea de pe lemnul putred. Veranda era susținută de câteva bârne ceva mai recente decât casa, dar departe de a fi noi. Pe una dintre grinzi se afla o firmă din placaj pe care scria MĂCELĂRESC CĂPRIOARE, cu litere roșii, nesigure, de mână.

Din casă se auzi lătratul furios a cel puțin doi dulăi. Gurney așteptă să vadă dacă zgomotele aveau să facă pe cineva să deschidă ușa.

Din hambar, sau de undeva de după grămada de bălegar, ieși un bărbat pipernicit și îmbătrânit, cu capul ras, care ținea ceva ce părea a fi ori o șurubelniță extrem de subțire ori o daltă pentru gheață.

— Pierduși ceva?

Omul rânjea ca și cum întrebarea fusese o glumă foarte isteață.

— Mă întrebați dacă am pierdut ceva?

— Zici că te-ai pierdut?

Oricare ar fi fost jocul, slăbănogului părea să-i placă la nebunie.

Gurney voia să-l încurce pe om și să-l facă pe el să se întrebe care era toată ideea dialogului.

— Știu niște oameni care au câini, spuse Gurney. Dacă-s buni, poți face o grămadă de bani. Dacă-s soi rău, ghinion.

— Da' taci dracului odată!

Lui Gurney îi trebuiră câteva secunde, timp în care lătratul din interior se opri, ca să-și dea seama la cine strigase bărbatul.

Situația putea deveni periculoasă. Gurney știa că încă avea posibilitatea să plece, dar voia să rămână, simțea o nevoie nebunească de-a se lua la harță cu țicnitul. Începu să studieze terenul din jur. După o vreme, ridică o piatră ovală de mărimea unui ou de măcăleandru. Frecă piatra ușor între palme ca și cum voia s-o încălzească, o roti în aer ca pe o monedă, o prinse și o strânse în pumnul drept.

— Ce mama mă-sii faci? întrebă bărbatul făcând un pas spre el.

— Liniște, zise Gurney ușurel.

Deschise pumnul desprinzându-și câte un deget din podul palmei, studie piatra de aproape, rânji și o aruncă peste umăr.

— Ce dracu'?!

— Iartă-mă, Calvin, n-am vrut să te ignor. Dar eu așa iau deciziile și trebuie să mă concentrez bine.

Ochii omului se deschiseră larg.

— De unde știi cum mă cheamă?

— Toată lumea te cunoaște, Calvin. Sau ai vrea să-ți spun domnu' Măciucă?

— Ce?

— Atunci îți zic Calvin. E mai simplu și sună mai bine.

— Cine căcat ești? Ce vrei?

— Vreau să știu unde-l pot găsi pe Hector Flores.

— Hec… cum?

— Îl caut, Calvin. O să-l găsesc. M-am gândit că tu mă poți ajuta.

— Cum draci…? Cine…? Doar nu ești vreun polițai, nu?

Gurney nu răspunse, ci doar încercă să-și ia cea mai bună expresie de criminal cu sânge rece. Privirea lui de gheață părea să-l țintuiască pe Harlen și să-i facă ochii să se mai deschidă un pic.

— Flores, mexicanul? Pe el îl cauți?

— Mă poți ajuta, Calvin?

— Nu știu. Cum?

— Îmi poți spune tot ce știi despre… prietenul nostru comun.

Gurney rosti ultimele trei cuvinte pe un ton atât de ironic și atât de amenințător, încât se temu pentru o clipă să nu fi exagerat. Dar rânjetul stupid al lui Harlen îi alungă imediat teama c-ar fi existat ceva care să depășească limitele în ce-l privea pe tipul acela.

— Sigur, de ce nu? Ce-ai vrea să știi?

— Pentru început, știi de unde a venit?

— De la stația de autobuz din localitate, unde sosesc muncitorii mexicani și unde-și petrec timpul. Pe unde o *freacă* la rece, răspunse el făcând respectivul cuvânt să sune ca un termen acceptabil pentru masturbarea în locuri publice.

— Dar înainte de asta? Știi de unde a venit?

— Din vreo văgăună mexicană, de unde vin toți.

— Nu ți-a zis niciodată?

Harlen clătină din cap.

— Dar ți-a zis vreodată ceva?

— Cum ar fi?

— Orice. Ai vorbit vreodată cu el?

— O singură dată. La telefon. Ăsta e alt motiv pentru care știu că mănâncă rahat. A fost prin… nu mai știu, octombrie sau noiembrie anul trecut. L-am sunat pe doctorul Ashton în legătură cu deszăpezirea, dar a răspuns mexicanul. A vrut să știe ce doream. I-am zis că vreau să vorbesc cu doctorul. De ce dracu' aș fi vrut să vorbesc cu el? Mi-a zis că trebuie să-i spun lui despre ce e vorba și că-i va transmite doctorului. I-am răspuns că n-am sunat ca să mă întind la vorbă cu el și că se poate duce la mama dracului! Cine se credea? Nenorociții ăștia de mexicani vin aici, aduc gripă porcină, SIDA, lepră sau ce căcat o fi, primesc ajutor de la stat, ne fură locurile de muncă, nu plătesc taxe, nimic, bolnavii dracului! Dacă-l mai văd o dată pe unsurosul ăla îi trag un glonț în cap! Mai întâi îl împușc în boașe!

În mijlocul discursului injurios al lui Harlen, unul dintre câinii din casă începuse din nou să latre. Harlen se întoarse într-o parte, scuipă pe jos, clătină din cap și strigă:

— Da’ taci dracului odată!

Lătratul se opri.

— Ai zis că mai aveai un motiv pentru care știai că mănâncă rahat?

— Ce?

— Ai spus că discuția avută cu el la telefon a fost doar un alt motiv pentru care știai că mănâncă rahat.

— Mda.

— Cum adică mănâncă rahat?

— Când a venit aici, căcăciosul nu vorbea o boabă de engleză. Un an mai încolo, îl auzi că vorbește ca un… nu știu, de parcă știa limba la perfecție.

— Da, deci te-ai gândit că… ce, Calvin?

— M-am gândit c-a fost o făcătură, știi la ce mă refer?

— Ia zi-mi.

— Nimeni nu învață engleza așa al dracului de repede.

— Tu crezi că nu era mexican de-adevăratelea?

— Nu zic decât că era în căcat până-n gât și că învârtea el ceva.

— Ce vrei să spui?

— E evident, omule! Dacă e așa deștept de ce pizda mă-sii a venit la ușa doctorului cerându-i voie să grebleze frunze? Avea el un *plan*, omule!

— Interesant, Calvin. Ești un tip isteț. Îmi place cum gândești.

Harlen dădu din cap, apoi scuipă iar pe jos ca și cum voia să sublinieze că era de acord cu complimentul primit.

— Și mai e ceva.

Bărbatul vorbi aproape șoptit, conspirativ.

— Mexicanu’ se simțea cu musca pe căciulă, nu te lăsa niciodată să-i vezi fața. Purta mereu o pălărie de rodeo trasă pe față și ochelari de soare. Știi ce cred eu? Cred că-i era teamă să nu fie văzut. De asta se ascundea mereu în casa aia mare sau în căsuța aia de păpuși. Ca și curviștina.

— La ce curviștină te referi?

— La aia hăcuită. Dacă trecea pe lângă tine pe stradă, întorcea capul de parcă aveai căcat pe față, de parcă erai o mortăciune pe marginea drumului, proasta dracului! Așa că mă gândesc că ăștia doi, gagica și cu domnu’ Mexican Jegos se încurcaseră cumva. Păreau amândoi prea vinovați ca să privească pe cineva în ochi. Și-atunci ce mi-am zis, ia stai, nu cumva o fi mai mult de atât? Poate că mexicanului îi e frică să nu fie recunoscut. Te-ai gândit vreodată la asta?

Când Gurney încheie în cele din urmă interogatoriul, mulțumindu-i lui Harlen și spunându-i că aveau să țină legătura, nu știu sigur dacă aflase realmente ceva sau cât valorau informațiile primite. Dacă Ashton începuse să-i transfere lui Flores sarcinile lui Harlen, atunci nu

era deloc de mirare că pe tip îl rodea invidia iar restul, toată otrava pe care o scuipase putea să fie doar rezultatul firesc al loviturii aplicate portofelului și mândriei lui. Sau poate că situația era cu adevărat mai complicată. Poate că era așa cum susținuse Hardwick, iar cazul ascundea multe secrete, nefiind deloc ce părea la prima vedere.

Se întoarse la mașina parcată pe marginea drumului și făcu trei notițe scurte într-un carnețel cu spirală.

Flores nu e cine susține c-ar fi? *Nu e mexican*?

Lui Flores îi e teamă că Harlen îl va recunoaște? *Sau îi e teamă că Harlen îl va putea identifica ulterior*? *De ce, din moment ce Ashton l-ar putea identifica*?

Există vreo dovadă a unei legături între Flores și Jillian? *Se cunoșteau dinainte*? *Există vreun motiv anterior pentru crimă*?

Se gândi sceptic la propriile întrebări, îndoindu-se că vreuna dintre ele va conduce cu adevărat la vreo descoperire. Furios și aparent paranoic, Calvin Harlen putea fi considerat cu greu o sursă de încredere.

Verifică ora de pe bordul mașinii. Era unu după-amiaza. Dacă nu lua prânzul, avea suficient timp pentru încă un interogatoriu înainte de întâlnirea cu Ashton.

•

Proprietatea familiei Muller era penultima în capătul străzii, pe Badger Lane, ultima fiind paradisul dichisit al lui Ashton. Făcea parte din cu totul altă lume în comparație cu dărăpănătura lui Harlen, de la intersecția cu Higgles Road.

Gurney opri automobilul imediat ce trecu de cutia poștală cu adresa lui Carl Muller, pe care o avea notată în lista cu interogatorii. Muller avea o casă mare, albă, în stil colonial, cu uși clasice, negre și ferestre cu obloane, construită departe de drum. Spre deosebire de casa meticulos îngrijită, de dinaintea ei, reședința Muller lăsa impresia de neglijență – un oblon atârna un pic strâmb, o creangă ruptă zăcea pe peluza din față, iarba era netunsă, frunzele moarte acopereau aleea, un scaun de grădină fusese răsturnat de vânt pe o cărăruie din cărămidă de lângă ușa laterală.

Din fața ușii cu paneluri, Gurney auzi slab o muzică de undeva dinăuntru. Nu exista sonerie, ci doar un ciocănel vechi pe care îl folosi de câteva ori, bătând de fiecare dată mai tare până ce ușa fu în final deschisă.

Bărbatul care se ivi nu arăta deloc bine. Gurney presupuse că avea undeva între patruzeci și cinci și șaizeci de ani, depinde cât de atins era de boală. Părul spălăcit se potrivea cu puloverul larg, bej-cenușiu.

— Bună ziua! zise el, fără să exprime niciun salut călduros, nici curiozitate.

Lui Gurney i se păru dubios felul în care vorbea cu un străin care îi

apăruse pe neașteptate la ușă.

— Domnule Muller?

Bărbatul clipi. Arăta de parcă asculta o înregistrare a întrebării.

— Da, eu sunt Carl Muller.

Vocea sa era la fel de ștearsă și lipsită de culoare ca și pielea de pe obrajii lui.

— Numele meu e David Gurney, domnule. Sunt implicat în misiunea de căutare a lui Hector Flores. Mă întrebam dacă îmi puteți oferi un scurt răgaz din timpul dumneavoastră.

De data asta, omului îi luă ceva mai mult să proceseze întrebarea.

— Acum?

— Dacă e cu putință, domnule. Mi-ați fi de mare ajutor.

Muller dădu lent din cap. Se retrase în casă și făcu un gest vag cu mâna, poftindu-l înăuntru.

Gurney intră în holul întunecat al unei case bine conservate din secolul al XIX-lea, cu parchet din scânduri late și multe piese din lemn autentice. Muzica pe care o percepuse foarte slab înainte se auzea acum mult mai clar. Compoziția era într-o contradicție stranie cu anotimpul – „Adeste Fideles" și părea să vină de la subsol. În afară de muzică se auzea și un alt sunet, un soi de bâzâit grav, ritmic ce răsuna tot de undeva de dedesubt. La stânga lui Gurney, o ușă dublă se deschidea spre un salon festiv cu un șemineu masiv. În fața lui, holul larg ducea spre capătul celălalt al casei, unde o ușă cu geam dădea spre ceea ce părea o peluză nesfârșită. Într-o parte a coridorului, o scară largă cu o balustradă minuțios lucrată ducea spre primul etaj. În dreapta lui se afla un salon de modă veche, mobilat cu canapele și cu fotolii masive, cu mese vechi și bufete deasupra cărora atârnau tablouri cu peisaje maritime, în stilul Winslow. Impresia lui Gurney fu că interiorul casei era mult mai îngrijit decât exteriorul. Muller zâmbi distrat, ca și cum aștepta indicații despre ce să facă în continuare.

— E o casă minunată, zise Gurney, amabil. Arată foarte confortabil. Ne-am putea așeza să vorbim câteva momente?

Răspunsul veni iar întârziat.

— Bine.

Când văzu că bărbatul nu se clintea din loc, Gurney arătă întrebător spre salon.

— Bineînțeles, zise Muller clipind de parcă tocmai se trezise din somn. Cum spuneați că vă numiți?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, îl conduse pe Gurney spre două fotolii aflate unul în fața celuilalt, în dreptul șemineului.

— Deci, spuse el relaxat când se așezară amândoi. Despre ce e vorba?

Tonul întrebării purta aceeași pecete ca întreaga ființă a lui Carl Muller – era cumva pe lângă subiect. Cu excepția cazului în care

bărbatul era din fire cu capul în nori – puțin probabil, având în vedere profesia sa de inginer maritim – purtarea lui putea fi pusă pe seama unui soi de medicație. Probabil că era de înțeles din moment ce-i dispăruse soția odată cu un criminal.

Poate că datorită poziției fantelor de aerisire, Gurney observă că acordurile piesei „Adeste Fideles" și bâzâitul monoton și slab se auzeau mult mai clar din acea cameră decât din hol. Se simți tentat să întrebe despre ce era vorba, dar consideră că era mai bine să se concentreze la ceea ce voia de fapt să afle.

— Sunteți detectiv, zise Muller.

Fusese o afirmație, nu o întrebare.

Gurney zâmbi.

— Nu vă voi reține mult, domnule. Vreau să vă pun doar câteva întrebări.

— Carl.

— Cum?

— Carl.

Bărbatul își fixase privirea asupra șemineului și vorbea de parcă rămășițele carbonizate ale ultimului foc îi aduseseră aminte de ceva.

— Mă numesc Carl.

— Bine, Carl. Prima întrebare, zise Gurney. Ai idee dacă înainte de ziua dispariției, doamna Muller a luat în vreun fel legătura cu Hector Flores?

— Kiki, spuse bărbatul de parcă avusese o altă revelație născută din cenușă.

Gurney repetă întrebarea, înlocuind numele.

— E și firesc, nu? Având în vedere împrejurările.

— Și care ar fi aceste împrejurări?

Ochii lui Muller se închiseră și se deschiseră, prea letargic ca să poți spune că clipise.

— Ședințele de terapie.

— Ședințele de terapie? Cu cine?

Muller se uită la Gurney pentru prima dată de când intraseră în salon, clipind ceva mai rapid.

— Cu doctorul Ashton.

— Doctorul are un birou de consultații acasă? Alături?

— Da.

— De cât timp se vedeau?

— De șase luni. Un an. Mai puțin? Mai mult? Nu-mi amintesc.

— Când a avut loc ultima ședință?

— Marți. Mereu se ducea acolo marțea.

Pentru o secundă, Gurney se zăpăci cu totul.

— Te referi la marțea dinaintea dispariției?

— Exact, marți.

— Și presupui că doamna Muller – Kiki – lua legătura cu Flores când mergea la biroul lui Ashton?

Muller nu răspunse. Privirea lui se întoarse spre șemineu.

— A vorbit vreodată despre el?

— Despre cine?

— Hector Flores.

— Nu era genul de persoană despre care să discutăm.

— Ce fel de persoană era?

Muller râse scurt și fără chef și clătină din cap.

— E evident, nu?

— Evident?

— Din cauza numelui, răspunse Muller pe un ton brusc disprețuitor.

Încă se holba la cenușa din șemineu.

— Un nume spaniol?

— Știi, sunt toți o apă și-un pământ. E al dracului de evident. Țara noastră e înjunghiată mișelește.

— De către mexicani?

— Mexicanii nu sunt decât vârful pumnalului.

— Așa l-ai descrie pe Hector?

— Ai fost vreodată într-una dintre țările alea?

— În țările latine?

— Țările cu climă caldă.

— N-aș putea spune c-am fost, Carl.

— Sunt locuri mizerabile, toate. Mexic, Nicaragua, Columbia, Brazilia, Puerto Rico – toate sunt absolut mizerabile!

— Ca și Hector?

— Mizerabile!

Muller se încruntă spre grătarul de fier acoperit de cenușă de parcă afișa imagini revoltătoare ale mizeriei pe care o descrisese.

Gurney rămase tăcut o vreme, așteptând să se potolească furtuna și văzu cum umerii bărbatului se relaxară ușor, mâinile i se desprinseră de pe brațele fotoliului și ochii i se închiseră.

— Carl?

— Da?

Muller deschise iar ochii. Expresia lui devenise surprinzător de ciudată.

Gurney vorbi delicat.

— Ai avut vreodată o dovadă că între soția ta și Hector Flores ar fi existat o legătură indecentă?

Muller arăta de-a dreptul nedumerit.

— Cum ziceai că te numești?

— Eu? Dave. Dave Gurney.

— Dave? Ce coincidentă remarcabilă! Știai că ăsta e numele meu mijlociu?

— Nu, Carl, nu știam.

— Carl David Muller.

Bărbatul își fixă privirea în gol.

— Mama obișnuia să mă strige „Carl David”. „Carl David Muller, mergi imediat în camera ta! Carl David Muller, ai face bine să fii cuminte ori Moșu s-ar putea să-ți piardă lista de dorințe pentru Crăciun! Ține minte cuvintele mele, Carl David!”

Se ridică de pe scaun, își îndreptă spatele și intonă cele trei cuvinte pe tonul unei femei – „Carl David Muller” ca și cum numele și vocea aveau puterea să spargă zidul spre o altă lume. Apoi ieși din cameră.

Gurney auzi ușa din față deschizându-se.

— Mi-a părut bine c-ai venit, zise Muller inexpresiv. Trebuie să pleci acum. Uneori uit că nu trebuie să las pe nimeni în casă.

— Mulțumesc, Carl. Apreciez că ți-ai făcut timp pentru mine.

Uluit de ceea ce părea o formă de decompensare psihotică, Gurney se simți dator să respecte cerința lui Muller ca să evite o altă situație stresantă, să sune din mașină și să aștepte să sosească ajutoarele.

Pe la jumătatea drumului spre automobil, se răzgândi. Poate că era mai bine dacă îl supraveghea el pe bărbat. Se întoarse la ușa principală, sperând că va reuși să-l convingă pe Muller să-l primească în casă pentru a doua oară, însă de data asta ușa nu era complet închisă. Ciocăni oricum. Dinăuntru nu veni niciun răspuns. Împinse ușa și se uită înăuntru. Muller nu era acolo, dar o ușă de pe coridor, despre care Gurney știa sigur că fusese închisă mai înainte, era acum întredeschisă. Intră în hol și strigă cât putu de calm și de amabil:

— Domnule Muller? Carl? Sunt Dave. Sunteți acolo?

Nu răspunse nimeni, însă un lucru era sigur: bâzâitul – mai mult un foșnet metalic care se auzea acum mult mai clar – și imnul de Crăciun, „Adeste Fideles”, răsunau de undeva din spatele acelei uși întredeschise. Se îndreptă într-acolo și împinse ușa cu vârful pantofului. Niște trepte slab luminate coborau la subsol.

Gurney coborî cu atenție. După câțiva pași, strigă iar.

— Domnule Muller? Sunteți acolo?

Un cor de tenori reluă imnul în engleză: „Veniți credincioși, bucuroși și triumfători,/ Veniți, veniți în Betleem”.

Treptele erau încadrate de zid din ambele părți, așa că doar o mică porțiune din subsol era vizibilă în timp ce cobora. Partea pe care o putea zări părea să fie „finisată” cu același linoleum și același lambriu din pin din milioane de alte subsoluri americane. Pentru un moment, senzația de familiaritate fu extrem de liniștitoare. Senzația însă dispăru când coborî ultima treaptă și se întoarse spre sursa de lumină.

În colțul îndepărtat al subsolului se afla un brad împodobit ca de Crăciun. Vârful îi era îndoit de tavanul înalt de aproape trei metri. Sutele de beculețe reprezentau sursa de luminat din cameră. De pe

cârligele argintii atârnau ghirlande colorate și țurțuri din folie de aluminiu, zeci de ornamente din sticlă în toate formele cunoscute, de la simple sfere la îngeri suflați manual. În cameră se simțea un miros pătrunzător de conifere.

Lângă brad, pironit în spatele unei platforme uriașe de mărimea a doua mese de ping-pong, puse cap la cap, stătea Carl Muller. Ținea mâinile pe două manete atașate de o cutie neagră, metalică. Un trenuleț bâzâia în jurul platformei, se învârtea sub forma cifrei opt la mijlocul traseului, urca și cobora pante domoale, uruia prin tunelele din munți, trecea prin sătucuri și ținuturi cu ferme, traversa păduri… în cerc, mereu în cerc… o dată și înc-o dată.

Ochii lui Muller – două puncte lucitoare pe chipul lui palid – sclipeau, reflectând toate culorile luminițelor. Îi amintea lui Gurney de cineva bolnav de progeria, boala ciudată care accelerează procesul de îmbătrânire și care face un copil să arate ca un moș.

După o vreme, urcă înapoi la parter. Se hotărî că avea să meargă acasă la Scott Ashton să afle ce știa doctorul despre situația lui Muller. Trenurile și bradul dovedeau că nu era o chestiune de moment, rezultată în urma crizei recente, și că nu necesita o intervenție urgentă.

Fără să mai încuie, Gurney închise ușa grea, trântind-o în urma lui. Traversând cărăruia pavată cu cărămidă spre strada unde-și parcase mașina, zări o femeie mai în vârstă care cobora dintr-un Land Rover vechi, oprit exact în spatele Outback-ului său.

Femeia deschise portiera din spate, adresă cuiva câteva cuvinte scurte și grave și din mașină coborî un câine foarte mare – un terrier Airedale.

Ca și animalul ei, femeia avea un aer nobil și impunător. Tenul îi era pe atât de sănătos, pe cât era al lui Muller de bolnăvicios. Înaintă spre Gurney cu pasul hotărât al unui excursionist. Ținea câinele într-o lesă scurtă și avea un baston, pe care-l purta mai degrabă ca pe un ciomag, decât ca pe un baston. Pe la jumătate, femeia se opri, își depărtă picioarele și-i blocă drumul cu bastonul înfipt hotărât în pământ într-o parte, și cu câinele de cealaltă.

— Sunt Marian Eliot, zise ea pe același ton pe care altcineva ar fi spus: „Sunt judecătorul și juriul tău”.

Numele îi suna familiar lui Gurney pentru că-l regăsise pe lista de vecini interogați de echipa BIC.

— Cine ești? vru ea să știe.

— Mă numesc Gurney. De ce întrebați?

Strânse mai tare bastonul lung și răsucit, sceptru și potențială armă. Era o persoană obișnuită să primească răspunsuri, nu întrebări, dar ar fi fost o greșeală din partea lui să se lase intimidat. Astfel i-ar fi fost imposibil să-i câștige respectul.

Femeia miji ochii.

— Ce faci aici?

— Dacă grija dumneavoastră pentru domnul Muller n-ar fi atât de evidentă, aș fi ispitit să spun că nu vă privește.

Gurney nu fu sigur dacă atinsese nota potrivită de autoritate și permisivitate până când, după ce îi aruncă o privire pătrunzătoare, femeia zise:

— E în regulă?

— Depinde ce înțelegeți prin „în regulă”.

Pe chip i se ivi o tresărire, care sugera că înțelesese dublul înțeles al cuvintelor lui.

— E la subsol, adăugă Gurney.

Femeia se strâmbă, dădu din cap și păru să-și imagineze scena.

— Cu trenurile?

Vocea ei arogantă se îmblânzi.

— Da. E o chestie obișnuită pentru el?

Păru să studieze măciulia bastonului de parcă era o sursă de informații utile sau de idei. Nu arătă niciun fel de interes pentru întrebarea lui Gurney.

Gurney decise să dea un alt curs conversației.

— Sunt implicat în investigația asasinatului doamnei Perry. Îmi amintesc numele dumneavoastră pentru că l-am văzut pe lista persoanelor interogate în mai.

Marian scoase un sunet scurt, de dezgust.

— N-a fost tocmai un interogatoriu. Am fost inițial contactată de… îmi voi aminti numele într-un moment… detectivul-șef Hardpan, Hardscrabble, Hard-ceva… un tip cam dur, dar departe de a fi prost. Mi s-a părut fascinant într-un fel – aproape ca un rinocer isteț. Din păcate, i-au luat cazul și a fost înlocuit de un anume Blatt sau Splat sau cam așa ceva. Blatt-Splat a fost ceva mai politicos, dar nici pe departe la fel de inteligent. Abia dacă am discutat, dar o conversație scurtă cu omul ăsta e o binecuvântare, crede-mă. Oricând întâlnesc o asemenea persoană, mi se face milă de sărmanii profesori care au fost nevoiți s-o suporte din septembrie până în iunie.

Afirmația ei îi aminti de cuvintele scrise alături de numele lui Marian Eliot pe fișa cu interogatorii din dosar: *Profesoară de filosofie, pensionată* (*Princeton*).

— Într-un fel, de asta mă și aflu aici, zise Gurney. Mi s-a cerut să reiau unele interogatorii, să aflu mai multe detalii, poate chiar să înțeleg mai bine ce s-a petrecut de fapt.

Femeia își ridică sprâncenele a surprindere.

— *Ce s-a petrecut de fapt*? Ai îndoieli?

Gurney ridică din umeri.

— Încă lipsesc unele piese din puzzle.

— Am crezut că singurii care lipsesc sunt hăcuitorul ăla mexican și nevasta lui Carl.

Părea deopotrivă intrigată și iritată că era posibil ca situația să nu fi fost ceea ce crezuse ea. Ochii pătrunzători și suspicioși ai câinelui parcă înțelegeau fiecare amănunt.

— Se poate să vorbim în altă parte? sugeră Gurney.

Capitolul 19

Frankenstein

Locul propus de Marian pentru continuarea conversației era chiar locuința ei, care se întâmpla să fie peste drum, la câteva sute de metri în josul dealului față de casa lui Carl Muller. Locul exact al întâlnirii se dovedi a fi mai degrabă aleea, nu casa în sine. Ajunși acolo, Gurney primi sarcina de a descărca niște saci cu mușchi de turbă și îngrășământ din portbagajul Land Rover-ului.

Femeia înlocui bastonul cu o săpăligă și rămase la marginea unei grădini de trandafiri, la vreo zece metri de automobil. În timp ce Gurney încărca sacii într-o roabă, îl întrebă ce rol avea în cadrul investigației și ce funcție ocupa în ierarhia poliției statale.

Răspunsul lui, că era un „consultant probatoriu" care fusese angajat de mama victimei în afara investigațiilor oficiale ale BIC, fu întâmpinat cu o privire sceptică și cu buzele strânse.

— Ce Dumnezeu vrea să-nsemne asta?

Gurney decise să-și asume riscul și să răspundă sincer.

— O să vă explic dacă promiteți să nu mai spuneți nimănui. De fapt, funcția asta a mea îmi permite să conduc o anchetă fără să aștept ca statul să-mi elibereze o licență oficială. Dacă vreți să-mi verificați activitatea de detectiv al NYPD la secția omucideri îl puteți suna pe rinocerul isteț – al cărui nume, apropo, este Jack Hardwick.

— Hah! Multă baftă cu statul! Crezi că poți să împingi roaba aia încoace?

Gurney interpretă cererea ei ca pe-o modalitate de a-l accepta pe el și de a accepta situația. Mai făcu trei drumuri de la Land Rover spre grădina de trandafiri, înainte ca femeia să-l invite să se așeze lângă ea pe o bancă din fontă, smălțuită în alb, aflată sub un măr cu crengi dese.

Se întoarse spre Gurney, ca să-l poată privi direct în ochi.

— Ce-ai vrut să spui când ai pomenit de piesele lipsă?

— Vom ajunge și acolo, dar trebuie să vă pun câteva întrebări mai

întâi, ca să mă pot orienta.

Ghicea calea cea mai potrivită spre o abordare echilibrată, atât autoritară, cât și permisibilă din limbajul trupului lui Marian la care era atent în eventualitatea în care avea nevoie de o nouă abordare.

— Prima întrebare: cum l-ați descrie pe doctorul Ashton în câteva cuvinte?

— N-aș îndrăzni. Nu e genul de bărbat care poate fi caracterizat în câteva cuvinte.

— E o persoană complexă?

— Foarte.

— Puteți numi o trăsătură de personalitate predominantă?

— Nu știu cum să răspund la asta.

Gurney începu să creadă că cea mai rapidă modalitate de a obține informații de la Marian Elliot era să renunțe la întrebări. Se sprijini cu spatele de spătarul băncii și studie formele crengilor de măr răsucite în urma elagajelor din trecut.

Avusese dreptate. După un scurt moment, Marian începu să vorbească:

— Am să-ți spun ceva despre Scott, ceva ce a spus chiar el, dar va trebui să decizi singur ce înseamnă sau dacă poate fi considerată o „trăsătură de personalitate".

Rosti expresia cu aversiune, de parcă era un concept prea simplist pentru a fi aplicat ființelor umane.

— Când Scott era încă student la medicină a scris o carte care l-a făcut faimos – în fine, faimos în anumite cercuri academice. Se numea *Capcana empatiei*. Lucrarea era destul de convingătoare – aducea argumente biologice și psihologice în sprijinul ipotezei sale conform căreia empatia este, în esență, un defect de delimitare, sentimentul empatic pe care oamenii îl au unii pentru ceilalți fiind, de fapt, o stare de confuzie. Ideea era că ținem unii la alții pentru că undeva în subconștient nu reușim să facem distincția dintre *sine* și *celălalt*. El a făcut un experiment elegant prin simplitatea lui. Subiecții au fost puși să privească un om care curăța un măr. În decursul acestei operațiuni, mâna omului a părut să alunece și s-a tăiat ușor la deget. Subiecții au fost filmați pentru analiza ulterioară a reacțiilor la accident. Aproape toți au tresărit. Doar doi din o sută au fost complet lipsiți de orice reacție, iar când aceștia au participat mai târziu la teste psihologice, s-a descoperit că aveau caracteristici mentale și emoționale asemănătoare sociopaților. Concluzia lui Scott a fost că tresărim atunci când vedem pe cineva tăindu-se fiindcă pentru o fracțiune de secundă nu suntem capabili să facem diferența dintre acea persoană și noi înșine. Cu alte cuvinte, această delimitare a individului normal este imperfectă, pe când a sociopatului este desăvârșită. Sociopatul nu-și confundă niciodată sinele și propriile nevoi cu ale altcuiva și

atunci nu are niciun fel de sentiment legat de binele altora.

Gurney zâmbi.

— Pare genul de idee care stârnește multe reacții.

— Oh, ba bine că nu! Bineînțeles, multe dintre reacții au fost stârnite de exprimarea lui Scott: desăvârșită și imperfectă. Limbajul ăsta a fost interpretat de unii dintre colegii lui ca o glorificare a sociopatului.

Ochii lui Marian Elliot luceau de încântare.

— Dar toate astea făceau parte din plan. Concluzia e c-a obținut atenția pe care și-o dorise. La douăzeci și trei de ani, Scott devenise cel mai discutat individ din domeniul lui.

— Deci e inteligent și știe cum să…

— Așteaptă, îl întrerupse. Povestea nu se termină așa. La câteva luni după ce cartea lui a agitat cuibul de viespi al controverselor, a fost publicată o altă carte care, în esență, ataca teoria empatiei formulată de Scott. Titlul cărții concurente era *Inimă și suflet*. O scriere riguroasă și bine argumentată, care folosea însă un ton cu totul diferit. Mesajul cărții era că iubirea e tot ce contează și că „delimitarea fragilă” – așa cum descrisese Scott empatia – era, de fapt, un salt evoluționist spre viitor și spre desăvârșirea relațiilor interumane. Specialiștii în domeniu s-au împărțit în două tabere opuse. Au apărut articole, s-au scris scrisori înflăcărate.

Marian își sprijini spatele de brațul băncii și privi expresia de pe chipul lui.

— Am impresia că asta nu e tot, zise Gurney.

— Într-adevăr. Un an mai târziu s-a descoperit că Scott scrisese ambele cărți.

Făcu o pauză înainte să-l întrebe:

— Ce zici de asta?

— Nu sunt sigur. Cum a fost primită descoperirea?

— Cu mânie. Toți s-au simțit trași pe sfoară, ceea ce nu era tocmai neadevărat. Dar cărțile în sine erau impecabile. Ambele reprezentau contribuții perfect legitime în domeniul lor.

— Și crezi că Ashton a făcut toate astea ca să atragă atenția?

— Nu! răbufni femeia. Sigur că nu! *Tonul* a atras atenția. Faptul c-a pozat în doi autori în conflict unul cu celălalt a atras atenția. Dar scopul a fost mai nobil de atât, mesajul pentru fiecare cititor a fost mai adânc de atât: *trebuie să te hotărăști singur, să găsești singur adevărul*.

— Deci ați spune că Ashton e un tip destul de isteț?

— Chiar genial aș spune. Neconvențional și imprevizibil. Un ascultător desăvârșit, cu o minte agilă și receptivă. Și cu o figură ciudat de tragică.

Gurney avea impresia că, deși se apropia de șaptezeci de ani, pe

Marian Eliot o încerca un sentiment pe care ea însăși cu siguranță nu l-ar fi recunoscut niciodată: o pasiune arzătoare pentru un bărbat cu aproape trei decenii mai tânăr decât ea.

— Ziceți „tragică” în contextul celor petrecute în ziua nunții lui?

— E mai mult de atât. Bineînțeles, crima a ajuns să facă parte din poveste. Dar gândește-te la toate arhetipurile mitice înglobate aici, de la început până la final.

Se opri, dându-i timp lui Gurney să se gândească la ceea ce tocmai spusese.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Cenușăreasa… Pygmalion… Frankenstein.

— Vorbiți despre evoluția relației dintre Scott Ashton și Hector Flores?

— Exact.

Îi arătă un zâmbet binevoitor, ca unui elev eminent.

— Povestea începe clasic: un străin sosește în sat, e flămând și caută de muncă. Un moșier local, un om înstărit îl ia acasă, îl pune la încercare dându-i diverse sarcini, vede în el un potențial uriaș, îi dă din ce în ce mai multe responsabilități și îi oferă posibilitatea de a începe o nouă viață. Sărmanul muncitor cu ziua se îmbogățește peste noapte. Nu e tocmai povestea Cenușăresei, dacă ne gândim la sexul protagonistului, dar esențialul este întrutotul același. Cu toate astea, în saga Ashton-Flores, povestea Cenușăresei nu reprezintă decât actul întâi. După aceea, o nouă paradigmă începe să prindă contur în momentul în care doctorul Ashton devine fascinat de oportunitatea de a-și modela elevul în ceva minunat, de a-i demonstra întregul potențial, de a sculpta o statuie perfectă, de a-i da viață lui Flores în cel mai deplin sens al cuvântului. Îi cumpără cărți, un computer, cursuri online – își petrece ore întregi, în fiecare zi, supraveghindu-i parcursul educațional, împingându-l tot mai mult spre un soi de perfecțiune. Nu e tocmai mitul grecesc al lui Pygmalion, dar se apropie destul de mult. Acesta este actul al doilea. Actul al treilea e reprezentat, bineînțeles, de povestea lui Frankenstein. Destinat să întruchipeze perfecțiunea, Flores se dovedește a fi o ființă atinsă de cele mai rele defecte omenești și nu aduce decât haos și groază în viața geniului care l-a creat.

Dând lent și apreciativ din cap, Gurney reținu toate aceste informații, fascinat deopotrivă de paralelele dintre povești și evenimentele reale, dar și de insistența lui Marian Elliot de a le evidenția semnificația enormă. Ochii femeii ardeau de certitudine, și în ei pâlpâia ceva asemănător triumfului. În mintea lui Gurney se născu o întrebare: să fi fost triumful legat în vreun fel de tragedie sau reflecta, pur și simplu, satisfacția academicianului de a-și fi exprimat profunzimea gândurilor?

După o scurtă pauză, timp în care entuziasmul ei se stinse, Marian întrebă:

— Ce sperai să afli de la Carl?

— Nu știu. Poate să înțeleg de ce interiorul casei e mai ordonat decât exteriorul.

Nu vorbise prea serios, dar femeia răspunse pe un ton sobru.

— Îl vizitez regulat pe Carl. N-a mai fost el însuși de când a dispărut Kiki. E de înțeles. Obișnuiesc să fac puțină ordine când mă aflu acolo. Nu e mare lucru.

Femeia se uită peste umărul lui Gurney, spre casa lui Muller, ascunsă în spatele copacilor care se întindeau pe câteva hectare de teren.

— Se îngrijește singur mult mai bine decât ai crede.

— Știți ce părere are despre hispanici?

Marian oftă scurt, iritată.

— Opinia lui Carl nu e cu mult diferită de discursul de campanie al anumitor politicieni.

Gurney o privi curios.

— Da, știu, este puțin cam vehement, dar având în vedere… ei bine, având în vedere situația cu soția lui…

Vocea ei se stinse.

— Și cum rămâne cu bradul de Crăciun împodobit în septembrie? Și colindele?

— Îi plac, i se par relaxante.

Apoi se ridică, apucă ferm săpăliga ce se sprijinea de trunchiul mărului și-și înclină capul spre Gurney, intenționând să pună capăt conversației. În mod evident, starea psihică a lui Carl nu era unul dintre subiectele ei preferate.

— Am treabă. Multă baftă cu investigația, domnule Gurney.

Femeia fie uitase, fie nu mai era interesată de piesele de puzzle lipsă de care se interesase mai devreme. Gurney se întreba care dintre cele două variante era cea adevărată.

Câinele uriaș, simțind pe semne o schimbare a stării de spirit, apăru de nicăieri lângă stăpâna lui.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat și pentru informații, spuse Gurney. Sper că vom avea ocazia să discutăm din nou.

— Vom vedea. Cu toate că m-am pensionat, sunt foarte ocupată.

Se întoarse cu săpăliga spre grădina de trandafiri și începu să lovească însetată în solul uscat, ca și cum voia să disciplineze o pornire obraznică a propriei firi.

Capitolul 20

Vila lui Ashton

Multe dintre casele de pe Badger Lane, în special cele dinspre capătul străzii unde se afla proprietatea lui Ashton erau vechi și mari și fuseseră fie întreținute, fie renovate, cu o atenție deosebită la detalii și cu costuri pe măsură. Rezultatul era de o eleganță simplă pe care Gurney o privea cu indignare, deși n-ar fi recunoscut în ruptul capului că simțea de fapt invidie. Chiar prin comparație cu standardele ridicate ale localnicilor de pe Badger Lane, domeniul lui Ashton era remarcabil: vila impecabilă, cu două niveluri, din piatră galben-deschis era împrejmuită de trandafiri sălbatici, straturi imense de flori fără o anumită formă, încadrate de alte plante și spaliere cu iederă englezească pe post de pasaje între diversele porțiuni ale peluzei ce cobora într-o pantă lină.

Gurney parcă pe o alee pavată cu piatră cubică ce ducea spre un soi de garaj pe care un agent de vânzări l-ar fi numit șopron pentru trăsuri. Dincolo de peluză se vedea pavilionul unde cântaseră muzicienii la nuntă.

Ieși din mașină și simți imediat un miros pe care încercă să-l asocieze cu ceva anume. Un bărbat apăru din spatele casei, ducând în mână un fierăstrău de elagaj. Scott Ashton i se părea cunoscut, dar diferit, mai puțin vioi în viața reală decât în film. Purta haine rurale confortabile și scumpe: pantaloni din tweed de Donegal și o cămașă cambrată, din flanel. Observă prezența lui Gurney fără să-și manifeste în vreun fel entuziasmul sau iritarea.

— Ați sosit la timp, zise el.

Vocea îi era uniformă, moale și impersonală.

— Apreciez că ați fost de acord să mă primiți, domnule Ashton.

— Vreți să intrați?

Fusese o simplă întrebare, în niciun caz o invitație.

— Mi-ar fi de mare ajutor dacă aș putea vedea mai întâi zona din spatele casei – locul unde se află căsuța din grădină – și masa de grădină, unde ședeați când glonțul a spart ceașca de ceai.

În loc de răspuns, Ashton își mișcă mâna, făcându-i semn să-l urmeze. Pe când treceau pe sub arcadele de iederă ce legau garajul și aleea de lângă casă de peluza din spatele ei – aceleași arcade pe sub care trecuseră invitații la nuntă – Gurney părea că recunoaște locul, dar i se părea totodată și străin. Pavilionul, căsuța, spatele vilei, grădina pavată cu piatră, straturile de flori, pădurea dimprejur puteau fi recunoscute, deși erau ușor schimbate de anotimp, de solitudine și de liniște. Mirosul exotic, ciudat din aer se simțea și mai puternic aici. Gurney întrebă ce era.

Ashton arătă într-o doară spre straturile de plante care împrejmuiau grădina.

— Gălbenele, dediței, nalbă, pergamut, tanacetum, lemn câinesc. Parfumul fiecăreia devine mai puternic în funcție de direcția vântului.

— Aveți un nou grădinar?

Chipul lui Ashton se crispă.

— În locul lui Hector Flores?

— Am înțeles că el se ocupa de majoritatea treburilor casnice.

— Nu, n-a fost înlocuit.

Ashton arătă fierăstrăul din mâna lui și zâmbi rece.

— Doar dacă nu mă pun pe mine la socoteală.

Apoi se întoarse în grădină.

— Aceea e masa pe care doriți să o vedeți.

Îl conduse pe Gurney printr-o firidă din zidul scund din piatră, la o masă din fier asortată cu două scaune, aflate lângă ușa din spate a casei.

— Doriți să ne așezăm aici?

Din nou, sună ca o simplă întrebare, nu ca o invitație.

Gurney se așeză pe scaunul care-i oferea cea mai bună perspectivă asupra zonelor pe care și le amintea din film, când o mișcare ușoară îi atrase atenția spre capătul celălalt al grădinii. Acolo, pe o bancă mică lipită de zidul casei scăldat de soare, stătea un bătrân îmbrăcat într-un cardigan maro, cu o crenguță în mână. Își balansa mâna dintr-o parte în cealaltă, așa încât crenguța arăta ca un metronom. Avea părul grizonant și rar, tenul pământiu și privirea rătăcită.

— E tata, zise Ashton, așezându-se pe scaunul din fața lui Gurney.

— Vă vizitează?

Ashton făcu o pauză.

— Da, mă vizitează.

Gurney îl privi întrebător.

— A fost într-un azil privat timp de doi ani, în urma demenței progresive și a afaziei.

— Nu poate vorbi?

— Nu, de vreun an.

— L-ați adus aici în vizită?

Ashton mijii ochii de parcă se pregătea să-i spună lui Gurney că nu era treaba lui, dar expresia feței i se îmblânzi numaidecât.

— Moartea lui Jillian a… creat un soi de… *singurătate*.

Scott păru încurcat de cuvânt și ezită.

— Cred că la vreo săptămână, două după moartea ei am decis să-l aduc aici pe tata pentru un timp. Am crezut că dacă stau cu el, am grijă de el…

Apoi tăcu din nou.

— Cum reușiți, de vreme ce trebuie să mergeți zilnic la Mapleshade?

— Îl iau cu mine. În mod surprinzător nu-mi face niciun fel de

probleme. Se ține bine din punct de vedere fizic. Poate să meargă singur, urcă scările fără nicio dificultate. Mănâncă, își vede singur de… igienă. Nu doar că nu vorbește, dar nici nu se poate orienta. De obicei, nu știe exact unde se află, crede că e în Park Avenue, în apartamentul unde am crescut.

— E un cartier frumos.

Gurney se uită la bătrânul așezat pe bancă.

— Destul de frumos. A fost un soi de geniu financiar. Hobart Ashton. Un membru de vază într-o clasă socială în care toate numele de bărbați sună ca ale unor băieți din școlile preparatorii.

O vorbă de duh veche și răsuflată. Gurney zâmbi politicos.

Ashton își drese glasul.

— N-ați venit aici să vorbim despre tata. Și mă și grăbesc. Cu ce vă pot ajuta?

Gurney își puse mâinile pe masă.

— Aici stăteați în ziua când s-a tras asupra dumneavoastră?

— Da.

— Nu vă simțiți agitat că stați în același loc?

— Mă agită o grămadă de lucruri.

— N-aș fi zis.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă în cele din urmă de Gurney.

— Credeți că trăgătorul știa ce ține?

— Da.

— Ce vă faceți să credeți că nu v-a țintit pe dumneavoastră, dar a ratat?

— Ați văzut *Lista lui Schindler*? În film apare o scenă în care Schindler încearcă să-l convingă pe comandantul lagărului să cruțe viețile evreilor pe care i-ar fi împușcat oricum pentru fapte mărunte. Schindler îi spune că având *puterea* și dreptul să-i împuște, dar, în mărinimia lui, să n-o facă este cea mai mare dovadă a puterii pe care o are asupra lor.

— Credeți că asta a făcut Flores? V-a cruțat viața și a spart ceașca doar ca să vă arate că poate să vă omoare?

— Este o ipoteză acceptabilă.

— Dacă presupunem că trăgătorul a fost Flores.

Ashton îl privi pe Gurney în ochi.

— La cine altcineva vă gândiți?

— I-ați declarat polițistului care a sosit la locul faptei că Withrow Perry are o pușcă de același calibru ca fragmentele de glonț strânse din grădina asta.

— L-ați întâlnit sau ați vorbit vreodată cu el?

— Încă nu.

— Când o veți face, cred că veți fi de acord cu mine că este destul de ridicol să crezi că doctorul Withrow Perry s-ar târî prin pădurile

astea cu o pușcă după el.

— Dar nu e valabil același lucru și pentru Hector Flores?

— Hector a demonstrat că e capabil de orice.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, în scena aia din *Lista lui Schindler* șeful lagărului nu ține cont de sfat prea mult timp. N-are răbdare și începe din nou să-i împuște pe evreii care nu se comportă așa cum vrea el.

Ashton nu răspunse. Privirea lui rătăci spre dealul împădurit din spatele pavilionului și se opri acolo.

Multe dintre deciziile lui Gurney erau conștiente și foarte bine chibzuite, cu o excepție flagrantă: când era momentul să schimbe tonul unui interviu. Decizia asta era instinctivă și, chiar atunci, simți că era momentul să continue discuția în alt fel. Se relaxă pe scaun și zise:

— Marian Eliot vă este un adevărat fan.

Semnele erau subtile. Poate că doar i se părea lui Gurney, dar, pentru prima dată în decursul conversației lor, privirea ciudată a lui Ashton îi lăsă impresia că doctorul fusese surprins de schimbarea subiectului. Însă își reveni rapid.

— E ușor s-o cucerești pe Marian, zise el pe tonul său blând, de psihiatru, câtă vreme nu încerci să fii cuceritor.

Gurney își dădu seama că aceeași impresie i-o lăsase și lui.

— Crede că sunteți un geniu.

— Are și ea preferințele ei.

Gurney schimbă din nou subiectul.

— Ce credea Kiki Muller despre dumneavoastră?

— Habar n-am.

— N-ați fost psihiatrul ei?

— Pentru scurt timp.

— Un an nu mi se pare atât de puțin.

— Un an? Mai bine zis două luni, nici măcar două luni.

— Când s-au terminat cele două luni?

— Nu vă pot spune asta. E vorba de confidențialitate. N-ar fi trebuit să dezvălui nici măcar atât.

— Soțul ei mi-a mărturisit că avea întâlnire cu dumneavoastră în fiecare marți, până când a dispărut.

Ashton se încruntă neîncrezător și clătină din cap.

— Să vă întreb ceva, domnule Ashton. Fără a divulga nimic din ce v-a spus Kiki Muller în timpul ședințelor, mi-ați putea spune motivul pentru care perioada de tratament s-a încheiat atât de rapid?

Ashton se gândi. Părea să nu se simtă în largul lui când răspunse.

— Eu am întrerupt terapia.

— Îmi puteți spune de ce?

Doctorul închise ochii pentru câteva secunde, apoi păru să ia o

decizie.

— Am întrerupt terapia pentru că, în opinia mea, nu era deloc interesată de tratament. Nu voia decât să se afle aici.

— Aici? Pe proprietatea dumneavoastră?

— Venea cu o jumătate de oră mai devreme decât era programată, apoi trăgea de timp după ce terminam ședința. Zicea că e fascinată de peisaj, de flori, în fine. De fapt atenția ei se îndrepta oriunde se afla Hector, dar n-ar fi recunoscut niciodată. Din cauza asta comunicarea noastră devenise nesinceră și inutilă. Așa că am refuzat s-o mai primesc după vreo șase-șapte ședințe. Îmi asum un risc, spunându-vă toate astea, însă mi se pare important, ținând cont că a mințit în legătură cu durata terapiei. Adevărul e că doamna Muller nu-mi mai era pacientă cu cel puțin nouă luni înainte să dispară.

— E posibil ca-n tot acest timp să se fi văzut în secret cu Hector, spunându-i soțului ei că venea aici pentru terapie?

Ashton inspiră adânc și expiră ușor.

— N-aș vrea să cred că ceva atât de strigător la cer se întâmpla chiar sub nasul meu, în nenorocita asta de căsuță. Dar presupun că de-asta au fugit împreună… după aceea.

— Ce fel de persoană v-ați imaginat c-ar fi acest bărbat, Hector Flores? zise Gurney brusc.

Ashton tresări.

— Mă întrebați de fapt cum, în calitatea mea de psihiatru, m-am putut înșela atât de amarnic în privința unui om pe care l-am ținut sub observație în fiecare zi, timp de trei ani? Răspunsul e stânjenitor de simplu: am fost orbit de un scop care devenise mult prea important pentru mine.

— Ce scop era acela?

— Educația și desăvârșirea lui Hector Flores.

Arăta de parcă pusese limba pe ceva amar.

— Progresul lui remarcabil de la grădinar la polimat avea să fie subiectul următoarei mele cărți – o expunere a puterii educației asupra naturii.

— Și după aceea, zise Gurney cu ceva mai mult sarcasm decât intenționase, urma să publicați a doua carte, sub un alt nume, care să demonteze argumentul primei lucrări?

Buzele lui Ashton se lărgiră lent într-un zâmbet rece.

— Ați avut o conversație foarte productivă cu Marian!

— Asta îmi aduce aminte de un alt lucru care mă interesează. În legătură cu Carl Muller. Știți despre starea lui emoțională?

— N-am avut niciun fel de legătură profesională cu el.

— Atunci poate în calitate de vecin?

— Ce vreți să știți?

— Cât de nebun e, ca să mă exprim simplu.

Ashton surâse din nou glacial.

— Bazându-mi afirmația pe zvonuri, aș zice că e complet desprins de realitate. Mai exact de realitatea adulților, cea sexuală.

— Ați tras concluzia asta doar pentru că se joacă cu trenulețele?

— Există o întrebare cheie pe care trebuie s-o punem când vine vorba de comportamente nepotrivite: putem vorbi de o vârstă la care comportamentul respectiv ar fi fost potrivit?

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Comportamentul lui Carl pare specific unui băiat înainte de pubertate, ceea ce sugerează c-ar fi un soi de regresie spre ultima perioadă sigură și fericită din viața lui. Aș zice că s-a întors într-un moment al existenței în care femeile și sexul nu intraseră în ecuație, înainte ca el să fi experimentat durerea de-a fi înșelat de o femeie.

— Vreți să ziceți c-a descoperit cumva aventura soției lui cu Flores și că asta l-a făcut să înnebunească?

— E posibil, dacă era din fire un bărbat mai sensibil. Explicația se potrivește cu purtarea lui actuală.

Câțiva nori, apăruți de nicăieri pe cerul albastru, acoperiră soarele treptat, și temperatura din grădină scăzu cu cel puțin zece grade. Ashton nu păru să bage de seamă. Gurney își îndesă mâinile în buzunare.

— E posibil ca o descoperire ca asta să-l fi făcut s-o omoare? Sau să-l omoare pe Flores?

Ashton se încruntă.

— Aveți vreun motiv să credeți că Kiki sau Hector sunt morți?

— Absolut niciunul, în afară de faptul că n-au fost văzuți în ultimele patru luni. Dar nici n-am vreo dovadă că ar mai fi în viață.

Ashton se uită la ceas, un Cartier vechi, lustruit cu atenție.

— Prezentați un scenariu foarte complicat, domnule detectiv.

Gurney ridică din umeri.

— Prea complicat?

— Nu e dreptul meu să mă pronunț. Nu sunt psiholog criminalist.

— Dar ce sunteți?

Ashton clipi, zăpăcit pesemne de bruschețea întrebării.

— Cum?

— Care e specializarea dumneavoastră?

— Comportamentele sexuale distructive, în special abuzul sexual.

Veni rândul lui Gurney să clipească nedumerit.

— Credeam că sunteți directorul unei școli pentru copii cu probleme.

— Da. Mapleshade.

— Mapleshade e pentru copii abuzați sexual?

— Îmi cer scuze. Deschideți un subiect care, tratat pe scurt, poate lăsa loc unor neînțelegeri și n-am timp acum să explic în detaliu.

Poate cu altă ocazie.

Scott își aruncă iar privirea la ceas.

— Adevărul e că am două întâlniri în după-amiaza asta și trebuie să mă pregătesc pentru ele. Aveți alte întrebări mai simple?

— Două. E posibil să vă fi înșelat cu privire la originea lui Hector Flores?

— Să mă fi înșelat?

Gurney așteptă.

Ashton părea agitat. Se mută pe marginea scaunului.

— Da, s-ar putea să mă fi înșelat, așa cum m-am înșelat în legătură cu tot ce am crezut că știu despre el. A doua întrebare?

— Vă spune ceva numele Edward Vallory?

— Vă referiți la mesajul din telefonul lui Jillian?

— Da. „Pentru toate motivele pe care le-am scris. Edward Vallory".

— Nu. Primul detectiv care s-a ocupat de caz mi-a pus aceeași întrebare. Am răspuns atunci că numele nu mi-e cunoscut, iar răspunsul meu rămâne neschimbat. Am fost informat că furnizorul de servicii de telefonie ar fi descoperit că mesajul fusese trimis din telefonul lui Hector.

— Dar nu știți de ce ar fi folosit numele Edward Vallory?

— Nu. Îmi pare rău, domnule detectiv, dar trebuie să mă pregătesc pentru întâlniri.

— Vă pot vedea mâine?

— Voi fi la Mapleshade toată ziua – cu un program plin.

— La ce oră plecați de dimineață?

— De aici? La nouă și jumătate.

— Atunci ce spuneți de ora opt și jumătate?

Expresia lui Ashton oscilă între consternare și îngrijorare.

— Bine. Mâine la opt și jumătate dimineață.

În drum spre mașină, Gurney își aruncă privirea spre colțul îndepărtat al grădinii. Soarele dispăruse dincolo de nori, dar crenguța metronomică a lui Hobart Ashton se legăna încă înainte și înapoi, într-un ritm lent și monoton.

Capitolul 21

Doar un sfat

Pe când Gurney conducea pe Badger Lane pe sub norii tot mai deși, casele ce arătaseră pitorești scăldate în lumina soarelui i se înfățișau acum sinistre și sobre. Era nerăbdător să ajungă pe Higgles Road, în

spațiu deschis și să privească văile idilice dintre Tambury și Walnut Crossing.

Nu-l deranja deloc că Ashton decisese să încheie interogatoriul și nici că trebuia să mai facă încă un drum. Cu ocazia asta avea timp să analizeze mai bine atât prima impresie pe care i-o lăsase doctorul, cât și părerile extraordinarilor săi vecini. Avea posibilitatea să-și pună ordine în gânduri pentru ca mai apoi să poată face unele conexiuni și să formuleze întrebările potrivite pentru ziua de mâine. Se hotărî să meargă direct la Quick-Martul aflat pe Route 10, să-și cumpere cea mai mare cafea pe care o aveau și să-și scrie niște notițe.

Când îi ieși în față intersecția din dreptul fermei dărăpănate a lui Calvin Harlen, Dave văzu că o mașină neagră bloca drumul, parcată exact de-a latul lui. Doi bărbați musculoși, tunși periuță, cu ochelari de soare, pantaloni negri și canadiene lucioase se sprijineau de mașină, privindu-l pe Gurney apropiindu-se. Automobilul, un Ford Crown Victoria neînmatriculat – semnalând că era un vehicul polițienesc în aceeași măsură în care ar fi făcut-o o mașină de poliție cu sirena pornită – îl făcu pe Dave să nu se mire deloc de ecusoanele prinse de jachete.

Bărbații păși alene spre locul unde oprise Gurney, câte unul de fiecare parte a mașinii.

— Permisul și certificatul de înmatriculare, zise cel aflat în dreptul ferestrei, pe un ton nu foarte prietenos.

Gurney își scosese deja portofelul, însă acum ezita.

— Blatt?

Gura omului tresări ca și cum aterizase o muscă pe ea. Tipul își scoase încet ochelarii, reușind să-i dea gestului o nuanță amenințătoare. Ochii lui erau mici și răi.

— De unde te știu?

— Cazul Mellery.

Omul zâmbi. Cu cât i se lărgea zâmbetul, cu atât devenea mai urât.

— Gurney, nu? Geniul din orașul ăla de căcat. Ce dracului cauți aici?

— Am venit în vizită.

— La cine?

— Am să-ți împărtășesc informația asta când voi considera că e momentul potrivit.

— Potrivit? *Potrivit*? Ieși afară din mașină.

Gurney respectă ordinul cu mare calm. Celălalt polițist ocoli mașina prin spate.

— Hai, arată-mi permisul și certificatul de înmatriculare.

Gurney deschise portofelul și îi dădu cele două acte lui Blatt, care le studie cu atenție.

Blatt se întoarse la Ford, intră și începu să butoneze tastatura

computerului din mașină. Celălalt polițist îl urmărea pe Gurney de parcă avea de gând s-o ia la fugă pe Higgles Road, printre mărăcini. Gurney zâmbi obosit și încercă să-i citească numele de pe ecusonul din piept, însă folia de plastic reflecta lumina. Renunță și decise să se prezinte.

— Sunt Dave Gurney, NYPD Omucideri, pensionat.

Polițistul dădu din cap fără vlagă. Trecură câteva minute. Apoi alte câteva. Gurney se sprijini cu spatele de portiera mașinii, își încrucișă brațele la piept și închise ochii. Nu prea avea chef de rețineri inutile, iar ziua aceea încărcată îl obosise. Răbdarea lui legendară începea să se destrame. Blatt se întoarse și-i înapoie actele de parcă se săturase să le țină.

— Ce faci aici?

— M-ai întrebat deja.

— Bine, Gurney, dă-mi voie să-ți clarific ceva. Aici se desfășoară investigația unei crime. Înțelegi ce zic? Investigăm o crimă. Ar fi o mare greșeală să ne stai în cale. Ar însemna obstrucționarea legii. Ai împiedica investigația unui infracțiuni deosebit de grave. Pricepi ce zic? Așa că te mai întreb o singură dată. Ce faci aici, pe Badger Lane?

— Scuze, Blatt, dar e o chestie personală.

— Vrei să zici că nu ești aici pentru cazul Perry?

— Nu zic nimic.

Blatt se întoarse spre celălalt polițist, scuipă pe jos și-l arătă cu degetul pe Gurney.

— Ăsta e individul care aproape că i-a trimis pe toți în mormânt la finalul cazului Mellery.

Acuzația aceasta stupidă mai avea periculos de puțin și-i atingea lui Gurney o coardă sensibilă de existența căreia știau prea puțini.

Poate că celălalt polițist simțise vibrațiile de rău augur sau poate că mai intrase și altă dată în belele din cauza animozităților lui Blatt, sau poate că i se aprinsese un beculeț.

— Gurney? întrebă el. Nu e tipul care a primit toate medaliile de la NYPD?

Blatt nu răspunse, dar întrebarea schimbă dinamica situației suficient de mult încât tensiunea să nu crească. Se uită plictisit la Gurney.

— Doar un sfat: pleacă de aici. Pleacă de aici în secunda doi. Dacă te prind numai că sufli asupra cazului ăstuia, îți garantez c-o să fii dat în gât pentru obstrucționarea legii.

Ridică mâna, își îndreptă degetul arătător spre fruntea lui Gurney și își coborî degetul mare ca un ciocan.

Gurney dădu din cap.

— Înțeleg, dar… am și eu o întrebare. Să zicem că descopăr că toate presupunerile tale în legătură cu acest caz sunt niște mizerii. Pe cine

să anunț?

Capitolul 22

Omul-păianjen

Fusese o greșeală să bea cafea în drum spre casă. Și să fumeze, o greșeală încă și mai mare.

Zeama cumpărată de la benzinărie se transformase, din cauza timpului care trecuse și a evaporării, într-un lichid cu mult prea multă cofeină, de culoarea smoalei, fără niciun gust de cafea. Gurney o bău pe toată oricum: era un ritual relaxant. Însă nu la fel de relaxant fu și impactul cofeinei asupra nervilor lui când primul val de stimuli îi dădu o stare de anxietate maximă care ceru o țigară. Dar și asta avea plusuri și minusuri: urmă un scurt moment de eliberare și destindere, alungat în curând de gânduri la fel de deprimante precum norii negri de pe cer. Își aduse aminte de ceva ce-i spusese un terapeut în urmă cu cincisprezece ani: „David, te comporți ca două persoane diferite. În viața profesională, dai dovadă de energie, hotărâre și control. În viața personală, ești ca o navă fără cârmă". Câteodată, Gurney avea impresia că face progrese – renunțase la fumat, își petrecea majoritatea timpului în aer liber, se gândea mai puțin aiurea, se concentra la momentul prezent și la Madeleine. Dar, inevitabil, reușea mereu să redevină ce fusese înainte și să piardă din vedere idealul persoanei care spera să fie.

Noul lui Subaru nu avea scrumieră și trebuia să se descurce cu o conservă goală de sardine pe care o ținea în mașină în acest scop. Pe când strivea mucul de țigară în conservă, își dădu seama de încă o situație care ilustra perfect cât de mult eșuase în viața personală și care-i împunse cu răutate mintea rătăcită: uitase de cină.

Deși o sună pe Madeleine – fără să menționeze că uitase de invitați și întrebând-o doar dacă voia să cumpere ceva din drum – nu se simți deloc mai bine. Avea sentimentul că femeia știa deja că uitase, știa că încerca să-și acopere greșeala. Apelul fu scurt, cu momente lungi de tăcere. Ultimele replici au fost:

— O să-ți iei dosarul de pe masă când vii?

— Da. Așa am zis.

— Bine.

Ca să echilibreze cumva drumul spre casă, în mintea neliniștită a lui Gurney se învârtea un șir de întrebări supărătoare: de ce aștepta Arlo Blatt la intersecția cu Badger Lane? Mai devreme nu se aflase niciun

vehicul de supraveghere în zonă. Oare îl anunțase cineva că exista o persoană care se interesa de crimă? Oare îi spuseseră că era chiar Gurney cel care punea întrebări? Dar cui i-ar fi păsat atât de tare, încât să-l sune pe Blatt? De ce era Blatt așa de înverșunat să-l țină departe de caz? Toate astea îi aduceau aminte de o altă dilemă: de ce era Jack Hardwick așa de dornic să ia și Gurney parte la investigații?

La ora cinci fix după-amiază, sub cerul apăsător, Gurney viră pe drumul de țară care ducea în sus pe dealuri, spre casă. După aproximativ un kilometru, Dave observă o mașină în fața lui, un Prius verde-cenușiu. Pe când cele două automobile înaintau pe drumul prăfuit, Gurney își dădu seama că oamenii aceia erau misterioșii invitați la cină.

Prius-ul încetini pe făgașul accidentat, traversând pășunea spre locul de parcare indicat de iarba culcată de lângă casă. Chiar înainte ca ei să coboare din mașină, Gurney își aminti: George și Peggy Meeker. George fusese profesor de entomologie, acum pensionat, avea pe la șaizeci de ani și arăta ca o călugăriță deșirată. Peggy era asistent social, o femeie plină de viață, avea în jur de cincizeci de ani și o convinsese pe Madeleine să-și înceapă actualul ei job cu jumătate de normă. În timp ce Gurney parca, soții Meeker scoaseră de pe bancheta din spate un platou și un bol acoperite cu folie de aluminiu.

— Salată și desert! strigă Peggy. Scuze că am întârziat. George a pierdut cheile de la mașină!

Femeia părea să găsească întâmplarea deopotrivă iritantă și amuzantă.

George ridică mâna în semn de salut, aruncând în același timp o privire acră soției lui. Gurney nu reuși decât să schițeze un zâmbet vag. Nu se simțea prea confortabil, având în vedere că tensiunea dintre cei doi invitați îi amintea destul de mult de relația părinților săi.

Madeleine veni la ușă, zâmbindu-le soților Meeker.

— Salată și desert, explică Peggy, dându-i vasele acoperite lui Madeleine, care exclamă încântată și îi conduse pe cei doi în bucătăria mare a casei. Îmi place la nebunie! continuă Peggy, căscând ochii a apreciere.

Era aceeași reacție pe care o avusese cu ocazia celorlalte două vizite. Apoi, ca de obicei, femeia adăugă:

— E casa perfectă pentru voi. Nu crezi că se potrivește de minune personalităților lor, George?

George dădu din cap amabil, observând dosarul de pe masă și înclină capul ca să citească descrierile prescurtate de pe coperți.

— Credeam că te-ai pensionat, îi spuse el lui Gurney.

— E adevărat. Nu fac decât să consiliez pentru scurt timp un caz.

— O invitație la o decapitare, zise Madeleine.

— Cum adică să consiliezi? întrebă Peggy cu un real interes.

— Am fost rugat să verific probele într-un caz de crimă și să sugerez niște direcții alternative pentru investigație, dacă vor părea justificate.

— Sună fascinant, spuse Peggy. E un caz mediatizat?

Gurney ezită o clipă înainte să răspundă.

— Da, acum câteva luni. Tabloidele l-au numit cazul miresei măcelărite.

— Nu se poate! Dar este incredibil! Investighezi crima aia oribilă? Tânăra care a fost ucisă în rochia de mireasă? Ce anume…

Madeleine întrerupse discuția. Tonul ei sună puțin cam ridicat pentru cât de aproape se aflau unii de ceilalți.

— Ce să vă aduc de băut?

Peggy își ținu privirea ațintită asupra lui Gurney.

Madeleine continuă să vorbească, mai tare și mai vesel.

— Avem Pinot Grigio de California, un Barolo italian și Finger Lakes nu-mai-știu-cum, cu un nume simpatic.

— Eu vreau Barolo, răspunse George.

— Eu vreau să aud povestea crimei, declară Peggy, adăugând: orice fel de vin e în regulă, cu excepția celui cu nume simpatic.

— Eu o să beau niște Barolo, ca George, spuse Gurney.

— Poți să eliberezi masa acum? întrebă Madeleine.

— Sigur că da, zise Gurney.

Se apucă imediat de treabă și începu să adune maldărele de hârtii în doar câteva teancuri ordonate.

— Ar fi trebuit să fac asta de dimineață. Nu reușesc să mai țin minte nimic.

Madeleine zâmbi amenințător, aduse câteva sticle din cămară și începu să scoată dopurile.

— Deci…? zise Peggy, holbându-se încă la Gurney.

— Cât îți amintești din ce-ai citit în ziare? întrebă Dave.

— O tânără frumoasă, ucisă de un grădinar mexican nebun, la vreo zece minute după ce s-a căsătorit cu nimeni altul decât Scott Ashton.

— S-ar părea că știi despre cine e vorba.

— Dacă știu cine e? Doamne, oricine din lume – stai, lasă-mă să reformulez. Orice persoană din lumea *științelor sociale* știe cine e Scott Ashton – sau îi cunoaște, cel puțin, reputația, cărțile, articolele. E cel mai sexy terapeut pentru abuzurile sexuale care există.

— *Sexy*? zise Madeleine, apropiindu-se cu două pahare de vin.

George începu să râdă cu hohote, deși nu te-ai fi așteptat ca dintr-un trup așa de firav să iasă niște sunete atât de puternice.

Peggy tresări.

— E un cuvânt prost ales. Ar fi trebuit să spun *faimos*. Are o grămadă de metode revoluționare. Sunt sigură că Dave ne poate spune o grămadă de lucruri despre asta.

Femeia luă paharul pe care i-l întinse Madeleine, sorbi și zâmbi.

— E minunat. Mersi.

— Și mâine e ziua cea mare, nu? întrebă Madeleine.

Peggy clipi, încurcată de trecerea bruscă la un alt subiect.

— Ziua cea mare, repetă George.

— Păi nu se întâmplă în fiecare zi să-ți plece fiul la Harvard, explică Madeleine. Nu ne-ai spus că merge să studieze biologia?

— Ăsta e *planul*, adăugă George, cu precauția omului de știință.

Niciunul dintre părinți nu se arătă prea încântat de subiect, poate din cauză că era deja al treilea fiu care urma parcursul ăsta și nu mai era nimic nou de adăugat.

— Încă predai? îl întrebă Peggy pe Gurney.

— Te referi la academie?

— Ești profesor invitat, nu?

— Da, din când în când. Țin un seminar special despre misiunile sub acoperire.

— E un seminar despre minciună, completă Madeleine.

Soții Meeker râseră stânjeniți.

— Îi învăț pe băieții buni cum să-i aburească pe băieții răi, așa încât băieții răi să le spună băieților buni ce trebuie să știm.

— Ai putea spune și-așa, zise Madeleine.

— Cred că ai niște povești grozave, comentă Peggy.

— George, zise Madeleine, pășind între Peggy și Gurney, dă-mi voie să-ți umplu paharul.

Îi dădu paharul gol și Madeleine păși spre chiuvetă.

— Cred că te simți foarte bine știind că fiii tăi îți calcă pe urme.

— Păi… nu chiar pe urmele mele. Adică, da, studiază biologia, dar momentan niciunul nu și-a manifestat interesul pentru entomologie și cu atât mai puțin pentru specializarea mea, arahnologia. Ba chiar din contră…

— Voi aveți un fiu, dacă îmi amintesc bine, întrerupse Peggy.

— David are un fiu, zise Madeleine, întorcându-se spre chiuvetă și turnându-și un pahar de Pinot Grigio.

— Ah, da. Numele lui îmi stă pe limbă… ceva cu *L* sau cu *K*?

— Kyle, zise Gurney de parcă era un cuvânt pe care arareori îl pronunța.

— Lucrează pe Wall Street, nu?

— *Lucra.* Acum studiază dreptul.

— O victimă a crizei financiare? întrebă George.

— Mai mult sau mai puțin.

— Un dezastru clasic, intonă George cu dispreț intelectual. Un castel din cărți de joc. Ipoteci de milioane de dolari date ca niște acadele unor bebeluși de trei ani. Mogulii și ștabii sar din turnurile lor financiare. Bancherii cu ștaif își sapă propriile morminte. Singurul

lucru rău din toată chestia asta e că guvernul nostru, în infinita lui înțelepciune, a decis să-i aducă înapoi la viață pe cretini – să-i aducă la viață cu taxele noastre. Ar fi trebuit să-i lase pe nenorociții de directori executivi să putrezească în iad!

— Bravo, George! zise Madeleine ridicând paharul.

Peggy îl țintui cu o privire de gheață.

— Sunt sigură că nu-l include și pe fiul tău printre răufăcători.

Madeleine zâmbi către George.

— Spuneai ceva despre cariera fiilor tăi în biologie.

— Ah, da. De fapt, nu prea. Voiam să zic că cel mai mare nu doar că nu e deloc interesat de arahnologie, ba mai susține c-ar suferi de arahnofobie.

George rosti ultimul cuvânt de parcă vorbea despre fobia de plăcintele cu mere.

— Și asta nu e tot. El chiar…

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsați pe George să vorbească despre păianjeni, zise Peggy, întrerupându-și soțul a două oară. Pot să înțeleg că sunt cele mai fascinante creaturi din lume, extrem de benefice și câte și mai câte. Dar acum, aș vrea mai degrabă să aflu una-alta despre cazul lui Dave decât despre țesătorul peruvian.

— Eu aș vota pentru țesător, dar cred că mai poate aștepta, zise Madeleine, luând o înghițitură sănătoasă de vin. Ce-ar fi să vă așezați lângă șemineu și să epuizați subiectul decapitărilor în timp ce pregătesc cina? Nu durează decât câteva minute.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Peggy. Se uita la Madeleine de parcă încerca să-și dea seama pe ce ton avea să-i răspundă.

— Nu, totul e aproape gata. Mersi, oricum.

— Ești sigură?

— Foarte sigură.

După ce îi aruncă o altă privire curioasă, Peggy li se alătură celor doi bărbați pe cele trei fotolii din cealaltă parte a încăperii.

— Bun, îi zise ea lui Gurney când se așezară. Spune-ne povestea.

Când Madeleine îi chemă la cină, era aproape ora șase, iar Dave mai avea puțin și termina toată povestea despre caz până în prezent, cu tot cu întorsăturile de situație și pistele moarte. Narațiunea lui fusese dramatică, dar nesângeroasă, sugerase posibile complicații sexuale, însă fără să insinueze că erau esența cazului și în plus reușise s-o păstreze cât se poate de coerentă. Soții Meeker ascultaseră cu atenție fără să scoată un cuvânt.

La masă – tocmai când serveau salata Stilton cu spanac și nuci – comentariile și întrebările începură să curgă, mai ales din parte lui Peggy.

— Deci dacă Flores era gay, atunci motivul crimei ar fi gelozia. Dar felul în care a omorât-o e de-a dreptul psihotic. E posibil ca unul

dintre cei mai importanți psihiatri din lume să nu-și fi dat seama că omul care trăia în casa lui era nebun de legat – în stare să taie capul cuiva?

— Iar dacă Flores era hetero, zise Gurney, atunci n-ar fi vorba de gelozie, dar ne rămâne încă partea în care el e „nebun de legat", iar Ashton n-a băgat de seamă.

Peggy se aplecă spre masă, gesticulând cu furculița.

— Desigur dac-ar fi hetero atunci e valabil scenariul în care avea o aventură cu soția lui Muller și în care au fugit împreună, dar în cazul ăsta singura explicație pentru uciderea miresei rămâne nebunia lui.

— În plus, spuse Gurney, ar însemna că și Scott Ashton, și Kiki Muller au fost atât de orbiți, încât n-au observat că Flores era dus cu pluta. Și mai e o problemă. Ce femeie ar vrea să fugă în lume cu unul care tocmai a tăiat capul altei tipe?

Peggy se cutremură.

— Nici măcar nu pot să-mi imaginez.

Madeleine oftă plictisită:

— Nevestele lui Henric al VIII-lea n-au părut prea deranjate.

Urmă un scurt moment de tăcere, întrerupt de un alt hohot de râs din partea lui George.

— Cred că e totuși o diferență între regele Angliei și un grădinar mexican, îndrăzni Peggy să remarce.

Madeleine nu o contrazise, în timp ce analiza una dintre nucile din salată.

George rupse tăcerea:

— Ce ziceți de tipul despre care ne spuneai că se joacă cu trenulețele și că ascultă „Adeste Fideles"? Să zicem că i-a omorât el pe toți.

Peggy se strâmbă.

— Despre ce vorbești, George? Care toți?

— E o posibilitate, nu? Să presupunem că nevastă-sa era un pic curvișteină și s-a băgat în pat cu mexicanul. Și poate că mireasa era tot o târfuliță, așa că s-a culcat și ea cu mexicanul. Poate că domnul Muller a decis să-i omoare pe toți – a scăpat de gunoaie, de două fufe și de micul lor Romeo de doi bani.

— Doamne, George! strigă Peggy. Pari încântat de ce li s-a întâmplat victimelor.

— Nu toate victimele sunt neapărat și nevinovate.

— George…

— De ce a lăsat maceta în pădure? interveni Madeleine.

După o scurtă pauză în care toți se uitară la ea, Gurney întrebă.

— Urma te pune pe gânduri? Dâra de miros care ajunge doar până la macetă și apoi se pierde?

— Mă pune pe gânduri că maceta a fost lăsată în pădure fără niciun

motiv. Nu are niciun sens.

— De fapt, spuse Gurney, asta-i o întrebare foarte bună. Să analizăm mai atent situația.

— Hai mai bine să nu.

Deși se controla, Madeleine începea din nou să ridice tonul.

— Îmi pare rău pentru ce am zis. Dar întreaga discuție îmi provoacă indigestie. Putem vorbi despre altceva, vă rog?

Urmă o pauză stânjenitoare.

— George, vorbește-ne despre păianjenul tău preferat. Pun pariu că ai unul.

— Oh… n-aș putea spune asta.

Profesorul părea un pic dezorientat, în afara discuției.

— Hai, George.

— Ai auzit, nu mai am voie să deschid subiectul ăsta.

Peggy se uită în jur, agitată.

— Hai, George. E în regulă.

Acum toți se uitau la George. Părea că-i place să fie în centrul atenției. Era ușor să ți-l imaginezi stând în fața unui amfiteatru – Profesorul Meeker, entomolog respectabil, iubitor de vorbe de duh și anecdote.

„Ai grijă, Gurney, orice critică i-ai aduce ți s-ar putea aplica și ție. Tu ce faci la academie?"

George își ridică bărbia mândru.

— Păianjenii săritori, zise el.

Ochii Madeleinei se deschiseră larg.

— Păianjeni… săritori?

— Da.

— Chiar… *sar*?

— Chiar așa. Pot sări până de la cincizeci de ori lungimea corpului lor. Mai exact cam cât ar sări un om de un metru optzeci lungimea unui teren de fotbal și chestia uimitoare e că practic nici nu au mușchi la picioare. Și atunci cum reușesc să sară atât de mult? Ei bine, cu ajutorul pompelor hidraulice! Au în picioare niște valve care eliberează jeturi de sânge sub presiune și le fac să se extindă și să-i propulseze în aer. Imaginează-ți un prădător mortal căzând de nicăieri pe victima lui, fără niciun fel de avertizare. Nu e nicio șansă de scăpare.

Ochii lui Meeker sclipiră că ai unui părinte mândru de odrasla lui.

Comparația îl îngrețoșă pe Gurney.

— Și apoi, bineînțeles, continuă Meeker, încântat, e văduva neagră – o mașină de ucis cu adevărat elegantă. O creatură mortală pentru adversari de o mie de ori mai mari decât ea.

— O creatură care se potrivește cu definiția lui Scott Ashton despre perfecțiune, zise Peggy revenindu-și.

Madeleine o privi întrebătoare.

— Mă refer la cartea infamă a lui Scott Ashton despre empatie – grija pentru binele și emoțiile celorlalți – privită ca un defect, o imperfecțiune a limitelor umane. Văduva neagră, cu obiceiul ei odios de a ucide și de a-și mânca partenerul după actul sexual se apropie probabil de ideea lui de perfecțiune. Perfecțiunea sociopatului.

— Dar din moment ce a scris o a doua carte, contrazicând-o pe prima, adăugă Gurney, e greu să ne dăm seama ce crede cu adevărat despre sociopați, despre văduve negre sau despre orice altceva.

Privirea întrebătoare a lui Madeleine se ascuți.

— Ăsta e omul despre care ziceai că reprezintă o mare autoritate în tratarea victimelor abuzurilor sexuale?

— Da, dar… nu chiar. El nu tratează victimele. El tratează agresorii, se apără Peggy.

Expresia lui Madeleine se schimbă, de parcă ultima informație era foarte importantă.

Gurney însă nu făcu decât să adauge o nouă întrebare pe lista celor pe care avea de gând să i le pună dimineață lui Ashton. Între timp, își aduse aminte de o altă întrebare rămasă fără răspuns, așa că decise să-și consulte invitații.

— Numele de Edward Vallory vă spune ceva?

•

La unsprezece fără un sfert, tocmai când Gurney abia ațipise, mobilul lui sună pe noptiera de lângă Madeleine. Auzi țârâitul, își auzi soția răspunzând și spunând:

— O să văd dacă e treaz.

Apoi îl bătu pe braț și ținu telefonul întins până când Gurney se ridică în capul oaselor și-l luă.

De la capătul celălalt se auzi vocea baritonală al lui Ashton, gâtuită de neliniște.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar s-ar putea să fie important. Am primit un mesaj mai devreme. A fost trimis de pe telefonul lui Hector – are o cartelă preplătită. A cumpărat-o acum un an și mi-a dat numărul. Dar mesajul ăsta… cred că e același pe care l-a primit Jillian în ziua nunții. „Pentru toate motivele pe care le-am scris. Edward Vallory”. Am sunat la BIC și am raportat incidentul, dar am vrut să știți și dumneavoastră.

Bărbatul făcu o pauză și-și drese glasul, agitat.

— Credeți că Hector s-ar putea întoarce?

Gurney nu era un om care să se încreadă în misticismul coincidențelor. Dar de data asta, să audă numele lui Edward Vallory imediat după ce-l menționase chiar el, îl făcu să simtă un fior neplăcut.

Abia după o oră reuși să adoarmă la loc.

Capitolul 23

Avantajul

— Doar două săptămâni, zise Gurney în timp ce-și aducea cana de cafea la masă.

— Hmm.

Madeleine își avea micile ei interjecții expresive. De data asta însemna c-a înțeles ce spusese Gurney, dar n-avea niciun chef să vorbească despre subiect. Deși abia se crăpase de ziuă, femeia vedea să citească de bine de rău *Crimă și pedeapsă* pentru următoarea întâlnire a clubului de lectură.

— Doar două săptămâni. Atât.

— Așa ai decis? întrebă Madeleine, fără să-și ridice privirea din carte.

— Nu văd de ce ar fi o problemă așa de mare.

Femeia închise volumul pe jumătate, ținând degetul între paginile pe care le citea, își înclină capul un pic într-o parte și se uită la Gurney.

— Cam cât de *mare* crezi tu că e de fapt problema?

— Iisuse, nu pot să citesc gânduri. Las-o baltă, a fost un comentariu stupid. Ce vreau să zic e că mă ocup de cazul Perry doar două săptămâni. Orice s-ar întâmpla.

Gurney își puse cana pe masă și se așeză în fața lui Madeleine.

— Uite, probabil că ce-o să zic n-are prea mult sens. Dar chiar îți înțeleg îngrijorarea. Știu prin ce ai trecut anul trecut.

— Chiar știi?

Gurney închise ochii.

— Așa cred. Chiar cred. Și nu se va mai întâmpla.

Ce e drept, Dave era să fie ucis la finalul investigației în care se implicase de bunăvoie. După un an de la pensionare, fusese mai aproape de moarte decât oricând în decursul celor douăzeci de ani de activitate în cadrul NYPD ca detectiv la omucideri. Credea că probabil tocmai acela era aspectul care o șocase cel mai mult pe Madeleine – nu doar pericolul, dar gândul că devenise mai amenințător într-un moment al vieții când credeau că au scăpat de el.

Între ei se lăsă o liniște prelungă.

În cele din urmă Madeleine oftă, își retrase degetul pe care-l folosea pe post de semn de carte și împinse volumul deoparte.

— Știi, Dave, ce vreau eu nu e deloc complicat. Sau poate că e. Am crezut că dacă renunțăm la carierele noastre, vom avea o viață diferită.

Gurney schiță un zâmbet.

— Sparanghelul ăla e destul de diferit.

— Și buldozerul tău la fel. Și grădina mea de flori. Dar se pare că avem probleme cu „traiul *comun*”.

— Nu crezi că acum ne petrecem mai mult timp împreună decât o făceam în oraș?

— Cred că ne aflăm pur și simplu în casă în același timp mai des decât înainte. Dar e clar că eu mi-am dorit mai mult decât tine să-mi las vechea existență în urmă. Deci e greșeala mea să cred că avem același scop. E greșeala mea, repetă Madeleine, aproape șoptit, cu mânie și cu tristețe în ochi.

Gurney se sprijini de spătarul scaunului și își ridică privirea spre tavan.

— Un terapeut mi-a zis odată că așteptările nu sunt altceva decât resentimente ce așteaptă să fie rostite.

Imediat ce termină de vorbit, Dave își dori să nu fi spus nimic. Iisuse, se gândi el, dacă ar fi fost la fel de neîndemânatic și în misiunile sub acoperire pe cât era în discuțiile cu soția lui, atunci pesemne că ar fi ajuns demult oale și ulcele.

— Nimic altceva decât resentimente ce așteaptă să fie rostite? Drăguț, izbucni Madeleine. Foarte drăguț. Cum rămâne cu speranța? A zis ceva la fel de isteț și flegmatic și despre speranță?

Mânia din priviri i se mutase în voce.

— Dar progresul? A avut vreun comentariu la adresa progresului? La adresa intimității? Ce a mai născocit despre toate astea?

— Iartă-mă, zise Gurney. A fost un alt comentariu prostesc. Mă cam pricep la asta. Lasă-mă să reformulez. N-am vrut să spun decât că…

Madeleine îl întrerupse.

— Că ai decis să dedici două săptămâni misiunii de a lucra pentru o nebună aflată în căutarea unui criminal psihopat?

Madeleine îl fixă cu privirea, provocându-l, aparent, să-și reformuleze punctul de vedere în termeni mai delicați de atât.

— Bine, David, în regulă. Două săptămâni. Ce pot să zic? O să faci ce trebuie să faci. Și apropo, știu foarte bine că munca ta presupune tărie de caracter, mult curaj, multă onestitate și o minte strălucită. Știu prea bine ce om extraordinar ești. Ești unu la un milion. Sunt fascinată de tine, David. Dar știi ce? Aș vrea să fiu mai puțin fascinată de tine și un pic mai mult cu tine. Crezi că e posibil? Asta e tot ce vreau să știu. Crezi că putem fi un pic mai apropiați?

Mintea lui aproape că se blocă.

Apoi șopti:

— Doamne, Maddie, așa sper și eu!

•

În drum spre Tambury începu ploaia. Ploua întrerupt, mai mult

burnița. Gurney făcu un popas în Dillweed pentru o a doua cafea – de data asta nu se opri la benzinărie, ci la magazinul cu produse organice, Abelard, unde cafeaua era proaspăt măcinată, proaspăt făcută și extraordinar de bună.

Lăsă cafeaua și urcă în mașina parcată în fața magazinului, răsfoind notițele și căutând pagina care-l interesa: un desfășurător al companiei de telefonie ce cuprindea datele și orele mesajelor dintre Jillian Perry și Hector Flores în decursul celor trei săptămâni dinaintea crimei. În total erau treisprezece mesaje de la Flores către Perry și douăsprezece de la Perry către Flores. Pe o foaie separată, capsată de desfășurător, era un raport de la laboratorul informatic al poliției conform căruia toate mesajele fuseseră șterse din telefonul lui Jillian Perry, cu excepția ultimului, semnat „Edward Vallory", primit cu aproximativ o oră înainte de pauza de paisprezece minute în care fusese comisă crima. Raportul mai arăta că respectiva companie de telefonie dispune de date precum ora și durata convorbirilor, numerele de telefon și alte informații transmise de antena de telefonie mobilă, dar că nu poate oferi niciun fel de conținut. Așa că, de vreme ce mesajele fuseseră șterse din mobilul lui Jillian, nu puteau fi recuperate, decât dacă Hector le salvase în telefonul *lui*, iar cardul de memorie al acestuia ar putea fi accesat pe viitor – deși posibilitatea aceasta nu părea să se întrevadă.

Gurney așeză hârtiile la loc în dosar, își termină cafeaua și-și continuă drumul în dimineața cenușie și umedă, spre întâlnirea de la opt și jumătate cu Scott Ashton.

•

Ușa se deschise înainte ca Gurney să apuce să bată. Ashton era îmbrăcat ca și cu o zi în urmă, cu haine lejere și scumpe, pe care probabil le comandase dintr-un catalog care avea pe copertă o casă Cotswold, din piatră de râu.

— Intră. Să începem, zise el zâmbind formal. Nu avem prea mult timp.

Scott îl conduse pe Gurney de-a lungul unui coridor mare, central, spre un salon aflat în dreapta, ce părea să fi fost mobilat într-un secol trecut. Scaunele tapițate și canapelele păreau de pe vremea Reginei Ana{1}. Mesele, polița șemineului, picioarele scaunelor și alte suprafețe de lemn aveau o patină ușor veche, lucioasă.

Printre obiectele care-ar fi părut firești într-o casă elegantă de țară, în stil englezesc aristocratic, exista unul care făcea notă discordantă. Pe peretele de deasupra poliței din lemn de castan de o culoare închisă atârna o fotografie foarte mare, înrămată în poziție orizontală, aproape cât două pagini de poster din ediția de duminică a revistei *Times*.

Apoi Gurney își dădu seama de ce îi venise în minte tocmai

comparația aceea atât de specifică: chiar văzuse fotografia în publicația respectivă. Se potrivea stilului de campanie publicitară excesiv de scumpă, în care modelele se privesc unul pe altul sau privesc lumea, în general, cu un fel de senzualitate arogantă și străvezie. Chiar și în ramă, fotografia șoca pentru că transmitea ceva extrem de bolnăvicios. În imagine erau două femei foarte tinere, cu siguranță la vârsta adolescenței, întinse probabil pe podeaua unui dormitor, privindu-și trupurile una celeilalte cu o expresie ce combina extenuarea cu o poftă sexuală insațiabilă. Fetele erau dezbrăcate, cu excepția câtorva eșarfe din mătase, dibaci plasate, pesemne produsele casei de modă ce sponsorizase reclama.

Când Gurney privi mai atent, văzu că fotografia era, de fapt, prelucrată: imaginea era formată din două fotografii diferite ale aceluiași model, poziționate și retușate astfel încât fata părea să-și privească reflexia, adăugând o dimensiune narcisistă scenei încărcate oricum de vibrații ale patologicului. Într-un fel, era o lucrare de artă foarte expresivă – o descriere a decadenței pure, demnă de a ilustra *Infernul* lui Dante. Gurney se întoarse spre Ashton, cu privirea în mod vădit aprinsă de curiozitate.

— E Jillian, zise Ashton plat. Răposata mea soție.

Gurney rămăsese fără cuvinte.

Fotografia ridica atât de multe semne de întrebare, încât Dave nu mai știa cu care să înceapă.

În plus, avea sentimentul că Ashton nu doar că-i observa confuzia, dar o și savura, ceea nu făcea decât să ridice alte semne de întrebare. În cele din urmă reuși să spună ceva, un lucru pe care-l omisese cu totul în cursul celeilalte întâlniri a lor.

— Îmi pare teribil de rău pentru pierderea dumneavoastră. Și regret că nu am spus asta ieri.

Ceva greu, ca un nor de jale și oboseală păru să întunece chipul lui Ashton.

— Mulțumesc.

— Sunt surprins că ați fost capabil să rămâneți în casa asta – să vedeți căsuța în fiecare zi, știind ce s-a petrecut acolo.

— Va fi demolată, zise Ashton aproape brutal. Demolată, făcută țăndări, arsă din temelii. De îndată ce poliția își va da acordul. Încă au ceva drepturi asupra ei pentru că e locul crimei. Dar va veni și ziua aia. Căsuța nu va mai exista.

Ashton inspiră adânc, iar emoția îi dispăru încet de pe chip.

— De unde să începem?

Doctorul arătă spre două scaune capitonate cu catifea bordo, așezate lângă o măsuță pătrată. Tăblia mesei din lemn, sculptată de mână, era sub formă de tablă de șah, însă piesele de joc nu se vedeau nicăieri.

Gurney decise să treacă direct la subiectul sensibil – fotografia

stridentă a lui Jillian.

— N-aș fi ghicit niciodată că fata din fotografia de pe perete e mireasa din film.

— Fata cu rochia albă și fluturătoare de mireasă, machiaj modest etc.?

Ashton arăta aproape amuzat.

— N-au nicio legătură una cu alta, zise Gurney uitându-se la poză.

— Ar avea mai mult sens dacă v-aș spune că rochia tradițională de mireasă a fost un soi de glumă din partea lui Jillian?

— O glumă?

— Poate că vi se va părea crud și nemilos, domnule detectiv, dar mă grăbesc, așa că dați-mi voie să vă povestesc pe scurt despre Jillian. Probabil că deja cunoașteți unele lucruri de la mama ei. Altele vor fi noi. Jillian era o persoană iritabilă, extrem de capricioasă se plictisea foarte ușor, egoistă, intolerantă, nerăbdătoare și ușuratică.

— Un portret remarcabil.

— Asta nu era decât latura mai bună, relativ inofensivă a lui Jillian, răsfățată și bipolară. Partea ei mai întunecată era cu totul altceva.

Ashton făcu o pauză, privind fix poza de pe perete, de parcă voia să verifice adevărul vorbelor lui.

Gurney așteptă, întrebându-se cum avea să-și continue doctorul extraordinara descriere.

— Jillian, începu Ashton, cu ochii încă la fotografie și vorbind tot mai rar, aproape în șoaptă. În copilăria ei, Jillian era un prădător sexual, un agresor al altor copii. Ăsta a fost simptomul principal al stării patologice care a adus-o la Mapleshade la vârsta de treisprezece ani. Problemele ei afective și comportamentale mai evidente nu erau decât chestiuni de suprafață.

Ashton își umezi buzele cu vârful limbii, apoi le frecă cu degetul mare și cu cel arătător ca și cum voia să le usuce. Privirea i se mută de la fotografie la chipul lui Gurney.

— Așadar, vreți să-mi puneți întrebările pe care le aveți de pus sau le pun eu în locul dumneavoastră?

Lui Gurney îi convenea să-l lase pe Ashton să vorbească.

— Care credeți că ar fi prima mea întrebare?

— Dacă în mintea dumneavoastră nu s-ar învârti zeci de alte întrebări? Cred că în primul rând vă întrebați, cel puțin retoric, dacă nu cumva sunt nebun. Pentru că, dacă aș fi nebun, totul ar fi mult mai clar. Dar dacă nu sunt nebun, atunci a doua întrebare ar suna cam așa: De ce Dumnezeu ar fi vrut Ashton să se însoare cu o femeie cu un trecut atât de problematic? N-am niciun răspuns plauzibil la prima întrebare. Niciun om nu poate oferi o garanție sigură asupra propriei lui sănătăți mentale. Despre a doua întrebare aș spune că e nefondată, din moment ce Jillian avea o calitate pe care nu am menționat-o. Era

genială. Genialitate ce merge dincolo de definiția standard a termenului. Avea cea mai rapidă, cea mai agilă minte pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc. Sunt un om excepțional de inteligent, domnule detectiv. Și nu o spun din lipsă de modestie, ci este purul adevăr. Vedeți tabla de șah sculptată în masa asta? Nu există piese. Joc fără ele. Mi se pare că e o provocare mentală stimulantă să joc în gând, să-mi imaginez, să-mi amintesc pozițiile pieselor. Uneori joc împotriva mea însumi, vizualizând tabla alternativ, din ambele tabere, înainte și înapoi. Majoritatea oamenilor sunt impresionați de abilitatea asta. Dar credeți-mă când vă spun că mintea lui Jillian era cu mult mai formidabilă decât a mea. O asemenea inteligență mi se pare foarte atractivă la o femeie, atât din punct de vedere conversațional, cât și erotic.

Cu cât asculta mai mult, cu atât mai multe întrebări îi treceau lui Gurney prin minte.

— Am auzit că agresorii sexuali sunt adesea ei înșiși victime ale abuzurilor. E adevărat?

— Da.

— Se aplică și în cazul lui Jillian?

— Da.

— Cine a fost agresorul?

— N-a fost o singură persoană.

— Cine au fost *agresorii*, atunci?

— Conform unei mărturisiri neverificate, agresorii au fost tovarășii dependenți de cocaină ai doamnei Val Perry, iar fapta, săvârșită de mai multe persoane, s-a repetat de mai multe ori, când Jillian avea între trei și șapte ani.

— Iisuse! Există vreun dosar al implicării legale, al asistenței sociale?

— Niciunul dintre incidente nu a fost raportat la momentul acela.

— Dar au ieșit la suprafață când a fost trimisă în cele din urmă la Mapleshade? Cum rămâne cu fișele tratamentelor aplicate, declarațiile făcute la ședințele de terapie?

— Nu există așa ceva. Ar trebui să vă explic ceva în legătură cu Mapleshade. În primul rând, este o școală, nu o instituție medicală. O școală privată pentru tinere cu probleme speciale. În ultimii ani am primit un număr tot mai mare de eleve cu probleme în mare parte sexuale, în special din cauza abuzului.

— Mi s-a spus că oferiți tratament mai degrabă agresorilor decât victimelor.

— Da – deși *tratament* nu este tocmai termenul potrivit, din moment ce nu suntem, cum am menționat, o instituție medicală. Iar diferența dintre agresor și victimă nu este întotdeauna atât de clară pe cât ați crede. Ideea pe care încerc să o subliniez este că Mapleshade are

succes pentru că este o afacere discretă. Nu acceptăm persoane trimise de tribunale sau de serviciile sociale, cu asigurări sau care beneficiază de ajutorul statului, nu oferim diagnostice medicale sau psihiatrice și nici tratament, și-n plus – un lucru extrem de important – nu întocmim dosare ale „pacienților”.

— Cu toate astea, școala e renumită fiindcă oferă un tratament – un lucru extrem de important – de cea mai înaltă clasă, aplicat de renumitul doctor Scott Ashton.

Vocea lui Gurney deveni ceva mai tăioasă, dar Ashton nu reacționă în niciun fel.

— Tulburările astea sunt mai stigmatizante decât altele. Garanția că absolut orice este confidențial, că nu există dosare, formulare de asigurări, nici notițe din timpul ședințelor de terapie ce pot fi furate sau citate în instanță reprezintă un mare avantaj. Din punct de vedere legal, Mapleshade este doar o școală gimnazială privată cu un personal competent, dispus să aibă conversații informale despre diverse chestiuni delicate.

Gurney se lăsă în spătarul scaunului, gândindu-se la organizarea neobișnuită a școlii Mapleshade și la tot ce presupunea organizarea asta. Poate că văzându-l confuz, Ashton adăugă:

— Gândiți-vă la următorul lucru: senzația de siguranță pe care o oferă sistemul nostru le permite elevelor și familiilor lor să ne împărtășească informații pe care n-ar îndrăzni să le divulge nici în visele lor dacă ar ajunge într-un dosar. Tulburările de care ne ocupăm noi reprezintă cea mai adâncă sursă de vinovăție, de rușine și de frică.

— De ce n-ați dezvăluit trecutul grotesc al lui Jillian echipei de investigație?

— N-am avut niciun motiv.

— Niciun motiv?

— Soția mea a fost ucisă de un grădinar psihopat care mai apoi a fugit. Datoria poliției este să-l găsească pe criminal. Ce era să zic? Ah, apropo, nevastă-mea a fost violată când avea trei ani de prietenii dependenți de cocaină ai mamei ei? Cum i-ar ajuta informația asta să-l prindă pe Hector Flores?

— Câți ani avea când s-a produs trecerea de la victimă la agresor?

— Cinci.

— *Cinci*?

— Genul ăsta de dereglări îi șochează întotdeauna pe cei care nu activează în domeniu. E un comportament care n-are nicio legătură cu ce ne imaginăm noi c-ar fi inocența copilăriei. Din păcate, agresorii de cinci ani ai unor copii mai mici nu sunt chiar atât de rari pe cât ai vrea să crezi.

— Iisuse!

Gurney se uită cu o îngrijorare din ce în ce mai mare la fotografia

de pe perete.

— Cine au fost victimele ei?

— Nu știu.

— Val Perry știe toate astea?

— Da. Încă nu se simte confortabil să povestească în detaliu, în caz că vă întrebați de ce n-a menționat nimic. Dar de-asta a apelat la dumneavoastră.

— Nu înțeleg.

Ashton inspiră adânc.

— Val se simte vinovată. Ca să simplific, când avea vreo douăzeci de ani, Val se ocupa mai mult cu drogurile decât cu creșterea propriului copil. S-a înconjurat de drogați mai țicniți decât ea, de unde și abuzul despre care v-am vorbit mai devreme, care a determinat agresivitatea sexuală a lui Jillian și celelalte probleme comportamentale cărora Val n-a putut să le facă față. Vina a distrus-o – oricât de clișeic ar suna, ăsta e purul adevăr. S-a simțit responsabilă pentru fiecare problemă din viața fiicei ei, iar acum se simte responsabilă pentru moartea ei. O frustrează investigația poliției – nu există nicio pistă, niciun progres, niciun rezultat. Cred că v-a contactat ca să-ncerce să facă pentru ultima dată ce trebuie pentru Jillian. Sigur, e cam târziu, dar e singurul lucru la care s-a putut gândi. A auzit de dumneavoastră de la unul dintre agenții BIC, vă știe reputația de detectiv la omucideri, a citit un articol în revista New York și a decis că dumneavoastră sunteți ultima și cea mai bună șansă de a compensa faptul c-a fost o mamă îngrozitoare. Este patetic, dar ăsta e adevărul.

— De unde știți toate astea?

— După moartea lui Jillian, Val aproape c-a cedat psihic și nici acum nu este într-o stare mai bună. Cred că povestind despre lucrurile astea fusese maniera ei de a-și păstra cumpătul.

— Și dumneavoastră?

— Eu?

— Cum v-ați descurcat?

— Întrebați din pură curiozitate sau sunteți sarcastic?

— Felul în care discutați despre cel mai oribil eveniment din viața dumneavoastră și despre oamenii implicați pare deosebit de relaxat. Nu știu ce să înțeleg.

— Nu știți? Mi-e greu să cred.

— Adică cum?

— Domnule detectiv, părerea mea e că și dumneavoastră ați reacționa la fel la moartea cuiva apropiat.

Scott îl privi pe Gurney cu inexpresivitatea clasică a unui psihiatru.

— Sugerez să facem o paralelă ca să-mi puteți înțelege mai bine poziția. Vă întrebați: „Oare își ascunde emoțiile față de moartea soției lui sau nu există niciun fel de emoție?” Înainte să vă dau răspunsul,

gândiți-vă la ce ați văzut în film.

— Vă referiți la reacția dumneavoastră când ați văzut ce era în căsuță?

Vocea lui Ashton se înăspri și vorbi cu o rigiditate ce vibră cu puterea unei mânii abia stăpânite.

— Cred că Hector și-a dorit în parte să-mi facă rău. Și a reușit. Durerea mea este înregistrată în film. E un lucru pe care nu mai am cum să-l schimb. Cu toate astea, mi-am promis să nu mai arăt niciodată o astfel de durere. Nimănui. În veci.

Ochii lui Gurney priveau la modelul delicat al tablei de șah.

— Nu aveți niciun dubiu în legătură cu identitatea criminalului?

Ashton clipi. Părea să nu fi înțeles exact întrebarea.

— Cum?

— Nu aveți nicio îndoială că Hector Flores este persoana care v-a omorât soția?

— Nu. Absolut niciuna. M-am gândit la sugestia dumneavoastră de ieri, cum că domnul Muller ar putea fi implicat, dar, sincer, n-aș crede.

— Este posibil ca Hector să fi fost homosexual, ca motivul crimei…

— Este absurd.

— E o teorie pe care poliția o ia în considerare.

— Știu câte ceva despre sexualitate. Credeți-mă. Hector nu era gay.

Ashton se uită la ceas fără grabă.

Gurney se lăsă iar în scaun și așteptă ca Ashton să se uite în ochii lui.

— Cred că trebuie să fii o persoană cu adevărat specială ca să lucrezi într-un domeniu ca ăsta.

— Adică?

— Trebuie să fie deprimant. Am auzit că agresorii sexuali sunt aproape imposibil de vindecat.

Ashton se lăsă și el în scaun, ca și Gurney, îl privi în ochi și-și împreună degetele sub bărbie.

— Asta-i o generalizare răspândită de media. Pe jumătate e adevărată, pe jumătate e o gogomănie.

— Și totuși, trebuie să fie muncă grea.

— La ce fel de greutăți vă gândiți?

— La tot stresul pe care-l implică, la mize, la consecințele eșecului.

— Exact ca munca polițienească, exact ca viața în general.

Ashton se uită iar la ceas.

— Deci care e liantul? întrebă Gurney.

— Liantul?

— Acel lucru care vă leagă de domeniul abuzurilor sexuale.

— Întrebarea asta e relevantă pentru găsirea lui Flores?

— S-ar putea.

Ashton închise ochii și-și înclină capul, astfel că degetele lui împreunate păreau unite în rugăciune.

— Aveți dreptate când vorbiți despre mizele mari. Energia sexuală în general are o forță uriașă, forța de a atrage atenția ca nimic altceva, de a deveni singura realitate a individului, de a întuneca judecata, de a depăși durerea și percepția riscului. Poate să eclipseze orice alte preocupări. Este cea mai mare forță de pe pământ care poate să-l orbească și să-l încătușeze pe individ. Când o persoană își concentrează tipul ăsta de energie asupra unui obiect nepotrivit – mai exact asupra unei alte persoane care nu are o putere egală sau de înțelegere – posibilitatea dezastrului este, într-adevăr, infinită. Ținând seama de intensitatea puterii și a excitației primitive, de abilitatea de a distorsiona realitatea, comportamentul sexual inapropriat poate fi la fel de contagios ca mușcătura unui vampir. În căutarea puterii magice a agresorului, victima poate deveni la rândul ei agresor. Există rădăcini evoluționiste, neurologice și psihologice care pot explica forța dominatoare a dorinței sexuale. Devierile pe canale distructive pot fi analizate, descrise și puse într-o diagramă. Dar să modifici aceste devieri reprezintă o cu totul altă discuție. Să înțelegi cum se formează un val e un lucru. Să-i schimbi direcția e altceva.

Ashton deschise ochii și își coborî mâinile împreunate de pe față.

— Provocarea este cea care vă atrage?

— E vorba de *avantaj*.

— Vă referiți la posibilitatea de a schimba ceva?

— Da!

Un soi de reostat intern accentuase sclipirea din ochii lui Ashton.

— Abilitatea de a interveni în ceea ce altfel ar rămâne un lanț infinit de nenorociri, întins de la agresor către toți cei pe care i-a atins, și de la ei tot mai departe, spre generațiile viitoare. N-are nicio legătură cu extirparea unei tumori, care-i poate salva cuiva viața. Rata de succes în domeniul meu e una discutabilă, dar chiar și un caz reușit poate preveni distrugerea a sute de vieți.

Gurney zâmbi și păru impresionat.

— Deci asta e misiunea celor de la Mapleshade?

Ashton îi răspunse și el cu un zâmbet.

— Exact.

Scott se uită din nou la ceas.

— Acum chiar că trebuie să plec. Puteți rămâne dacă doriți să vă uitați prin împrejurimi, la căsuță. Cheia este sub piatra neagră din dreapta ușii. Dacă vreți să vedeți locul în care a fost găsită maceta, ocoliți prin spatele căsuței până la fereastra din mijloc, apoi mergeți drept în pădure, cam o sută patruzeci de metri și veți găsi un jalon înalt, înfipt în pământ. Inițial a avut o bandă galbenă a poliției legată în vârf, dar s-ar putea să nu mai fie acolo. Mult noroc, domnule

detectiv.

Ashton îl conduse pe Gurney afară și-l lăsă pe aleea pavată cu cărămidă, apoi se urcă la volanul unui Jaguar sedan vechi, la fel de englezesc ca parfumul de mușețel din aerul umed.

Capitolul 24

Un păianjen răbdător

Gurney simți nevoia stringentă să reorganizeze și să recapituleze, să pună într-o ordine acceptabilă multitudinea de informații și de posibilități îngrămădite în mintea lui. Deși burnița se oprise în cele din urmă, pe lângă casa lui Ashton nu era niciun loc uscat unde s-ar fi putut așeza, așa că se retrase în mașina lui. Scoase carnețelul pe care-și scrisese notițele despre Calvin Harlen, întoarse o pagină nouă, închise ochii și începu să recapituleze în gând.

În curând, ajunse la concluzia că întreg procesul de organizare n-avea nicio șansă. Oricât de mult s-ar fi străduit să-și amintească detaliile în ordine cronologică, să le cântărească, să le îmbine ca pe niște piese de puzzle, un singur detaliu deosebit de important îl chinuia mai mult decât oricare altul: „Jillian Perry abuzase sexual alți copii. Nu era deloc nemaiîntâlnit ca o victimă a unui asemenea abuz sau un membru al familiei unei victime să caute răzbunare. Și nu era deloc nemaiauzit ca răzbunarea să ia forma unei crime".

Gândul ăsta nu-i mai dădea pace. Îl convingea cum niciun alt aspect nu reușise până atunci. Într-un final, exista un motiv care avea sens, care nu aducea imediat cu el o urmă de îndoială, care nu crea mai multe probleme decât putea rezolva. Iar împreună cu noua descoperire, ieșeau la lumină câteva implicații. De exemplu: „Întrebările cheie în legătură cu Hector Flores s-ar putea să nu aibă legătură cu modul sau locul în care a dispărut, ci cu motivul pentru care a sosit și cu originea lui". Gurney trebuia să se concentreze pe ce se întâmplase în trecut, pe ce-l făcuse pe Flores să vină în Tambury, și nu pe evenimentele care avuseseră loc și care-l determinaseră să comită o crimă.

Gurney era acum mult prea agitat ca să stea locului. Coborî din mașină, se uită la casă, la garajul cu acoperiș înclinat, la arcadele din iederă ce duceau spre peluza din spate. Oare asta văzuse și Hector Flores pentru prima dată când păși pe domeniul lui Ashton, cu trei ani și jumătate în urmă? Sau stătuse la pândă, urmărindu-l pe Ashton venind și plecând? Avea un plan pe termen lung când ciocănise prima

dată la ușa doctorului? Oare Jillian fusese ținta lui încă de la început? Asta însemna că Ashton, în calitatea lui de director al școlii în care studiase Jillian, reprezentase drumul spre victimă? Sau planurile lui fuseseră mai generale – poate că intenționase să atace unul sau mai mulți agresori găzduiți la Mapleshade? Ori poate că ținta inițială fusese chiar Ashton – gazda însăși, doctorul care-i ajuta pe agresori. E posibil ca uciderea lui Jillian să fi oferit un avantaj dublu: moartea ei și durerea lui Ashton?

Oricare ar fi fost detaliile, întrebările rămâneau aceleași: cine era, de fapt, Hector Flores? Ce păcat îngrozitor adusese un criminal atât de hotărât la ușa lui Ashton? Un criminal atât de manipulativ și precaut încât reușise să obțină invitația de a locui într-o căsuță chiar în curtea din spatele casei viitoarei lui victime. Și-a țesut o plasă în care aștepta momentul ideal.

„Hector Flores. Un păianjen răbdător”.

Gurney merse la căsuță și descuie ușa.

Locul arăta ca un apartament gol, de închiriat. Nu existau mobilă sau lucruri personale, ci doar un miros slab de detergent sau dezinfectant. Planul vilei era foarte simplu: avea o încăpere mare în față și două camere mai mici în spate – un dormitor și o bucătărie, cu o baie mică și o garderobă între ele. Gurney rămase în mijlocul camerei principale și-și plimbă privirea ușor peste podea, peste ziduri și peste tavan. Creierul lui nu putea să conceapă că un loc ar avea o anumită aură, însă toate scenele de crimă pe care le văzuse de-a lungul anilor îl afectaseră într-un fel ciudat, dar și familiar.

Preluarea unui apel la 911 și priveliștea unui loc în care s-a petrecut o crimă violentă cu sânge și viscere, oase rupte și creieri împrăștiați peste tot au trezit întotdeauna în Gurney câteva emoții foarte specifice: repulsie, milă, mânie. Însă vizitarea unui loc, după ce fusese curățat și fără vreo urmă tangibilă de orori, îl afecta la fel de tare, doar că într-un alt mod. Priveliștea unei camere îmbibate de sânge l-ar fi lovit pur și simplu în moalele capului. Dar aceeași cameră curată și dezinfectată reușea să-i trimită un fior rece în piept, amintindu-i că centrul universului era un vid nemărginit. Un vid a cărui temperatură atingea zero absolut.

Își drese glasul tare, de parcă zgomotul avea să-l scoată din sfera gândurilor morbide spre o dispoziție ceva mai practică. Intră în mica bucătărie, examină sertarele și dulapurile goale. Apoi merse în dormitor și se îndreptă direct spre fereastra pe care ieșise criminalul. Gurney deschise geamul, privi afară și ieși pe el.

Solul nu era decât cu treizeci de centimetri mai jos decât podeaua dinăuntru. Gurney rămase cu spatele la căsuță, privind spre crângul mohorât. Aerul era umed, în jur era liniște, iar mireasma grădinilor se pierdea aici într-un parfum ceva mai sălbatic. Înaintă cu pași mari și

hotărâți, numărați. Când ajunse la o sută patruzeci, văzu o bandă galbenă legată în vârful unui jalon din plastic, înfipt în pământ ca o coadă subțire de mătură.

Înaintă către locul marcat, privind în jur, în toate direcțiile. Drumul lui era înconjurat la dreapta de o ravină abruptă. Căsuța din spate, ca și drumul despre care știa că se afla la patruzeci și cinci de metri mai în față, conform pozelor din satelit, de pe Google, erau ascunse de frunzișul copacilor. Gurney examină terenul, zona acoperită de frunze unde fusese ascunsă parțial maceta și se întrebă ce anume ar fi putut explica de ce echipa canină nu reușise să urmeze dâra de miros mai departe de acel loc. Ideea că Flores își schimbase pantofii acolo sau că și-i acoperise cu plastic și continuase să meargă prin pădure până ajunsese la drum sau la o altă casă (a lui Kiki Muller?) părea destul de improbabilă. Întrebarea care-i dădea dureri de cap nu-și găsise încă niciun răspuns. Ce rost avea să fi lăsat o urmă doar pe jumătate, o urmă care, culmea, ducea la armă? Iar dacă scopul fusese ca arma să fie găsită, atunci de ce o îngropase parțial? Și apoi mai era și misterul cizmelor – singurele obiecte personale pe care Flores le lăsase în urmă și pe care le amușinaseră câinii. Cum se potriveau ele cu planul de evadare al lui Flores?

Având în vedere că cizmele au fost găsite în casă, însemna că urma spre macetă se întorcea pe același drum? Oare Flores ajunsese până acolo, de la căsuță, scăpase de armă și se dusese înapoi pe aceeași cale – înapoi pe fereastră? Asta ar fi rezolvat parțial dilema lăsată de dâra de miros. Însă apărea o problemă și mai dificilă: Flores ar fi trebuit să se afle în căsuță în momentul descoperirii corpului și nu ar fi avut nicio posibilitate de a ieși neobservat înainte de sosirea poliției. În plus, ipoteza întoarcerii nu răspundea celeilalte întrebări: de ce ar fi lăsat Flores o urmă care ducea la arma crimei? Doar dacă voia să creeze iluzia că părăsise zona când de fapt nu o făcuse… să creeze iluzia că fugise în pădure, ascunzând în grabă în maceta, când de fapt el se afla tot în căsuță. Dar unde anume în căsuță? Unde s-ar fi putut ascunde un bărbat într-o clădire atât de mică – o clădire scotocită, timp de șase ore de o echipă de tehnicieni a căror întreagă expertiză se baza pe ideea de a nu pierde din vedere nici cele mai mici amănunte?

Gurney se întoarse prin pădure, se cățără înapoi pe fereastră și exploră din nou cele trei camere, căutând un punct de acces spre spațiile de deasupra tavanului sau sub podea. Panta acoperișului nu era foarte înclinată, cel mai probabil era o structură pe grinzi cu un spațiu mic, spre vârf, unde o persoană putea sta jos sau ghemuită. Cu toate astea, ca în cazul multor altor spații inutile, nu exista niciun punct de acces. Podeaua părea la fel de inaccesibilă, fără vreo cale de a ajunge în spațiul, oricât de mic, de sub ea. Gurney trecu dintr-o

cameră în alta, verificând poziția fiecărui perete, din fiecare parte, ca să se asigure că nu existau spații interioare ce fuseseră trecute cu vederea.

Ipoteza că Flores se întorsese din pădure cu cizmele în picioare și se ascunsese, rămânând nedescoperit în clădirea micuță de douăzeci și patru pe douăzeci și patru, se destrăma la fel de repede pe cât apăruse. Gurney încuie ușa, așeză cheia înapoi sub piatra neagră și se întoarse în mașină. Răscoli prin dosar și găsi numărul de mobil al lui Scott Ashton.

Vocea domoală, baritonală, de-a dreptul liniștitoare, îl invita să lase un mesaj la care i se va răspunde cât mai repede cu putință, reușind să lase de înțeles prin tonul dulceag că toate problemele din viața unui om puteau fi rezolvate. Gurney se prezentă și spuse că mai avea câteva întrebări despre Flores.

Se uită la ceasul de pe bord. Era zece și treizeci și unu de minute. Părea o oră potrivită să ia legătura cu Val Perry, să-i împărtășească primele impresii despre caz și să vadă dacă femeia era încă dornică să-l lase să investigheze. Pe când se pregătea s-o apeleze, mobilul începu să-i sune în mână.

— Gurney.

Îi intrase în reflex să se prezinte, ținând cont că răspunsese așa la telefon mulți ani la rând, la NYPD.

— Sunt Scott Ashton. Am primit mesajul.

— Mă întrebam, îl luați uneori pe Flores cu mașina dumneavoastră?

— Ocazional. Când aveam de făcut mai multe cumpărături. Răsaduri, cherestea, lucruri de felul ăsta. De ce?

— Ați observat vreodată dacă încerca să evite să fie văzut de vecini? Dacă își ascundea fața sau așa ceva?

— Păi… nu știu. Greu de zis. Avea tendința să stea cocoșat. Purta o șapcă cu cozorocul lăsat în jos. Ochelari de soare. Presupun că așa se ascundea el. Sau nu. De unde să știu? Adică, din când în când angajam și alți muncitori, în zilele libere ale lui Hector, și probabil că se purtau la fel. N-am fost atent la asta.

— L-ați dus vreodată pe Flores la Mapleshade?

— La Mapleshade? Da, de câteva ori. S-a oferit să planteze o mică grădină de flori în spatele biroului meu. Pe măsură ce s-au ivit și alte proiecte, s-a arătat dispus să mă ajute.

— A luat în vreun fel legătura cu elevele?

— Unde vreți să ajungeți?

— Habar n-am, zise Gurney.

— E posibil să fi vorbit cu câteva fete sau poate că ele l-au abordat. N-am fost martor, dar e posibil.

— Când s-a întâmplat asta?

— S-a oferit să mă ajute la treabă la Mapleshade la scurt timp după

ce a sosit aici. Așa că trebuie să fi fost cam acum trei ani, plus-minus o lună.

— Și cât timp a continuat activitatea?

— La școală? Până… la sfârșit. Îmi scapă ceva important?

Gurney ignoră întrebarea și-i puse alta.

— Acum trei ani. Pe atunci, Jillian era încă elevă acolo, nu?

— Da, dar… Unde vreți să ajungeți?

— Aș vrea să știu și eu, domnule doctor. O singură întrebare. Jillian v-a menționat vreodată c-ar exista oameni de care ar avea motive să se teamă?

După o pauză suficient de lungă încât Gurney să creadă că legătura se întrerupsese, Ashton răspunse.

— Lui Jillian nu îi era frică de nimeni. Poate că asta a și ucis-o.

•

Gurney stătea în mașina parcată pe aleea lui Ashton, privind la arcadele cu iederă de pe locul nefastei petreceri de nuntă, încercând să înțeleagă ce fel de cuplu formau mirele și mireasa. Poate că erau uniți de geniu, dacă era să-i dea dreptate lui Ashton, dar IQ-urile asemănătoare nu reprezintă un motiv suficient de puternic pentru căsătorie. Gurney își aminti că Val susținuse că fiica ei avea un interes bolnăvicios pentru bărbații nepotriviți. Să fie vorba și despre Ashton, deși omul părea să fie un etalon al stabilității mentale? Puțin probabil. Oare Ashton era atât de protector, încât să se simtă atras de cineva cu așa de multe probleme precum Jillian? Nu părea genul. Sigur, prin natura specializării lui tindea să fie protector, dar în comportamentul lui Scott nu exista nicio urmă din protectivitatea aproape plicticoasă și părintească specifică persoanelor care purtau grija celuilalt. Sau Jillian nu era decât o altă materialistă ce-și vânduse trupul celui care oferise cel mai mare preț – adică lui, Ashton? Lucrurile nu păreau deloc să stea așa.

Deci care naiba fusese factorul misterios care îi făcuse să creadă c-ar fi o idee bună să se căsătorească? Gurney ajunse la concluzia că n-avea să rezolve enigma stând pe alee.

Ieși din curtea casei în marșarier și se opri doar cât să formeze numărul de telefon al lui Val Perry, apoi porni lent de-a lungul drumului umbrit.

Fu surprins și mulțumit când Val răspunse de la al doilea țârâit. Vocea ei avea o senzualitate subtilă chiar și când spunea doar „Alo”.

— Sunt Dave Gurney, doamnă Perry. Aș vrea să vă pun la curent cu locul în care mă aflu și cu investigația.

— Ți-am spus să-mi zici Val.

— Val. Scuze. Ai câteva minute?

— Dacă faci progrese, poți să-mi răpești cât vrei din timp.

— Nu știu dacă fac progrese, dar vreau să știi ce idei mi-am făcut.

Nu cred că sosirea lui Hector Flores în Tambury, acum trei ani, a fost o coincidență și nu cred că ce i-a făcut fiicei tale a fost o decizie de moment. Pun pariu că numele lui nu e Flores și mă îndoiesc că e mexican. Oricine ar fi, cred că a avut un scop și un plan. Mai cred c-a venit aici din cauza unei întâmplări din trecut în care a fost implicată fiica ta sau Scott Ashton.

— Ce anume din trecut?

Femeia părea că încearcă cu greu să-și păstreze calmul.

— S-ar putea să aibă de-a face cu motivul pentru care ai trimis-o pe Jillian la Mapleshade. Știi cumva dacă Jillian a făcut vreodată ceva care ar determina o persoană să vrea s-o omoare?

— Mă întrebi dacă a dat peste cap viețile unor copii mici? Dacă le-a provocat coșmaruri și îndoieli de care nu vor scăpa toată viața? Dacă i-a făcut să le fie teamă, să se simtă vinovați și să-și piardă mințile? Poate c-au devenit suficient de nebuni încât să facă altora ce le-a făcut ea lor. Poate suficient de nebuni încât să se sinucidă. Mă întrebi dacă există cineva care ar fi vrut s-o vadă în flăcările iadului? La asta te referi?

Gurney tăcu.

Când vorbi iar, Val Perry părea obosită.

— Da, a făcut niște lucruri care ar determina pe cineva să vrea s-o omoare. Au fost momente când aș fi putut s-o omor eu însămi. Bineînțeles, la asta… la asta s-a și ajuns, nu?

Lui Gurney îi trecu prin minte o banalitate despre puterea de a te ierta singur, dar în locul ei spuse:

— Dacă vrei să te autoflagelezi până la moarte, va trebui s-o faci altă dată. Acum lucrez la misiunea pe care mi-ai dat-o. Te-am sunat ca să te pun la curent cu supozițiile mele, care reprezintă opusul poziției oficiale a poliției. Opoziția asta ar putea crea probleme. Trebuie să știu cât de departe ești dispusă să mergi.

— Urmărește pista oriunde ar duce, oricare ar fi prețul. Vreau ca situația asta să se rezolve. Vreau să se *termine*. E clar?

— Mai am o singură întrebare. Poate ți se va părea de prost gust, dar e necesară. E posibil ca Jillian să fi avut o aventură cu Flores?

— Dacă era bărbat, arătos și periculos, aș zice că e mai mult decât posibil.

•••

Dispoziția lui Gurney și perspectiva lui asupra cazului se schimbară de mai multe ori în drumul spre casă. Ipoteza că uciderea lui Jillian avea legătură cu trecutul ei furtunos, un trecut în care Hector Flores s-ar putea să fi fost implicat, îi dădea un sentiment de stabilitate și îi indica o pistă promițătoare pe care să-și îndrepte investigația. Prezentarea ritualică a cadavrului – capul tăiat așezat în centrul mesei, cu fața la trup – era o declarație perversă care mergea dincolo

de o simplă crimă. I se năzări chiar că scena crimei crea un ecou ironic al fotografiei de deasupra șemineului lui Ashton. Cele două poze ale lui Jillian, prelucrate într-un singur cadru: Jillian privind-o senzual pe Jillian.

„Iisuse! A fost o glumă? Oare așezarea cadavrului a fost o parodie subtilă la reclama în care a pozat Jillian Perry?" Gândul îi provocă greață – o reacție rară pentru un bărbat pe care anii de detectiv la omucideri îl expuseseră la cam tot ce-și puteau face oamenii unii altora.

Gurney opri pe marginea drumului, în fața unui magazin cu echipamente pentru fermă, răscoli printre hârtiile de pe scaunul de lângă el și găsi numărul de telefon al lui Jack Hardwick. În timp ce suna, privirea îi rătăci pe deasupra dealului din spatele magazinului, presărat cu tractoare mici și mari, cu prese de balotat, motocositoare și greble rotative. Apoi observă o mișcare. Un câine? Nu, un coiot. Un coiot care alerga pe panta dealului în linie dreaptă – de parcă avea o țintă, își zise Gurney gânditor.

Hardwick răspunse la al cincilea țârâit, tocmai când urma să acceseze căsuța vocală.

— Davey băiete, ce faci?

Gurney făcu o grimasă – așa reacționa de obicei la vocea aspră și batjocoritoare a lui Hardwick. Tonul îi amintea de tatăl lui, nu neapărat prin nuanța scorțoasă, cât prin cinismul tăios.

— Vreau să te întreb ceva, Jack. Când m-ai atras în afacerea asta, despre ce ai crezut că e vorba?

— Nu te-am atras, ți-am oferit o oportunitate.

— Bine. Deci la ce „oportunitate" te-ai gândit?

— N-am înaintat suficient de mult ca să-mi formez o opinie.

— Căcat!

— Orice aș spune e pură speculație, așa că mă abțin.

— Nu-mi plac jocurile, Jack. De ce ai vrut să mă implic? Și cât te gândești la cum să eviți răspunsul, te mai întreb ceva: de ce e Blatt cu capsa pusă? M-am întâlnit ieri cu el și s-a purtat mai mult decât execrabil.

— N-are nicio importanță.

— Cum?

— N-are nicio importanță. Uite, am avut niște răfuieli. Cum ți-am zis, eu și Rodriguez am avut niște discuții aprinse în legătură cu direcția investigației. Așa că m-au scos pe mine și l-au băgat pe Blatt. E un căcăcios ambițios, fără pic de talent, identic căpitanului Rod. Eu îi zic Căcățel. Asta e șansa lui de a se face remarcat, de a arăta că poate să conducă o investigație importantă. Dar în sufletul lui știe că e un rahat cu ochi. Și-acum apari tu în peisaj – o mare stea, din marele oraș, geniul care a rezolvat cazul Mellery etc. Normal că te urăște. La

ce dracu' te așteptai? Dar toate astea nu contează. Ce-o să facă? Tu vezi-ți de treabă, Sherlock, și nu te stresa din cauza lui Blatt.

— De asta m-ai băgat în cazul ăsta? Ca să-l faci pe Căcățel de râs?

— Ca să fac dreptate, decojind o ceapă foarte interesantă.

— Asta crezi tu că e?

— Păi, tu nu crezi la fel?

— S-ar putea. Ai fi surprins dacă am descoperi că Flores a venit în Tambury plănuind să omoare pe cineva?

— Aș fi surprins dacă nu am descoperi asta.

— Și de ce spuneai că ți-a fost luat cazul?

— Ți-am explicat…, începu Hardwick stăpânit de o nerăbdare exagerată.

Gurney însă îl întrerupse.

— Da, da, ai fost nepoliticos cu Rod. De ce am impresia că e mai mult de atât?

— Pentru că așa crezi tu despre orice. Nu ai încredere în nimeni. Nu ești o persoană prea încrezătoare, Davey. Uite, îmi vine să mă piș de mor. Vorbim mai încolo.

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Hardwick decât să iasă din scenă cu o replică șmecherească, se gândi Gurney. Un strat subțire de nori apăsa încă deasupra văii, dar discul albicios al soarelui devenea din ce în ce mai luminos și stâlpii de telefonie începeau să arunce umbre șterse de-a latul drumului pustiu. Șirul de tractoare albastre de vânzare, încă umede de ploaia de dimineață, începu să lucească pe panta verde a dealului.

•

În timpul ultimei jumătăți a drumului spre casă, diverse informații și gânduri legate de caz nu-i dădură pace lui Gurney: comentariul lui Madeleine despre maceta abandonată fără niciun rost, decizia unui om atât de rațional de a se căsători cu o femeie cu grave probleme mentale, trenulețul lui Carl care se învârtea din nou și din nou sub brad, interpretarea incidentului cu ceașca de ceai în cheia filmului *Lista lui Schindler*, mocirla de tulburări sexuale în care părea să se scalde totul.

Gândurile reușiseră deja să-l extenueze dinainte să iasă de pe autostradă și să intre pe drumul de țară care șerpuia de pe valea râului, printre dealuri. În playerul de pe bord se zărea un CD. Simțind nevoia de relaxare, Gurney împinse discul înăuntru. Vocea care se auzi din boxe, acompaniată de câteva strune triste de chitară acustică, rezona în ritmul tânguitor al lui Leonard Cohen într-unul dintre momentele lui cele mai dramatice. Artistul era un cântăreț de folk cu ochi triști, între două vârste, cu numele absurd de Leighton Lake, pe care el și Madeleine fuseseră să-l vadă la un club local, unde Madeleine își făcuse abonament. În timpul pauzei, ea cumpărase unul

dintre albumele lui Lake. Dintre toate cântecele de pe CD, lui Gurney i se păru că piesa din acel moment – „At the End of My Time”{2} – era de departe cea mai deprimantă.

There orice was a time
When I had all the time
In the world. What a time
I had then, when I had
All the time in the world.

Lied to my lovers,
Chased all the others,
Left all my lovers behind,
When I had all the time
In the world.
Took what I wanted.
Never thought twice.
Had the time of my life
When I had all the time
In the world.

Lied to my lovers,
Chased all the others,
Left all my lovers behind,
When I had all the time
In the world.
No one’s left to lie to,
No one’s left to leave,
In this time of my life
At the end of my time
In this world.

Lied to my lovers,
Chased all the others,
Left all my lovers behind,
When I had all the time
In the world.

When I had all the time
In the world.

În timp ce Lake fredona ultimul refren sentimental, Gurney trecea printre șopron și helești. Vechea casă se vedea chiar dincolo de peticul de sânziene de după pășune. Când Gurney opri playerul,

dorindu-și să-l fi oprit mai devreme, mobilul lui începu să sune.

Pe ecran apăreau cuvintele GALERIA REYNOLDS.

„Iisuse, ce naiba o vrea?”

— Gurney la telefon.

Vocea lui suna serioasă, marcată de o ușoară nuanță de suspiciune.

— Dave! Sunt Sonya Reynolds.

Ca de obicei, vocea ei radia o senzualitate aproape animalică din cauza căreia oamenii ar fi ucis-o cu pietre în alte țări.

— Am vești fabuloase pentru tine, toarse ea. Și nu doar un pic fabuloase, ci fabuloase de-ți vor schimba viața! Trebuie să ne vedem cât mai repede.

— Bună, Sonya.

— *Bună*? Eu te sun să-ți fac cel mai mare cadou din viața ta și asta e tot ce poți spune?

— Îmi pare bine să te aud. Despre ce e vorba?

În loc de răspuns se auzi un râset savuros, muzical, un sunet la fel de tulburător de senzual cum era totul la ea.

— Oh, ăsta-i Dave al meu! Detectivul Dave, cu ochii albaștri, pătrunzători. Care suspectează pe toată lumea. Ca și cum sunt… cum îi zice? Un „răufăcător”, ca la TV? Parcă sunt un *răufăcător* – așa le spuneți tipilor răi, nu? Parcă sunt un *răufăcător* care-ți vinde o poveste cusută cu ață albă.

Femeia avea un ușor accent care-i aminti lui Dave de universul alternativ pe care-l descoperise în filmele franțuzești și italienești din timpul anilor de facultate.

— Lasă poveștile cusute cu *ață albă*. Până una-alta nu mi-ai spus *nicio* poveste.

Râsul femeii îi aminti lui Dave de ochii ei luminoși, verzi.

— Și nici nu o să-ți spun până nu mă văd cu tine. Mâine. Neapărat mâine. Dar nu trebuie să vii la mine, în Ithaca. O să vin eu acolo. De dimineață, la prânz, la cină – când vrei tu, mâine. Spune-mi doar ora și o să alegem un loc. Îți garantez că nu-ți va părea rău.

Capitolul 25

Intră, Salomea, dansând

Încă n-avea un nume potrivit pentru experiență. „Vis” nu putea să cuprindă adevărata ei putere. E adevărat că prima dată când i se întâmplase era pe punctul de a adormi, atunci când simțurile lui se deconectaseră de la nevoile josnice ale unei lumi

dezgustătoare, iar ochiul minții lui era liber să exploreze, însă asemănarea superficială cu visul obișnuit se termina acolo.

„Viziune" era un cuvânt care cuprindea mai multe, ceva mai potrivit, dar nici el nu putea să transmită decât parțial forța impactului.

„Lumină călăuzitoare" acoperea un anumit aspect al experienței, un aspect foarte important, însă asocierea telenovelistică îi întina complet însemnătatea.

Atunci poate meditație dirijată? Nu. Suna banal și neinteresant – opusul experienței în sine.

O legendă vie?

Ah, da! Se apropia. Reprezenta, până la urmă, povestea salvării lui, noul model al scopului său în viață. Alegoria principală a cruciadei lui.

Inspirația lui.

N-avea decât să stingă luminile, să închidă ochii și să se lase pradă în brațele întunericului.

Și să cheme dansatoarea.

În învăluirea experienței, a legendei vii, știa exact cine este – cu mult mai clar decât știa când ochii și mima lui erau distrase de gunoaiele lucitoare și de târfele scârboase ale lumii, de zgomot, de seducție și de mizerie.

În învăluirea experienței, în limpezimea și în puritatea ei absolută, știa exact cine era. Chiar dacă acum era, practic, un fugar, acest lucru – ca și numele-i lumesc, pe care-l cunoșteau oamenii de rând – se subordona adevăratei lui identități.

El era cu adevărat Ioan Botezătorul.

I se făcea pielea de găină doar când se gândea la asta.

El era Ioan Botezătorul.

Iar dansatoarea era Salomea.

De când avusese experiența prima oară, povestea îi aparținuse cu totul. Era doar a lui, ca s-o trăiască și s-o schimbe. N-avea de ce să se termine la fel de stupid ca în Biblie. Nicidecum. Asta era frumusețea. Ăsta era fiorul.

PARTEA A DOUA

Călăul Salomeei

Capitolul 26

Verosimilitatea absurdului

— După ce-l curăț pe idiot, văd că nu poartă decât un pantof. Ce mama dracu'? mă gândesc. Mă uit mai bine și văd că piciorul încălțat nu are șosetă. Pe talpa pantofului e un *M* scris cursiv, de la Marconi, așadar, e un pantof de două mii de dolari. Celălalt picior e descălțat, dar are șosetă. De cașmir. Cine dracu' ar face așa ceva? îmi zic eu. Cine-și pune un ciorap din cașmir și un pantof de două mii de parai, dar câte unul pe un picior? O să vă spun eu cine – un bețiv cu cașcaval, un alcoolic putred de bogat.

Așa-și începu Gurney cursul în acea dimineață. Cea mai directă abordare din câte existaseră. Și mersese. Captase atenție tuturor celor din amfiteatrul mohorât, cu pereți din ciment, de la Academia de Poliție.

— Data trecută am vorbit despre eroarea evrika – tendința oamenilor de a se încrede mai mult în ce *descoperă* singuri despre o persoană decât în ce le *spune* acea persoană. Suntem construiți să credem că adevărul ascuns e adevărul real. Sub acoperire, puteți să vă folosiți în avantajul vostru de această tendință, lăsând ținta să „descopere" informațiile pe care vreți cu tot dinadinsul să le creadă. Nu e o tehnică ușoară, dar e foarte eficientă. Astăzi, vom analiza un alt factor care dă credibilitate, o altă metodă prin care să vă faceți gogoșile de agenți sub acoperire să sune verosimil: straturi peste straturi de detalii neobișnuite și absurde.

Majoritatea celor din sală păreau să se fi așezat pe aceleași locuri ca în urmă cu două zile, cu excepția polițistei hispanice, atrăgătoare, rujate, care se mutase în primul rând, trimițându-l la plimbare pe dispepticul detectiv Falcone, care ședea acum în al doilea rând. Lui Gurney i se părea o schimbare binevenită.

— Povestea pe care tocmai am început să v-o spun despre cum am căsăpit un tip cu logoul Marconi pe pantof e una pe care chiar am spus-o într-o misiune sub acoperire. Micile detalii dubioase există din motive foarte bine stabilite. Poate să-mi spună cineva de ce?

O mână se ridică în mijlocul sălii.

— Să vă facă să păreți rece și dur.

Se auziră și alte opinii, fără alte mâini ridicate.

— Să lase impresia c-aveți o problemă cu alcoolicii.

— Ca să păreți puțin sărit de pe fix.

— Ca Joe Pesci în *Băieți buni*.

— Pentru a distrage atenția, zise o tânără ștearsă și slabă din ultimul rând.

— Dezvoltă, zise Gurney.

— Faci țința să se concentreze pe o grămadă de ciudățenii, cum ar fi motivul pentru care tipul pe care l-ai împușcat purta un singur pantof. Atunci nimeni nu se mai gândește la întrebarea cea mai importantă, și anume dacă ai împușcat sau nu pe cineva.

— Trebuie s-o aburești cu tot felul de rahaturi! interveni o altă voce feminină.

— Asta e ideea, spuse Gurney. Acum, mai e ceva…

Polițista cea drăguță cu buze strălucitoare întrerupse:

— *M*-ul de pe talpa pantofului?

Gurney nu putu să-și abțină un zâmbet larg.

— Exact. Micul *M*. Ce înseamnă el?

— Face povestea mai credibilă?

În spatele ei, Falcone își dădu ochii peste cap. Gurney era tentat să-l dea afară din sală, dar se îndoia că avea autoritatea de a transforma gestul într-unul permanent și nu voia să se complice cu o situație jenantă la academie. Se concentră în schimb la studenta-minune – era o misiune mult mai ușoară.

— Și cum reușește să facă una ca asta?

— Imaginându-mi scena. Victima e întinsă pe podea, împușcată. Astfel e vizibilă talpa pantofului. Așa că atunci când îmi imaginez asta, întrebându-mă ce e cu micul logo, am ajuns deja să cred că tipul a fost împușcat. Știți ce vreau să zic? De îndată ce pot să vizualizez picioarele în poziția aia, am trecut de punctul în care mă întreb dacă omul a fost sau nu împușcat. Același lucru e valabil și pentru celălalt detaliu – faptul că șoseta din celălalt picior era din cașmir. Doar dacă o atingi poți ști că e din cașmir. Așa că mi-l imaginez pe criminal curios în legătură cu șoseta, pipăind ciorapul mortului. Un tip cu sânge rece. Foarte înspăimântător. Credibil.

•

Restaurantul la care Gurney stabilise să se vadă cu Sonya Reynolds era într-un cătun din afara Bainbridge-ului, la jumătatea drumului dintre Academia de Poliție din Albany și galeria Sonyei, din Ithaca. Terminase cursul la unsprezece și ajunsese la Galloping Duck – fusese alegerea femeii – la ora unu fără un sfert.

Se crea o notă discordantă ciudată între numele drăguț, cu nuanțe bucolice al locului, cu rața lui uriașă și sașie din față și decorul simplu, aproape în stil Shaker din interior – de parcă ilustra neînțelegerile

dintr-o căsnicie nereușită.

Gurney sosi primul și fu condus la o masă pentru doi, lângă o fereastră cu priveliște spre un helești, probabil casa păsării care dădea numele locului, dacă existase vreodată vreo pasăre. O ospătăriță tinerică, plinuță și veselă, cu păr roz, cu țepi și îmbrăcată în haine în culorile neonului greu de descris aduse două meniuri și două pahare de apă cu gheață.

Gurney numără în total nouă mese în sala micuță. Doar două dintre ele erau ocupate și nimeni nu vorbea. La una dintre ele se afla un cuplu tânăr. Amândoi se holbau atenți la ecranele telefoanelor BlackBerry. La cealaltă stăteau un bărbat și o femeie între două vârste, din era preelectronică, privind în gol, adânciți în propriile gânduri.

Privirea lui Gurney alunecă spre helești. Sorbi din paharul cu apă și se gândi la Sonya. Dacă stătea să analizeze relația lor – nu în sensul romantic, ci doar ca pe o legătură de afaceri ce implica destul de multă stăpânire din partea lui – i se părea că fusese unul dintre cele mai ciudate evenimente din propria-i viață. Inspirat de un curs de apreciere a artei, predat de Sonya, la care el și Madeleine participaseră la scurt timp după ce se mutaseră în provincie, Gurney începuse să creeze printuri artistice după fotografiile criminalilor – punându-le în lumină personalitățile violente printr-o editare subtilă a pozelor oficiale, făcute în momentul arestării. Sonya a fost încântată de proiect și de vânzarea a opt printuri (în valoare de două mii de dolari fiecare) prin intermediul galeriei ei din Ithaca și de aceea Gurney a continuat să colaboreze cu ea timp de alte câteva săptămâni, deși Madeleine nu privea cu ochi buni sursa morbidă de inspirație și dorința lui de a-i face pe plac Sonyei. Tensiunea acumulată în perioada aceea îi revenea acum în minte alături de amintirea jenantă a situației aproape dezastruoase care îi pusese capăt.

Cazul Mellery nu doar că l-a adus la un pas de moarte, dar l-a pus pe Gurney față în față cu eșecurile lui ca soț și ca tată. Experiența umilitoare prin care a trecut l-a făcut să-și dea seama că dragostea este singurul lucru din lume care contează. Prin urmare, Gurney a înțeles că îndeletnicirea lui artistică și legătura cu Sonya erau piedici în calea relației cu singura persoană din lume pe care o iubea cu adevărat, și a renunțat la tot, preferând-o pe Madeleine.

Acum însă, doar la un an, lumina albă a revelației lui mai pălise. Dave era conștient că exista încă un sâmbure de adevăr în ideea de-atunci – iubirea, într-un fel, era cel mai important lucru –, dar n-o mai vedea ca pe un adevăr absolut în univers. Își pierduse din importanță treptat și în tăcere, lucru care nu era o pierdere, ci mai degrabă, o perspectivă mai realistă, ceea ce sigur nu era un lucru rău. Până la urmă, nimeni nu putea să rămână prea mult timp prins în starea emoțională intensă creată de cazul Mellery, doar dacă nu cumva uita

să tundă peluza și să cumpere mâncare – sau să producă banii necesari hranei și grădinarilor. Oare experiențele intense nu domolesc, prin natura lor lăsând viața să-și urmeze ritmul obișnuit? Așa că Gurney nu-și făcea griji că uneori ideea că „iubirea e tot ce contează” suna ca o lozincă sentimentală, ca titlul unui cântec country.

Asta nu însemna că lăsase complet garda jos. În Sonya Reynolds era un soi de electricitate pe care doar un nerod ar fi considerat-o inofensivă.

Când fata cu părul roz o pofti pe eleganta și frumoasa Sonya în sală, electricitatea începu să radieze ca bâzâitul unei centrale electrice.

— David, iubire, arăți… exact la fel! strigă ea, lunecând spre el cantr-un vals, întinzându-i un obraz, să i-l sărute. Dar normal! Cum altfel să arăți? Ești ca o stâncă! Atâta *stabilitate*!

Pronunță ultimul cuvânt cu o plăcere exotică, ca și cum era cuvântul italian perfect pentru a descrie ceva ce engleza nu reușea să exprime.

Sonya purta blugi foarte strâmți, de firmă, și o bluză din mătase, pe sub o jachetă de in atât de lejeră că pesemne nu costase mai puțin de o mie de dolari. Nu purta nici bijuterii, nici machiaj care să distragă atenția de la tenul ei măsliniu, perfect.

— La ce te uiți?

Vocea îi suna jucăuș. Ochii îi sclipeau.

— La tine. Arăți… minunat.

— Ar trebui să fiu supărată pe tine, știi asta?

— Pentru că n-am mai făcut fotografii?

— Bineînțeles că de asta. Erau niște fotografii superbe. Care îmi plăceau la nebunie. Și clienților la fel. Fotografii pe care le puteam vinde pentru tine și pe care *chiar* le-am vândut. Dar mă suni pe nepusă masă și-mi zici că n-ai de gând să mai continui. Din motive personale. Nu poți să mai faci fotografii și nu poți vorbi despre asta. Și cu asta basta. Nu crezi că ar trebui să fiu supărată?

Nu părea deloc supărată, așa că Gurney nu răspunse, ci doar o privi, uimit cu câtă energie orbitoare rostea fiecare cuvânt. Asta i-a atras prima dată atenția la cursul ei de artă. Asta și ochii mari, verzi.

— Dar te iert. Pentru c-o să faci iar fotografii. Nu da din cap. Credemă, când o să-ți explic care-i treaba, n-o să mai dai deloc din cap.

Sonya se opri și privi pentru prima dată în jur.

— Mi-e sete. Hai să bem ceva.

Când reapăru fata cu părul roz, Sonya comandă o votcă cu suc de grapefruit. În ciuda raționamentului logic, Gurney comandă același lucru.

— Deci, domnule Polițist Pensionat, zise ea după ce li se aduseră băuturile și sorbi din pahar, înainte să-ți spun cum ți se va schimba viața, vreau să-mi spui cum o duci acum.

— Viața mea?

— Ai o viață, nu?

Gurney avea senzația ciudată că femeia știa deja totul despre viața lui, cu tot cu revelațiile, îndoielile și conflictele din ea. Dar n-ar fi *putut* ști exact. Nici când colaboraseră, nu-i vorbise despre asemenea lucruri.

— O duc bine.

— Ah, dar o spui de parcă nu e adevărat, de parcă e ceva ce se presupune c-ar trebui să spui.

— Așa sună?

Sonya sorbi încă o dată din pahar.

— Nu vrei să-mi spui adevărul?

— Care crezi tu că e adevărul?

Femeia își înclină capul un pic într-o parte, îi studie chipul și ridică din umeri.

— Nu e treaba mea, nu? zise Sonya, îndreptându-și privirea spre helești eu.

Gurney bău jumătate de pahar din două înghițituri.

— Presupun că viața mea e ca a oricui altcuiva – puțin de ici, puțin de colo.

— Când o spui tu, combinația „puțin de ici, puțin de colo” sună destul de macabru.

Gurney râse, dar nu vesel, și pentru un timp rămaseră amândoi tăcuți. El vorbi primul.

— Mi-am dat seama că nu iubesc natura la fel de mult pe cât speram.

— Dar soția ta o iubește?

Dădu aprobator din cap.

— Nu că nu-mi place aici, pe munte și toate astea, dar…

Sonya îl privi șiret.

— Dar te fâstâcești când încerci să explici.

— Cum? Ah! înțeleg. Sunt atât de evidente problemele mele?

— Nemulțumirea este mereu evidentă, nu? Care e problema? Nu-ți place cuvântul ăla?

— Nemulțumire? De fapt, ce știu să fac și felul în care-mi funcționează mintea nu mă ajută prea mult aici sus. Adică… eu analizez situații, studiez aspectele unei probleme, mă concentrez pe discrepanțe, rezolv puzzleuri. Nimic din toate astea…

Vocea lui Gurney se stinse.

— Și bineînțeles, soția ta crede c-ar trebui să admiri margaretele, nu să le analizezi. Ar trebui să spui „Uite ce frumoase sunt!”, nu „Cum au înflorit aici sus?” Am dreptate?

— Cam așa ceva.

— Deci, zise ea, schimbând subiectul pe un ton brusc entuziasmat.

Trebuie neapărat să întâlnești pe cineva. Și asta cât de curând posibil.

— De ce?

— Vrea să te facă bogat și faimos.

Gurney făcu o grimasă.

— Știu, știu, nu ești foarte interesat de avere, iar de faimă cu atât mai puțin. Sunt sigură că ai niște obiecții teoretice foarte bune. Dar să presupunem că ți-aș da niște detalii foarte specifice.

Sonya trase cu ochiul în sală. Cei doi oameni mai în vârstă se ridicau încet, de parcă să plece de la masă era un proiect pe care trebuiau să-l abordeze cu mare grijă. Ceilalți doi, cei cu ochii în ecranele telefoanelor își continuau activitatea, tastând rapid cu vârfurile degetelor mari. Lui Gurney i se năzări în minte ideea învechită că probabil își dădeau mesaje unul altuia. Sonya șopti aproape dramatic.

— Să zicem că ți-aș spune că omul meu vrea să cumpere unul dintre portretele tale pe o sută de mii de dolari. Ce-ai spune de una ca asta?

— Aș zice că e dus cu pluta.

— Crezi?

— Cum altfel?

— La o licitație de anul trecut, din oraș, scaunul lui Yves Saint-Laurent s-a vândut pentru douăzeci și opt de milioane de dolari. Un pic nebunesc. Dar o sută de mii de dolari pentru portretele tale minunate cu criminali în serie? Nu cred că e deloc de necrezut. Minunat, da. Nebunesc, nu. De fapt, din câte știu despre acest bărbat și despre modul în care lucrează, prețul printurilor tale nu va face decât să crească.

— Îl cunoști?

— Abia l-am întâlnit pentru prima dată față-n-față. Dar știu câte ceva *despre* el. E un om retras, excentric care nu iese în lume decât foarte rar, cutremură lumea artistică, cumpărând câte ceva, apoi dispare din nou. Are un nume olandez, dar nimeni nu știe unde trăiește. În Elveția? În America de Sud? Pare un tip misterios, foarte secretos, dar cu mai mulți bani decât Dumnezeu. Când Jykynstyl se arată interesat de un artist, atunci impactul lui financiar e uriaș. *Uriaș*.

Tinerica drăguță, cu păr roz, adăugase o eșarfă galben chartreuse ținutei ei eclectice și acum strângea farfuriile de desert și cești de cafea de pe masa liberă, vizavi de Gurney. Sonya îi atrase atenția.

— Dragă, îmi mai aduci un pahar de votcă cu grapefruit? Și cred că prietenul meu vrea și el unul.

Capitolul 27

Multe pe cap

Gurney nu știa ce să înțeleagă. În drumul spre casă din acea după-amiază, descoperi că-i era foarte greu să se concentreze la ceva anume.

Nu știa nimic despre „lumea artistică”, dar bănuia că e populată de oameni la fel de diferiți de polițiști pe cât erau papagalii de rotweilleri. Perioada scurtă în care încercase marea cu degetul cu un an în urmă, prin intermediul portretelor lui de criminali, nu-l expusese la nimic altceva din lumea ce se întindea dincolo de scena galeriilor din orașul universitar – care nu era tocmai locul de joacă al colecționarilor miliardari. Nu era locul în care scaunul unui designer de haine s-ar fi vândut pentru douăzeci și opt de milioane de dolari sau în care o celebritate misterioasă, purtând bizarul nume de Jay Jykynstyl ar fi oferit o sută de mii de dolari pe fotografia editată pe computer a unui criminal în serie.

Pe lângă afacerea mai degrabă fantasmagorică pe care i-o propusese ispititoarea Sonya, femeia nu păruse nicicând mai disponibilă ca acum. Ba chiar insinuase că închiriase o cameră la Galloping Duck – care era și han – în cazul în care bea prea mult la prânz ca să mai poată să conducă. Gurney avusese nevoie de un soi de integritate pe care nu fusese sigur c-o avea ca să poată refuza invitația deloc subtilă. Dar poate că *integritate* era un cuvânt prea mare. Adevărul simplu era că el n-o mințise niciodată pe Madeleine și nu-i surâdea deloc ideea de a începe tocmai acum.

Gurney se întrebă mai apoi dacă refuzase în mod cinstit invitația Sonyei sau dacă nu cumva amânase pur și simplu un răspuns afirmativ. Fusese de acord să-l întâlnească pe înstăritul și excentricul domn Jykynstyl la cină, sâmbătă viitoare, în Manhattan și să afle detaliile complete ale ofertei lui – care, dacă se dovedea legitimă, ar fi fost greu de refuzat. Sonya avea să fie intermediarul vânzării, dacă urma să aibă loc așa ceva. Așadar, nu o excludea complet din viața lui. Ba din contră.

Întreaga situație îl măcina pe Gurney cu un soi de energie neplăcută. Încercă să se concentreze la cazul Perry, admițând ironia faptului că încerca să se calmeze scotocind prin acea dezgustătoare cutie cu viermi.

Mintea lui tulburată ajunse în cele din urmă la colaps și fu la un pas de moarte după ce adormi la volan. Salvarea veni datorită gropilor în asfaltul de pe marginea șoselei, care-l zdruncinară suficient cât să-l trezească. După câțiva kilometri, opri la o benzinărie și-și cumpără un pahar de cafea proastă, pe care încercă s-o îndulcească adăugând lapte și zahăr în exces. Gustul tot îl făcu să se strâmbe.

Întorcându-se la mașină, scoase lista cu nume și numere de telefon pe care le strânsese din dosarul cazului și-l sună mai întâi pe Scott Ashton, și apoi pe Withrow Perry. În ambele cazuri îi răspunse căsuța

vocală. Pe Ashton îl rugă să-i telefoneze înapoi pentru a discuta o nouă direcție de investigație. Lui Perry îi lăsă un mesaj în care îi cerea să se întâlnească la o dată aleasă de neurochirurgul ocupat, și la final, Gurney adăugă ceva care știa că-l va neliniști pe doctor: „Aduceți-mi aminte să vă întreb despre pușca Weatherby".

Imediat ce întrerupse conexiunea, telefonul lui Gurney începu să sune.

— Dave, sunt Val. Vreau să mergi la o întâlnire.

— Ce întâlnire?

Femeia îl lămuri că îl sunase pe Sheridan Kline, procurorul districtului, și-i spusese tot ce o informase Gurney.

— Cum ar fi ce?

— Cum ar fi faptul că toată chestiunea s-ar putea să aibă implicații mult mai adânci decât presupun polițiștii, că are *rădăcini*, că poate are de-a face cu un soi de răzbunare bolnavă, că pe Hector Flores probabil nici nu-l cheamă așa și că, dacă sunt în căutarea vreunui imigrant mexican ilegal – ceea ce și fac –, atunci caută degeaba. I-am spus că-și pierd timpul și că sunt o gașcă de tâmpiți.

— Așa i-ai numit? *Tâmpiți*?

— N-au fost în stare să afle în patru luni ce ai reușit tu să deduci în două zile. Așa că da, le-am zis că sunt tâmpiți. Și-așa și sunt.

— Te pricepi să agiți cuibul de viespi.

— Dacă de asta e nevoie…

— Ce-a zis Kline?

— Kline? Kline e un politician. Soțul meu – de fapt, mai corect ar fi „banii soțului meu" – înseamnă ceva în cercurile politice din New York. Așa că procurorul Kline s-a arătat interesat de orice alte abordări alternative asupra cazului. Se pare, de asemenea, că te cunoaște destul de bine. M-a întrebat cum de ești implicat. I-am spus că ești *consultant*. E un cuvânt idiot, dar l-a mulțumit.

— Ai pomenit ceva despre o întâlnire.

— La biroul lui, mâine, la ora trei după-amiază. Tu, el și cineva de la poliția statală – n-a zis cine. O să te duci, da?

— Da.

Coborî din mașină ca să arunce paharul de cafea într-un coș de gunoi aflat lângă pompele de benzină. Un tractor vechi, portocaliu, marca Farmall, pufăia, trecând pe șosea și trăgând după el o remorcă plină cu fân până la refuz. În aer se amestecară mirosurile de fân, de bălegar și de benzină diesel. Când se întoarse în mașină, telefonul lui suna iar.

Era Ashton.

— Ce nouă direcție de investigație? întrebă el citând mesajul lui Gurney.

— Am nevoie de niște nume de la dumneavoastră: ale colegelor lui

Jillian, de când a venit prima oară la Mapleshade. Mai vreau să știu numele consilierilor ei, ale terapeuților, ale celor care luau legătura cu ea regulat. M-ar ajuta să am la dispoziție o listă cu posibili dușmani – oricine ar fi vrut să vă facă rău, lui Jillian sau dumneavoastră.

— Mi-e teamă că vă îndreptați spre un punct mort. Nu vă pot pune la dispoziție niciunul dintre lucrurile pe care mi le cereți.

— Nici măcar o listă cu numele colegelor de clasă? Numele celor din personal, care poate au discutat cu ea?

— Poate că nu v-am explicat suficient de bine politica privind discreția absolută care se practică la Mapleshade. Nu păstrăm decât documentele de bază cerute de stat și nu mai mult decât e stipulat în regulament. Nu suntem obligați legal, de exemplu, să reținem numele și adresele foștilor angajați dincolo de perioadele de timp necesare plătirii taxelor și, deci, nici nu o facem. Nu avem documente privind „diagnostice" și „tratamente" pentru că, oficial, noi nu oferim niciuna, nici alta. Politica noastră e să nu dezvăluim nimic nimănui și mai degrabă vom permite statului să închidă Mapleshade decât să încălcăm regula asta. Elevele noastre și familiile lor ne acordă o încredere de care puține alte instituții se mai bucură și considerăm că încrederea asta absolută nu poate fi trădată.

— A fost un discurs elocvent, zise Gurney.

— Un discurs pe care l-am ținut și altă dată, admise Ashton, și pe care probabil că-l voi mai repeta.

— Așadar, chiar dacă o listă cu elevele pe care le cunoștea Jillian sau cu membrii personalului cărora e posibil să li se fi destăinuit ne-ar ajuta să prindem criminalul, tot n-ar conta pentru dumneavoastră?

— Da, dacă doriți neapărat să priviți lucrurile astfel.

— Să presupunem că listele alea v-ar salva viața. S-ar schimba cu ceva situația?

— Cu absolut nimic.

— Nu vă pune pe gânduri incidentul cu ceașca de ceai?

— Nici pe departe la fel de mult ca o lovitură aplicată școlii. Ei bine, dacă astea sunt toate întrebările…

— Cum rămâne cu dușmanii din afara școlii?

— Probabil că sunt câțiva, de-ai lui Jillian, dar nu cunosc niciun nume.

— Dar de-ai dumneavoastră?

— Probabil niște competitori academici, invidioși pe cariera mea, câțiva pacienți cu egoul rănit, nerozi – una peste alta, poate destul de mulți.

— Îmi puteți da câteva nume?

— Mi-e teamă că nu. Trebuie să merg la următoarea întâlnire.

— Aveți o grămadă de întâlniri.

— La revedere, domnule detectiv.

Telefonul lui Gurney nu mai sună până ce nu ajunse în localitatea Dillweed. Opri în fața magazinului Abelard, cu gândul să bea o cafea bună, ca să alunge gustul celei oribile.

Numele celei care sună îl făcu să zâmbească.

— Domnule detectiv Gurney, sunt Agatha Smart, asistenta domnului doctor Perry. Ați solicitat o întâlnire și câteva informații despre arma de vânătoare a domnului Perry. Așa e?

— Da. Mă întrebam cât de curând aș putea să…

Femeia îl întrerupse.

— Vă puteți adresa întrebările în scris. Doctorul va decide dacă e necesară o întrevedere.

— Nu sunt sigur dacă m-am exprimat prea limpede în mesaj, dar solicitarea mea are legătură cu investigația despre uciderea fiicei sale vitrege.

— Știm asta, domnule detectiv. Cum spuneam, vă puteți adresa întrebările în scris. Ați dori adresa?

— Nu e nevoie, zise Gurney forțându-se să-și reprime nervozitatea. Totul se rezumă la o întrebare foarte simplă. Poate indica cu exactitate unde se afla arma dumnealui în data de șaptesprezece mai, la orele după amiezii?

— Cum am spus și mai înainte…

— Transmiteți-i întrebarea, doamnă Smart. Mulțumesc.

Capitolul 28

O altă perspectivă

Mai să n-o vadă.

Pe când se apropia de punctul în care drumul îngust de țară intra pe proprietatea lui și se pierdea în poteca acoperită de iarbă care înainta în susul pajiștii, spre casă, un uliu cu coada roșie se înălță din vârful unui arbore înalt de tsuga din stânga lui și zbură peste drum și helești. În timp ce privea la pasărea care se tot înălța până dispăru dincolo de vârfurile copacilor, o văzu pe Madeleine care ședea pe o bancă șubredă, pe malul helești, pe jumătate ascunsă de un mănunchi de papură. Parcă mașina lângă șopronul vechi, vopsit în roșu, coborî și îi făcu femeii cu mâna.

Madeleine răspunse zâmbind ușor – sau așa părea. N-avea cum să știe sigur de la distanța aceea. Gurney voia să-i vorbească, simțea nevoia să-i vorbească. Pe când înainta spre bancă pe poteca șerpuitoare ce înconjura malul lacului acoperit de iarbă, simți liniștea

locului.

— E-n regulă dacă stau un pic cu tine?

Madeleine dădu ușor din cap, ca și cum un răspuns mai elaborat putea distruge liniștea.

Gurney se așeză și privi suprafața calmă a helești eului, văzând în ea reflexia întoarsă a arțarilor de pe partea cealaltă. Câteva frunze se și pregăteau de straiul sobru al toamnei. O privi pe Madeleine și fu cuprins de sentimentul ciudat că pacea care părea s-o învăluie în acel moment nu era produsul mediului în care se afla, ci, ca-ntr-un scenariu fantastic, mediul înconjurător absorbea liniștea de undeva dintr-un rezervor ascuns în adâncurile sufletului ei. Gurney mai trăise și altă dată senzația asta, dar partea minții lui care nega orice urmă de sentimentalism izgonise ideea de fiecare dată.

— Am nevoie de ajutorul tău, se auzi el spunând, ca să lămuresc niște lucruri.

Când văzu că Madeleine nu-i răspunde, continuă.

— Am avut o zi amețitoare. Mai mult decât amețitoare.

Madeleine îi aruncă una dintre privirile-i caracteristice care fie comunicau foarte mult – în acest caz, faptul că o zi amețitoare ca a lui nu era decât rezultatul firesc al implicării în investigația cazului Perry –, fie îi puneau la dispoziție o tablă goală pe care mintea lui tulbure putea să scrie acel mesaj.

În orice caz, Gurney continuă să vorbească.

— Nu cred să mai fi fost vreodată atât de copleșit. Ai găsit biletul pe care ți l-am lăsat de dimineață?

— Despre întâlnirea cu prietena ta din Ithaca?

— Nu aș numi-o prietenă.

— „Sfătuitoarea” ta?

Se abținu să conteste denumirea și să-și apere nevinovăția.

— Galeria Reynolds a fost abordată de un colecționar de artă bogat, care este interesat de portretele pe care le făceam anul trecut.

Madeleine ridică sarcastic din sprânceană, văzând că înlocuise numele persoanei cu locul ei de muncă.

Gurney continuă, lansând vestea bombă cu calm.

— O să-mi ofere o sută de mii de dolari pentru fiecare prinț unicat.

— E ridicol!

— Sonya insistă că tipul e serios.

— Din ce spital de boli nervoase a scăpat?

De cealaltă parte a stufului se auzi un pleoscăit puternic. Madeleine zâmbi.

— A fost una mare.

— Vorbești despre o broască?

— Scuze?

Gurney închise ochii, mult mai enervat decât ar fi recunoscut de

dezinteresul aparent al lui Madeleine față de câștigul neașteptat.

— Din câte cunosc eu lumea artistică, aș zice că universul ăla în sine e un mare spital de nebuni, dar unii pacienți au o grămadă de bani. S-ar zice că tipul ăsta e unul dintre ei.

— Ce vrea pentru cei o sută de mii de dolari?

— Un prinț unicat. Ar trebui să refac toate printurile de anul trecut, să le măresc cumva, să-l modific pe fiecare în parte, astfel încât să pară diferite față de orice altceva vândut vreodată de galerie.

— Omul ăsta vorbește serios?

— Așa mi s-a zis. Mi s-a mai spus și că s-ar putea să vrea mai multe lucrări. Sonya crede că există posibilitatea unui câștig cu șase zerouri.

Gurney se întoarse să vadă reacția lui Madeleine.

— Un câștig cu șase zerouri? Vrei să zici că undeva la un milion de dolari?

— Da.

— Vai, Doamne! Chiar că e ceva!

O fixă cu privirea.

— Tu încerci dinadins să nu ai nicio reacție?

— Ce fel de reacție ar trebui să am?

— Să fii mai curioasă? Să fii fericită? Să vii cu niște idei despre ce am putea face cu tot bănetul ăla?

Madeleine se încruntă îngândurată, apoi zâmbi larg.

— Am putea petrece o lună în Toscana.

— Asta ai face tu cu un milion de dolari?

— Care milion de dolari?

— Șase zerouri, știi?

— Am auzit partea asta. Ce nu pricep eu e cum va deveni realitate.

— Sonya zicea că poate deveni realitate chiar acum. Sâmbătă iau cina în oraș cu Jay Jykynstyl, colecționarul.

— În oraș?

— O spui de parcă mă întâlnesc cu el într-un canal.

— Ce „colecționează” el?

— Habar n-am. Se pare că niște lucruri pentru care e dispus să cheltuiască o mulțime de bani.

— Și ți se pare credibil că vrea să te plătească cu o sută de mii de dolari pentru portretele retușate ale unor nenorociți? Știi măcar cine e omul ăsta?

— O să aflu sâmbătă.

— Tu te auzi?

Gurney nu era deloc mulțumit de tonul și ritmul lui emoțional – atât cât putea să le perceapă dar nu era pregătit s-o recunoască.

— Ce vrei să zici?

— Tu ești bun la despicat firul în patru. Nu se pricepe nimeni mai bine ca tine.

— Nu înțeleg.

— Nu? Poți să faci totul fărâme, ai „ochiul format pentru discrepanțe”, după cum ai zis tu odată. Ei bine, mi se pare că situația de față trebuie analizată ceva mai bine. Cum se face că n-o întorci pe toate părțile?

— Poate că doar aștept să aflu mai multe, să-mi dau seama cât e de reală, să înțeleg mai bine cine e Jykynstyl ăsta.

— Bine gândit.

Madeleine vorbi atât de cumpătat, încât el știu imediat că femeia intenționase să spună exact opusul.

— Și apropo, ce fel de nume e ăsta?

— Jykynstyl? Îmi sună olandez.

Madeleine zâmbi.

— Mie-mi sună a numele unui monstru din basme.

Capitolul 29

Printre cei dispăruți

În timp ce Madeleine pregătea paste și creveți pentru cină, Gurney era la subsol, răscolind un teanc vechi de ediții de duminică ale publicației *Times*, păstrate pentru un proiect de grădinărit. (Una dintre prietenele lui Madeleine îi spusese de un răsad, pentru care ziarele erau folosite să creeze straturi de îngrășământ.) Gurney căuta pagina în care își amintea că văzuse reclama cu fotografia provocatoare a lui Jillian. Ceea ce-l interesa de fapt erau numele companiei și numele celui care făcuse poza. Era pe punctul să renunțe și să-l sune pe Ashton ca să-i ceară informațiile, când găsi cea mai recentă apariție a reclamei – care, își dădu el seama, coincidea în mod macabru cu ziua crimei.

În loc să noteze informațiile, „Karnala Fashion fotografie de Alessandro”, Gurney decise să ia revista cu el, în bucătărie. O lăsă deschisă pe masa pe care Madeleine așeza farfuriile pentru cină. În afară de copyright, pe pagină nu mai era decât o singură propoziție, scrisă cu un font mic și elegant: „Garderobe la comandă, începând de la o sută de mii de dolari”.

Madeleine se încruntă văzând revista.

— Ce e aia?

— O reclamă la haine scumpe. Ridicol de scumpe. Mai e, de asemenea, și o fotografie a victimei.

— Vie… Doar nu te referi la…?

— Jillian Perry.

— Mireasa?

— Mireasa.

Madeleine se uită mai bine la reclamă.

— Ambele fotografii sunt ale ei, explică Gurney.

Madeleine clătină repede din cap, dând de înțeles că se gândise deja la asta.

— Asta făcea ea pentru bani?

— Nu știu încă dacă era un loc de muncă stabil sau a fost ceva ocazional. Am fost prea uimit ca să mai întreb, când am văzut prima oară fotografia pe peretele lui Scott Ashton.

— Are chestia *asta* pe perete? E văduv, și asta e poza pe care el…

Madeleine scutură din cap, iar glasul îi pieri.

— Vorbește despre ea la fel cum vorbește și maică-sa – de parcă era un fel de geniu nemaipomenit, o maniacă bolnavă și perversă. Chestia e că tot cazul e cam la fel. Toți cei implicați sunt fie genii, fie nebuni… fie mitomani sau… mai știu eu ce. Hristoase, vecinul lui Ashton, a cărui nevastă se presupune că a fugit cu ucigașul, se joacă cu un trenuleț Lionel asamblat sub un brad de Crăciun, în pivniță. Nu cred că m-am simțit vreodată atât de pierdut. La fel e și urma – dâra de miros pe care echipa canină a urmărit-o până la arma crimei, în pădure, dar care s-a oprit acolo; ceea ce sugerează că ucigașul s-a întors în căsuță și s-a ascuns înăuntru, doar că nu există niciun loc în care să te poți ascunde. Pentru o clipă am impresia că știu ce se petrece, dar în clipa următoare îmi dau seama că n-am nicio dovadă care să-mi susțină raționamentul. Avem o grămadă de scenarii interesante, dar când le iei la bani mărunți, niciunul nu are un substrat solid.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că trebuie să găsim dovezi palpabile, declarații ale unor martori credibili. Până acum, niciuna dintre povești nu e susținută de fapte verificabile. E prea ușor să te lași dus de val într-o poveste bună. Poți să te implici atât de mult într-un anumit aspect al cazului, încât nu mai observi că de fapt nu faci decât să-ți proiectezi propriile dorințe asupra lui. Hai să mâncăm. Poate că mâncarea o să mă ajute să gândesc mai bine.

Madeleine puse un bol mare de creveți și paste pappardelle cu sos de tomate și usturoi în mijlocul mesei, alături de alte boluri mai mici cu fâșii de brânză asiago și busuioc tocat. Începură să mănânce.

După câteva guri de mâncare, Madeleine începu să se joace cu un crevete.

— Așchia nu sare departe de trunchi.

— Hmm?

— Mama și fiica par să aibă multe în comun.

— Sunt amândouă un pic instabile?

— Ai putea spune și așa.

Urmă o altă pauză. Madeleine lovea ușor crevetele cu dinții furculiței.

— Ești sigur că nu există niciun cotlon unde s-ar fi putut ascunde?

— Să se ascundă?

— În vilă.

— De ce întrebi?

— Am văzut mai demult un film foarte înfricoșător – despre un proprietar care avea nișe secrete între pereții apartamentului, și de acolo își privea chiriașii prin niște găuri minuscule, ca de ac.

Telefonul fix începu să sune.

— Căsuța e destul de mică. Nu are decât trei încăperi, zise Gurney în timp ce se ridică să răspundă la telefon.

Madeleine ridică din umeri.

— Era doar o idee. Mie încă îmi dă fiori.

Telefonul se afla pe biroul lui Gurney. Ajunse acolo și ridică receptorul la al patrulea țârâit.

— Gurney la telefon.

— Domnule detectiv Gurney?

Vocea femeii era tânără și precaută.

— Exact. Cu cine vorbesc?

Gurney putea auzi persoana de la celălalt capăt respirând agitat.

— Mai ești acolo?

— Da, eu… n-ar fi trebuit să sun, dar… am vrut să vorbesc cu dumneavoastră.

— Cine e la telefon?

Îi răspunse după o altă ezitare.

— Savannah Liston.

— Cu ce te pot ajuta?

— Știți cine sunt?

— Ar trebui să știu?

— M-am gândit că poate mi-a menționat numele.

— Cine să-l fi menționat?

— Doctorul Ashton. Sunt una dintre asistentele lui.

— Înțeleg.

— De asta sun. Adică, de asta poate că n-ar trebui să sun, dar… E adevărat că sunteți detectiv particular?

— Savannah, trebuie să-mi spui de ce m-ai sunat.

— Știu. Dar nu veți spune nimănui, nu? Mi-aș pierde slujba.

— Dacă n-ai de gând să faci rău cuiva, nu văd niciun motiv legal pentru care ar trebui să divulg conversația noastră.

Gurney folosise același răspuns de sute de ori de-a lungul carierei și era complet lipsit de sens, dar pe ea păru s-o mulțumească.

— Bine. Ar trebui să vă spun pur și simplu. L-am auzit din întâmplare pe doctorul Ashton vorbind cu dumneavoastră la telefon mai devreme. Părea că voiați să știți numele unora dintre fetele din clasa lui Jillian, cu care obișnuia să-și petreacă timpul, dar n-a putut să vi le spună.

— Ceva de genul ăsta.

— De ce vreți să știți cum le cheamă?

— Îmi pare rău, Savannah, dar n-am voie să discut detaliile astea. Aș vrea, totuși, să aflu mai multe despre motivul pentru care m-ai sunat.

— Vă pot da două nume.

— Ale prietenelor lui Jillian?

— Da. Le cunosc pentru că, din când în când, obișnuiam să petrecem timp împreună, când eram și eu elevă aici. Cam de asta vă sun. Se întâmplă ceva ciudat.

Vocea începu să-i tremure, de parcă era pe cale să izbucnească în plâns.

— La ce lucru ciudat te referi, Savannah?

— Cele două prietene ale lui Jillian au dispărut după ce au absolvit.

— Cum adică au „dispărut”?

— Au fugit de acasă, pe timpul verii. Familiile lor nu le-au văzut, nimeni nu știe unde sunt. Și mai e ceva oribil.

Respirația femeii era acum atât de neregulată că părea mai degrabă un suspin tăcut.

— Ce e oribil?

— Amândouă ziceau că vor să se combine cu Hector Flores.

Capitolul 30

Modelele lui Alessandro

Până se încheie discuția cu Savannah Liston, Gurney îi pusese deja câteva întrebări și obținuse câteva răspunsuri utile, numele celor două fete și o rugăminte disperată: să nu-i spună doctorului Ashton despre conversație.

Avea vreun motiv să-i fie teamă de doctor? Nu, normal că nu, Ashton era un sfânt, dar Savannah se simțea prost să acționeze în secret și nu voia ca bărbatul să considere că n-avea încredere deplină în judecata lui.

Dar se încredea Savannah pe deplin în judecata lui? Bineînțeles – doar că poate o îngrijora puțin că pe doctor nu îl îngrijora dispariția

fetelor.

Așadar, îi spusese lui Ashton despre „dispariții”? Da, bineînțeles, însă doctorul îi explicase că absolventele de la Mapleshade rupeau uneori legăturile cu cei de acolo din motive explicabile și nu era ceva neobișnuit ca o familie să nu mai păstreze legătura cu o fiică adultă care avea nevoie de spațiu personal.

De unde îl cunoșteau fetele dispărute pe Hector? Doctorul Ashton îl aducea uneori la Mapleshade ca să se ocupe de răsadurile de flori. Hector arăta foarte bine și unele fete erau atrase de el.

S-a simțit Jillian mai apropiată, când era elevă, de vreun membru al personalului? Da, de doctorul Kale, care se ocupa de multe lucruri – doctorul Simon Kale –, dar el se retrăsese la Cooperstown. Savannah găsise numărul de telefon al lui Gurney pe internet și probabil că Dave putea face rost în același fel de numărul doctorului Kale. Doctorul Simon era un bătrân arțăgos. Dar era posibil să știe câteva ceva despre Jillian.

De ce îi spunea lui Gurney toate astea? Pentru că el era detectiv și, uneori, Savannah stătea trează noaptea și-și punea tot felul de întrebări înfricoșătoare în legătură cu fetele dispărute. Când venea dimineața, își dădea seama că doctorul Ashton avea probabil dreptate, că multe eleve proveneau din familii instabile – ca a ei – și că era firesc ca fetele să fi vrut să scape de ele. Să fugă și să nu lase nicio adresă. Poate că-și schimbau și numele. Însă noaptea… în mintea fetei se iveau și alte posibile explicații. Posibilități care o țineau trează mult timp.

Ah, și apropo, fetele dispărute mai aveau ceva în comun, pe lângă fascinația pentru Hector, care se ocupa de răsadurile de flori, fără cămașă.

Ce aveau în comun?

După ce absolviseră, amândouă fuseseră angajate ca să pozeze, la fel ca Jillian, „în reclamele alea sexy, de modă”.

Când Gurney se întoarse în bucătărie, la masa unde mâncau când sunase telefonul, Madeleine stătea acolo, privind la revista *Times* deschisă pe masă. Când se apropie de ea și privi la imaginea rapace și narcisistă, Dave simți cum i se face părul măciucă.

Madeleine îl privi curioasă, iar el luă gestul ei ca pe o invitație de a-i povesti despre conversația telefonică.

Recunoscător pentru interesul arătat, reluă conversația în cele mai mici detalii.

Curiozitatea femeii se preschimbă în îngrijorare.

— Trebuie să afle cineva de ce nu se poate lua legătura cu fetele alea.

— Sunt de acord.

— N-ar trebui anunțate departamentele locale de poliție?

— Nu e atât de simplu. Fetele despre care vorbește Savannah erau în clasa lui Jillian, probabil de aceeași vârstă cu ea, așa că acum au probabil vreo nouăsprezece ani – sunt adulte. Dacă rudele sau alte persoane care țineau legătura cu ele nu au raportat oficial dispariția lor, atunci poliția nu poate face mare lucru. Cu toate astea…

Gurney își scoase mobilul din buzunar și-l sună pe Scott Ashton.

Telefonul sună de patru ori și urma să intre căsuța vocală când Ashton răspunse. Probabil că-i salvase numărul în agendă, pentru că știa cine-l sunase.

— Bună seara, domnule detectiv Gurney.

— Domnule Ashton, regret că vă deranjez, însă a intervenit ceva.

— Ați făcut vreun progres?

— Nu știu cum să-l numesc, dar e ceva important. Am înțeles politica celor de la Mapleshade, însă ne confruntăm cu o situație care necesită o excepție – accesul la toate dosarele de înscriere.

— Am crezut că am vorbit limpede. O politică ce poate accepta excepții nu mai este deloc o politică. La Mapleshade, confidențialitatea înseamnă *totul*. Nu există excepții. Niciuna.

Gurney simți cum îi crește nivelul de adrenalină.

— Vreți să știți care e problema?

— Spuneți-mi.

— Să presupunem că avem motive să credem că Jillian n-a fost singura victimă.

— Despre ce vorbiți?

— Avem motive să credem că Jillian a fost una dintre victimele alese din rândul absolventelor de la Mapleshade, ținte ale lui Hector Flores.

— Nu înțeleg…

— Avem informații neoficiale conform cărora niște absolvente, care se împrieteniseră cu Hector Flores, sunt de negăsit. În aceste împrejurări, ar trebui să aflăm câte dintre colegele de școală ale lui Jillian mai pot fi localizate acum și câte nu.

— Doamne, vă dați seama ce spuneți? De unde provin aceste informații neoficiale?

— Sursa nu interesează.

— Ba normal că interesează. E o chestiune de credibilitate.

— S-ar putea să fie și o chestiune ce privește salvarea unor vieți. Gândiți-vă la asta.

— Așa voi face.

— V-aș sugera să vă gândiți chiar acum.

— Nu mă impresionează tonul dumneavoastră, domnule detectiv.

— Credeți că tonul meu e problema? Gândiți-vă la următorul lucru în schimb: unele dintre absolventele dumneavoastră pot fi în pericol de moarte din cauza prețioasei politici privind confidențialitatea.

Gândiți-vă cum veți explica asta poliției, presei, părinților. Și după ce ați chibzuit bine, contactați-mă. Am și alte telefoane de dat.

Gurney închise și inspiră adânc.

Madeleine studie chipul lui Dave, zâmbi în colțul gurii și zise:

— Mda, e și-asta o modalitate de abordare a problemei.

— Știi tu altele?

— De fapt, mi se pare destul de bună abordarea ta. Să reîncălzesc mâncarea?

— Sigur.

Dave trase adânc aer în piept, de parcă urma să elimine adrenalina.

— Savannah mi-a dat numele și numerele de telefon ale familiilor fetelor – sau mai bine zis ale femeilor – despre care pretinde c-au dispărut. Crezi că ar trebui să sun acum?

— E treaba ta?

Madeleine luă farfuriile cu paste și le duse la cuptorul cu microunde.

— Ai dreptate, fu el de acord, așezându-se la masă.

Ceva din atitudinea lui Ashton îl deranjase profund pe Gurney și-l împingea să acționeze impulsiv. Dar acum că făcea eforturi să privească situația cu calm, ajunse la concluzia că problema absolventelor „dispărute” era treaba poliției. Erau proceduri oficiale care trebuiau demarate în cazul „persoanelor dispărute” și pentru înregistrarea în bazele de date statale și naționale a informațiilor despre înfățișare și ultimul contact stabilit. Mai important de atât era faptul că s-ar fi putut transforma într-o chestiune care necesita implicarea mai multor forțe oficiale. Dacă se dovedea că e vorba de dispariția mai multor persoane, alături de suspiciunea de răpire sau chiar mai rău, atunci un singur investigator nu reprezenta soluția ideală. Întâlnirea de a doua zi, cu procurorul districtului și reprezentantul BIC îi oferea ocazia perfectă să discute despre informațiile oferite de Savannah și despre transmiterea lor mai departe.

Între timp, însă, ar fi fost interesant ca Gurney să aibă o discuție cu Alessandro.

Își luă laptopul din birou și-l așeză pe locul unde fusese farfuria.

O simplă căutare pe site-ul *White Pages* cu locuitorii orașului New York scoase la iveală vreo doisprezece indivizi cu același nume de familie. Bineînțeles, „Alessandro” părea mai degrabă un prenume sau un pseudonim inventat pentru a denota o anumită imagine. Chiar și așa, nu exista nicio afacere care să pomenească numele de Alessandro în vreuna dintre categoriile legate de reclama din *Times*: fotografie, publicitate, vânzări, grafică, design, modă.

Părea ciudat că un fotograf pentru reclame era atât de greu de găsit – cu excepția cazului în care era atât de cunoscut încât oamenii

importanți știau deja cum să-l contacteze, iar faptul că era invizibil publicului larg făcea parte din farmecul său, ca un club de noapte exclusiv, fără firmă.

Gurney se gândi că dacă Ashton achiziționase fotografia lui Jillian direct de la Alessandro, atunci doctorul i-ar fi putut da numărul de telefon al artistului, însă nu era tocmai momentul potrivit să i-l ceară. La fel cum era posibil ca Val Perry să fi știut câte ceva și chiar să știe numele întreg al lui Alessandro. În orice caz, ziua următoare avea să fie un moment mai potrivit să facă cercetări despre asta. Cel mai important era să ia în calcul mai multe posibilități. Faptul că două foste eleve de la Mapleshade, pe care asistenta lui Ashton nu era în stare să le contacteze, pozaseră pentru același fotograf ca și Jillian putea fi o simplă coincidență, chiar dacă ambele puseseră ochii pe Hector Flores. Gurney închise laptopul și-l așeză pe podea, lângă scaun.

Madeleine se întoarse la masă cu farfuriile. Creveții și pastele erau din nou aburinde. Femeia se așeză în fața lui Dave.

Gurney ridică furculița și o puse din nou jos. Întoarse capul și privi prin ușile de sticlă, dar se lăsase înserarea, așa că în loc să vadă grădina și curtea interioară, văzu doar reflexia lor, așezați la masă. Privirea îi fu atrasă de ridurile sobre de pe propriul chip și de linia severă a gurii, care îi aduceau aminte de tatăl lui.

Portretul din geam îi aduse aminte de o serie de momente fără legătură între ele, imagini de altă dată.

Madeleine îl privea.

— La ce te gândești?

— La nimic. Nu știu. Cred că la tata.

— Ce e cu el?

Gurney clipi și se uită la femeie.

— Ți-am zis vreodată povestea cu iepurele?

— Nu cred.

Gurney își drese glasul.

— Când eram mic – pe la vreo cinci, șase, șapte ani – îl rugam mereu pe tata să-mi povestească despre copilăria lui. Știam că crescuse în Irlanda și aveam oarecum idee cum arată țara, dintr-un calendar adus de un vecin care mersese acolo în vacanță – toată verde, stâncoasă și un pic sălbatică. Pentru mine, era un loc ciudat și minunat – cred că mi se părea minunat pentru că nu semăna deloc cu Bronx, unde locuiam.

Dezgustul lui Gurney pentru cartierul în care-și petrecuse copilăria sau poate chiar pentru copilăria lui i se întipări pe față.

— Tata nu vorbea cine știe ce, sau cel puțin nu vorbea cu mine sau cu mama, și era aproape imposibil să-l fac să-mi spună ceva despre locul în care crescuse. Însă, în cele din urmă, într-o zi mi-a spus o

poveste, probabil ca să nu-l mai bat la cap. Mi-a zis că în spatele casei tatălui său era un câmp – așa îi zicea el, casa *tatălui* său, ciudată exprimare ținând cont că și el locuia acolo – un câmp mare, acoperit cu iarbă, care era separat de un zid scund din piatră de râu de un câmp și mai mare, pe unde curgea un izvor, iar în depărtare se vedeau dealurile. Era o casă bej, cu un acoperiș negru, din paie. Împrejur erau rațe albe și margarete. În fiecare noapte, stăteam în pat și-mi imaginam – rațele, margaretele, câmpul, dealul – și-mi doream să fi fost acolo, hotărât că într-o bună zi *voi ajunge* în Irlanda.

Expresia de pe chipul lui Gurney era un amestec de amărăciune și melancolie.

— Care a fost povestea?

— Hmm?

— Ai zis că ți-a spus o poveste.

— Mi-a povestit că el și prietenul lui, Liam, vânau iepuri. Aveau praștii, așa că în zori, când pe iarbă era încă rouă, ieșeau pe câmpul din spatele casei și vânau iepuri. Iepurii își făceau niște poteci înguste prin iarba înaltă, iar el și Liam urmăreau acele poteci. Uneori, se terminau în câte un rug, iar alteori continuau pe sub zidul de piatră. Mi-a descris mărimea vizuinilor pe care le săpau iepurii și cum el și Liam puneau capcana pe potecile lor sau în vizuini, sau în dreptul găurilor săpate pe sub zid.

— Ți-a spus dacă au prins vreodată vreunul?

— Mi-a zis că, dacă prindeau vreun iepure, îi dădeau drumul.

— Și praștiile?

— De cele mai multe ori ratau.

Gurney rămase tăcut.

— Asta-i povestea?

— Da. Chestia e că lucrurile pe care mi le-am imaginat au devenit atât de reale și m-am gândit așa de mult la ele, mi-am petrecut atât de mult timp imaginându-mă pe mine însumi acolo, urmând potecile înguste prin iarbă, încât acele imagini au devenit, într-un mod ciudat, cele mai vii amintiri din copilărie.

Madeleine se încruntă un pic.

— Cu toții facem asta, nu? Eu am amintiri vii despre lucruri pe care nu le-am văzut niciodată – amintiri ale unor scene descrise de altcineva. Îmi amintesc ce mi-am imaginat.

Gurney dădu din cap.

— Dar nu ți-am zis ceva. Ani – zeci de ani – mai târziu, când aveam vreo treizeci de ani și tata avea șaizeci și ceva, s-a întâmplat să-i pomenesc de poveste la telefon. I-am zis: „Mai ții minte povestea pe care mi-ai spus-o despre tine și Liam și despre cum mergeați pe câmp, în zori, cu praștiile?” Tata nu părea să știe despre ce vorbesc. Așa că am adăugat și alte detalii: zidul, rugii, izvorul, coasta dealului,

potecile iepurilor. „Ah, aia”, mi-a zis el. „Ți-am îndrugat verzi și uscate. Nu s-a întâmplat nimic din toate alea”. Și mi-a spus-o pe un ton care sugera că eram un prostănac c-am putut să-l cred.

Vocea lui Gurney tremura, dar abia dacă sesizai. Tuși tare ca și cum ar fi vrut să înlăture cauza acelui tremur.

— A inventat totul?

— Da. Fiecare amănunt. Și cel mai urât e că asta e tot ce mi-a spus vreodată despre copilăria lui.

Capitolul 31

Câinii Scottie

Gurney se sprijini de spătarul scaunului, studiindu-și mâinile. Erau mai ridate și mai bătrâne decât și-ar fi imaginat. Erau mâinile tatălui său.

Madeleine părea îngândurată în timp ce strângea masa. Când vasele și oalele fură toate stivuite în chiuvetă și le acoperi cu apă caldă și cu detergent, femeia opri robinetul și vorbi foarte degajat.

— Deci presupun c-a avut o copilărie destul de nefericită.

Gurney își ridică privirea spre ea.

— Așa cred.

— Îți dai seama că în cei doisprezece ani de căsnicie, cât l-am mai prins în viață, eu nu l-am întâlnit decât de trei ori?

— Așa suntem noi.

— Te referi la tine și la tatăl tău?

Gurney dădu din cap distrat, amintindu-și ceva.

— Apartamentul în care am crescut, în Bronx, avea patru camere – o bucătărie mică, o sufragerie mică și două dormitoare mici. Locuiam acolo patru oameni – mama, tata, bunica și cu mine. Și știi ce? Aproape întotdeauna în fiecare cameră se afla doar o singură persoană, cu excepția momentelor când mama și bunica se uitau împreună la televizor în sufragerie. Chiar și atunci, tata stătea în bucătărie, iar eu în unul dintre dormitoare.

Gurney râse, apoi se opri, simțind un nod în gât la auzul propriului râs batjocoritor care părea un ecou al tatălui său.

— Mai ții minte magneții ăia de jucărie în formă de câini Scottie? Dacă-i aliniai într-o parte, se atrăgeau unul pe altul, dacă îi puneai invers, se respingeau. Așa era familia noastră, patru câini Scottie aliniați astfel încât să fugă unul de altul în cele patru colțuri ale apartamentului. Cât mai departe posibil unul de celălalt.

Madeleine nu spuse nimic, doar dădu iar drumul apei și își văzu de spălatul vaselor, clătindu-le și așezându-le pe scurgătorul de lângă chiuvetă. Când termină, stinse becul ce atârna deasupra chiuvetei și se duse în celălalt colț al camerei lungi. Se așeză într-un fotoliu de lângă șemineu, aprinse lampa de lângă el și-și trase trusa de croșetat – lucra la un fes roșu, din lână – dintr-o geantă de pe podea. Din când în când își arunca privirea spre Gurney, însă rămânea tăcută.

Două ore mai târziu, Madeleine merse la culcare.

Între timp, Gurney adusese dosarul cazului Perry din birou, acolo unde-l lăsase de când îl strânsese de pe masă când soții Meeker veniseră la cină. Citise rezumatele interogatoriilor de pe teren, ca și transcrierile celor ținute și înregistrate la sediul BIC. I se părea că avea în față o mulțime de materiale care nu ofereau deloc o imagine coerentă.

Unele informații nu aveau absolut niciun sens, cum ar incidentul „Dezbrăcat în Pavilion", povestit de cinci dintre locuitorii din Tambury. Spuneau că Flores fusese zărit cu o lună înainte de crimă stând într-un picior, cu ochii închiși, cu palmele unite ca pentru rugăciune într-un fel de poziție yoga, gol-pușcă, în mijlocul pavilionului de pe peluza lui Ashton. În fiecare rezumat, polițistul care pusese întrebările notase că individul care descria incidentul nu fusese martor la întâmplare, ci o prezenta ca pe „un lucru bine știut". Fiecare dintre ei raportase că auzise de incident de la o altă persoană. Unii își aminteau cine le pomenise incidentul, alții nu. Dar nimeni nu-și mai aducea aminte când anume auzise despre asta. Un alt incident raportat în majoritatea interogatoriilor era legat de un conflict dintre Ashton și Flores, petrecut într-o după-amiază de vară, pe strada principală a satului, dar și în acel caz, niciunul dintre cei interogați, inclusiv cele două persoane care descriseseră scena în detaliu, nu fusese de față.

Anecdote erau din plin, însă martorii lipseau cu desăvârșire.

Aproape toți cei care fuseseră interogați priveau crima din perspectiva câtorva paradigme: Monstrul Frankenstein, Răzbunarea unui Amant Părăsit, Soiul Rău Mexican, Instabilitatea Homosexuală, Otrăvirea Americii prin Violența Promovată de Media.

Nimeni nu sugerase vreo legătură cu clienții-agresori de la Mapleshade sau posibilitatea unei răzbunări legate de trecutul lui Jillian – adică piste pe care Gurney credea că va descoperi în cele din urmă cheia misterului.

Mapleshade și trecutul lui Jillian: direcții principale care-i aduseseră mai multe întrebări decât fapte concrete. Poate că terapeutul pensionat pe care-l menționase Savannah avea să-l ajute cu ambele dileme. Simon Kale era un nume ușor de reținut. Simon Legree[{3}]. Simon spune[{4}]. *Simon Kale din Orașul cu Butoaie s-a-mbătat și poartă un halat de baie*. Iisuse! Surescitarea lui Gurney era din cauza extenuării.

Merse la chiuvetă și-și stropi fața cu apă rece. Cafeaua i se păru o idee bună, apoi i se păru o idee proastă. Se întoarse la masă, deschise din nou laptopul și găsi numărul de telefon și adresa lui Kale în mai puțin de un minut de căutare pe internet. Problema era că Dave fusese absorbit de rapoartele interogatoriilor mai mult decât crezuse, iar ceasul trecuse cu două minute de unsprezece noaptea. Să sune, să nu sune? Acum sau mâine dimineață? Murea de nerăbdare să discute cu bărbatul, să urmeze o pistă reală, un drum care avea să-l ducă la o părticică din adevăr. Dacă Kale era deja în pat, atunci apelul ar fi trecut drept un eveniment nedorit. Pe de altă parte, ora târzie și disconfortul creat puteau sublinia urgența problemei. Decise să-i telefoneze.

După trei-patru țârâituri, o voce androgină răspunse:

— Da?

— Cu Simon Kale, vă rog.

— Cine e la telefon?

Vocea, chiar dacă nu indica neapărat un gen, părea, totuși, masculină și suna agitată și iritată.

— David Gurney.

— Aveți să-i transmiteți vreun mesaj doctorului Kale?

— Cu cine vorbesc?

— Cu persoana care a răspuns la telefon. E destul de târziu. Îmi puteți spune, vă rog, de ce…

Pe fundal se auzi o altă voce, apoi urmă o pauză și sunetul receptorului care era trecut altcuiva.

Un glas pedant și autoritar anunță:

— Sunt doctorul Kale. Cu cine vorbesc?

— Sunt David Gurney, domnule Kale. Îmi pare rău că vă deranjez atât de târziu, dar este o problemă urgentă. Lucrez în calitate de consultant la cazul uciderii lui Jillian Perry și încerc să-mi formez o părere despre Mapleshade. Mi s-a spus că sunteți o persoană care mi-ar putea fi de ajutor.

Nu primi niciun răspuns.

— Domnule Kale?

— *Consultant*? Ce înseamnă asta?

— Am fost angajat de familia Perry ca să ofer o variantă alternativă investigației.

— Chiar așa?

— Speram să-mi puteți lămuri câteva lucruri despre clientela de la Mapleshade și despre filosofia generală a locului.

— Aș fi zis că Scott Ashton reprezintă sursa perfectă pentru astfel de informații.

Comentariul bărbatului fusese acid, dar apoi își îmblânzi tonul, adăugând pe o voce ceva mai degajată:

— Eu nu mai fac parte din personalul de la Mapleshade.

Gurney încercă să profite de ceea ce părea a fi un conflict între cei doi bărbați.

— Mă gândeam că poziția dumneavoastră ar putea conferi ceva mai multă obiectivitate decât declarația cuiva încă implicat în activitatea școlii.

— Nu e un subiect pe care să-l discut la telefon.

— Pot înțelege asta. Problema e că locuiesc în Walnut Crossing, dar aș fi bucuros să vin în Cooperstown dacă mi-ați putea acorda o jumătate de oră din timpul dumneavoastră.

— Înțeleg. Din păcate, poimâine plec pentru o lună în vacanță.

După cum vorbise, scuza părea mai degrabă o piedică reală decât o metodă de a-l trimite la plimbare. Gurney avea sentimentul că doctorul nu era doar intrigat, ci chiar avea ceva interesant de spus.

— Mi-ar fi de mare ajutor dacă ne-am putea vedea înainte. Se întâmplă să am o întâlnire cu procurorul districtual mâine după-amiază. Dacă mi-ați acorda puțin timp, poate aș reuși să fac un ocol în drumul meu.

— Vă întâlniți cu Sheridan Kline?

— Da, și ar fi foarte util să cunosc părerea dumneavoastră înainte de asta.

— Păi… presupun… Și totuși, ar trebui să aflu mai multe despre dumneavoastră înainte să putem discuta. Aș vrea să știu ce anume vă recomandă.

Gurney menționă pentru început câteva dintre punctele forte ale CV-ului său și numele unui comisar-adjunct cu care Kale putea lua legătura la NYPD. Pe jumătate stânjenit, îi spuse și de existența numărului vechi de cinci ani a revistei *New York* în care îi erau glorificate contribuțiile la prinderea a doi criminali în serie. Articolul îl făcuse pe Gurney să treacă drept un soi de combinație între Sherlock Holmes și Dirty Harry, chestie pe care o considera jenantă. Însă, ce-i drept, articolul îi era și de folos.

Kale fu de acord să-l întâlnească pe Gurney la ora unu fără un sfert, vineri, a doua zi.

•

Când Gurney încercă să-și pună ordine în gânduri cu privire la întâlnire, să facă o listă mentală a subiectelor pe care voia să le atingă, descoperi pentru a suta oară că surescitarea și oboseala reprezentau o bază instabilă pentru orice fel de organizare. Decise că cel mai eficient mod de a-și petrece timpul era să doarmă. Dar nici nu apucă să se dezbrace și să se bage în pat, lângă Madeleine, că mobilul sună pe bufetul din bucătărie, acolo unde-l lăsase din greșeală.

Vocea de la celălalt capăt era a unui bărbat născut și crescut într-un club exclusivist din Connecticut.

— Sunt doctorul Withrow Perry. M-ați căutat. Vă pot acorda exact trei minute.

Lui Gurney îi trebui un moment ca să se concentreze.

— Vă mulțumesc că m-ați sunat înapoi. Investighez crima…

Perry îl întrerupse brusc.

— Știu ce faceți și cine sunteți. Ce vreți?

— Am câteva întrebări care m-ar putea ajuta să…

— Dați-i drumul, întrebați-mă.

Gurney se stăpâni să nu comenteze atitudinea bărbatului.

— Aveți vreo idee de ce Hector Flores v-a ucis fiica?

— Nu, nu am. Și ca să știți, Jillian a fost fata nevestei mele, nu a mea.

— Știți dacă cineva, în afară de Flores, i-ar fi vrut răul sau ar fi avut vreun motiv s-o ucidă?

— Nu.

— Nimeni?

— Nu, nimeni și toată lumea, cred.

— Adică?

Perry râse – un râs aspru, neplăcut.

— Jillian era o târfuliță mincinoasă și manipulatoare. Mă îndoiesc că sunt primul care vă spune asta.

— Care e cel mai rău lucru pe care vi l-a făcut dumneavoastră?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce credeți că a vrut doctorul Ashton să o ia de soție?

— Întrebați-l pe el.

— Vă întreb pe dumneavoastră.

— Următoarea întrebare.

— A vorbit vreodată despre Flores?

— Nu cu mine, în orice caz. Noi nu aveam niciun fel de relație. Trebuie să clarific ceva, domnule detectiv. Vorbesc cu dumneavoastră doar pentru că soția mea a decis să urmeze investigația asta neoficială și mi-a cerut să vă sun. N-am cu ce să contribui și, ca să fiu sincer, eu cred că tot acest demers e o pierdere de timp și de bani.

— Ce credeți despre doctorul Ashton?

— Să cred? Cum adică?

— Vă place? Îl admirați? Vă este milă de el? Îl urâți?

— Niciuna dintre variante.

— Atunci?

Urmă o pauză și un oftat.

— Nu mă interesează deloc persoana lui. Felul în care-și trăiește viața nu e treaba mea.

— Dar are ceva… ce?

— E o întrebare evidentă, pe care deja ați formulat-o cumva.

— Care?

— De ce ar vrea un om de carieră ca el să se căsătorească cu o depravată ca Jillian?

— O urați așa de mult?

— Domnule Gurney, n-am urât-o mai mult decât aș urî o cobră.

— Ați ucide o cobră?

— E o întrebare copilărească.

— Faceți-mi pe plac.

— Aș omorî o cobră care mi-ar amenința viața, așa cum ați face și dumneavoastră.

— Ați vrut vreodată s-o ucideți pe Jillian?

Bărbatul râse nervos.

— Ăsta-i vreun fel de joc pentru copii?

— E doar o întrebare.

— Îmi irosiți timpul.

— Mai aveți o pușcă Weatherby de 6,35 mm?

— Ce mama dracului legătură au toate astea cu pușca?

— Știați că cineva a tras asupra lui Scott Ashton cu o armă identică, la o săptămână după uciderea lui Jillian?

— Cu o pușcă Weatherby de 6,35 mm? Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu sugerați… doar nu îndrăzniți să insinuați că eu… cumva… Ce dracu' *insinuați*?

— Nu fac decât să pun o întrebare.

— O întrebare cu implicații jignitoare.

— Să presupun că arma se află în posesia dumneavoastră?

— Presupuneți ce doriți. Următoarea întrebare.

— Puteți spune exact unde se afla arma în data de șaptesprezece mai?

— Următoarea întrebare.

— Jillian a adus vreodată prieteni acasă?

— Nu – mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile favoruri. Mă tem că v-a expirat timpul, domnule Gurney.

— O ultimă chestiune. Se întâmplă să știți numele sau adresa tatălui biologic al lui Jillian?

Pentru prima oară, Perry păru să ezite.

— Are un nume cu o sonoritate spaniolă.

În glasul lui se simți o undă de repulsie.

— Soția mea l-a menționat la un moment dat. I-am spus că nu vreau să-l mai aud niciodată. Poate Cruz? Angel Cruz? Nu-i cunosc adresa. Poate că nici n-are una. Și având în vederea speranța de viață a dependentului tipic de metamfetamină aș zice că probabil e mort de câțiva ani.

Perry închise fără a mai adăuga niciun cuvânt.

•

Adormi foarte greu. Dacă Gurney ajungea să se gândească la ceva

după miezul nopții, nu-i era ușor să se oprească. Puteau trece ore întregi înainte să se desprindă de problemele de peste zi.

Stătea în pat de cel puțin patruzeci și cinci de minute, fără ca tot acel caleidoscop de imagini și întrebări legate de cazul Perry să-i dea pace, când observă că ritmul respirației lui Madeleine se schimbase. Era convins că femeia dormea când venise el în pat, dar acum avea senzația că se trezise.

Dave voia să-i vorbească. De fapt, nu era atât de sigur. Și nu era sigur nici despre ce i-ar fi putut vorbi. Apoi își dădu seama că voia sfatul lui Madeleine, își dorea ca ea să-i arate drumul cel bun prin mlaștina în care se afundase – o mlaștină cu prea multe povești îndoielnice. Voia sfatul ei, dar nu știa cum să i-l ceară.

Madeleine își drese glasul încetișor.

— Și ce-o să faci cu toți banii ăia ai tăi? întrebă ea din senin, de parcă vorbiseră despre asta în timpul ultimei ore.

Nu era ceva neobișnuit ca Madeleine să abordeze un subiect în felul ăsta.

— Te referi la cei o sută de mii de dolari?

Nu-i răspunse, ceea ce însemna că pentru ea întrebarea era inutilă.

— Nu sunt banii *mei*, zise el. Sunt banii *noștri*. Chiar dacă nu există decât în teorie.

— Nu, sunt cu siguranță banii *tăi*.

Își întoarse capul pe pernă spre ea, dar era o noapte fără lună și în cameră era prea întuneric ca să distingă expresia de pe fața ei.

— De ce spui asta?

— Pentru că e adevărat. E pasiunea ta, care acum se dovedește a fi foarte bănoasă. E legătura ta cu galeria, reprezentantul tău, agentul tău sau ce-o fi ea. Și acum îți vei întâlni noul tău fan sau colecționar de artă, sau cum vrei să-i zici. Așa că sunt banii tăi.

— Nu pricep de ce tot spui asta.

— Spun asta pentru că e adevărat.

— Nu, nu e. Ce e al *meu* e și al *nostru*.

Madeleine râse trist.

— Nu înțelegi, nu?

— Ce să înțeleg?

Madeleine căscă, părând deodată foarte obosită.

— Proiectul ăsta artistic e al tău. Eu n-am făcut decât să mă plâng că-i dedici prea mult timp, că ai irosit atât de multe zile frumoase închis în birou, holbându-te la ecran și la fețele unor criminali în serie.

— Asta n-are nimic de-a face cu felul în care privesc eu problema banilor.

— Ba are. Tu i-ai câștigat. Sunt ai tăi.

Femeia căscă iar.

— Mă bag din nou la somn.

Capitolul 32

Nebunie incurabilă

Gurney plecă la unsprezece și jumătate a doua zi dimineață spre locul de întâlnire cu Simon Kale, acordându-și un răgaz de o oră și un pic pentru drumul spre Cooperstown. Pe drum, bău o cafea de jumătate de litru de la Abelard, rețeta casei, și până să zărească lacul Otsego, se simțea deja suficient de treaz încât să observe vremea obișnuită a lunii septembrie, cerul albastru și vântul care adia.

GPS-ul îl ghidă de-a lungul malului de vest al lacului, umbrit de copaci tsuga, spre o casă mică, albă, în stil colonial, construită pe o peninsulă privată de aproximativ două mii de metri pătrați. Ușile deschise ale garajului lăsau la vedere o mașină sport, Miata, verde și lucioasă, și un Volvo negru. Parcat la marginea aleii, departe de garaj, se afla un Volkswagen Beetle roșu. Gurney opri în spatele Volkswagen-ului și tocmai cobora din mașină, când un bărbat elegant, cu părul grizonant ieși din garaj, cu două plase mari din pânză.

— Presupun că sunteți detectivul Gurney.

— Domnule Kale?

— Exact.

Bărbatul schiță un zâmbet și-l conduse pe Gurney de-a lungul unei alei pietruite ce ducea de la garaj spre ușa laterală a casei. Ușa era deschisă. Înăuntru, locul părea foarte vechi, însă bine îngrijit. Tavanele joase, care păstrau căldura, și grinzile sculptate de mână erau tipice secolului al XVIII-lea. Cei doi bărbați stăteau în centrul unei bucătării în care erau atât o vatră deschisă, cât și o plită de gaz, din crom și email din anii ’30. Dintr-o altă cameră se auzeau notele imposibil de nerecunoscut ale piesei „Amazing Grace”, cântate la flaut.

Kale lăsă plasele pe masă. Aveau logoul orchestrei Adirondack Symphony. Într-una se vedeau legume cu frunze și baghete franțuzești, în cealaltă sticle de vin.

— Astea vor fi cina. Am fost trimis la vânătoare, zise el cu viclenie. Eu nu gătesc. Partenerul meu, Adrian, e și bucătar, și flautist.

— El e cel care…? începu Gurney, înclinându-și capul în direcția din care se auzea, slab, melodia.

— Nu, nu. Adrian e mult mai bun decât *atât*. Este elevul lui de la ora douăsprezece, tipul cu Beetle.

— Tipul cu…?

— Mă refer la mașina de afară, cea din fața mașinii dumitale, drăgălășenia aia roșie.

— Ah, făcu Gurney. Bineînțeles. Ceea ce înseamnă că Volvo-ul e al dumneavoastră, iar Miata a partenerului?

— Sunteți sigur că nu e invers?

— N-aș zice.

— Interesant. Ce anume mă dă de gol?

— Ați ieșit din garaj pe partea cu Volvo-ul.

Kale chicoti strident.

— Atunci nu sunteți clarvăzător?

— Mă îndoiesc.

— Ați dori o ceașcă de ceai? Nu? Atunci, veniți după mine în salon.

Salonul se dovedi a fi o încăpere mică, lângă bucătărie. Două fotolii cu imprimeu floral, două perne împodobite tot cu modele florale elaborate, o măsuță de ceai, o bibliotecă și o sobă pe lemne, din email roșu, decorau spațiul. Kale făcu semn spre unul dintre fotolii, în timp ce el se așeză în celălalt.

— Acum, detective, care e scopul vizitei dumneavoastră?

Gurney observă acum, pentru prima dată, că în contrast cu purtarea jovială, ochii doctorului erau gravi și scrutători. Bărbatul ăsta nu era ușor de păcălit sau de flatat – deși antipatia lui față de Ashton, așa cum se dovedise la telefon, putea să fie de ajutor, dacă se profita de ea cum se cuvenea.

— Nu sunt sută la sută sigur care e scopul, zise Gurney ridicând din umeri. Poate c-am venit doar la pescuit.

Kale îi studie chipul.

— Nu exagerați cu modestia.

Gurney fu surprins de remarca acidă, dar răspunse calm.

— Sincer, e mai mult ignoranță decât modestie. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le cunosc despre acest caz – pe care nimeni nu le cunoaște.

— Mai puțin tipul cel rău?

Kale se uită la ceas.

— Aveți întrebări pentru mine?

— Aș vrea să știu dacă ați fi dispus să-mi vorbiți despre Mapleshade – cine merge acolo, cine lucrează acolo, despre ce e vorba, ce ați făcut acolo, de ce ați plecat.

— Mapleshade cel de dinainte sau de după sosirea lui Scott Ashton?

— Ambele, dar în mare parte despre perioada în care Jillian Perry a studiat acolo.

Kale își linse buzele meditativ și păru să savureze întrebarea.

— Aș rezuma în felul următor: optsprezece din cei douăzeci de ani în care am predat la Mapleshade, locul ăla a reprezentat un mediu terapeutic eficient în vederea ameliorării unui spectru larg de probleme comportamentale și emoționale nu foarte grave până la moderate. Scott Ashton a apărut în peisaj în urmă cu cinci ani, cu

surle și trâmbițe – psihiatru-vedetă, teoretician avangardist – numai bun să propulseze școala pe primul loc în domeniu. Însă de îndată ce s-a făcut comod, Scott a început să orienteze activitatea școlii pe adolescenți din ce în ce mai problematici – bolnavi sexuali violenți, agresori manipulatori ai altor copii, tinere cu o sexualitate hiperactivă și povești complicate ce implicau incestul, atât ca victime, cât și ca agresori. Scott Ashton ne-a transformat școala, cu tot cu îndelungata ei istorie de succese privind copiii cu probleme, într-un muzeu dezolant al dependenților de sex și al sociopaților.

Gurney se gândi că vorbele lui Kale sunau ca un discurs construit cu grijă, cizelat prin repetare, și totuși emoția părea suficient de reală. Tonul jucăuș și afectarea doctorului fuseseră înlocuite, cel puțin temporar, de o furie implacabilă și justificată.

Apoi, în tăcerea care urmă diatribei, din camera alăturată se auzi melodia tulburătoare a piesei „Danny Boy" cântată la flaut.

Îl învălui pe Gurney încet, paralizant, ca deschiderea unui mormânt. Se gândi că va fi nevoit să se scuze, să găsească un pretext ca să abandoneze interogatoriul, să plece. Trecuseră cincisprezece ani și încă nu putea suporta cântecul. Dar flautul se opri. Gurney rămase așezat, respirând cu greu, ca un soldat în stare de șoc, așteptând reînceperea artileriei din depărtare.

— E ceva în neregulă?

Kale îl privea curios.

Primul impuls al lui Gurney fu să mintă, să-și ascundă rana. Apoi se întrebă de ce ar face asta. Adevărul era adevăr. Asta era situația.

— Am avut un fiu cu acest nume.

Kale părea nedumerit.

— Ce nume?

— Danny.

— Nu înțeleg.

— Flautul… nu… nu contează. E o amintire veche. Îmi pare rău pentru întrerupere. Descriați tranziția clientelei.

Kale se încruntă.

— *Tranziția* – un termen atât de blând pentru o schimbare atât de mare.

— Dar școala continuă să aibă succes?

Zâmbetul lui Kale luci ca strălucirea orbitoare a gheții.

— Se scot bani din găzduirea progeniturilor demente ale părinților vinovați. Cu cât sunt mai terifianți, cu atât părinții plătesc mai mult ca să scape de ei.

— Indiferent dacă se fac bine sau nu?

Râsul lui Kale era la fel de rece ca și zâmbetul.

— Permiteți-mi să mă fac bine înțeles, detective, astfel încât să nu las nicio urmă de îndoială cu privire la ce discutăm. Dacă ați descoperi

că fiul dumneavoastră de doisprezece ani violează copii de cinci ani, ați fi dispus să plătiți oricât ca să dispară nebunul pentru câțiva ani.

— Ăștia sunt cei trimiși la Mapleshade?

— Exact.

— Precum Jillian Perry?

Pe chipul lui Kale trecu o serie de ticuri și încruntături.

— Ajungem pe marginea unei prăpăstii juridice, dacă menționăm numele unor anumiți elevi într-un asemenea context. Nu cred că vă pot da un răspuns concret.

— Am deja descrieri de încredere ale comportamentului lui Jillian. O pomenesc doar pentru că sincronizarea ridică un semn de întrebare. N-a fost trimisă la Mapleshade înainte ca doctorul Ashton să schimbe clientela școlii?

— E adevărat. Cu toate astea, fără a vă da niciun detaliu exact privind-o pe tânăra Perry, vă pot spune că Mapleshade obișnuia să accepte eleve cu o multitudine de probleme și întotdeauna au fost câteva mai bolnave decât celelalte. Ceea ce a făcut Ashton a fost să orienteze politica de înscriere la Mapleshade doar asupra celor mai afectați. E suficient să-i dai uneia un gram de cocaină și ar seduce un cal. Asta vă răspunde la întrebare?

Privirea lui Gurney rămase meditativă asupra sobei mici, roșii.

— Vă înțeleg reticența în legătură cu violarea obligațiilor de confidențialitate. Totuși, lui Jillian Perry nu i se mai poate face niciun rău, și găsirea criminalului s-ar putea să depindă de informațiile despre legăturile ei din trecut. Dacă Jillian v-a mărturisit vreodată ceva legat de…

— Până-aici. Orice mi-ar fi fost mărturisit rămâne confidențial.

— Miza este mare, doctore.

— Da, este. Integritatea este în joc. Nu voi dezvălui nimic din ce mi-a fost încredințat cu promisiunea de a nu spune nimănui. E clar?

— Clar, din păcate, e.

— Dacă doriți să știți mai multe despre Mapleshade și despre transformarea ei dintr-o școală într-o grădină zoologică, putem vorbi în termeni generali. Dar detaliile privind viețile personale ale celor de acolo nu vor fi discutate. Trăim într-o lume instabilă, detective, în caz că n-ați observat. În afară de principii, nu există nimic care să ne ghideze.

— Ce principiu v-a dictat plecarea de la Mapleshade?

— Mapleshade a devenit un cămin pentru tinerele psihopate din punct de vedere sexual. Majoritatea dintre ele n-au nevoie de terapiști, ci de exorciști.

— Când ați plecat, doctorul Ashton a angajat pe cineva care să vă înlocuiască?

— A angajat pe cineva în același post.

Reformularea lui Kale fusese acidă și în privirea lui era ceva asemănător urii.

— Ce fel de persoană este?

— Numele lui e Lazarus. Asta spune tot.

— Cum așa?

— Doctorul Lazarus e la fel de cald și însuflețit ca un cadavru.

În vocea lui Kale se simțea ceva ca o finalitate amară, ceea ce îi dădu de înțeles lui Gurney că interogatoriul luase sfârșit.

Ca la un semn, flautul se auzi din nou, iar notele tânguitoare ale lui „Danny Boy" îl făcură să iasă cât mai repede din casă.

Capitolul 33

O simplă inversare

Legenda vie, visul fundamental, viziunea care schimbase totul era la fel de intensă acum pe cât fusese prima dată.

Era ca și cum privea un film și juca în film în același timp, apoi uita că e un film și-l trăia, îl simțea – o experiență mai concretă decât fusese vreodată așa-zisa viață reală.

Era mereu la fel.

Ioan Botezătorul era desculț și dezbrăcat cu excepția unei pânze maro țesute înfășurate în jurul șoldurilor, ce abia îi acoperea rușinea. Pânza era legată de o curea din piele tare, de care atârna un cuțit primitiv de vânătoare. Stătea lângă un pat nefăcut, într-un loc ce părea atât un dormitor, cât și celula unei temnițe. Nu părea să fie ținut în lanțuri, însă nu-și putea mișca nici mâinile, nici picioarele. Sentimentul era apăsător și se temea că dacă-și va pierde echilibrul și va cădea pe pat, se va sufoca.

Salomea apăru coborând treptele întunecate, din piatră, ale temniței. Înaintă spre el, învăluită în parfum și mătase aproape transparentă, rămase în fața lui, unduindu-se, dansând. Mișcându-se mai mult ca un șarpe decât ca o ființă omenească. Mătasea alunecă, dispăru, dezvăluind pielea catifelată, sânii surprinzător de plini pentru un trup așa de mlădios, fesele rotunde și împlinite, uluitor de perfecte, uluitor de mortale. Trupul se zvârcolea, așteptând plăcerea.

Arhetipul degradării.

Eva, sucubul.

Șarpe cu chip omenesc.

Esența răului.

Încarnarea desfrâului.

Zvârcolindu-se, dansând, ca un șarpe.

Dansă în jurul lui, frecându-se de el. Mâzgă de sudoare se forma pe sânii legănători, broboane de sudoare în jurul gurii. Când picioarele Salomeei se atingeau de ale lui, printre ei trecea un șoc electric, iar picioarele ei se depărtau, lăsându-și părul pubian să-i atingă coapsa. În pieptul lui creștea un țipăt de groază, teroarea îi alerga prin vine. Strigătul din inima lui se lupta să iasă.

La început, printre dinții lui încleștați se auzi un vaiet slab și căznit. Ochii ei ardeau, pântecele ei lipit de al lui, arzând. Țipătul lui crescu, izbucni, ca un urlet, ca un torent asurzitor, ca vaierul unui ciclon ce mătura lumea, eliberându-i brațele și picioarele din paralizie. Cuțitul lui de vânătoare se transformase în sabie, în iatagan binecuvântat. Cu toată puterea raiului și a pământului, balansează marele iatagan – îl balansează într-un arc perfect și frumos – și abia dacă simte cum lama trece prin gâtul ei plin de sudoare. Capul cade, cade liber. Căzând, dispare prin podeaua de piatră și trupul umed se usucă în praf cenușiu și dispare, suflat de un vânt care lui îi încălzește sufletul, îl umple de lumină și de pace, îl umple de cunoașterea adevăratei lui identități; își știe acum Misiunea și Metoda.

Se zice că Dumnezeu se descoperă unora puțin câte puțin, iar altora ca o străfulgerare ce luminează totul. Așa a fost și cu el.

Puterea și limpezimea străfulgerătoarei descoperiri îl paralizaseră prima dată, ca și de fiecare dată când își amintea, de fiecare dată când experimenta Marele Adevăr ce i se revelase în „vis".

Ca toate marile idei, era amețitor de simplă: Salomea nu poate primi de la Irod capul lui Ioan Botezătorul, dacă Ioan lovește primul. Ioan Botezătorul – viu înăuntrul său. Ioan Botezătorul – ucigașul diabolicei Eva. Ioan Botezătorul – pocalul botezului sângelui. Ioan Botezătorul – năpasta șerpilor scârnavi ai lumii. Tăietorul capului Salomeei, vipera.

Era o revelație minunată. Care-i dădea un scop, pace și alinare. Se simțea binecuvântat într-un fel unic. Atât de mulți oameni ai lumii moderne habar n-aveau cine erau cu adevărat.

El știa cine era. Știa și ce avea de făcut.

Capitolul 34

Ashton la ananghie

Telefonul lui Gurney sună în timp ce oprea în parcarea clădirii unde era biroul procurorului districtual. Fu surprins să audă vocea lui Scott Ashton și încă mai surprins de tonul schimbat, nesigur și informal.

— David, după telefonul tău de aseară… comentariile tale legate de persoanele ce nu pot fi găsite… știu ce am spus în legătură cu politica

de confidențialitate, dar… m-am gândit că poate aș putea să dau chiar eu niște telefoane discrete. Astfel nu s-ar mai pune problema că am dezvăluit nume sau numere de telefon unei persoane străine.

— Așa…?

— Păi, am dat niște telefoane și… adevărul e că… nu vreau să trag concluzii pripite, dar… e posibil ca la mijloc să fie ceva foarte ciudat.

Gurney parcă pe primul loc liber pe care-l găsi.

— Cum adică ciudat?

— În total am dat paisprezece telefoane. În patru dintre cazuri am avut numărul de telefon personal al elevei, în celelalte zece, am contactat unul dintre părinți sau un tutore. Am reușit să vorbesc cu o elevă. Am lăsat un mesaj vocal alteia. Pentru celelalte două, serviciul telefonic n-a fost disponibil. Dintre cele zece telefoane date familiilor, la două mi s-a răspuns și am lăsat mesaje pentru celelalte opt, din care două m-au sunat înapoi. Așa că, în final, am vorbit cu patru membri din familiile elevelor.

Gurney se întreba care era scopul numărătorii.

— În unul dintre cazuri n-a fost nicio problemă, în celelalte trei însă…

— Îmi pare rău să vă întrerup, dar ce vreți să spuneți cu „nicio problemă”?

— Adică știau unde se află fata lor, ziceau că este la facultate și că vorbiseră cu ea chiar în acea zi. Problema apare în cazul celorlalte trei fete. Părinții habar n-au unde sunt – ceea ce, în sine, nu este foarte important. De fapt, chiar le sugerez unora dintre absolventele noastre să rupă relațiile cu familiile atunci când relațiile lor sunt toxice. Uneori, reintegrarea în familie nu e un pas benefic. Sunt sigur că poți înțelege de ce.

Gurney era cât pe ce să-i spună că așa îi zisese și Savannah, dar se opri la timp. Ashton continuă.

— Ciudat e ce mi-au spus părinții că s-a-ntâmplat și felul cum au plecat fetele de acasă.

— Cum?

— Primul părinte cu care am stat de vorbă a zis că fata a fost neobișnuit de liniștită și că s-a purtat bine pentru vreo patru săptămâni după ce a sosit de la Mapleshade. Apoi, într-o seară, la cină, a cerut bani ca să cumpere o mașină nouă, mai exact o Miata decapotabilă, de douăzeci și șapte de mii de dolari. Părinții au refuzat, bineînțeles. Apoi fata i-a acuzat că nu le-ar păsa de ea, reamintindu-le agresiv de toate traumele copilăriei și le-a dat un ultimatum absurd – ori banii, ori nu mai vorbea cu ei niciodată. Când au refuzat-o, fata și-a făcut imediat bagajele, a chemat un taxi și a plecat. După aceea, a mai sunat o singură dată să le spună că stă într-un apartament cu o prietenă, că avea nevoie de timp ca să-și rezolve „problemele” și că

orice încercare pe care ar fi făcut-o s-o găsească sau să comunice cu ea ar fi reprezentat o încălcare intolerabilă a intimității ei. Și asta e ultima dată când au mai vorbit cu ea.

— E clar că știți mai multe despre fostele dumneavoastră eleve decât știu eu, dar la prima vedere, povestea nu mi se pare deloc incredibilă. Mi se pare exact stilul unui țânc răsfățat, instabil emoțional.

Când Gurney termină de vorbit se întrebă dacă nu cumva Ashton avea să obiecteze față de caracterizarea făcută elevelor de la Mapleshade.

— Exact așa pare, replică de fapt doctorul. Un „țânc răsfățat" ce bate din picior, trântește ușa și-și pedepsește părinții, respingându-i. Nu neapărat șocant, nici măcar neobișnuit.

— Atunci nu înțeleg care e ideea. De ce sunteți așa neliniștit?

— Pentru că toate cele trei familii mi-au spus aceeași poveste.

— Aceeași?

— Aceeași, cu excepția mărcii și a prețului mașinii, în loc de o Miata de douăzeci și șapte de mii de dolari, a doua fată a cerut un BMW de treizeci și nouă de mii, iar a treia un Corvette de șaptezeci de mii de dolari.

— Iisuse!

— Înțelegi acum de ce sunt îngrijorat?

— Înțeleg că există un mister în ceea ce privește natura legăturii dintre cele trei povești. Ați reușit să ajungeți la vreo concluzie în urma discuțiilor cu părinții?

— Păi, nu poate fi vorba de o coincidență. Întâmplarea pare mai degrabă un soi de conspirație.

Gurney identifică două mari posibilități.

— Ori fetele au plănuit asta împreună, pentru a fugi de acasă – deși mi-e neclar de ce trebuiau să acționeze astfel –, ori fiecare a urmat instrucțiunile unei alte persoane fără să-și dea neapărat seama că celelalte colege urmau aceleași instrucțiuni. Dar, din nou, *de ce*? este adevărata întrebare.

— Nu crezi că a fost doar un șiretlic nebunesc, ca să-i facă pe părinți să le cumpere mașinile visurilor lor?

— Mă îndoiesc.

— Dacă a fost o poveste plănuită de ele sau au acționat sub influența unei persoane misterioase – din motive încă necunoscute – atunci de ce fiecare fată a cerut o altă marcă de mașină?

Gurney găsi un posibil răspuns, dar avea nevoie de mai mult timp să se gândească.

— Cum ați ales numele fetelor pe care ați încercat să le contactați?

— Nu a fost nimic sistematic. Au fost în aceeași clasă cu Jillian.

— Deci au aproximativ aceeași vârstă? În jur de nouăsprezece sau

douăzeci de ani?

— Așa cred.

— Vă dați seama că acum va trebui să predați poliției dosarele de înscriere la Mapleshade?

— Mi-e teamă că nu văd situația în felul ăsta – cel puțin, nu momentan. Tot ce știu acum e că trei fete, majore, au plecat de acasă în urma unor conflicte asemănătoare cu părinții. Îți dau dreptate că e ceva dubios la mijloc – de-aia ți-am povestit toate astea –, dar până acum nu avem nicio dovadă a vreunei criminalități sau fapte rele.

— Sunt mai mult de trei.

— De unde știi?

— Cum am explicat și mai înainte, mi s-a spus…

Ashton interveni.

— Da, da, știu, o persoană anonimă ți-a spus că n-a putut da de urma câtorva foste eleve, și ele anonime. Dar asta nu înseamnă absolut nimic. Hai să nu încurcăm borcanele, să tragem niște concluzii îngrozitoare și să le folosim ca pretext pentru a distruge garanția de confidențialitate a școlii.

— Doctore, tocmai ce m-ați sunat. Păreați îngrijorat. Acum îmi spuneți că nu există niciun motiv de îngrijorare. N-are prea mult sens.

Gurney îl putea auzi pe Ashton respirând un pic agitat. După cinci secunde lungi, bărbatul vorbi pe un ton ceva mai domol.

— Nu vreau să scap de sub control întreaga organizare a școlii. Uite ce propun eu: o să dau în continuare telefoane. O să încerc să sun la fiecare număr disponibil al celor care au absolvit de curând. În felul ăsta vom afla dacă e o situație care se repetă, înainte să provocăm daune ireparabile școlii. Crede-mă, nu încerc în mod expres să pun bețe în roate. Dacă vom găsi alte cazuri…

— Bine, doctore, sunați. Dar să știți că am de gând să transmit mai departe la BIC ceea ce știu până acum.

— Fă ce ai de făcut. Dar fii conștient de cât de puțin *știi* de fapt. Nu distruge o încredere câștigată în timp din cauza unei bănuieli.

— Vă înțeleg punctul de vedere. V-ați exprimat foarte elocvent.

Elocvența atât de facilă a lui Ashton începea, de fapt, să-l calce pe Gurney pe nervi.

— Că tot vorbeam de încrederea în instituție, de misiunea, de reputația ei – sau oricum ați vrea s-o numiți – înțeleg că ați făcut chiar dumneavoastră niște schimbări majore în sensul ăsta, în urmă cu câțiva ani – unii ar putea spune chiar riscante.

Ashton răspunse simplu:

— Într-adevăr. Spune-mi cum au fost descrise schimbările și-ți voi spune motivul lor.

— Voi parafraza: „Scott Ashton a întors cu susul în jos misiunea instituției, a transformat-o dintr-un loc în care se tratau cei care

puteau fi tratați într-un lăcaș pentru monștri incurabili”. Cred că asta surprinde esențialul.

Ashton oftă ușor.

— Mi se pare că asta cred *anumite* persoane, mai ales în cazul în care cariera lor a avut de suferit de pe urma schimbării.

Gurney ignoră aluzia aparentă la Simon Kale.

— Cum vedeți *dumneavoastră* situația?

— Țara asta este plină de internate pentru nevrotici. Dar n-are centre unde problemele abuzului sexual și ale obsesiilor sexuale distructive să poată fi abordate creativ și eficient. Eu încerc să corectez acest dezechilibru.

— Și sunteți mulțumit de cum funcționează?

Se auzi un oftat mai lung.

— Tratamentele aplicate anumitor boli mentale sunt de-a dreptul medievale. Când ștacheta e lăsată atât de jos, nu e așa de greu să îmbunătățești lucrurile. Când ai o oră sau două libere, putem discuta în amănunt. Acum aș vrea mai degrabă să continui cu telefoanele.

Gurney verifică ora pe bordul mașinii.

— Iar eu am o întâlnire la care am întârziat deja cinci minute. Dați-mi de știre despre tot ce aflați, cât se poate de repede. Ah, încă un lucru, doctore. Presupun că aveți numărul de telefon și adresa lui Alessandro și pe cele de la Karnala Fashion?

— Cum?

Gurney nu spuse nimic.

— Vorbești despre reclamă? De ce aș avea numerele lor?

— Am presupus că ați obținut fotografia de pe perete fie de la fotograf, fie de la compania care a comandat-o.

— Nu. De fapt Jillian a făcut rost de ea. Mi-a dat-o drept cadou de nuntă. Chiar dimineața. În dimineața nunții.

Capitolul 35

Al dracului de multe

Clădirea Birourilor Districtuale avea o istorie neobișnuită. Înainte de 1935 fusese cunoscută drept Azilul de Nebuni „Bumblebee” – numită după excentricul imigrant britanic, Sir George Bumblebee, care îi donase întregul domeniu în 1899 și care, după spusele rudelor lui dezmoștenite, era la fel de țicnit ca și cei internați acolo. Povestea era o sursă nesfârșită pentru bârfele localnicilor glumeți, care aveau obiceiul să comenteze afacerile agențiilor guvernamentale ce fuseseră

mutate acolo de când se înființase districtul după Marea criză economică.

Clădirea întunecată, din cărămidă, se înălța ca un prespapier apăsător ce ținea la un loc partea de nord a pieței orașului. Curățenia atât de necesară ca să elimine mizeria acumulată de-a lungul unui secol era amânată în fiecare an pentru anul viitor, victimă a permanentei crize bugetare. Pe la mijlocul anilor ’60, interiorul fusese distrus și refăcut. Neoanele fluorescente și pereții din ipsos luaseră locul globurilor crăpate și al lambriurilor scorojite. Sistemul de securitate foarte elaborat din holul clădirii, pe care Gurney și-l amintea în urma vizitelor lui acolo din perioada cazului Mellery, era tot la locul lui și funcționa la fel de enervant de lent. Însă odată ce treceai de bariera asta, planul dreptunghiular al clădirii era simplu și, un minut mai târziu, Gurney deschidea ușile din sticlă mată pe care scria, cu litere negre, elegante PROCUROR DISTRICTUAL.

O recunoscu pe femeia în pulover din cașmir din spatele biroului de la recepție: Ellen Rackoff, secretara extrem de atrăgătoare, deși nu tocmai tânără a procurorului. Privirea femeii era fascinant de glacială și de experimentată.

— Ați întârziat, zise ea, cu o voce moale precum cașmirul puloverului.

Ținând cont că nu-l întrebase cum se numește însemna că și-l amintea de când lucrase la cazul Mellery.

— Veniți cu mine.

Îl conduse înapoi prin ușile din sticlă și pe un coridor până în dreptul unei uși pe care atârna o plăcuță din plastic: SALĂ DE CONFERINȚE.

— Baftă!

Gurney deschise ușa și pentru o clipă se gândi că probabil fusese condus la întâlnirea greșită. În sală se aflau mai mulți oameni, dar exact persoana pe care se așteptase s-o vadă acolo, Sheridan Kline, nu se număra printre ei. Își dădu seama că, cel mai probabil, era totuși unde trebuia să fie, când îl zări pe căpitanul Rodriguez, de la poliția statală, care-l fulgera cu privirea din partea opusă a unei mese mari, rotunde, ce umplea jumătate din încăperea fără ferestre.

Rodriguez era scund, robust, cu un chip inexpresiv și părul negru, des, atent frezat, în mod evident vopsit. Costumul lui albastru era imaculat, cămașa era mai albă decât albul, iar cravata, roșie ca sângele. Ochelarii cu rame subțiri din oțel îi subliniau ochii negri și plini de dușmănie. În stânga lui ședea Arlo Blatt, care îl privea pe Gurney cu ochii mici și meschini. Bărbatul șters din dreapta lui Rodriguez nu părea să exprime vreo altă emoție în afară de o îmbufnare care lui Gurney i se păru mai degrabă specifică decât contextuală. Bărbatul îl măsură pe Gurney din priviri, așa cum fac

polițiștii în mod automat cu persoanele străine, se uită la ceas și căscă. În fața acestui trio, într-un scaun împins la vreun metru de masă, Jack Hardwick stătea cu ochii închiși și brațele încrucișate pe piept, ca și cum îl lua somnul dacă se afla în aceeași încăpere cu astfel de persoane.

— Bună, Dave.

Vocea era puternică, limpede, feminină și cunoscută. Cea care vorbise era o femeie înaltă, cu părul castaniu-roșcat, ce stătea lângă o masă separată, aflată în celălalt colț al camerei – o femeie ce semăna izbitor cu Sigourney Weaver în tinerețe.

— Rebecca! Nu știam că tu… că tu…

— Nici eu. M-a sunat Sheridan de dimineață și m-a întrebat dacă am timp. Am reușit să ajung, așa că uite-mă aici. Vrei niște cafea?

— Mulțumesc.

— Neagră?

— Sigur.

Gurney prefera cafeaua cu lapte și cu zahăr, dar dintr-un motiv oarecare nu voia să-i spună femeii că nu ghicise.

Rebecca Holdenfield era un profiler binecunoscut. Gurney o cunoscuse când lucraseră amândoi la cazul Mellery și ajunsese s-o respecte, în ciuda îndoielilor lui despre oamenii din tagma ei. Acum se întreba ce spunea prezența ei despre atitudinea procurorului cu privire la caz.

Chiar în acel moment, ușa se deschise și procurorul districtual intră în sală. Ca de obicei, Sheridan Kline emana un fel de energie zglobie. Privirea lui iute, ca lanterna unui tâlhar, cuprinse întreaga încăpere în câteva secunde.

— Becca! Mulțumesc. Apreciez că ți-ai făcut timp să vii aici. Dave! Detectivul Dave, omul care ne-a pus pe jar! Motivul pentru care ne-am adunat cu toții aici. Și Rod!

Îi zâmbi larg feței acre a lui Rodriguez.

— Bine că ai reușit să vii așa din scurt. Mă bucur că ți-ai adus oamenii cu tine.

Procurorul își aruncă într-o doară privirea spre cei doi bărbați care-l însoțeau pe căpitan de-o parte și de alta. Voioșia lui Kline era în mod evident doar o prefăcătorie. Lui Kline îi plăcea să se dea în spectacol, se gândi Gurney, dar îi plăcea ca audiența lui să fie formată din oameni care contau.

Holdenfield veni la masa cea mare aducând două cești de cafea neagră, îi oferi una lui Gurney și se așeză lângă el.

— Detectivul-șef Hardwick nu se ocupă, momentan, de acest caz, continuă Kline, fără a se adresa cuiva în mod special, dar a fost implicat la început și m-am gândit că ne-ar fi util să dispunem de toate resursele relevante în aceeași cameră, în același timp.

Încă o minciună evidentă, se gândi Gurney. Ideea de „util” a lui Kline însemna să arunce laolaltă pisicile și câinii ca să vadă ce se întâmplă. Procurorul era un fan îndârjit al procesului competițional pentru a ajunge la adevăr și pentru a motiva oamenii – cu cât competitorii erau mai furioși, cu atât era mai bine. Atmosfera din sală era ostilă, iar Gurney o punea pe seama energiei radiante a lui Kline, care se apropia acum de uruitul unui transformator de înaltă tensiune.

— Rod, de ce nu faci un rezumat al abordării BIC de până acum a cazului, cât timp îmi torn niște cafea. Ne-am adunat aici ca să ascultăm și să învățăm.

Lui Gurney i se păru că-l aude mormăind pe Hardwick, tolănit în scaunul lui din partea opusă Rebeccăi Holdenfield.

— O să fiu scurt, zise căpitanul. În cazul uciderii lui Jillian Perry, știm ce s-a întâmplat, când s-a întâmplat și cum s-a întâmplat. Știm și cine a săvârșit fapta, și ne-am mobilizat cu toții să-l găsim pe individ și să-l arestăm. În acest scop, am demarat cea mai amplă căutare din istoria biroului. E foarte mare, foarte anevoioasă și încă în desfășurare.

Din direcția lui Hardwick se auzi un alt sunet înăbușit.

Căpitanul stătea cu coatele pe masă, iar pumnul mâinii stângi era îngropat în mâna dreaptă. Bărbatul îl fulgeră pe Hardwick cu o privire amenințătoare.

— Până acum am realizat trei sute de interogatorii și continuăm să extindem aria cercetărilor. Bill – locotenentul Anderson – și Arlo aici de față sunt responsabili cu ghidarea și monitorizarea progresului zilnic.

Kline veni la masă cu ceașca de cafea, dar rămase în picioare.

— Poate că Bill ne poate spune cum stau lucrurile acum. Ce știm azi și nu am știut, să zicem, la o săptămână după decapitare?

Locotenentul Anderson clipi și-și drese glasul.

— Ce nu am știut? Păi, aș zice că am eliminat multe posibilități.

Când își dădu seama, după privirile fixate asupra lui, că răspunsul nu fusese unul adecvat, omul își drese iar glasul.

— Au existat o sumedenie de lucruri care s-ar fi putut întâmpla, dar despre care acum știm că nu s-au întâmplat. Am eliminat multe posibilități și am schițat o imagine mai clară a suspectului. Un adevărat dement.

— Ce posibilități ați eliminat? întrebă Kline.

— Păi, știm că nimeni nu l-a văzut pe Flores plecând din Tambury. Nu există nicio dovadă că ar fi chemat un taxi sau că ar fi închiriat o mașină, și niciunul dintre șoferii de autobuz, care circulă în zonă, nu-și amintesc de cineva care să-i semene. De fapt, n-am găsit pe nimeni care să-l fi văzut la un moment dat după crimă.

Kline clipi confuz.

— Bine, dar nu prea pricep…

Anderson continuă nestingherit.

— Uneori, ce nu găsim e la fel de important ca ce găsim. Analizele de laborator au arătat că Flores a curățat vila atât de bine, încât n-a mai rămas nicio urmă de-a lui sau de-a altei persoane în afara victimei. A avut mare grijă să șteargă tot ce-ar fi putut conține urme analizabile de ADN. Chiar și scurgerile de sub chiuvetele din baie și din bucătărie au fost curățate. Am interogat fiecare muncitor de origine hispanică pe o rază de optzeci de kilometri de Tambury și niciunul nu ne-a putut spune – sau n-au vrut să ne spună – nimic despre Flores. Fără amprente sau urme de ADN și fără o dată a sosirii în țară, serviciul de imigrări nu ne poate ajuta. Idem autoritățile din Mexic. Portretul-robot nu ne ajută prea mult, având în vedere că e prea general. Toți cei interogați au avut impresia că seamănă cu cineva cunoscut, dar nu există doi oameni care să-l fi identificat ca fiind Hector Flores. Cât despre Kiki Muller, vecina care a dispărut odată cu Flores, n-a mai fost văzută din ziua crimei.

Kline arăta exasperat.

— Mi se pare că încerci să-mi spui că investigația n-a avut niciun rezultat.

Anderson se uită la Rodriguez. Rodriguez își studia pumnul.

Blatt interveni pentru prima dată în discuție.

— E o chestiune de timp.

Toți cei prezenți se întoarseră spre el.

— Avem oameni foarte vigilenți în comunitatea aia. În cele din urmă, Flores va ieși la suprafață, se va da de gol cui nu trebuie. Atunci îl vom ridica.

Hardwick se uita la unghii ca și cum erau niște excrescențe dubioase.

— La ce „comunitate” te referi, Arlo?

— La imigranții ilegali, la cine altcineva?

— Să presupunem că nu e mexican.

— O fi din Guatemala, Nicaragua, în fine. Avem oameni infiltrați în toate aceste comunități. În cele din urmă…

Arlo ridică din umeri.

Conflictul îi captă atenția lui Kline.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Jack?

Rodriguez interveni sever.

— De ceva vreme, Hardwick nu mai e la curent cu noutățile. Bill și Arlo sunt cele mai bune surse pentru ultimele informații.

Kline reacționă de parcă nici nu-l auzise pe căpitan.

— Jack?

Hardwick zâmbi.

— Hai să facem altfel. De ce nu ascultăm ce a descoperit Gurney,

detectivul de nota zece, în mai puțin de patru zile. Un căcălău de informații în plus față de ce am reușit noi să aflăm în patru luni.

Tensiunea lui Kline creștea.

— Dave? Ce ne poți spune?

— Ceea ce am descoperit, începu Gurney încet, sunt în mare parte întrebări – întrebări care indică piste noi de investigare.

Își așeză antebrațele pe masă și se aplecă înainte.

— Un element cheie, care merită mai multă atenție, este trecutul victimei. Jillian a fost abuzată sexual în copilărie și a devenit la rândul ei agresor pentru alți copii. Era agresivă, manipulatoare și aparent avea trăsături de sociopat. Posibilitatea unei răzbunări ca justificare a acestui tip de comportament este destul de ridicată.

Blatt arăta de parcă era strâns de gât.

— Încerci să spui că Jillian Perry l-a abuzat sexual pe Hector Flores când era mic și de asta a omorât-o? Sună de-a dreptul nebunesc.

— Sunt de acord. Mai ales că Flores este cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât Jillian. Dar să presupunem că s-a răzbunat pentru ceva ce ea a făcut altcuiva. Sau să presupunem că el însuși a fost atât de grav abuzat, atât de traumatizat, încât i-a afectat judecata și a decis să-și verse furia pe toți agresorii. Să presupunem că Flores a aflat de Mapleshade, despre natura elevelor de acolo, despre activitatea doctorului Ashton. E posibil să fi apărut la ușa lui Ashton, încercând să obțină tot felul de munci, făcându-se plăcut în timp ce aștepta ocazia să facă un gest dramatic?

Kline vorbi cu însuflețire.

— Ce zici, Becca? E posibil?

Ochii femeii se deschiseră larg.

— Da, este. Jillian se poate să fi fost aleasă drept ținta unei anumite răzbunări, în urma acțiunilor împotriva unei persoane cunoscute de Flores, ținta ușoară, reprezentativă pentru toți agresorii, în general. Ai vreo dovadă care să indice o direcție sau alta?

Kline îl privi pe Gurney.

— Detaliile dramatice ale crimei – decapitarea, așezarea capului, alegerea zilei, a nunții – au ceva ritualic. S-ar potrivi în scenariul răzbunării. Dar e clar că nu cunoaștem încă suficiente lucruri ca să știm dacă ea a fost o țintă specifică sau una reprezentativă.

Kline termină cafeaua și se întoarse să umple iar ceașca, adresându-se celor din sală la modul general în timp ce se îndepărta.

— Ce acțiuni ar solicita investigația, dacă e să luăm în serios perspectiva răzbunării? Dave?

Pentru început, Gurney credea că era nevoie de o dezvăluire mult mai detaliată a problemelor din trecut ale lui Jillian și a contactelor din copilărie – mai mult decât fuseseră dispuși să ofere până acum mama ei sau Simon Kale. Și trebuia să-și dea seama cum să obțină

asta.

— Îți pot scrie o recomandare pe tema asta în următoarele câteva zile.

Kline păru mulțumit de răspuns și trecu mai departe.

— Și altceva? Domnul detectiv Hardwick te-a lăudat pentru ceea ce el a numit un „căcălău” de descoperiri.

— S-ar putea să n-avem parte chiar de un căcălău, dar există un lucru pe care l-aș pune în capul listei. Se pare c-au dispărut câteva fete de la Mapleshade.

Cei trei detectivi BIC deveniră atenți aproape în același timp, ca treziți de un zgomot puternic.

Gurney continuă:

— Atât Scott Ashton, cât și o altă persoană care are legătură cu școala au încercat să contacteze câteva fete care au absolvit recent, dar fără succes.

— Asta nu înseamnă neapărat…, începu locotenentul Anderson.

Însă Gurney i-o tăie:

— Asta nu înseamnă mare lucru, dar există asemănări dubioase între cazuri. Toate fetele despre care vorbesc au avut același conflict cu părinții lor – le-au cerut o mașină scumpă, apoi s-au folosit de refuzul lor ca pretext să plece de acasă.

— Despre câte fete e vorba? întrebă Blatt.

— O fostă elevă, care a încercat să dea de urma câtorva dintre colegele ei mi-a spus despre două cazuri în care părinții n-au nicio idee unde sunt fiicele lor. Apoi Scott Ashton mi-a vorbit despre alte trei fete pe care a încercat să le contacteze și despre care a descoperit că plecaseră de acasă în urma unui conflict cu părinții – același conflict legat de mașini, în toate cele trei cazuri.

Kline dădu din cap.

— Nu înțeleg. Despre ce e vorba? Și ce legătură are cu găsirea ucigașului lui Jillian Perry?

— Fetele dispărute au cel puțin un lucru în comun, pe lângă conflictul cu părinții. Toate îl cunoșteau pe Flores.

Anderson arăta tot mai dispeptic cu fiecare clipă ce trecea.

— Cum?

— Flores s-a oferit să lucreze pentru Ashton, la Mapleshade. Se zice că e un tip arătos. A atras atenția unora dintre fetele de acolo. Se pare că cele care s-au arătat interesate, cele care au fost văzute vorbind cu el sunt exact cele dispărute.

— Sunt pe lista cu persoane dispărute a celor de la CNIC? întrebă Anderson, pe tonul optimist al unui om care încearcă să transfere problema pe umerii altcuiva.

— Niciuna, zise Gurney. Problema e că toate au peste optsprezece ani, sunt libere să umble pe unde vor. Fiecare și-a făcut cunoscut

planul de a pleca de acasă, intenția de a nu dezvălui destinația și dorința de a fi lăsată în pace. Toate astea contravin criteriilor pentru înscrierea în baza de date pentru persoane dispărute.

Kline pășea încolo și-ncoace.

— Asta duce cazul pe un nou făgaș. Tu ce crezi, Rod?

Căpitanul arăta mohorât.

— Aș vrea să știu ce mama dracului încearcă Gurney să ne spună.

Kline răspunse:

— Cred că ne spune că în cazul Jillian Perry nu e vorba doar despre Jillian Perry.

— Și că Hector Flores s-ar putea să fie ceva mai mult decât un grădinar mexican, adăugă Hardwick, țintuindu-l pe Rodriguez cu privirea. O posibilitate pe care îmi amintesc c-am menționat-o acum ceva timp.

Replica lui Hardwick îl făcu pe Kline să ridice din sprâncene.

— Când?

— Când mă ocupam încă de caz. Povestea originii lui Flores mi s-a părut cusută cu ață albă.

Gurney se gândi că dacă Rodriguez își încleșta maxilarele mai tare de atât avea să-și spulbere dinții.

— Cum adică cusută cu ață albă? întrebă Kline.

— În sensul că prea se potrivea al dracului de bine.

Gurney știa că Rodriguez resimțea plăcerea lui Hardwick ca pe o suliță în coaste – ca să nu mai vorbim că răscoleau un conflict intern în fața procurorului districtual.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Kline.

— Vreau să zic că era al dracului de unsă. Muncitorul analfabet, prea iute educat de un doctor arogant, avansează prea mult și prea repede, are o aventură cu nevasta vecinului bogătan și poate altă aventură cu Jillian Perry, apar niște emoții pe care nu și le poate ține în frâu și cedează sub presiune. Sună ca o telenovelă, ca o mare păcăleală.

Hardwick își exprimă opinia uitându-se atât de fix la Rodriguez că nu rămăsese nicio urmă de îndoială cine era sursa scenariului pe care-l ataca.

După cum îl cunoștea Gurney pe Kline după ce lucraseră la cazul Mellery, era sigur că bărbatul savura confruntarea în timp ce-și ascundea satisfacția sub expresia gânditoare de pe chip.

— Care a fost teoria ta în legătură cu Flores? întrebă procurorul.

Hardwick se sprijini în scaun ca o furtună care se domolește.

— E mai simplu de arătat ce nu e logic decât ce este. E greu să găsești un raționament pentru comportamentul lui Flores, când pui la un loc toate informațiile de până acum.

Kline se întoarse spre Gurney.

— Și tu vezi lucrurile la fel?

Gurney inspiră adânc.

— Unele informații par contradictorii. Dar informațiile nu se contrazic unele pe altele – ceea ce înseamnă că ne lipsește o mare piesă din puzzle, piesa care le va face, în cele din urmă, pe celelalte să capete înțeles. Nu mă aștept ca povestea să fie una simplă. Așa cum a zis și Jack odată, cazul ăsta are mai multe straturi.

Gurney fu îngrijorat pentru un moment că acest comentariu avea să dea de gol rolul lui Hardwick în decizia luată de Val de a-l angaja pe el, însă nimeni nu păru să se prindă. Blatt arăta ca un șobolan ce încerca să-și adulmece prada, dar așa arăta Blatt de obicei.

Kline sorbi gânditor din cafea.

— Ce ți se pare nelalocul lui, Dave?

— Pentru început, tranziția rapidă a lui Flores de la măturător de frunze la administratorul gospodăriei.

— Crezi că Ashton minte în legătură cu asta?

— Poate că se minte pe el însuși. Mi-a explicat comportamentul lui ca fiind un soi de dorință ascunsă – considera că ceea ce-și dorea era real –, ceva ce susținea conceptul cărții pe care o scria la acel moment.

— Becca, din punctul tău de vedere chestia asta are vreun sens?

Femeia schiță un zâmbet reținut – era mai mult un zâmbet de nedumerire, decât un zâmbet real.

— Autoamăgirea nu trebuie niciodată subestimată, în special în cazul unui om care încearcă să demonstreze ceva.

Kline dădu din cap cu luare-aminte și se întoarse iar spre Gurney.

— Deci ideea ta principală e că Flores era un escroc?

— Da, că juca un rol, dintr-un motiv sau altul.

— Ce altceva ți se mai pare nelalocul lui?

— Motivul. Dacă Flores a venit în Tambury cu scopul de a omorî pe Jillian, atunci de ce a așteptat atât de mult ca s-o facă? Iar dacă a venit din alt motiv, atunci care este acela?

— Sunt niște întrebări interesante. Continuă.

— Decapitarea pare să fi fost metodică și bine plănuită, dar totodată spontană și oportunistă.

— Nu înțeleg.

— Dispunerea trupului a fost foarte precisă. Căsuța fusese curățată de curând, poate chiar în aceeași dimineață, astfel încât să nu mai existe nicio urmă din bărbatul care locuise acolo. Ruta de scăpare a fost planificată și Flores a reușit cumva să lase în urmă dâra de miros ca momeală pentru echipa canină. Oricum ar fi făcut-o, Flores și-a gândit bine scăparea. Seamănă cu scenariul din *Misiune*: *Imposibilă*, ceva bazat pe o sincronizare la secundă. Dar circumstanțele reale ar părea să contrazică orice fel de planificare, și cu atât mai puțin sincronizarea.

Kline întoarse capul într-o parte, curios.

— Cum așa?

— Filmul ne arată că Jillian a mers la Flores în căsuță din cauza unei toane. Cu puțin timp înainte de toastul programat, i-a zis lui Ashton că voia să-l convingă pe Hector să li se alăture. După câte îmi amintesc, Ashton i-ar fi spus familiei Luntz – șeful poliției și soția lui – despre intențiile lui Jillian. Nimeni nu părea deosebit de încântat de idee, dar am impresia că Jillian făcea cam tot ce voia. Așa că, pe de o parte avem o crimă meticulos pusă la cale, care depindea de o sincronizare perfectă, iar pe de altă parte avem un set de circumstanțe care nu țin deloc de voința ucigașului. E ceva în neregulă cu povestea.

— Nu neapărat, zise Blatt, strâmbând din nasul lui de șobolan. Flores ar fi putut pune totul la cale mai înainte, a pregătit tot, și apoi a așteptat momentul potrivit, ca un șarpe în gaura lui. A așteptat ca victima să se apropie și… bam!

Gurney părea neîncrezător.

— Arlo, asta ar fi însemnat ca Flores să curețe căsuța la perfecție, aproape s-o sterilizeze, să se pregătească și să-și planifice ruta de scăpare, să poarte hainele pe care intenționa să le poarte, să aibă la îndemână orice ar fi plănuit să ia cu el, să o pună pe Kiki Muller să fie la fel de pregătită și apoi… apoi ce? A stat în căsuță, cu o macetă în mână, sperând că Jillian va trece pe la el să-l invite la petrecere?

— Sună prostesc când o spui tu, de parcă nu se putea întâmpla, zise Blatt cu ură în privire. Dar eu cred că exact așa s-a întâmplat.

Anderson țuguie buzele. Rodriguez miji ochii. Niciunul dintre ei nu părea dornic să aprobe opinia colegului lor.

Kline sparse liniștea stânjenitoare.

— Altceva?

— Păi, zise Gurney, ar mai fi evidenta problemă – absolventele dispărute.

— Care s-ar putea să nici nu fie adevărată, interveni Blatt. Poate că pur și simplu nu vor să fie găsite. Fetele astea nu sunt tocmai stabile mental. Chiar dacă presupunem că sunt într-adevăr dispărute, nu există nicio dovadă că ar avea vreo legătură cu cazul Perry.

Se lăsă din nou liniștea, întreruptă de data asta de Hardwick.

— Arlo s-ar putea să aibă dreptate. Dar dacă chiar au *dispărut* și chiar *există* o legătură, atunci există o probabilitate foarte mare ca fetele să fie deja moarte.

Nimeni nu mai zise nimic. Se știa prea bine că în cazul tinerelor care dispăreau în condiții suspecte și cu care nu se mai putea lua legătura, șansele ca ele să se întoarcă în siguranță nu erau mari. Iar faptul că fetele în cauză începuseră același conflict neobișnuit înainte de dispariție era în mod sigur un element dubios.

Rodriguez arăta îndurerat și furios, pe punctul de-a obiecta, dar

înainte să apuce să spună ceva, telefonul lui Gurney începu să sune. Își aruncă privirea la numele de pe ecran și decise să răspundă.

Era Scott Ashton.

— De când am vorbit ultima dată, am mai dat șase telefoane și am reușit să iau legătura cu încă două familii. Voi continua cu telefoanele, dar… am vrut să-ți spun că ambele fete au plecat de acasă după același conflict scandalos. Una a cerut un Suzuki de douăzeci de mii de dolari, iar cealaltă un Mustang de treizeci și cinci de mii de dolari. Părinții n-au fost de acord. Ambele fete au refuzat să spună unde merg și au insistat să nu fie contactate. N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta, dar e evident că se întâmplă ceva ciudat. Și mai e și o altă coincidență tulburătoare: amândouă au pozat în reclamele pentru Karnala Fashion.

— De când lipsesc?

— Una de șase luni, iar cealaltă de nouă luni.

— Spuneți-mi un lucru, doctore. Sunteți gata să ne dați nume sau e nevoie să fac rost de o hotărâre judecătorească urgentă ca să accesăm dosarele?

Ochii tuturor celor din sală erau ațintiți spre Gurney. Ceașca cu cafea a lui Kline era la câțiva centimetri de buzele lui, dar procurorul părea să fi uitat c-o avea în mână.

— Ce nume vrei? zise Ashton, cu vocea unui om înfrânt.

— Să începem cu numele fetelor dispărute, plus numele tuturor celorlalte fete din aceleași clase.

— Bine.

— Încă o întrebare: cum a obținut Jillian slujba de model?

— Nu știu.

— Nu v-a zis niciodată? Chiar dacă v-a dat fotografia drept cadou de nuntă?

— Nu mi-a zis niciodată.

— N-ați întrebat?

— Ba da, dar… lui Jillian nu-i plăceau întrebările.

Gurney simți nevoia să urle: „CE MAMA DRACULUI SE ÎNTÂMPLĂ? OARE TOȚI CEI IMPLICAȚI ÎN CAZUL ĂSTA SUNT ȚICNIȚI?”

În schimb, spuse simplu:

— Mulțumesc, doctore. Asta e tot momentan. Veți fi contactat de BIC pentru numele și adresele necesare.

Pe când Gurney își băga telefonul înapoi în buzunar, Kline izbucni:

— Ce Dumnezeu a fost asta?

— Alte două fete sunt dispărute. După ce-au avut același conflict: o fată a cerut un Suzuki, cealaltă un Mustang.

Gurney se întoarse spre Anderson.

— Ashton e dispus să dea celor de la BIC numele fetelor dispărute și numele colegelor lor de clasă. Să-i spui doar în ce format dorești lista

și cum să ți-o trimită.

— Bine, dar uităm că nimeni nu e *dispărut din punct de vedere legal*, ceea ce înseamnă că nu putem folosi resurse ale poliției pentru căutarea lor. Vorbim de niște femei de optsprezece ani, majore, care se pare că au luat singure decizia de a pleca de acasă. Nu putem începe o căutare legală doar pentru că nu le-au spus familiilor cum pot lua legătura cu ele.

Gurney avu impresia că locotenentul Anderson visa la o pensionare în Florida și era predispus la inactivitate. O stare pentru care Gurney, un om motivat în cariera lui de polițist, avea foarte puțină toleranță.

— Atunci găsiți o bază. Declară că sunt martori în cazul Perry. Inventează o bază. Fă ce trebuie să faci. Asta e ultima ta problemă.

Anderson părea suficient de iritat ca să preschimbe conflictul într-o situație neplăcută. Însă înainte să-și poată spune replica, interveni Kline.

— S-ar putea să nu pară mare lucru, Dave, dar dacă sugerezi că fetele astea au urmat indicațiile unei alte persoane – probabil Flores – care le-a pregătit pentru conflictul pe care se presupune că trebuiau să-l înceapă cu părinții, atunci de ce diferă marca de mașină, de la caz la caz?

— Răspunsul cel mai simplu ar fi că mașinile diferite au fost necesare ca să obțină același efect în familii cu circumstanțe economice diferite. Să presupunem că scopul conflictului a fost să creeze o scuză credibilă ca fata să trântească ușa – să dispară, fără ca dispariția să devină treaba poliției. Cererea unei mașini trebuia să aibă două rezultate. Unu, trebuia să implice suficienți bani încât să garanteze un refuz. Și doi, părinții ar fi trebuit să creadă că fiicele lor vorbeau serios. Mărcile diferite s-ar putea să nu aibă nicio însemnătate; cheia ar putea fi în diferența de preț. Prețurile diferite ar fi fost necesare ca să obțină același impact în familiile diferite din punct de vedere financiar. Cu alte cuvinte, cererea pentru o mașină de douăzeci de mii de dolari în cazul unei familii ar putea avea același impact ca cererea unei mașini de patruzeci de mii de dolari în cazul altei familii.

— Isteț, zise Kline zâmbind apreciativ. Dacă ai dreptate, atunci Flores nu e deloc prost. O fi un maniac, dar cu siguranță e isteț.

— Dar a făcut și lucruri care n-au niciun sens.

Gurney se ridică să-și mai toarne cafea.

— Glonțul ăla nenorocit din ceașca de ceai – care a fost scopul lui? A furat arma de vânătoare a lui Ashton ca să-i poată sparge cana? De ce să-și asume un astfel de risc? Apropo, continuă Gurney, uitându-se la Blatt, știai că Withrow Perry are o pușcă de același calibru?

— Despre ce dracului vorbești?

— Glonțul tras în ceașca de ceai provine de la o Weatherby de 6,35

mm. Ashton are o astfel de armă, pe care a declarat-o furată, dar și Perry are una la fel. Poate ați vrea să investigați problema.

În timp ce Rodriguez și Blatt își luau notițe în grabă, se lăsă o tăcere inconfortabilă.

Kline se uită acuzator la amândoi, apoi se întoarse spre Gurney.

— Bine, ce altceva mai știi din ce nu știm noi?

— E greu de spus, răspunse Gurney. Câte știți despre Carl Nebunul?

— Cine?

— Soțul lui Kiki Muller.

— Ce-are el de-a face?

— Poate că nimic, doar că are un motiv credibil ca să-l ucidă pe Flores.

— Flores n-a fost ucis.

— De unde știi? A dispărut fără urmă. Ar putea fi îngropat în grădina cuiva.

— Hei, hei, despre ce e vorba aici?

Gurney se gândi că Anderson era îngrozit de ideea de a avea și mai mult de lucru: să sape grădini.

— Ce facem aici, inventăm crime?

Kline părea confuz.

— Unde vrei să ajungi?

— Se presupune că Flores a fugit împreună cu Kiki Muller, că poate chiar s-a ascuns în casa familiei Muller timp de câteva zile, înainte să plece. Să zicem că Flores era încă acolo când Carl s-a întors din tură de pe nava pe care lucra. Presupun că echipa care a ținut interogatoriul a observat că omul e dus cu pluta.

Kline se distanță un pas, de parcă perspectiva asupra cazului era prea largă ca să poată fi cuprinsă de unde stătea.

— Ia stai un pic. Dacă Flores e mort, atunci n-are cum să aibă vreo legătură cu dispariția celorlalte. Sau cu împușcătura din grădina lui Ashton. Sau cu mesajul pe care Ashton l-a primit de pe telefonul lui Flores.

Gurney ridică din umeri.

Kline clătină din cap, frustrat.

— Mi se pare că tocmai ai luat toate piesele care începeau să se potrivească și le-ai dat deoparte.

— N-am dat nimic deoparte. Eu unul nu cred că Muller e implicat. Nu sunt sigur nici că nevastă-sa ar fi implicată. Încerc doar s-o las un pic mai moale. Nu avem atâtea dovezi palpabile pe cât ați crede. Ideea e că trebuie să fim cât mai deschiși la minte.

Gurney și-a dat seama c-o să stârnească o antipatie inevitabilă spunând ce gândea și totuși o făcu:

— Ipoteza greșită în care ați rămas ancorați s-ar putea să fie și motivul pentru care ancheta n-a dus nicăieri.

Kline se uită la Rodriguez, care se holba la tăblia mesei de parcă văzuse o imagine a iadului.

— Ce crezi, Rod? Crezi că trebuie să reevaluăm situația? Crezi că am încercat să rezolvăm puzzle-ul de-a-ndoaselea?

Rodriguez nu făcu decât să clatine ușor din cap.

— Nu, nu cred asta, zise el răgușit, tensionat, cu vocea strangulată de o emoție ținută în frâu.

Judecând după expresiile celor de la masă, Gurney nu fu singurul șocat când căpitanul, un bărbat obsedat să lase impresia că are totul sub control, se ridică cu greutate de pe scaun și ieși din cameră ca și cum nu mai suporta să se afle acolo niciun minut.

Capitolul 36

În inima întunericului

După ce căpitanul plecă, întâlnirea își pierdu obiectivul central. Nu c-ar fi avut neapărat unul, dar plecarea lui neobișnuită părea să sublinieze lipsa de logică a investigației, iar discuția se spulberă. Profilerul de succes Rebecca Holdenfield, care nu înțelegea ce rol avea acolo, fu următoarea care-și luă tălpășița. Anderson și Blatt erau agitați, prinși între câmpul gravitațional al șefului lor, care plecase, și cel al procurorului încă prezent.

Gurney întrebă dacă aveau informații noi despre semnificația numelui Edward Vallory, dar n-aveau. Anderson nu reacționă în niciun fel la întrebare, iar Blatt o respinse cu o fluturare a mâinii, ca și cum voia să arate cât de inutil ar fi fost să investigheze problema.

Procurorul mormăi câteva propoziții, fără importanță, despre cât de profitabilă fusese întâlnirea pentru a-i pune pe toți la curent cu noutățile. Gurney nu era de aceeași părere. Dar măcar i-o fi făcut să se întrebe cu ce fel de poveste aveau de-a face. Iar problema absolventelor dispărute era de-acum luată în considerare.

Gurney luă cuvântul pentru o ultimă dată la ședință, sugerând ca BIC să facă rost de informații despre Alessandro și Karnala Fashion, din moment ce constituiau un factor comun în viețile fetelor dispărute și o legătură între ele și Jillian. Tocmai când Kline aprobă operațiunea, Ellen Rackoff veni la ușă arătând spre ceasul de la mână. Procurorul își verifică propriul ceas, păru că tresare și anunță bățos și cu un aer important că întârziase la o conferință prin telefon cu guvernatorul. Pe când ieșea din sală, Kline își exprimă convingerea că toți cei prezenți puteau găsi și singuri ușa. Anderson și Blatt plecară

împreună, urmați de Gurney și Hardwick.

Hardwick avea unul dintre obișnuitele Ford-uri sedan negre ale celor de la NYSP. În parcare, Jack se sprijini de mașină, își aprinse o țigară și îi împărtăși lui Gurney părerea lui despre căpitan, fără ca acesta să i-o fi cerut.

— Căcăciosul e făcut ferfeniță. Știi ce se zice despre ăștia obsedați să dețină controlul – simt nevoia să controleze tot ce este în jurul lor, fiindcă pe dinăuntru sunt un haos total. Ăsta e căpitanul Rod, dar căcăciosul nu-și mai poate ascunde nebunia.

Hardwick trase adânc din țigară și făcu o grimasă când suflă fumul.

— Fiică-sa e o drogată. Știai asta, nu?

Gurney aprobă din cap.

— Mi-ai zis când lucram la cazul Mellery.

— Ți-am zis că a fost la Greystone? La casa de nebuni din Jersey?

— Mda.

Gurney își aduse aminte de o zi umedă și mohorâtă din luna noiembrie a anului trecut, când Hardwick îi povestise totul despre dependența fiicei lui Rodriguez și că problema asta întuneca judecata căpitanului în cazurile care implicau droguri.

— Ei bine, au dat-o afară de la Greystone pentru că aducea opiacee pe ascuns în instituție și pentru că și-o trăgea cu ceilalți pacienți. Ultima dată am auzit c-ar fi fost arestată pentru că vindea cocaină la o întâlnire a narcoticilor anonimi.

Gurney se întreba unde voia să ajungă Hardwick. Nu părea să fie o explicație compătimitoare pentru comportamentul căpitanului.

Hardwick trase așa de tare din țigară de parcă își dorea să dărâme vreun record privind volumul de fum pe care îl putea inspira în trei secunde.

— Văd că te uiți la mine nepăsător și te întrebi ce legătură are asta cu orice. Am dreptate?

— Mi-a trecut prin cap.

— Răspunsul e: niciuna. N-are nicio nenorocită de legătură cu absolut nimic. Mai puțin cu deciziile lui Rodriguez care nu mai valorează nimic în ultima vreme. Rodriguez doar pune bețe-n roate cazului.

Jack azvârli țigara pe jumătate fumată, își puse piciorul pe ea și-o strivi pe asfalt.

Gurney încercă să schimbe subiectul.

— Fă-mi o favoare. Vezi ce e cu Alessandro și Karnala. Am impresia că nimeni altcineva nu pare în mod special interesat de problemă.

Hardwick nu răspunse. Rămase acolo încă un minut, holbându-se la mucul de țigară zdrobit, de lângă piciorul lui.

— Trebuie s-o-ntind, zise el în cele din urmă.

Jack deschise ușa mașinii și se strâmbă de parcă simțise un miros

acru.

— Ai grijă, Davey, băiete. Căcăciosul e o bombă cu ceas, și în cele din urmă va exploda. Așa se întâmplă întotdeauna.

Capitolul 37

Căprioara

Drumul spre casă fu îngrozitor, dar Gurney nu-și putu da seama de ce. Era deopotrivă distrat și căuta ceva care să-l distragă, fără a putea găsi nimic. Posturile radio erau unul mai insuportabil decât altul. Muzica nepotrivită pentru dispoziția în care se afla i se părea stupidă, în timp ce muzica potrivită îl făcea să se simtă încă și mai rău. Fiecare voce omenească avea o nuanță iritantă, o revelației a prostiei sau a lăcomiei sau a ambelor. Fiecare reclamă îl făcea să vrea să urle: „Mincinoși nenorociți!”

După ce opri radioul, redeveni atent la drum – redeveni atent la satele părăginite, la fermele părăsite sau aproape părăsite și la ispitele economice otrăvitoare pe care industria petrolieră le flutura pe la nasul orașelor sărace din provincie.

Iisuse, avea o stare teribilă.

De ce?

Gurney își lăsă gândurile să zboare la întâlnire, să vadă ce concluzii ar putea trage.

Ellen Rackoff, bineînțeles, îmbrăcată în cașmir. Femeia nu se obosea nici să simuleze inocența. Caldă și confortabilă ca un șarpe. Chiar pericolul era o parte perversă a atracției.

Raportul echipei inițiale de investigație de la locul crimei reluat de locotenentul Anderson, care făcuse crima să sune ca un asasinat profesionist: „Chiar și scurgerile de sub chiuvetele din baie și din bucătărie au fost curățate”.

Informațiile comune despre toate absolventele dispărute: același conflict cu părinții, cerințele extravagante care sigur aveau să fie refuzate, contactul anterior cu Hector, Karnala Fashion și misteriosul fotograf, Alessandro.

Prognosticul glacial al lui Jack Hardwick: „Există o probabilitate foarte mare ca fetele să fie deja moarte”.

Chinul personal al lui Rodriguez, ca tată al unei fiice cu probleme, răsuna ca un ecou și sporea, alimentat de posibilele orori ale cazului de care se ocupa.

Gurney putea auzi asprimea din vocea bărbatului de parcă se afla

lângă el, în mașină. Era vocea unui om întins peste puteri, întins ca un elastic prea mic pentru a cuprinde tot ce trebuia să cuprindă – un om incapabil să facă față evenimentelor neprevăzute din propria viață.

Asta îl făcu pe Gurney să întrebe dacă chiar existau evenimente *neprevăzute*. Nu cumva, lucru de netăgăduit, dormim așa cum ne așternem? Oare nu deciziile noastre, nu prioritățile noastre schimbă totul? Simți un gol în stomac, și deodată știu de ce. Se vedea pe sine în Rodriguez: polițistul obsedat de carieră și tatăl pierdut în meandrele paternității.

Și atunci – de parcă zbuciumul creat de revelația lui nu era suficient, ca și cum un zeu malițios căuta să născocească un dezastru exterior la fel de oribil precum coliziunea emoțiilor din interiorul lui – lovi căprioara.

Tocmai trecuse de pancarta pe care scria ACUM INTRAȚI ÎN BROWNVILLE. Nu era niciun sat acolo, ci doar rămășițele năpădite de buruieni ale unei ferme demult părăsite, de pe valea râului, în stânga și o costișă împădurită în dreapta. O ciută nu foarte mare ieșise din pădure, ezitase, și apoi o zbughise peste stradă, la o distanță suficient de mare în fața lui ca să nu fie nevoie să frâneze. Însă când puiul de căprioară își urmă mama fu deja prea târziu ca să mai frâneze și, deși Gurney smuci de volan spre stânga cât putu de mult, auzi și simți bufnitura oribilă.

Trase pe marginea drumului și opri. Se uită în oglinda retrovizoare, sperând să nu vadă nimic, sperând că era una dintre acele coliziuni norocoase în urma cărora căprioara uluitor de vioaie țâșnea din nou în pădure, rănită doar foarte ușor. Însă nu era așa. La vreo treizeci de metri în spate, un corp mic, cafeniu, zăcea întins pe marginea șanțului.

Gurney coborî din mașină și merse de-a lungul drumului, sperând – destul de puțin – că puiul de căprioară era doar amețit și că avea să se ridice clătinându-se în orice clipă. Apropiindu-se, poziția strâmbă a capului și privirea goală a ochilor deschiși îi alungară orice urmă de speranță. Se opri și privi în jur neajutorat. Văzu căprioara pe câmpul fermei părăsite – aștepta nemișcată.

Nu putea face nimic.

Stătea în mașină, fără să-și aducă aminte când se întorsese acolo. Respirația îi era întreruptă de mici suspine. Era la jumătatea drumului spre Walnut Crossing, când se gândi să verifice avaria barei din față, dar chiar și așa continuă să conducă, sfâșiat de regret, vrând doar să ajungă mai repede acasă.

Capitolul 38

Ochii lui Peter Piggert

Casa era învăluită în atmosfera stranie pe care o avea de fiecare dată când Madeleine era plecată. Vinerea, femeia lua cina cu trei dintre prietenele ei, discutând despre croșetat și cusut, despre ce lucrau, despre cum o duceau cu sănătatea și despre cărțile citite.

În timpul călătoriei dezastruoase din Brownville spre Walnut Crossing decisese să urmeze sfatul lui Madeleine și să-l sune pe Kyle – să aibă o conversație adevărată cu fiul lui, în loc să-i scrie unul dintre e-mailurile acelea compuse cu grijă, goale de sentimente, care îi pricopseau pe amândoi cu iluzia comunicării. Să citească descrierile prelucrate ale evenimentelor de zi cu zi pe ecranul unui laptop nu era același lucru cu a le auzi povestite direct, fără procesul migălos de corectură și reformulare.

Gurney intră în birou pus pe fapte bune, dar decise să-și verifice căsuța vocală și e-mailul înainte să sune. Găsi câte un mesaj în fiecare format, amândouă de la Peggy Meeker, asistenta socială, soția omului-păianjen.

În mesajul din căsuța vocală părea entuziasmată, aproape surescitată: „Dave, sunt Peggy Meeker. M-am tot gândit la numele de Edward Vallory după ce l-ai pomenit seara trecută. Știam că mi-e cunoscut de undeva. Ei bine, l-am găsit! Mi-am amintit că l-am auzit la un curs de engleză. Dramă elisabetană. Vallory a fost un dramaturg, dar niciuna dintre piesele lui nu s-a păstrat și de aceea aproape nimeni n-a auzit de el. Nu mai există decât prologul uneia dintre ele. Dar fii atent – aparent, toate lucrările lui sunt misogine. Categoric ura femeile! De fapt, se spune că piesa din care făcea parte acest prolog era despre un bărbat care și-a omorât mama! Ți-am trimis prologul prin e-mail. Are vreo legătură cu cazul Perry? Mă întrebam, pentru c-ai pomenit ceva în seara aia. M-am gândit la asta când am citit prologul lui Vallory și m-au trecut fiorii. Uită-te pe e-mail. Să-mi zici dacă ți-e de ajutor și dacă mai pot face ceva. Este atât de grozaaav. Vorbim în curând. Pa. Ah, și salut-o pe Madeleine”.

Gurney deschise e-mailul și îl scană rapid, ca să ajungă la citatul din Vallory:

> *Nu e niciuna muiere castă pe pământ. Ea*
> *nu e pură. Înfățișarea, limba*
> *și inima ei, n-au toate trei același grai. Ea pare*
> *așa și pe dincolo, dar numai pare.*
> *Cu uleiuri lunecoase și prafuri aurite*
> *își ascunde necuratele purtări și-și*
> *zugrăvește chip plăcut.*
> *Dar unde-i inima cinstită,*

cu doar o notă să-și cânte adevăratele gânduri?
Vai! Nu-i cere cântec pur, fățiș…
și sincer. Ea puritatea n-o cunoaște.
Inima ei de viperă a învățat ispita de la
șarpele Edenului, asupra
oricărui bărbat scuipându-și mâzga de
minciuni și-nșelăciune.

Gurney citi versurile de câteva ori, încercând să înțeleagă sensul și scopul lor.

Era prologul unei piese despre un bărbat care și-a ucis propria mamă. Un prolog scris cu secole în urmă, de un dramaturg cunoscut pentru ura sa față de femei. Autor cu al cărui nume era semnat mesajul trimis de pe telefonul lui Hector pe cel al lui Jillian în dimineața crimei – și trimis a doua oară, cu doar două zile în urmă, lui Ashton. Un mesaj care nu spunea decât: PENTRU TOATE MOTIVELE PE CARE LE-AM SCRIS.

Iar motivele subliniate în singura lucrare existentă păreau să fie următoarele: femeile sunt creaturi diabolice, necurate, seducătoare și amăgitoare – ce-și scuipă, ca niște monștri, o *mâzgă* de minciuni și-nșelăciune. Cu cât citea mai atent cuvintele lui Vallory, cu atât sesiza în ele un coșmar populat de orori sexuale.

Gurney se mândrea cu atenția și cu echilibrul lui, dar citatul i se părea o justificare demență pentru uciderea lui Jillian Perry. Și posibil și pentru alte crime.

Bineînțeles că nu era nimic sigur. Nu exista nicio cale de a demonstra că Edward Vallory, presupusul misogin din secolul al șaptesprezecelea era același Edward Vallory în al cărui nume fuseseră scrise cele două mesaje. Nu exista nicio dovadă că Edward Vallory era un pseudonim pentru Hector Flores – deși faptul că ambele mesaje fuseseră trimise de pe telefonul lui Flores justifica presupunerea.

Informațiile păreau să se potrivească și să creeze o imagine oribilă. Prologul lui Vallory oferea primul motiv ipotetic care nu se baza în totalitate pe speculație. Pentru Gurney, motivul ăsta era de două ori mai atractiv întrucât era compatibil cu bănuiala lui din ce în ce mai acută că uciderea lui Jillian fusese alimentată de dorința de răzbunare pentru cine știe ce vini sexuale – ale ei sau ale elevelor de la Mapleshade în general. Ba mai mult, faptul că Scott Ashton primise același mesaj semnat de Vallory sprijinea ipoteza crimei ca parte dintr-un plan mai complex – un plan ce părea să fie în desfășurare.

Poate că Gurney exagera cu interpretările, însă brusc își dădu seama că putea fi mai mult decât o coincidență că fragmentul rămas din piesa lui Vallory era *prologul*. Era posibil să nu fie doar prologul unei piese de teatru pierdute, ci și prologul unor evenimente viitoare – un

indiciu pentru crimele ce aveau să se întâmple? Mai exact, câte informații le dădea Hector Flores?

Gurney apăsă „răspunde” pe e-mailul lui Peggy Meeker și tastă: „Ce se mai știe despre piesă? Intriga? Personajele? A rămas vreun comentariu al contemporanilor lui Vallory?”

Pentru prima dată de când preluase cazul, Gurney simțea un entuziasm ce nu putea fi negat – și o nevoie stringentă de a-l suna pe Sheridan Kline, în speranța că avea să-l găsească încă la birou.

Apelă numărul procurorului.

— Este într-o conferință.

Ellen Rackoff vorbea cu încrederea unui paznic atotputernic.

— A avut loc o schimbare în cazul Perry despre care ar vrea să știe.

— Fii mai exact.

— S-ar putea transforma într-un caz de crime în serie.

Treizeci de secunde mai târziu, Kline era la telefon – țâfnos, stresat și intrigat.

— Crime în serie? Despre ce mama dracului vorbești?

Gurney îi descrise ce descoperise despre Vallory, subliniind ura încărcată de tensiune sexuală din prolog și explicând că era posibil să aibă legătură nu doar cu Jillian, ci și cu celelalte fete dispărute.

— Nu ți se pare cam improbabil? Nu pricep cum s-au schimbat lucrurile. Adică, în după-amiaza asta ziceai că s-ar putea ca Hector Flores să fie capul răutăților, dar că ar putea la fel de bine să nu fie, că nu avem nicio dovadă și că trebuie să fim deschiși pentru noi scenarii. Deci ce s-a întâmplat cu receptivitatea? Cum de s-a transformat cazul, așa de brusc, într-unul de crime în serie? Și apropo, de ce mă suni pe mine, și nu poliția?

— Poate că m-am lămurit mai bine când am citit prologul lui Vallory și am simțit ura din cuvintele lui. Sau poate e vorba tocmai de faptul că e un *prolog*. Promisiunea unor evenimente ce urmează să se întâmple. Mi se pare suspect că Flores i-a trimis mesajul ăla lui Jillian înainte să fie ucisă și că i l-a trimis și lui Ashton săptămâna asta. Crima de acum patru luni pare doar o parte dintr-un plan măreț.

— Tu chiar crezi că Flores a convins niște fete să plece de acasă, sub pretextul unui conflict, astfel încât să le poată omorî fără ca nimeni să se obosească măcar să le caute?

Vocea lui Kline părea deopotrivă îngrijorată și neîncrezătoare.

— Până când nu le găsim în viață, cred că e o posibilitate pe care trebuie s-o luăm destul de în serios.

Kline ripostă.

— Nici nu m-aș gândi să tratez problema altfel.

Apoi procurorul adăugă cu toată convingerea, ca și cum era înregistrat pentru o emisiune la TV.

— Nu cred că există ceva mai serios decât posibilitatea unei

conspirații ce include răpirea și uciderea unor persoane – în cazul în care, Doamne ferește, cu asta ne confruntăm.

Kline făcu o pauză, iar tonul vocii lui deveni suspicios.

— Dar revenind la problema protocolului, de ce mă suni pe mine și nu pe cei de la BIC?

— Pentru că ești singurul factor de decizie care mi se pare că are logică în ceea ce spune.

— De ce zici asta?

Puteai să-ți dai seama după tonul adoptat că lui Kline îi plăcea să fie măgulit.

— Încărcătura emoțională de azi din sala de conferințe a fost nebunească. Știu că Rodriguez și Hardwick nu s-au avut niciodată la suflet, chestie evidentă în cazul Mellery, dar orice ar fi acum la mijloc, se strică treaba. Zero obiectivitate. E ca un război și am impresia că orice noutate ar apărea va fi evaluată în funcție de tabără. Tu nu pari să fii implicat în mizeria asta, așa că mai bine discut cu tine.

Kline făcu o pauză, apoi zise:

— Nu știi ce s-a întâmplat cu amicul tău?

— *Amic*?

— Rodriguez l-a prins cu o alcoolemie peste limită în timpul serviciului.

— Poftim!?

— L-a suspendat pentru că a băut în timpul serviciului, alături de suspiciunea de a fi condus sub influența alcoolului, l-a amenințat că va avea probleme cu pensia și l-a obligat să meargă la dezalcoolizare ca să nu-l dea afară. Sunt surprins că nu știi nimic despre asta.

— Când s-a întâmplat?

— Cam cu o lună și jumătate în urmă. Perioada de dezalcoolizare durează douăzeci și opt de zile. Jack ar trebui să se întoarcă la muncă în vreo zece zile.

— Iisuse!

Gurney își dădu seama că Hardwick a vrut să-l pună în legătură cu Val Perry în parte fiindcă spera că vreo informație nouă îl va pune într-o lumină proastă pe Rodriguez, dar veștile astea explicau mult mai bine energia negativă din sala de conferințe.

— Mă mir că n-ai știut, repetă Kline, cu o voce suficient de neîncrezătoare încât să pară o acuzație.

— Dacă știam, nu m-aș fi implicat în veci, spuse Gurney. Dar e bine de știut să nu mă dau de gol decât în fața clientului și a ta – presupunând că dialogul direct cu mine n-o să dăuneze relațiilor tale cu BIC.

Îi luă atât de mult să proceseze asta, încât Gurney își imagină cum aparatul ce calcula sporul de risc al lui Kline începea să se încingă de la atâtea calcule.

— Bine, dar cu o condiție importantă. Trebuie să-ți fie foarte clar că tu lucrezi pentru familia Perry, independent de biroul ăsta. Adică n-o să poți să ai pretenții de autoritate sau de vreun fel de imunitate din partea noastră. Vei continua ca Dave Gurney, cetățean care acționează pe cont propriu, punct. În condițiile astea, aș fi bucuros să ascult orice ai avea de spus. Crede-mă, te respect foarte mult. Cum aș putea să nu te respect, având în vedere cariera ta în omucideri la NYPD și rolul tău în rezolvarea cazului Mellery? Trebuie doar ca statutul tău *neoficial* să fie limpede. Ai vreo întrebare?

Gurney zâmbi, gândindu-se la cât de previzibil era Kline. Procurorul nu se dezicea niciodată de singurul principiu care-i ghida viața: Obține tot ce poți de la ceilalți, în timp ce-ți păzești fundul în întregime.

— Am o întrebare, Sheridan. Cum iau legătura cu Rebecca Holdenfield?

Vocea lui Kline se sugrumă de neîncredere, ca a unui avocat.

— Ce vrei de la ea?

— Încep să-l înțeleg pe criminal. Am formulat niște ipoteze – nimic clar –, dar mi-ar fi de folos ajutorul unei persoane cu experiența ei.

— Ai vreun motiv pentru care nu vrei să-i spui criminalului pe nume?

— Hector Flores?

— Ai o problemă cu asta?

— Mai multe probleme. Prima, nu știm dacă era singur în căsuță când a intrat Jillian, așa că nu știm dacă el e criminalul. Dacă e să ne gândim mai bine, nici măcar nu știm dacă era în căsuță. Să presupunem că o aștepta altcineva înăuntru. Îmi dau seama că nu e sigur, dar nu vreau să zic decât că nu *știm*, de fapt, nimic. Toate sunt amănunte, supoziții, probabilități. A doua problemă este chiar numele. Dacă grădinarul-Cenușăreasă e într-adevăr un criminal rece și inteligent, atunci „Hector Flores” este aproape sigur unul dintre numele folosite.

— De ce am impresia că sunt într-un carusel, că orice lucru care mi se părea lămurit trece din nou pe lângă mine?

— Analogia cu un carusel nu sună așa de rău. Eu parcă sunt tras în jos.

— Și vrei s-o tragi și pe Becca cu tine?

Gurney alese să nu reacționeze la aluziile obraznice ale lui Kline.

— Vreau să mă ajute să rămân realist, să aibă grijă să nu întrec măsura în timp ce schițez imaginea bărbatului pe care-l caut.

Tonul lui Kline se schimbă, fie zguduit de devotamentul din ultimele cuvinte ale lui Gurney, fie pentru că-și amintise de recordul neegalat al lui Dave în privința arestărilor.

— O să-i spun să te sune.

•

O oră mai târziu, Gurney era acasă în fața ecranului computerului, la masa din birou, uitându-se la ochii goliți de emoție ai lui Peter Piggert – un bărbat care ar fi putut avea ceva în comun cu ucigașul lui Jillian Perry și care ar fi putut semăna destul de mult cu răufăcătorul din piesa pierdută a lui Edward Vallory. Gurney nu era sigur dacă portretul editat pe computer făcut în urmă cu un an îl atrăsese datorită relevanței pe care ar putea-o avea pentru psihologia cazului la care lucra sau datorită recentului potențial financiar.

„O sută de mii de dolari? Pentru asta?" Pesemne că opulenta lume artistică era un loc tare straniu. O sută de mii de dolari pentru portretul lui Peter Piggert. Prețul era la fel de ridicol ca și aliterația. Dave trebuia să vorbească cu Sonya. Avea s-o caute dis-de-dimineață. Acum voia să se concentreze mai mult la omul din portret, și nu la valoarea posibilă a portretului.

La vârsta de cincisprezece ani, Piggert își ucisese tatăl ca să continue, nestingherit, o relație bolnavă cu mama lui. O lăsase însărcinată de două ori și avuseseră două fiice. Cincisprezece ani mai târziu, la vârsta de treizeci de ani, își ucisese mama, ca să continue, nestingherit, o relație la fel de bolnavă cu fiicele lor, pe atunci în vârstă de treisprezece și paisprezece ani.

Un om oarecare ar fi crezut că Piggert arăta ca un bărbat obișnuit. Dar lui Gurney, ochii lui i se păruseră încă de la început stranii. Erau de un negru netulburat, care părea, în mod sinistru, nemărginit. Peter Piggert vedea lumea ca pe un loc care-i justifica și încuraja orice acțiune i-ar fi putut aduce plăcere, indiferent de efectele ei asupra altor persoane. Gurney se întreba dacă Scott Ashton se gândise la o persoană ca Peter Piggert atunci când formulase teoria că un sociopat era o creatură cu „limite perfecte".

Pe când se uita la privirea tulburător de fixă a acelor ochi, Gurney deveni mai sigur ca niciodată că motivația principală a bărbatului era legată de o nevoie stringentă de a-și controla mediul. Viziunea lui asupra ordinii ideale a lucrurilor era inviolabilă, iar toanele lui căpătau o importanță absolută. Asta încercase Gurney să accentueze în imaginea realizată ulterior după modelul portretului-robot. Tiranul implacabil din spatele trăsăturilor banale. Satana în pielea omului de rând.

Asta să-l fi fascinat și pe Jay Jykynstyl? Răul deghizat? Oare asta aprecia, pentru asta era dornic să plătească o mică avere?

Bineînțeles, era o diferență crucială între persoana reală a criminalului și portretul lui. Obiectul de pe ecran își trăgea fascinația parțial dintr-o evocare a monstrului și, parțial, în mod ironic, din propriul caracter aparent inofensiv. Șarpelui îi fuseseră scoși colții. Diavolul fusese paralizat și prelucrat.

Gurney se lăsă pe spate depărtându-se de birou, de ecranul

computerului, își încrucișă brațele la piept și privi pe fereastra dinspre vest. La început se concentră la propriile sale trăiri. Când începu să observe apusul roșiatic i se păru mai întâi o pată de sânge pe cerul azuriu. Apoi, Gurney își dădu seama că-i aducea aminte de peretele unui dormitor din sudul Bronxului, un perete turcoaz, de care se sprijinise o victimă împușcată, alunecând ușor spre podea. Se întâmplase acum douăzeci și patru de ani, primul lui caz de crimă.

Muște. Era august, iar trupul zăcuse acolo timp de o săptămână.

Capitolul 39

Real, ireal, nebunie, rațiune

Timp de douăzeci și patru de ani fusese îngropat în sânge și crime până la gât. Jumătate din viața lui. Chiar și acum, la pensie… Oare ce-i spusese Madeleine în timpul carnagiului din cazul Mellery? Moartea părea să-l atragă mai tare decât viața?

Negase și respinsese ideea din punct de vedere semantic: nu *moartea* îi atrăgea atenția și energia, ci provocarea de a elucida misterul unei crime. Era vorba despre justiție.

Și bineînțeles, femeia îi aruncase o privire ironică. Madeleine nu era impresionată de motivele lui principiale și nici măcar de evocarea principiilor pentru a câștiga o dispută.

Îndată ce Dave lăsa deoparte conflictul, adevărul i se strecura în minte. Adevărul era că misterul crimelor și procesul de a-i descoperi pe oamenii din spatele lor *îl atrăgeau* pe Gurney aproape fizic. Era o forță primară și cu mult mai puternică decât orice l-ar fi împins spre îngrijirea culturii de sparanghel. Investigațiile criminalistice îi captau întreaga atenție așa cum nimic altceva nu reușise s-o facă vreodată.

Astea erau deopotrivă vești bune și vești rele. Erau bune pentru că era ceva real, iar unii oameni trec prin viață fără nimic care să-i entuziasmeze în afară de propriile lor fantezii. Rele, fiindcă forța asta ca un flux îl îndepărta de lucrurile care chiar contau, incluzând-o pe Madeleine.

Încercă să-și aducă aminte unde se afla soția lui în acel moment și-și dădu seama că uitase, informația pur și simplu dispăruse. De Jay Jykynstyl și momeala lui în valoare de o sută de mii de dolari? De râca toxică de la BIC și de efectul distrugător pe care-l avea asupra investigației? De semnificația sâcâitoare a piesei pierdute a lui Edward Vallory? De dorința lui Peggy, nevasta omului-păianjen, de a se alătura vânătorii? De ecoul vocii temătoare a lui Savannah Liston, care-i povestea despre dispariția fostelor ei colege de clasă? Adevărul era că oricare dintre elementele astea i-ar fi putut distrage cu ușurință

atenția de la locurile prin care umbla Madeleine.

Apoi auzi o mașină care urca pe aleea de pe pajiște și-și aduse aminte: Madeleine era la întâlnirea de vineri seară, cu prietenele ei alături de care croșeta. Însă dacă mașina era a ei, asta însemna că femeia ajunsese acasă mult mai devreme decât de obicei. Pe când se îndrepta spre fereastra de la bucătărie ca să verifice, telefonul începu să sune în biroul din spatele lui, așa că intră înapoi ca să răspundă.

— Dave, sunt așa de bucuroasă că te-am prins la telefon și n-a intrat căsuța vocală. Au avut loc câteva schimbări de situație, dar nu trebuie să te îngrijorezi!

Era Sonya Reynolds. Un dram de neliniște nuanța exuberanța ei caracteristică.

— Urma să te sun eu…, începu Gurney.

Plănuise să-i pună mai multe întrebări, ca să-și facă o idee mai exactă despre cina din seara următoare, cu Jykynstyl.

Sonya îl întrerupse.

— Cina s-a mutat la prânz. Jay trebuie să prindă o cursă spre Roma. Sper că nu e nicio problemă. Dacă e, atunci va trebui s-o rezolvi cumva. Iar cealaltă schimbare e că eu nu voi fi acolo.

În mod evident, asta era partea care o deranja pe femeie.

— Ai auzit ce am spus? îl întrebă, când Gurney nu reacționă în niciun fel.

— Nu e nicio problemă în legătură cu prânzul. De ce nu poți veni?

— Cu siguranță aș *putea* veni și cu siguranță aș *vrea* să vin, dar… ei bine, în loc să încerc să-ți explic o să-ți spun mai bine ce mi-a zis el. Dă-mi voie mai întâi să-ți reamintesc cât de impresionat e de munca ta. A zis despre ea că este *fundamentală*. E foarte încântat. Dar uite ce mi-a zis: „Vreau să-l întâlnesc singur pe acest David Gurney, artistul incredibil care se întâmplă să fie și detectiv. Vreau să văd în cine urmează să investesc. Vreau să cunosc mintea și imaginația acestui om fără piedica reprezentată de o a treia persoană”. I-am răspuns că a fost prima oară în viața mea când am fost numită „piedică”. Și că nu sunt foarte încântată să mi se spună să nu vin, dar că voi face o excepție în cazul lui. Voi rămâne acasă. Ești foarte tăcut, David. La ce te gândești?

— Mă întreb dacă omul ăsta e smintit.

— Omul ăsta e Jay Jykynstyl. N-aș folosi cuvântul *smintit*. Aș zice, mai degrabă, că e destul de neobișnuit.

Gurney auzi ușa laterală deschizându-se, urmată de niște sunete dinspre bucătărie.

— David, de ce nu zici nimic? La ce te mai gândești?

— Nu, doar că… nu știu, ce vrea să spună prin faptul că „investește” în mine?

— Ah, astea chiar că sunt vești bune. De-asta mi-aș fi dorit să fiu la întâlnire, că era prânz, cină sau orice altceva. Ia ascultă. Asta îți va

schimba viața. Vrea să-ți cumpere toate lucrările. Nu una sau două. Pe toate. Și se așteaptă să devină mai valoroase.

— De ce?

— Orice cumpără Jykynstyl devine mai valoros.

Gurney surprinse o mișcare cu coada ochiului, se întoarse și o văzu pe Madeleine în pragul ușii de la birou. Femeia se încrunta îngrijorată.

— Mai ești acolo, David?

Vocea Sony ei era și vioaie, și neîncrezătoare.

— Mereu ești așa de tăcut când ți se oferă un milion de dolari, doar pentru început, și pe urmă orice poate fi posibil?

— Mi se pare ciudat.

Pe chipul îngrijorat al lui Madeleine se mai ivi o grimasă de iritare, așa că femeia se întoarse în bucătărie.

— Normal că e ciudat! strigă Sonya. Succesul în lumea artei este întotdeauna ciudat. Ciudățeniile sunt un lucru normal. Știi pentru cât se vând pătratele colorate ale lui Mark Rothko? De ce o ciudățenie ar fi o problemă?

— Lasă-mă să mă gândesc, da? Pot să te sun mai târziu?

— Ai face *bine* să mă suni mai târziu, David, vedeta mea de un milion de dolari. Mâine e ziua cea mare. Vreau să fii pregătit. Simt că iar stai pe gânduri. Doamne, David, la ce tot meditezi?

— Îmi e greu să cred că toate astea se întâmplă cu adevărat.

— David, David, David, știi ce ți se spune când înveți să înoți? Să nu te mai lupți cu apa. Să te relaxezi și să plutești. Să te relaxezi și să respiri și să lași apa să te țină la suprafață. Același lucru e valabil și acum. Nu te mai lupta cu realul, irealul, nebunia, rațiunea – cu toate cuvintele astea. Acceptă magia. Pe magicul domn Jykynstyl. Și milioanele lui magice. Ciao!

Magie? Pentru Gurney nu exista pe lume niciun concept mai străin, mai lipsit de sens și complet lipsit de rațiune decât magia.

Dave rămase la birou, privind pe fereastra dinspre vest. Cerul de deasupra crestei munților, mai devreme de un roșu sângeriu, se stinsese în nuanțe de mov și cenușiu, iar iarba de pe câmpul din spatele casei nu mai păstra decât amintirea verdelui. Din bucătărie se auzea gălăgie, zgomot de capace care alunecau în chiuvetă de pe scurgătorul de vase aglomerat și Madeleine care le rearanja.

Gurney ieși din biroul în care se lăsase întunericul și intră în bucătăria luminată. Madeleine își ștergea mâinile pe unul dintre prosoapele pentru vase.

— Ce s-a întâmplat cu mașina? întrebă ea.

— Ce? Ah, am lovit o căprioară.

Amintirea era limpede, amețitoare.

Femeia îl privi cu îngrijorare și durere.

Dave continuă.

— A ieșit fugind din pădure. Mi-a sărit în față. Nu am avut cum… s-o ocolesc.

Madeleine deschise ochii larg și suspină ușor.

— Ce s-a întâmplat cu căprioara?

— A murit. Pe loc. Am verificat. Nu mai dădea niciun semn de viață…

— Ce ai făcut?

— Să fac? Ce puteam să…?

Mintea îi fu pe dată copleșită de imaginea puiului de căprioară zăcând pe marginea drumului, cu capul răsucit, ochii absenți, deschiși – o imagine încărcată de emoții de altă dată, din urma unui alt accident, emoții care-i strângeau inima ca-ntr-o gheară de gheață care mai c-o făcea să se oprească.

Madeleine îl privi, părând să știe la ce se gândea, își întinse mâna și-o atinse ușor pe a lui. Pe când își revenea încetul cu încetul, Dave se uită în ochii femeii și văzu o tristețe care-i însoțea pur și simplu toate emoțiile, chiar și bucuria. Știa că Madeleine se împăcase demult cu moartea fiului lor, într-un fel în care el n-o făcuse, într-un fel în care el nu dorea și nici n-ar fi putut vreodată s-o facă. Știa că într-o zi trebuia s-o facă, dar nu încă, nu acum.

Poate că ăsta era unul dintre lucrurile care stăteau între el și Kyle, fiul lui mai mare, din prima căsnicie. Dar astfel de teorii păreau rezultatul unui raționament debitat de un terapeut, iar lui Gurney nu-i foloseau la nimic.

Dave se întoarse spre ușile din sticlă și văzu că înserarea se lăsase suficient de mult, încât și șopronul roșu părea acum lipsit de culoare.

Madeleine reveni la chiuvetă și începu să șteargă oalele stivuite.

— Și plănuiești să rezolvi totul într-o săptămână – să li-l livrezi pe tipul cel rău băieților buni, în cutie cu panglică?

Dave îi simți în voce zâmbetul ironic, lipsit de amuzament, chiar înainte de a i-l vedea pe chip.

— Dacă așa am zis, atunci așa intenționez să fac.

Madeleine dădu din cap, fără să-și ascundă neîncrederea.

Se lăsă o tăcere lungă în vreme ce femeia continua să șteargă oalele cu mai multă atenție decât de obicei, mutând obiectele uscate pe placa de pin, aranjându-le cu o meticulozitate care începea să-l irite.

— Apropo, zise el, de ce ești acasă?

Întrebarea îi revenise în minte, exprimând-o mai agresiv decât intenționase.

— Poftim?

— Nu e seara de croșetat?

Madeleine dădu din cap.

— Am hotărât să încheiem un pic mai devreme.

Lui Gurney i se păru că simte ceva ciudat în vocea femeii.

— Cum așa?
— A fost o mică problemă.
— Ah, da?
— Păi… de fapt… Marjorie Ann a vomitat.
Gurney clipi.
— Cum?
— A vomitat.
— Marjorie Ann Highsmith?
— Exact.
Gurney clipi iar.
— Ce vrei să spui prin a vomitat?
— Ce mama dracului crezi că vreau să spun?
— Vreau să zic, unde? Acolo, la masă?
— Nu, nu la *masă*. S-a ridicat și a alergat la baie și…
— Și?
— Și nu prea a ajuns până acolo.
Gurney sesiză că o lumină aproape imperceptibilă se aprinsese din nou în ochii lui Madeleine, o scânteie a amuzamentului subtil cu care femeia privea aproape totul, un amuzament care-i echilibra melancolia – o lumină care lipsise în ultima vreme. Gurney își dorea atât de mult să poată aprinde mai mult scânteia aceea, chiar atunci, în acea clipă, dar știa că dacă încerca prea tare n-ar fi reușit decât s-o stingă de tot.
— Bănuiesc c-a făcut ceva mizerie.
— Ah, da. Un pic. Și… ăă… n-a stat într-un singur loc.
— Nu s-a… cum?
— Păi n-a vomitat pur și simplu pe podea. De fapt, a vomitat pe pisici.
— Pisici?
— Ne-am întâlnit la Bonnie acasă. Ții minte că Bonnie are două pisici, nu?
— Da, oarecum.
— Pisicile stăteau amândouă într-un coș pentru pisici, pe care Bonnie îl ține în hol, lângă baie.
Gurney începu să râdă, cuprins brusc de veselie.
— Da, păi, Marjorie Ann n-a ajuns decât până în dreptul pisicilor.
— Oh, Iisuse…
Dave se îndoise de râs.
— Și a vomat ceva. Adică… destul. Ei bine, pisicile au țâșnit din coșul lor și au intrat ca niște rachete în sufragerie.
— Pline…
— Da, pline de vomă. Au alergat prin cameră, peste canapele, peste scaune. A fost ceva de pomină.
— Doamne-Dumnezeule…

Gurney nici nu-și mai amintea de când nu mai râsese așa copios.

— Și bineînțeles, încheie Madeleine, după aceea n-a mai putut mânca nimeni nimic. Și nici n-am mai putut rămâne în sufragerie. Am vrut să o ajutăm pe Bonnie să curețe, normal, dar nu ne-a dat voie.

După o scurtă pauză, Dave întrebă:

— Ai vrea să mănânci ceva acum?

— Nu!

Madeleine se cutremură.

— Nici nu aduce vorba de mâncare.

Imaginea pisicilor îi declanșă lui Gurney o altă criză de râs.

Însă sugestia de a lua masa, păru să-i amintească lui Madeleine de ceva care-i stinse scânteia din ochi.

Când Gurney se opri în cele din urmă din râs, Madeleine îl întrebă:

— Deci o să fiți doar tu, Sonya și colecționarul nebun la cină, mâine seară?

— Nu, zise el, fericit pentru prima dată că Sonya n-avea să fie prezentă la o întâlnire. Doar colecționarul nebun și cu mine.

Madeleine ridică din sprânceană, întrebătoare.

— Mă gândeam c-ar fi făcut moarte de om să vină la cina aia.

— De fapt, cina s-a transformat în prânz.

— *Prânz*? Ești deja desconsiderat?

Gurney nu reacționă în niciun fel, dar, culmea, comentariul îl irită.

Capitolul 40

Un țipăt slab

Imediat ce termină cu oalele, cu tigăile și cu farfuriile, Madeleine își pregăti un ceai din plante și se așeză, luând geanta în care ținea lucrul de mână, pe unul dintre fotoliile din capătul îndepărtat al camerei. Gurney o urmă în curând, așezându-se pe fotoliul geamăn, de cealaltă parte a șemineului, în mână cu unul dintre dosarele cazului Perry. Ședeau împreună, dar separat, fiecare în lumina altei lămpi.

Gurney deschise dosarul și scoase raportul PACV al crimei. Acronimul era ciudat. La FBI, prescurtarea se referea la Programul de Arestare al Criminalilor Violenți, în timp ce la Biroul de Investigații Criminalistice din New York, însemna Programul de Analiză al Crimelor Violente. Însă formularul era același, procesat de aceleași computere și distribuit acelorași persoane. Lui Gurney îi plăcea mai mult versiunea biroului din New York. Denumirea era clară, nu promitea nimic.

Formularul de treizeci și șase de pagini era cel puțin cuprinzător, însă utilitatea lui era egală cu acuratețea și atenția polițistului care îl completase. Unul dintre scopurile lui era să descopere asemănări între modurile de operare ale altor crime, dar în acest caz, nu exista nicio notiță care să fi indicat vreun rezultat al programului de analiză comparativă. Gurney studia cu atenție cele treizeci și șase de pagini, să fie sigur că prima dată nu-i scăpase nimic important.

Nu putea să se concentreze, fiindcă se gândea că trebuie să-l sune pe Kyle, dar tot căuta scuze să amâne. Diferența de fus orar între New York și Seattle fusese o scuză convenabilă în ultimii trei ani, dar Kyle se întorsese acum în Manhattan, se înscrisese la Facultatea de Drept a Universității Columbia, iar amânarea lui Gurney era nejustificată. Ceea ce nu însemna că nu mai amâna sau că nu-i era clar de ce evita legătura cu fiul lui.

Uneori punea indiferența lui pe seama genelor celtice, reci. Și cu asta rezolva foarte simplu problema. Elimina orice fel de responsabilitate personală. În alte ocazii, Gurney era convins că amânarea avea legătură cu niște sentimente foarte adânci de vinovăție: vinovăție ce apărea atunci când nu suna, și la rândul ei lăsa loc unei rezistențe și mai mari la acest gest, dând naștere altei vinovății. De când se știa, Dave fusese ros pe dinăuntru de acel sentiment – de senzația pe care o are copilul unic că e responsabil pentru căsnicia chinuită și pe punctul de a se destrăma a părinților lui. Ca și în alte dăți, Gurney bănuia că problema era că o vedea prea mult pe prima lui soție în Kyle – prea multe amintiri ale prea multor certuri urâte.

Apoi mai intervenea și dezamăgirea. În toiul crizei financiare, când Kyle anunțase că părăsea domeniul investițiilor bancare pentru a urma Dreptul, Gurney se bucurase pentru o clipă că era posibil ca tânărul să fi fost interesat să-i calce pe urme în cariera de om al legii. Dar, în curând, s-a adeverit că băiatul urma pur și simplu o nouă cale spre vechiul scop: succesul material.

— De ce nu-l suni și gata?

Madeleine îl privea. Andrelele i se odihneau în poală, deasupra unui fular portocaliu, pe jumătate terminat.

Gurney o privi un pic speriat, dar nu era într-atât de uluit pe cât fusese altă dată de intuiția bizară a femeii.

— Ai o anumită expresie când te gândești la el, zise ea, ca și cum explicase un lucru evident. Nu pari fericit.

— Da. Îl voi suna.

Se apucă să citească rapid raportul celor de la PACV, cu o sete febrilă, ca un om într-o cameră încuiată care caută ieșirea ascunsă. Nu-i sări în ochi nimic nou sau diferit față de ce-și amintea, așa că începu să răsfoiască celelalte formulare din dosar.

Una dintre cele câteva analize ale filmului de la petrecerea de nuntă se încheia cu următorul rezumat: „Locurile exacte ale tuturor persoanelor aflate pe domeniul Ashton în timpul în care a avut loc crima au fost verificate cu ajutorul imagisticii cronometrate”. Gurney înțelegea destul de bine ce însemna asta, aducându-și aminte că Hardwick îi explicase în seara când urmăriseră filmul, dar având în vedere însemnătatea informației, vru să se asigure de corectitudinea ei.

Își luă telefonul mobil de pe bufet și-l sună pe Hardwick. Apelul fu imediat redirecționat spre mesageria vocală: „Hardwick. Lăsați un mesaj”.

— Sunt Gurney. Am o întrebare legată de film.

În mai puțin de un minut, după ce lăsase mesajul, telefonul începu să sune. Gurney nici nu se mai obosi să verifice numele apelantului.

— Jack?

— Dave?

Era o voce feminină, familiară, dar Gurney nu o recunoscu imediat.

— Scuze, așteptam să mă sune altcineva. Da, Dave la telefon.

— Sunt Peggy Meeker. Am primit e-mailul tău și ți-am răspuns. Apoi m-am gândit să te sun în caz că ai nevoie să afli numaidecât.

Vocea femeii zumzăia de exuberanță.

— Ce e?

— Ai vrut să afli detalii despre intriga piesei lui Edward Vallory, despre personaje și alte informații disponibile. Păi, n-o să-ți vină să crezi, dar am sunat la departamentul de limba engleză de la Wesleyan și ghici cine predă încă acolo – profesorul Barkless, cel care ținea cursul.

— Cursul?

— Cursul de engleză pe care l-am urmat. Cel de dramă elisabetană. I-am lăsat un mesaj și a revenit. Nu e uimitor?

— Ce ți-a spus?

— Păi asta e partea extraordinară. Ești gata?

În telefon se auzi bipul unui apel în așteptare. Gurney ignoră sunetul.

— Continuă.

— Păi, pentru început, piesa se numea *Grădinarul spaniol*.

Peggy făcu o pauză, așteptând o reacție.

— Zi mai departe.

— Numele personajului principal era Hector Flores.

— Tu vorbești serios?

— Mai e ceva. E din ce în ce mai interesant. Intriga, descrisă parțial de un critic contemporan, este una dintre chestiile alea complicate în care oamenii se deghizează și propriile familii nu-i recunosc și tot felul de prostii de-astea, dar ideea principală – se auzi un alt bip al unui

apel în așteptare –, destul de nebunească, e că Hector Flores a fost izgonit de acasă de mama lui, care i-a omorât tatăl și l-a sedus pe fratele său. Câțiva ani mai târziu, Hector se întoarce deghizat în grădinar și, pe scurt, își păcălește fratele – cu ajutorul altei deghizări și altei identități încurcate – să-i taie capul mamei lor. Piesa a fost un pic cam exagerată și poate de asta toate copiile au fost distruse imediat după prima punere în scenă. Nu e clar dacă intriga se bazează pe o variantă veche a mitului lui Oedip sau dacă e pur și simplu creația grotescă a lui Vallory. Sau poate că a fost cumva influențată de *Tragedia spaniolă* a lui Thomas Kyd{5}, care e la rândul ei cam exagerată din punct de vedere emoțional, așa că cine știe? Astea sunt informațiile de bază, direct de la profesorul Barkless.

Mintea lui Gurney lucra mai repede decât vocea rămasă fără aer a lui Peggy Meeker.

După un moment, femeia întrebă:

— Vrei să reiau?

Se auzi un alt bip.

— Ai zis că ai scris tot în e-mail?

— Da, e totul acolo. Și numărul de telefon al profesorului, dacă vrei să-l suni. E așa de palpitant, nu? Nu îți dă o cu totul altă perspectivă asupra cazului?

— Poate că mai degrabă întărește o perspectivă deja existentă. Vom vedea cum se potrivesc toate.

— Bine. Să-mi dai de știre.

Bip.

— Peggy, văd că mă tot sună cineva. O să-mi iau la revedere momentan. Și mulțumesc. S-ar putea dovedi foarte util ceea ce mi-ai spus.

— Sigur. Mă bucur să fiu de ajutor. Super. Să-mi zici ce altceva mai pot face.

— Așa voi face. Mulțumesc din nou.

Gurney preluă celălalt apel.

— Da' știu că ți-a luat ceva să răspunzi. A dracu' întrebare, pesemne că nu e atât de urgentă.

— Ah, da. Jack. Mersi că m-ai sunat.

— Și întrebarea este…?

Gurney zâmbi. Hardwick făcuse o pasiune pentru grosolănie, când nu era prea ocupat să fie vulgar.

— Cât ești de sigur de localizarea fiecărui individ de la petrecere, în timpul în care Jillian s-a aflat în căsuță?

— Destul de sigur.

— De unde știi?

— După felul în care au fost instalate camerele, n-a existat niciun punct orb. Invitații, personalul de servire, muzicienii – toți sunt pe

înregistrare, tot timpul.

— Cu excepția lui Hector.

— Cu excepția lui Hector, care era în căsuță.

— Despre care *crezi* că se afla în căsuță.

— Ce vrei să zici?

— Încerc doar să fac diferența între ceea ce știm și ceea ce credem că știm.

— Cine dracu' altcineva ar fi putut să fie acolo?

— Nu știu, Jack. Și nici tu nu știi. Apropo, mersi că m-ai pus la curent cu pocinogul ăla cu dezalcoolizarea.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Cine dracu' ți-a zis?

— Tu, în mod sigur nu.

— Ce mama dracului are de-a face una cu alta?

— Îmi place la nebunie sinceritatea deplină, Jack.

— Sinceritatea deplină? La dracu', ia de aici sinceritate. Rodriguez Cap-de-Penis mi-a luat cazul Perry pentru că i-am zis că a lua urma fiecărui imigrant mexican ilegal din nordul New York-ului e cea mai mare pierdere de timp din viața mea. În primul rând, nimeni n-ar fi avut de gând să admită că lucrează ilegal și nu plătește taxe. Și mai mult ca sigur n-ar fi recunoscut în ruptul capului că aveau vreo legătură cu cineva căutat pentru crimă. După două luni, în ziua mea liberă, m-a chemat de urgență să căutăm niște idioți care-l împușcaseră pe mecanicul dintr-o benzinărie, pe autostradă, și cineva de la locul faptei i-a zis Căpitanului Minune că miroseam a alcool, așa că m-a acuzat. Căcăciosul visase în fel și chip să mă prindă pe picior greșit. Și gata, se ivise ocazia. Și ce crezi c-a făcut? Căcăciosul m-a băgat într-o nenorocită de clinică părăginită, plină de drogați. Douăzeci și opt de zile de căcat. Cu niște lepădături, Davey! A fost un coșmar! Lepădături! Timp de douăzeci și opt de zile nu m-am putut gândi decât cum să-i fac felul Căpitanului Pulărel, cum să-i smulg capul de pe umeri! Am fost suficient de sincer?

— Din plin, Jack. Problema e că investigația a deviat complet și trebuie s-o luăm de la zero. Și are nevoie de oameni care sunt interesați de rezolvarea cazului, nu de reglarea conturilor personale.

— Hai nu zău? Păi, la dracu', multă baftă, Vocea Rațiunii.

Legătura se întrerupse.

Gurney așeză telefonul pe dosar și dintr-odată deveni conștient de clinchetul andrelelor lui Madeleine și se uită la ea.

Madeleine zâmbi fără să-și ridice privirea.

— Probleme?

Gurney râse acru.

— Ancheta trebuie cu totul regândită și redirecționată, iar eu n-am autoritatea să fac așa ceva.

— Gândește-te. Vei găsi o soluție.

Gurney se gândi la vorbele femeii.

— Prin intermediul lui Kline?

Madeleine ridică din umeri.

— În timpul investigației în cazul Mellery, mi-ai zis că e un om cu ambiții mari.

— N-aș fi surprins dacă s-ar vedea președinte. Sau măcar guvernator.

— Păi vezi.

— Ce să văd?

Madeleine se concentră o clipă la schimbarea tehnicii de croșetat, apoi își ridică privirea, părând surprinsă că Gurney nu reușise să înțeleagă ceea ce era evident.

— Ajută-l să vadă legătura dintre ancheta asta și ambițiile lui mari.

Cu cât Dave rumega mai mult, cu atât mai isteț părea comentariul femeii. În calitate de animal politic, Kline era foarte sensibil când venea vorba de partea mediatică a oricărei investigații. Era cea mai sigură cale spre inima lui.

Gurney luă telefonul și apelă numărul procurorului. Mesajul înregistrat oferea trei opțiuni: să sune între opt dimineața și șase seara, de luni până vineri, să lase numele și numărul de telefon ca să revină cu un telefon în timpul orelor de lucru sau să apeleze numărul de urgență, disponibil douăzeci și patru din douăzeci și patru, pentru chestiuni care cereau un răspuns imediat.

Gurney introduse numărul de urgență în agenda telefonului, dar înainte de a suna decise să structureze ceva mai bine ce avea să spună – mai întâi asistentei, apoi lui Kline, dacă avea să accepte apelul – pentru că-și dădu seama cât de crucial era să arunce fix grenada potrivită peste zid.

Andrelele se opriră din clănțănit.

— Ai auzit?

Madeleine își înclină ușor capul în direcția celei mai apropiate ferestre.

— Ce?

— Ascultă.

— Ce să ascult?

— Șșș…

Tocmai când era pe cale să insiste că nu auzea nimic, Gurney auzi: țipătul slab, îndepărtat al coioților. După aceea se lăsă iar liniștea. În mintea lui nu mai rămase decât imaginea animalelor asemănătoare unor lupi mai mici și slăbănogi, alergând într-o haită dezorganizată, sălbatici și cruzi, ca vântul pe un câmp luminat de lună, dincolo de creasta de nord a munților.

Telefonul pe care Dave îl ținea încă în mână începu să sune. Verifică

numele apelantului: GALERIILE REYNOLDS. Gurney își aruncă privirea spre Madeleine. Nimic din expresia femeii nu dădea semne c-ar fi bănuit identitatea persoanei de la celălalt capăt al firului.

— Dave la telefon.

— Vreau să mă bag în pat. Hai să vorbim.

După o tăcere stânjenitoare, Gurney răspunse.

— Zi tu mai întâi.

Sonya râse ușor, intim, mai degrabă torcând, decât râzând.

— Am vrut să spun că voi merge devreme la culcare și, în caz că voiai să mă suni mai târziu să discutăm despre ziua de mâine, ar fi mai bine să vorbim acum.

— E o idee bună.

Din nou râsul catifelat.

— Chestiunea e destul de simplă, din punctul meu de vedere. Nu-ți pot spune ce să-i răspunzi lui Jykynstyl pentru că nu știu ce te va întreba. Așa că trebuie să fii tu însuți. Detectivul isteț de la omucideri. Omul tăcut care le-a văzut pe toate. Omul din armata îngerilor, care se luptă cu diavolul și iese întotdeauna învingător.

— Nu întotdeauna.

— Păi, ești om, nu? E important să fii uman. Asta te face real, nu un erou fals, înțelegi? Așa că tot ce trebuie să faci e fii tu însuți. Ești un bărbat mai impresionant decât crezi, David Gurney.

Dave ezită.

— Asta e tot?

De data asta, hohotul fu mai muzical, mai amuzat.

— Asta-i tot în ceea ce te privește pe tine. Acum să vorbim despre mine. Ai citit vreodată contractul nostru, cel semnat pentru expoziția de anul trecut?

— Cred că l-am citit atunci. Nu de curând.

— Contractul stipulează că Galeriei Reynolds îi revine un procent de patruzeci la sută pentru operele expuse, de treizeci la sută pentru operele din catalog și de douăzeci la sută pentru oricare alte lucrări ulterioare, create pentru clienți cunoscuți de artist prin intermediul galeriei. Îți sună cunoscut?

— Vag.

— Vag. Bine. Dar e în regulă sau e vreo problemă acum că înaintăm procesul?

— E în regulă.

— Bine. Pentru că ne vom distra de minune lucrând împreună. Eu așa o simt, tu nu?

Enigmatică, Madeleine părea concentrată la marginea ornamentată a fularului din ce în ce mai lung. Cusătură după cusătură după cusătură. Clic, clic, clic.

Capitolul 41

Ziua cea mare

Era o dimineață splendidă, ca o imagine de calendar pentru o lună de toamnă. Cerul era de un albastru intens, fără urmă de nor. Madeleine plecase deja într-una dintre plimbările ei cu bicicleta pe valea cotită a râului, ce se întindea de-a lungul a aproximativ treizeci de kilometri atât la est, cât și la vest de Walnut Crossing.

— E o zi perfectă, zisese ea înainte să plece, sugerând că decizia lui Dave de a-și petrece o zi atât de minunată în oraș, discutând despre o sumă uriașă de bani pentru o lucrare de artă urâtă îl făcea la fel de nebun ca Jykynstyl. Ori poate că Gurney ajunsese singur la concluzia asta și dădea vina pe ea.

Dave ședea la masa pentru micul dejun de lângă ușile din sticlă, privind peste pajiște, la șopronul de un roșu aprins în lumina limpede a dimineții. Sorbi prima gură energizantă de cafea, apoi își ridică telefonul și îl sună pe Sheridan Kline pe numărul de urgență.

Răspunse o voce severă, indiferentă, iar Gurney își dădu seama a cui era.

— Stimmel. Biroul procurorului districtual.

— Sunt Dave Gurney.

Dave se opri, știind că Stimmel avea să-și aducă aminte de el de când lucrase la cazul Mellery, dar nu-l surprinse deloc când bărbatul nu recunoscu. Stimmel avea căldura și volubilitatea ca de broască, la fel și fizionomia.

— Da?

— Trebuie să vorbesc de urgență cu Kline.

— Chiar așa?

— E o chestiune de viață și de moarte.

— A cui?

— A lui.

Tonul sever se înăspri.

— Ce înseamnă asta?

— Cunoști cazul Perry?

Gurney interpretă pauza care urmă ca pe un răspuns afirmativ.

— O să explodeze într-un circ media, poate cel mai mare caz de crime în serie din istoria statului nostru. M-am gândit că Sheridan ar vrea să fie pus în temă.

— Despre ce vorbești?

— M-ai întrebat deja și ți-am răspuns.

— Dă-mi informații exacte, deșteptule, și am să i le transmit.

— N-am timp să le repet de două ori. Trebuie să vorbesc cu el *chiar acum*, chiar dacă va trebui să-l iei pe sus. Spune-i că ce se întâmplă acum va face să pară cazul Mellery o joacă de copii.

— Ar fi bine să nu îndrugi prostii.

Gurney înțelese că acela era modul lui Stimmel de a spune: „La revedere, vom reveni cu un telefon". Își așeză telefonul pe masă, ridică ceașca de cafea și sorbi din nou. Era încă bună și caldă. Se uită la tulpinile de sparanghel ce se aplecau în briza blândă care bătea dinspre vest. Întrebările legate de îngrășământ – dacă, când, cât –, la care se gândise cu mai puțin de o săptămână în urmă, puteau fi amânate la nesfârșit. Gurney spera să nu fi exagerat situația în discuția cu Stimmel.

Două minute mai târziu, Kline era la telefon, la fel de agitat ca o muscă pe o grămadă de bălegar proaspăt.

— Despre ce e vorba? Ce explozie mediatică?

— E o poveste lungă. Ai timp să vorbești?

— Ce-ar fi să rezumi totul într-o frază?

— Imaginează-ți un articol care începe așa: „În timp ce un criminal în serie răpește fete de la Mapleshade, poliția și procuratura habar n-au".

— N-am discutat deja despre asta ieri?

— Am informații noi.

— Unde ești acum?

— Acasă, dar am drum în oraș într-o oră.

— E pe bune? Sau faci pe deșteptu'?

— E pe bune.

Urmă o pauză.

— Cât de sigur e telefonul tău?

— N-am nicio idee.

— Poți să mergi pe autostradă, în drum spre oraș, nu?

— Cred că da.

— Deci te-ai putea opri pe la biroul meu?

— Aș putea.

— Poți pleca acum?

— Poate în vreo zece minute.

— Ne vedem la birou, la nouă și jumătate. Gurney?

— Da?

— Ar fi bine să fie pe bune.

— Sheridan?

— Ce?

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș ruga să nu fie.

•

Zece minute mai târziu, Gurney era pe drum, îndreptându-se spre est, cu soarele în față. Prima oprire o făcu la Abelard, pentru o cafea

care avea să înlocuiască ceașca aproape plină pe care o lăsase pe masa din bucătărie în graba de a pleca.

Rămase o vreme în față, pe peticul mic de pământ acoperit cu pietriș, care ținea loc de parcare, își înclină puțin scaunul, se întinse și încercă să-și relaxeze mintea concentrându-se doar la aroma cafelei. Tehnica asta nu mergea prea bine la el, și Gurney se întrebă de ce o tot încerca. Ce-i drept, reușea să-i mute gândurile la altceva, dar nu neapărat la ceva mai puțin neplăcut. În acest caz, mintea lui zbură de la ceea ce mergea prost în investigație la ceea ce mergea prost în relația lui cu Kyle – și la presiunea tot mai mare de a-l suna.

Era cu adevărat ridicol. Tot ce trebuia să facă era să nu mai amâne și să-l sune. Știa foarte bine că amânarea nu era altceva decât o scăpare pe termen scurt care conducea la o problemă pe termen lung, și nu făcea decât să ocupe tot mai mult spațiu în mintea lui, lăsând loc unui disconfort din ce în ce mai mare.

Logic vorbind, n-avea nicio urmă de îndoială că lucrurile stăteau exact așa. Logic, știa că era nefericit în mare parte din cauză că se tot chinuia să evite disconfortul.

Gurney avea noul număr de telefon al lui Kyle setat pe apelare rapidă. „Hristoase! Sună odată!”

Își scoase telefonul, apelă și intră căsuța vocală: „Bună, sunt Kyle. Nu pot răspunde momentan. Lasă un mesaj”.

— Bună, Kyle, e tata. M-am gândit să te sun, să-mi spui cum ți se pare la Columbia. Colegii de apartament sunt în regulă?

Ezită. Mai să întrebe de Kate, fosta soție a lui Kyle, dar se răzgândi.

— Nu e nimic urgent, mă întrebam doar ce mai faci. Sună-mă când poți. Pe curând.

Gurney apăsă butonul de închidere a apelului.

Ciudată experiență. Puțin încâlcită, ca toate aspectele vieții lui emoționale. Gurney se simți ușurat că în cele din urmă sunase. Și, sincer, era ușurat și pentru că apelul fusese redirecționat către mesageria vocală. Dar poate că avea să nu se mai gândească la Kyle, măcar pentru o vreme. Mai luă câteva înghițituri de cafea, verifică ora – opt și cincizeci și două de minute – și se întoarse pe șosea.

•

Cu excepția Audi-ului negru, lucitor și a câtorva mașini, nu la fel de sclipitoare, Ford și Chevrolet, cu numere oficiale, parcarea Clădirii Birourilor Districtuale era goală, așa cum era de obicei într-o sâmbătă dimineața. Clădirea cenușie și apăsătoare părea rece și părăsită, ducându-te cu gândul la instituția ca vai de lume de altă dată.

Kline ieși din Audi tocmai când Gurney parca pe un loc din apropiere. Un alt automobil, Crown Victoria, intră în parcare și opri în capătul opus față de Audi. Rodriguez coborî de la volan.

Gurney și Rodriguez se apropiară de Kline din direcții opuse. Își

înclinară capetele în semn de salut spre procuror, dar ei nu se salutară. Kline îi conduse înăuntru printr-o ușă laterală pentru care avea propria lui cheie, apoi urcară un etaj. Până când nu se așezară în scaunele de piele din jurul mesei de cafea din biroul procurorului, niciunul nu scoase un cuvânt. Rodriguez își încrucișă brațele strâns la piept. Ochii lui negri nu transmiteau nimic din spatele ochelarilor cu ramă de oțel.

— Bine, zise Kline, aplecându-se înainte. Hai să trecem la subiect.

Procurorul îl fixa pe Gurney cu privirea pătrunzătoare cu care l-ar fixa pe un martor al opoziției aflat în boxa martorilor.

— Suntem aici din pricina bombei promise, prietene. Hai să ascultăm.

Gurney dădu din cap.

— În regulă. Bomba. S-ar putea să vreți să luați notițe.

Tresărirea unui ochi al căpitanului îi dădu de înțeles că omul interpretase sugestia ca pe o insultă.

— Treci la subiect, zise Kline.

— Bomba vine pe părți. Eu o să vi le prezint. Voi le puneți cap la cap. În primul rând, se pare că Hector Flores este numele unui personaj dintr-o piesă elisabetană – un personaj care se preface a fi un grădinar spaniol. E o coincidență interesantă, nu?

Kline se încruntă întrebător.

— Ce fel de piesă?

— Aici e partea interesantă. Intriga vorbește despre violarea unui tabu sexual major, incestul – care se întâmplă să fie un element recurent din copilăria agresorilor.

Kline se încruntă încă și mai tare.

— Deci… ce vrei să spui?

— Vreau să spun că omul care a locuit în căsuța lui Ashton și-a luat, mai mult ca sigur, numele de Hector Flores din acea piesă de teatru.

Căpitanul pufni a neîncredere.

— Cred că avem nevoie de mai multe detalii, zise Kline.

— În piesa asta e vorba despre incest. Personajul lui Hector Flores apare deghizat în grădinar. Și…

Gurney nu se putu abține să nu facă o pauză dramatică.

— Se întâmplă să omoare personajul feminin vinovat, tăindu-i capul.

Ochii lui Kline se deschiseră larg.

— Cum?

Rodriguez îl fixă pe Gurney cu o privire neîncrezătoare.

— Unde dracului e piesa asta de teatru?

În loc să se împotmolească în discuția care avea să se iște mai mult ca sigur dacă le spunea că textul integral al piesei nu mai exista, Gurney îi dădu căpitanului numele și referințele vechiului profesor al

lui Peggy Meeker.

— Sunt sigur că va fi bucuros să discute cu tine. Și apropo, nu există nicio îndoială că piesa are legătură cu uciderea lui Jillian Perry. Autorul piesei se numea Edward Vallory.

Lui Kline îi trebuiră câteva secunde să priceapă informația.

— Numele cu care a fost semnat mesajul?

— Exact. Deci acum știm sigur că „muncitorul mexican" a fost o prefăcătorie de la bun început. O prefăcătorie pe care toată lumea a crezut-o.

Căpitanul părea suficient de furios încât să ia foc instantaneu.

Gurney continuă.

— Tipul ăsta a venit în Tambury cu un plan pe termen lung și înarmat cu multă răbdare. Se pare că avem de-a face cu un individ destul de sofisticat, ținând cont de obscuritatea referinței literare. Iar conținutul piesei lui Vallory demonstrează că trecutul sexual al lui Jillian Perry a fost aproape sigur motivul crimei.

Kline arăta de parcă încerca să nu pară șocat.

— Bine, deci avem… avem o nouă perspectivă.

— Din păcate e doar vârful aisbergului.

Ochii lui Kline se deschiseră larg.

— Ce aisberg?

— Absolventele dispărute.

Căpitanul clătină din cap.

— Am mai spus-o și o repet: nu există nicio dovadă că ar fi *dispărut* cineva.

— Scuze, replică Gurney. N-am vrut să folosesc greșit un termen legal. Ai dreptate – niciun nume nu se regăsește deocamdată pe lista oficială a persoanelor dispărute. Atunci cum să le numim? „Absolvente Mapleshade a căror localizare nu se cunoaște în momentul de față?" E mai convenabil așa?

Rodriguez se aplecă înainte pe scaun și vorbi pe un ton aspru.

— Nu sunt obligat să înghit căcaturile astea de la tine!

Kline ridică mâna ca un polițist de trafic.

— Rod, Rod, ia-o ușurel. Suntem cu toții un pic… știi tu… Ia-o ușor.

Procurorul așteptă până ce căpitanul se lăsă iar în scaun înainte să-și întoarcă din nou privirea spre Gurney.

— Hai să zicem, de dragul discuției, că una sau mai multe fete sunt într-adevăr dispărute sau de nelocalizat sau care o fi termenul potrivit. Dacă ar fi așa, care este concluzia ta?

— Dacă au fost răpite de bărbatul care-și spune Hector Flores, atunci concluzia mea e că fie sunt moarte, fie vor fi în curând.

Rodriguez se aplecă iar înainte.

— Nu există nicio dovadă! *Dacă, dacă, dacă*. Sunt doar presupuneri peste presupuneri.

Kline inspiră lent.

— Chiar pare o concluzie a dracului ca să ne pripim cu ea, Dave. Vrei să ne ajuți puțin cu raționamentul?

— Conținutul piesei, plus mesajele semnate de Vallory sugerează că uciderea lui Jillian Perry a fost un act de răzbunare pentru un abuz sexual. Elevele de la Mapleshade împărtășesc un trecut plin de abuzuri sexuale, transformându-le în potențiale victime. Așa că Mapleshade devine locul perfect de racolare a victimelor, pentru un criminal motivat de problema asta.

— „Potențiale victime" – ai auzit? A zis „potențiale". Asta încerc să demonstrez.

Rodriguez clătină din cap.

— Toate astea nu-s decât…

— Stai puțin, Rod, te rog, interveni Kline. Înțeleg ce încerci să demonstrezi. Crede-mă, sunt de partea ta. Sunt un tip care preferă dovezile clare, la fel ca tine. Dar hai să-l ascultăm. Știi și tu, nu trebuie să ignorăm niciun detaliu. Hai doar să ascultăm ce are de spus, bine?

Rodriguez nu mai vorbi, dar continuă să dea din cap de parcă nici nu știa c-o face. Kline îi făcu un semn lui Gurney să continue.

— Cu privire la fetele dispărute, asemănarea dintre conflictele care au condus la părăsirea domiciliului reprezintă prima dovadă a unei conspirații. Este de neconceput că toate au cerut mașini scumpe din pură coincidență. O explicație acceptabilă ar fi c-a existat o conspirație, creată să ușureze răpirea lor.

Kline arăta de parcă avea o criză de aciditate stomacală. Îi venea pe gât sosul Tabasco.

— Ai și alte dovezi care să sprijine ipoteza răpirii?

— Hector Flores i-a cerut lui Ashton să lucreze la Mapleshade, iar fetele care încă nu pot fi localizate au fost văzute vorbind cu el acolo.

Rodriguez tot clătina din cap.

— Mi se pare o legătură destul de slabă.

— Ai dreptate, căpitane, zise Gurney, plictisit. De fapt, cam tot ce știm se agață într-un fir de păr. Toate fetele răpite sau dispărute au apărut în reclame foarte sexualizate pentru Karnala Fashion, ca și Jillian Perry, dar nu știm nimic despre acea companie. Nu s-a stabilit și nici nu s-a anchetat cum au fost încheiate contractele de modeling. Nici până azi, nu știm exact câte fete ar putea fi dispărute. Și nici dacă fetele cu care nu putem să luăm legătura sunt sau nu în viață. Nu știm dacă au loc și alte răpiri în timp ce noi stăm aici. Nu fac decât să vă spun ce cred. De ce mă tem. Poate că am înnebunit de-a binelea, căpitane. Sper să fi înnebunit, pentru că alternativă este înfiorătoare.

Kline înghiți în sec.

— Deci recunoști că o mare parte din felul în care vezi tu lucrurile se bazează pe…

— Sunt detectiv la omucideri, Sheridan. Fără câteva supoziții…

Gurney ridică din umeri, dar nu-și mai continuă ideea.

Urmă o tăcere lungă.

Rodriguez părea dezumflat, pipernicit, de parcă jumătate din furia lui dispăruse, însă nu fusese înlocuită de nimic altceva.

— Hai să presupunem, de dragul conversației, zise Kline, că ai sută la sută dreptate.

Își întinse ambele mâini, cu palmele în sus, dând de înțeles că era gata să accepte până și cea mai extravagantă dintre teorii.

— Ce-ai face tu?

— E crucial să aflăm cât mai repede cine lipsește. Faceți rost de lista cu numele și contactele absolventelor de la Mapleshade. Luați-le de la Ashton chiar în dimineața asta, dacă se poate. Interogați fiecare familie în parte, fiecare absolventă de care dați din clasa lui Jillian, apoi fiecare elevă din anul anterior și din anul următor. În cazul familiilor care nu-și pot contacta fiicele, cereți detalii descriptive și circumstanțiale pe care să le puteți introduce în bazele de date PACV, NamUs, NCIC – mai ales dacă ultimul contact cu familia a implicat conflictul pe care-l cunoaștem.

Kline își aruncă privirea spre Rodriguez.

— Am putea face asta indiferent de situație.

Căpitanul dădu din cap.

— Bine, continuă.

— De fiecare dată când fata nu poate fi contactată, colectați o probă de ADN de la o rudă biologică de gradul întâi – mamă, tată, frate, soră. De îndată ce laboratorul BIC analizează profilul, comparați rezultatul cu profilul oricărei persoane de sex feminin, neidentificate, decedate în aceeași perioadă cu înregistrarea dispariției.

— În ce zonă?

— La nivel național.

— Doamne! Tu îți dai seama ce ne ceri? Chestia asta diferă de la stat la stat, ba uneori chiar de la district la district. Unele jurisdicții nu păstrează datele. Altele nici nu le colectează.

— Ai dreptate, e o mare bătaie de cap. Mănâncă bani, timp, iar aria de acoperire e incompletă. Dar va fi o bătaie de cap și mai mare mai târziu, dacă va trebui să explici de ce nu s-a făcut nimic din toate astea.

— În regulă.

Cuvintele ieșiră din gura lui Kline ca o exclamație de dezgust.

— Mai departe?

— Mai departe, dați de urma lui Alessandro și a companiei Karnala Fashion. Și fotograful, și compania au un aer prea obscur ca să fie vorba de o afacere obișnuită. Apoi, interogați actualele eleve de la Mapleshade, despre tot ce ar putea ști legat de Hector, Alessandro,

Karnala sau fetele dispărute. Apoi interogați fiecare angajat actual sau recent de la Mapleshade.

— Ai idee despre cât efort e vorba?

— Sheridan, cu asta îmi câștig traiul.

Gurney se opri, gândindu-se la semnificația cuvântului care-i scăpase.

— Adică, mi-l *câștigam*. BIC trebuie să implice o grămadă de detectivi în cazul ăsta cât de urgent, mai mulți decât își permit. De îndată ce situația ajunge în presă, vei fi mâncat de viu dacă nu faci toate astea.

Kline miji ochii.

— După cum vorbești, aș zice că oricum o să ne mănânce de vii.

— Presa va accepta orice variantă va atrage cea mai mare audiență, zise Gurney. Așa-zisele știri sunt niște caricaturi. Dă-le o poveste nouă, importantă și prostească și o s-o ia de bună. Garantat.

Kline îl privi neîncrezător pe Dave.

— Cum ar fi?

— În varianta asta tu trebuie să fi luat toate măsurile. Implicare totală. În momentul în care tu și echipa BIC ați descoperit dificultatea unora dintre părinți de a-și contacta fiicele, tu și Rod ați declanșat o alarmă de gradul cinci, ați implicat pe toată lumea, ați început cea mai mare anchetă din istoria crimelor în serie.

Mintea lui Kline părea să analizeze la foc automat toate rezultatele posibile.

— Să presupunem că se leagă de costurile anchetei.

— E simplu. „Într-o situație ca asta, implicarea costă bani. Inactivitatea costă vieți”. E un răspuns standard pe care cu greu îl poți contrazice. Servește-le povestea „Marii Mobilizări” și poate că vor sta departe de varianta „Anchetei Ratate”.

Kline își deschidea și-și închidea pumnii, își trosnea degetele. Îndoiala din ochii lui se transforma treptat în entuziasm.

— Bine, zise el. Ar fi bine să ne gândim la conferința de presă.

— Mai întâi, zise Gurney, trebuie să demarați procesul. Dacă presa descoperă că le vindeți gogoși, povestea se schimbă instantaneu, și din eroii momentului ajungeți nenorociții anului. Începând de acum, trebuie să tratați cazul ca pe unul cu potențial uriaș, ceea ce probabil este – sau vă luați adio de la cariere.

Poate că ceva din expresia lui Gurney îl atinse pe Kline sau poate că o așchie ascuțită a potențialului îngrozitor al cazului îi străpunse egocentrismul. Oricare ar fi fost motivul, bărbatul clipi, își frecă ochii, se lăsă pe spătarul scaunului și-l privi lung și mohorât pe Gurney.

— Tu chiar crezi că avem de-a face cu un psihopat, nu-i așa?

— Da, asta cred.

Rodriguez se desprinse de preocupările macabre în care se

scufundase.

— De ce ești așa sigur? Datorită unei piese bolnave, scrise cu patru sute de ani în urmă?

„De ce sunt așa sigur?” Gurney se gândi la asta. Era un instinct? Deși era unul dintre cele mai vechi clișee din breaslă, avea un sâmbure de adevăr. Însă era și altceva.

— Capul.

Rodriguez se holbă la el.

Gurney inspiră ca să rămână ferm pe poziții.

— E ceva în legătură cu capul. Cu modul în care era așezat pe masă, cu fața la trup.

Gura lui Kline se deschise ca și cum voia să spună ceva, dar nu zise nimic. Rodriguez se holba pur și simplu.

Gurney continuă.

— Cred că oricine a făptuit crima și a așezat corpul în felul ăla a vrut să anunțe că are o misiune.

Kline se încruntă.

— Adică intenționează s-o facă iar?

— Sau a făcut-o deja. Cred că e înclinat spre așa ceva.

Capitolul 42

Magicul domn Jykynstyl

Vremea încă era perfectă pentru drumul de dimineață târzie al lui Gurney din Catskills spre New York City. Pe când gonea pe autostradă, aerul proaspăt și cerul azuriu îi inundară mintea de energie, îl făcură să privească optimist impactul pe care-l avusese asupra lui Kline și, într-o măsură mai mică, asupra lui Rodriguez.

Voia să țină legătura cu Kline, să se asigure că avea să fie păstrat în schemă. Și voia s-o sune pe Val, să o pună la curent. Dar avea nevoie, chiar atunci, să se gândească puțin la întâlnirea spre care se îndrepta. Întâlnirea cu un om „din lumea artei". Un om care voia să-i ofere o sută de mii de dolari pentru portretul mărit grafic al unui dement. Un om care se putea dovedi la fel de bine un dement el însuși.

La adresa pe care i-o dăduse Sonya, Gurney găsi o clădire din cărămidă ce se ridica în mijlocul unui cartier liniștit, umbrit de copaci, din East Sixties, Manhattan. În cartier se simțea mirosul banilor, un miros subtil ce izola locul de restul străzilor aglomerate ce-l înconjurau.

Gurney parcă într-o zonă interzisă, chiar în fața clădirii, așa cum îl instruise Sonya, fiind asigurată de Jykynstyl că nu avea să fie nicio problemă, că mașina avea să rămână pe mâini bune.

O ușă enormă, neagră și lăcuită conducea într-un vestibul ornamentat cu faianță și oglinzi, care ducea mai departe spre o a doua ușă. Gurney tocmai se pregătea să apese soneria de pe peretele alăturat, când ușa fu deschisă de o tânără fermecătoare. Când se uită mai bine, Dave observă că de fapt, nu era de o frumusețe ieșită din comun, însă înfățișarea îi era înfrumusețată, sau cel puțin dominată, de ochii extraordinari – ochi ce-l analizau așa cum ai analiza croiala unei jachete sport sau prospețimea unei plăcinte de pe raftul unei brutării.

— Sunteți artistul?

Gurney surprinse ceva nestatornic în tonul ei, ceva ce nu putu identifica.

— Sunt Dave Gurney.

— Veniți după mine.

Intrară într-un foaier mare în care erau un cuier, un suport pentru umbrele, mai multe uși închise și o scară largă, din mahon, ce urca la etajul următor. Luciul negru al părului tinerei se potrivea cu nuanța închisă a lemnului. Îl conduse pe lângă scară, spre o ușă în spatele

căreia se afla un lift cu propria lui ușă glisantă.

— Veniți, zise ea cu un zâmbet vag, pe care Gurney îl găsi ciudat de îngrijorător.

Intrară, ușa se închise cu ușurință, fără niciun sunet, iar liftul urcă abia lăsând impresia că se mișcă.

Gurney sparse tăcerea.

— Cine sunteți?

Tânăra se întoarse spre Dave. Ochii ei încântători se amuzau ca de o glumă între prieteni.

— Sunt fiica lui.

Liftul se opri atât de încetișor, încât Gurney nici nu simțise. Ușa se deschise. Fata ieși.

— Veniți.

Camera era mobilată în stilul opulent al unui salon victorian. Plante tropicale cu frunze mari stăteau în ghivecele lor de fiecare parte a unui șemineu mare. Alte câteva erau așezate lângă fotolii. Dincolo de o arcadă largă, la capătul opus, se vedea un salon festiv, cu scaune, mese, un bufet și tâmplărie sculptată, toate din mahon bine lăcuit. Draperii din damasc, verde-închis acopereau ferestrele înalte din ambele încăperi, ascunzând momentul zilei, perioada anului – creând iluzia unei lumi elegante, libere, unde cocteilurile erau mereu servite.

— Bine ați venit, David Gurney. Îmi pare bine c-ați sosit așa de repede de atât de departe.

Gurney se uită să vadă a cui era vocea asta cu un accent atât de bizar: un bărbat spălăcit, mărunt, parcă și mai mic de statură în fotoliul lui enorm, de club, din piele, alături de o plantă tropicală înaltă. În mâna lui mică ținea un pahar mititel, cât pentru o dușcă, plin cu un lichid verde.

— Iertați-mă că nu mă ridic să vă întâmpin. Spatele îmi face probleme. Culmea, îmi e cel mai rău când e vremea minunată. E un mister enervant, nu-i așa? Vă rog să luați loc.

Bărbatul arătă spre un scaun asortat, așezat vizavi de al lui, de cealaltă parte a unui covoraș oriental. Purta blugi spălăciți și un hanorac bordo. Avea părul scurt, rar, grizonant și pieptănat de mântuială. Ochii lui pe jumătate închiși lăsau vaga impresie a unei indiferențe somnoroase.

— Poate ați vrea să beți ceva. O să vă servească imediat una dintre fete.

Accentul lui nedefinit părea să aibă mai multe origini europene.

— Eu am făcut iar greșeala de a alege absintul.

Ridică paharul verde și-l privi ca pe un prieten trădător.

— Nu-l recomand. De când a devenit legal și sigur și-a pierdut, în opinia mea, întreaga esență.

Își duse paharul la buze și sorbi aproape jumătate.

— De ce tot revin la el? E o întrebare interesantă. Poate că sunt sentimental. Însă despre dumneata nu se poate spune așa ceva. Dumneata ești un mare detectiv, un om rațional, care nu se lasă copleșit de nostalgii prostești. Așa că nu vei bea absint. Altceva. Orice dorești.

— Puțină apă?

— *L'acqua minerale*? *Ein Mineralwasser*? *L'eau gazéifiée*?

— Apă plată.

— Bineînțeles.

Rânjetul lui brusc strălucea la fel ca oasele înălbite.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Jykynstyl își ridică ușor vocea, precum cineva obișnuit să aibă servitori în preajma lui.

— Un pahar de apă plată rece pentru musafirul nostru.

Fata cu zâmbetul straniu și care se autointitulase fiica lui ieși din cameră.

Gurney se așeză calm în fotoliul pe care i-l indicase gazda.

— De ce ar fi trebuit să știți că voi cere apă plată?

— Datorită a ceea ce mi-a povestit doamna Reynolds despre caracterul dumneavoastră. Vă încruntați. Ar fi trebuit să prevăd și asta. Vă uitați la mine cu ochii dumneavoastră de detectiv. Vă întrebați: „Câte știe Jykynstyl ăsta despre mine? Câte i-o fi spus Reynolds?" Am dreptate?

— Mi-ați luat-o cu mult înainte. Eram doar curios să aflu care e legătura dintre apa plată și caracterul meu.

— Mi-a spus că sunteți atât de complicat pe interior, încât vă place să faceți lucrurile simplu la exterior. Sunteți de acord?

— Sigur, de ce nu?

— Foarte bine, zise bărbatul, ca un expert ce savurează un vin interesant. M-a avertizat și că mintea vă e mereu trează și că întotdeauna știți mai multe decât spuneți.

Gurney ridică din umeri.

— E o problemă?

Pe fundal începu să se audă o muzică, atât de încet, încât notele joase abia puteau fi percepute. Era o melodie lentă, tristă, pastorală, la violoncel. Prezența ei fantomatică îi aminti lui Gurney de mirosul grădinilor engleze care pătrundea subtil în interiorul casei lui Scott Ashton.

Bărbatul cel mărunt, cu păr ca ața, zâmbi și sorbi din absint. O tânără cu o expresie teatrală, în blugi cu talie joasă și-ntr-un tricou încă și mai scurt, intră în cameră prin arcada din celălalt capăt și se apropie de Gurney cu un pahar din cristal plin cu apă pe o tavă din argint. Fata avea ochii și gura unui cinic de două ori mai în vârstă decât ea. Pe când Gurney lua paharul, Jykynstyl începuse să-i

răspundă la întrebare.

— Cu siguranță nu reprezintă o problemă pentru mine. Îmi plac oamenii cu caracter, a căror minte astâmpără impulsurile limbii. Sunteți exact genul ăsta de om, așa-i?

Când văzu că Gurney nu răspunde, Jykynstyl începu să râdă. Era un sunet uscat, fără nicio urmă de amuzament.

— Văd că sunteți și un om căruia îi place să fie direct. Vreți să știți exact de ce vă aflați aici. Prea bine, David Gurney. Uitați care e ideea: eu sunt, probabil, cel mai înfocat fan al dumneavoastră. De ce? Din două motive. Primul, vă consider un mare portretist. Al doilea, intenționez să fac mulți bani de pe urma lucrărilor dumneavoastră. Vă rog să observați pe care dintre motive l-am menționat primul. Îmi dau seama din activitatea dumneavoastră de până acum că aveți un talent rarisim de a înfățișa mintea unui om în trăsăturile feței lui, de a-i lăsa sufletul să i se întrevadă prin ochi. Ăsta-i un talent care se hrănește cu puritate. Nu e talentul unui om înnebunit după bani sau după atenție, al unui om care se străduiește să fie plăcut, care vorbește prea mult. E talentul unui om care prețuiește adevărul în toate aspectele vieții – în afaceri, în profesie, în artă. Am bănuit că dumneavoastră ați fi un astfel de om, dar am vrut să mă asigur.

Înainte să continue, bărbatul susținu privirea neclintită a lui Gurney pentru un timp ce păru foarte lung.

— Ce ați vrea să mâncați la prânz? Avem biban rece de mare cu sos rémoulade, crustacee marinate cu lămâie verde, *quenelles de veau*, tartar din vită Kobe – orice preferați. Sau poate vreți să încercați câte puțin din toate?

În timp ce vorbea, Jykynstyl începu să se ridice încet din fotoliu. Se opri, căutând un loc să-și așeze păhărelul, strânse din umeri și-l așeză delicat în ghiveciul plantei înalte de lângă el. Apoi, apucând brațele fotoliului, se împinse cu un efort considerabil în picioare și-l conduse pe Dave prin arcadă în salon.

Cel mai impresionant element al sălii era un portret în mărime naturală, încadrat de o ramă poleită, agățat în centrul peretelui lung din fața arcadei. Cunoștințele limitate ale lui Gurney despre istoria artei plasau tabloul undeva în perioada Renașterii olandeze.

— Este extraordinar, nu-i așa? întrebă Jykynstyl.

Gurney fu de acord.

— Mă bucur că vă place. Am să vă povestesc totul despre el cât timp mâncăm.

Două scaune erau așezate la masă unul în fața celuilalt. Apetitivele enumerate de Jykynstyl erau aranjate între ei, pe patru platouri din porțelan chinezesc, alături de sticle de Puligny-Montrachet și de Château Latour, vinuri pe care chiar și un novice precum Gurney le recunoștea ca fiind excesiv de scumpe.

Gurney alese Montrachet-ul și bibanul, în timp ce Jykynstyl optă pentru Latour și vita cu tartar.

— Ambele fete sunt fiicele dumneavoastră?

— Așa este, da.

— Și locuiți aici împreună?

— Din când în când. Nu suntem o familie cu un domiciliu stabil. Vin și plec. E stilul meu de viață. Fiicele mele locuiesc aici atunci când nu locuiesc cu altcineva.

Vorbea despre aceste aranjamente pe un ton degajat care lui Gurney i se păru la fel înșelător ca și privirea lui adormită.

— Unde vă petreceți cel mai mult timpul?

Jykynstyl își așeză furculița pe marginea farfuriei ca și cum se descotorosise de ceva care-l împiedica să se exprime clar.

— Eu nu gândesc așa, nu mă gândesc să fiu *aici* pentru o anumită perioadă sau să fiu *acolo* pentru o altă perioadă. Sunt… *în mișcare*. Înțelegeți?

— Răspunsul dumneavoastră e mai filosofic decât întrebarea mea. Am să reformulez. Aveți case ca asta și în alte locuri?

— Am rude în alte țări care uneori mă găzduiesc sau mă îngăduie. În engleză expresiile astea două sunt asemănătoare, dar nu la fel, așa-i? Poate că în cazul meu sunt ambele adevărate.

Bărbatul își afișă zâmbetul rece, ivoriu.

— Așa că sunt un om fără adăpost, dar cu multe case.

Accentul amestecat, de nicăieri și de pretutindeni păru să devină mai pregnant, de parcă sublinia pretenția lui de nomad.

— Ca și minunatul domn Wordsworth{6}, umblu singur ca un nor. În căutarea margaretelor aurite. Am ochiul format pentru margaretele astea. Dar să ai ochiul format nu e suficient. Trebuie să și *cauți*. Astea-s secretele mele, David Gurney: *un ochi format și o permanentă căutare*. Pentru mine, asta e mult mai important decât să trăiesc într-un anumit loc. Nu trăiesc *aici* sau *acolo*. Trăiesc prin activitate, prin mișcare. Nu sunt un rezident. Sunt un veșnic căutător. Poate că seamănă un pic cu viața dumneavoastră, cu profesia dumneavoastră. Am dreptate?

— Înțeleg ce vreți să spuneți.

— Înțelegeți ce vreau să spun, dar nu sunteți tocmai de acord.

Jykynstyl părea mai mult amuzat decât jignit.

— Și ca toți polițiștii, când vine vorba de întrebări, ați prefera să le puneți decât să răspundeți la ele. E o caracteristică a profesiei dumneavoastră, nu?

— Da, este.

Bărbatul scoase un sunet care putea fi ori un râs, ori o tuse. Ochii lui nu dădeau niciun indiciu în privința asta.

— Atunci dați-mi voie să vă ofer răspunsuri, nu întrebări. Mă gândesc că ați vrea să știți de ce omul ăsta mărunt și nebun, cu nume

hilar, vrea să vă dea atât de mulți bani pentru niște portrete pe care probabil le faceți destul de rapid și destul de ușor.

Gurney se simți ușor iritat.

— Nu chiar atât de rapid, și nici atât de ușor.

Apoi simți o urmă de regret pentru că obiectă.

Jykynstyl clipi.

— Nu, bineînțeles că nu. Iertați-mi engleza. Am impresia că vorbesc mai bine decât o fac de fapt, dar nu mă pricep la nuanțe. Să reiau sau înțelegeți ce vreau să spun?

— Cred că înțeleg.

— Și atunci, rămâne întrebarea principală: de ce vă ofer atât de mulți bani pe arta asta a dumneavoastră?

Bărbatul făcu o pauză și-și afișă rânjetul glacial.

— Pentru că merită. Și pentru că mi-o doresc în mod exclusiv, fără alți competitori. Așa că vă fac o ofertă care cred că se numește preemptivă, pe care o puteți accepta fără îndoială, fără a despica firul în patru și fără a negocia. Înțelegeți?

— Cred că înțeleg.

— Bun. Cred că ați remarcat pictura de pe peretele din spatele meu. Lucrarea lui Holbein.

— E un Hans Holbein original?

— Original? Da, bineînțeles. Nu dețin reproduceri. Ce credeți despre ea?

— N-am cuvintele potrivite.

— Spuneți-mi primele cuvinte care vă vin în minte.

— Uimitoare. Memorabilă. Vie. Tulburătoare.

Jykynstyl îl studie îndelung pe Gurney înainte de a vorbi iar.

— Să vă spun două lucruri. În primul rând, cuvintele despre care susțineți că nu sunt potrivite se apropie mai mult de adevăr decât orice prostie ar putea debita criticii de artă. În al doilea rând, astea sunt exact vorbele care mi-au venit în minte când am văzut portretul lui Piggert, criminalul. Aceleași cuvinte. M-am uitat în ochii lui Peter Piggert al dumneavoastră și l-am simțit în aceeași încăpere cu mine. Uimitor. Memorabil. Viu. Tulburător. Toate cuvintele pe care le-ați spus despre portretul lui Holbein. Pentru tabloul ăsta am plătit un pic peste opt milioane de dolari. Suma este secretă, dar v-o spun oricum. Opt milioane o sută cincizeci de mii de dolari – pentru o singură margaretă aurie. Poate că într-o zi îl voi vinde la un preț triplu. Așa că acum cheltuiesc o sută de mii de dolari de fiecare pentru câteva margarete marca David Gurney, iar poate că într-o zi le voi vinde la un preț de zece ori mai mare. Cine poate spune? Vreți, vă rog, să ținem un toast în numele acestui viitor? Un toast – ca amândoi să obținem din această afacere ceea ce ne dorim.

Jykynstyl păru să sesizeze îndoiala lui Gurney.

— Pare o sumă mare doar pentru că nu sunteți obișnuit cu atâția bani. Nu e din cauză că munca dumneavoastră n-ar merita-o. Țineți minte asta. Sunteți răsplătit pentru extraordinara intuiție și pentru abilitatea de a vă exprima această intuiție. La fel ca Hans Holbein. Nu sunteți doar un detectiv al minților criminale, ci și al naturii umane. De ce să nu fiți plătit pe măsură?

Jykynstyl își ridică paharul de Latour. Gurney repetă gestul, nesigur, cu paharul de Montrachet.

— Pentru intuiția și munca dumneavoastră, pentru afacerea noastră și pentru dumneavoastră, detective David Gurney.

— Și pentru dumneavoastră, domnule Jykynstyl.

Băură. Experiența îl surprinse plăcut pe Gurney. Deși era departe de a fi un cunoscător, se gândi că Montrachet-ul era cel mai bun vin pe care-l gustase vreodată – și unul dintre puținele vinuri, din câte ținea minte, care să-i aprindă pe dată dorința pentru un al doilea pahar. Pe când îl termina pe primul, tânăra care-l condusese cu liftul apăru lângă el, cu o strălucire bizară în ochi, pentru a se îngriji să-i umple din nou paharul mult dorit.

Pentru următoarele câteva minute, cei doi bărbați mâncară în liniște. Bibanul rece era absolut minunat, iar Montrachet-ul părea să-l facă și mai minunat. Când Sonya îi pomenise, cu două zile în urmă, despre interesul lui Jykynstyl, mintea lui Gurney hoinărise pentru puțin timp în reverii ce puteau fi cumpărate cu bani, reverii geografice ce-l purtau pe coasta de nord-vest – spre Seattle și spre strâmtoarea Puget, spre insulele San Juan scăldate de soarele verii, spre cerul albastru și apa azurie, spre munții Olympic ce se înălțau la orizont.

Acum, imaginea îi revenea în minte, alimentată probabil de o conturare tot mai clară a promisiunilor financiare de pe urma proiectului artistic al Portretelor-Robot – de asemenea, alimentată de al doilea, încă și mai plăcut, pahar de Montrachet.

Jykynstyl luă din nou cuvântul, ridicând în slăvi intuiția lui Gurney, subtilitatea lui psihologică, sensibilitatea pentru detalii. Însă acum atenția lui Gurney era atrasă de ritmul cuvintelor mai mult decât de însemnătatea lor, de ritmul care-l ridica, legănându-l încetișor. Fetele zâmbeau și strângeau masa, iar Jykynstyl descria niște deserturi exotice. Ceva cremos, cu rozmarin și nucșoară. Ceva mătăsos cu șofran, cimbru și scorțișoară. Gurney zâmbi, imaginându-și că accentul bizar și complex al bărbatului era tot un fel de mâncare asezonată cu mirodenii pe care nu le-ai fi combinat în mod normal.

Fu cuprins de o senzație palpitantă, care nu-i stătea deloc în fire, de libertate, de optimism și de mândrie cu privire la reușitele lui. Așa dorise să se simtă dintotdeauna – cu mintea limpede, puternic. Sentimentul se împleti cu minunatele nuanțe de albastru ale apei și ale cerului, o barcă trecu în viteză, cu pânzele albe, deschise pe aripile

brizei ce nu avea să se domolească niciodată.

Apoi nu mai simți nimic.

PARTEA A TREIA

Neglijență fatală

Capitolul 43

Trezirea

Niciun os nu se fărâmă la fel de dureros ca iluzia de invulnerabilitate. Gurney nu știa de cât timp se afla în mașină, nici cum ajunsese în locul în care era acum parcată, nici cât era ceasul. Știa doar că era destul de târziu ca să fie întuneric, că avea o durere de cap amețitoare și o senzație de neliniște și de greață și că nu-și mai aducea aminte nimic din ce se întâmplase după ce băuse al doilea pahar de vin la prânz. Se uită la ceas. Era nouă fără un sfert seara. Nu mai avusese niciodată o reacție atât de puternică la alcool, darămite după doar două pahare de vin alb.

Prima explicație la care se gândi era că fusese drogat.

„Dar de ce?"

Pe măsură ce se gândea la întrebarea asta fără răspuns devenea și mai neliniștit. Se tot gândea neputincios la spațiul gol care-ar fi trebuit să conțină amintirile după-amiezii, dar nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Apoi, își dădu seama cu o surprindere ca o palmă peste față că nu se afla la volan, ci pe scaunul pasagerului. Neliniștea i se preschimbă în panică la gândul că i-a luat un minut întreg, după ce s-a trezit, să-și dea seama de asta.

Gurney se uită pe geamurile din față și din spate și descoperi că se afla în mijlocul unei străzi lungi – era probabil o stradă ce traversa orașul, undeva în Manhattan – prea departe de ambele colțuri ale ei ca să poată citi indicatoarele. Strada era destul de aglomerată de traficul obișnuit, în mare parte taxiuri în spatele altor taxiuri, dar în jur nu se vedea niciun pieton. Deschise portiera și coborî cu grijă, amorțit și cuprins de durere. Se simțea de parcă stătuse prea mult timp într-o poziție incomodă. Se uită în susul și în josul străzii, după vreo construcție cunoscută.

Clădirea întunecată de peste stradă părea să fie un fel de instituție, poate o școală, cu trepte mari din piatră și uși masive, înalte de cel puțin trei metri. Fațada clasică era împodobită de coloane.

Apoi îl văzu.

Deasupra coloanelor grecești, în centrul unui fel de friză ce se întindea pe toată lungimea clădirii de patru etaje, chiar sub acoperișul

umbrit, era gravat un citat abia vizibil: AD STUDIUM VERITAS.

„Ad Studium Veritas? Școala preparatorie Genesius? Propriul liceu? Ce dracu'?"

Gurney rămase cu ochii holbați, clipind spre edificiul din piatră, încercând să înțeleagă ceva din tot ce se întâmpla. Se trezise pe scaunul pasagerului din propria mașină, așa că altcineva trebuie să fi condus până acolo. Dar cine? N-avea nici cea mai vagă idee și nici nu-și amintea să fi condus el sau altcineva.

„De ce aici?"

Cu siguranță că nu era o simplă coincidență că fusese adus exact în acel loc, exact pe acea stradă, dintre cele o mie de alte străzi din Manhattan, fix peste drum de liceul pe care-l absolvise cu treizeci de ani în urmă – instituție de renume unde primise bursă, spre care făcea naveta de la apartamentul părinților lui din Bronx, pe care o urâse și pe care n-o mai vizitase de atunci. O școală despre care nu vorbea niciodată. O școală pe care foarte puține persoane știau că o urmase.

„Ce mama dracului se petrece?"

Gurney privi iar în susul și în josul străzii, ca și cum cineva cunoscut putea să apară din întuneric cu o explicație simplă. Nu apăru nimeni. Se întoarse în mașină, de data asta se așeză pe locul șoferului. Răsuflă ușurat când găsi cheile în contact, însă tot nu reuși să-și liniștească gândurile care o luaseră razna.

Sonya. Era posibil ca Sonya să știe ceva. Poate că ținea legătura cu Jykynstyl. Dar dacă Jykynstyl era responsabil, dacă Jykynstyl îl drogase…

Era posibil ca Sonya să fi luat parte la toată șarada? Oare îl trăsese pe sfoară?

Să-l tragă pe sfoară pentru ce? Și de ce? Ce sens aveau toate astea? Și de ce să-l ducă acolo? De ce să riște? De unde știa Jykynstyl la ce liceu mersese el? Și care ar fi fost rostul? Să-i demonstreze că detaliile vieții lui personale îi erau la îndemână? Să-l facă să se concentreze asupra trecutului? Să-i aducă aminte de ceva anume din anii adolescenței, de vreo persoană sau de vreun eveniment din anii ăia mizerabili petrecuți la St. Genesius? Să-i producă un atac de panică? Dar de ce mama dracului ar fi vrut renumitul Jay Jykynstyl să facă toate astea?

Era ridicol.

Și, una peste alta, avea vreo dovadă că bărbatul pe care-l întâlnise în casa din cărămidă era cu adevărat Jay Jykynstyl? Dar dacă nu era – dacă omul fusese un impostor – atunci care fusese scopul unei înșelătorii atât de elaborate?

Iar dacă fusese într-adevăr drogat, ce fel de drog fusese? Îl adormise ca un sedativ sau anestezic puternic sau fusese ceva asemănător Rohypnol-ului – care te dezbracă de inhibiții – punându-l într-o

dificultate și mai mare?

Sau era ceva în neregulă cu el? Deshidratarea severă putea avea efecte ca dezorientarea sau pierderea memoriei.

Dar nu așa. Nu putea avea o pierdere de memorie totală a ultimelor opt ore.

O tumoare pe creier? O embolie? Un atac de cord?

Se poate să fi plecat de la Jykynstyl, să se fi urcat în mașină și să fi decis, din cine știe ce toană nostalgică să-și viziteze fostul liceu, să fi coborât din mașină și poate chiar să fi intrat înăuntru și apoi…?

Apoi ce? Ieșise din clădire, se urcase pe locul pasagerului ca să bage ceva în torpedou sau ca să scoată ceva de acolo și suferise un soi de criză? Leșinase? Un anumit fel de criză putea produce amnezie retroactivă, împiedicându-l să-și aducă aminte de ceea ce se petrecuse în răstimpul dinainte și în cel care o urmase. Oare despre asta era vorba – suferea de o boală craniană severă?

Întrebări peste întrebări. Și niciun răspuns. Stomacul i se strânse de parcă înghițise un pumn de pietriș.

Deschise torpedoul, dar nu găsi nimic neobișnuit. Înăuntru erau manualul mașinii, câteva bonuri vechi, o lanternă mică și dopul de plastic al unei sticle de apă.

Își pipăi buzunarele jachetei și găsi telefonul mobil. Avea șapte mesaje vocale și un mesaj scris. Se pare că fusese căutat în tot acest timp. Poate că printre mesaje avea să găsească și explicația pe care o căuta.

Primul mesaj vocal fusese primit după-amiaza, la ora trei și patruzeci și patru de minute și era de la Sonya: „David? Ești încă la întâlnire? Bănuiesc că e un semn bun. Vreau să știu tot. Sună-mă de îndată ce poți. Te pup”.

Al doilea mesaj vocal fusese lăsat la ora patru și un minut și era de la procurorul districtual. „David, sunt Sheridan Kline. Voiam să te pun la curent cu noutățile, din politețe. Am investigat problema pe care ai ridicat-o privind Karnala Fashion – am găsit ceva interesant. Cunoști ceva despre familia Skard? S-K-A-R-D. Sună-mă cât mai curând”.

Skard? Era un nume neobișnuit, dar lui Dave îi suna familiar. Avea sentimentul că-l mai întâlnise înainte, poate că îl văzuse scris pe undeva, nu cu foarte mult timp în urmă.

Al treilea mesaj era de la Kyle și fusese lăsat la patru și treizeci și două de minute. „Bună, tată. Ce mai faci? Până acum e super la Columbia. Așa cred. Adică, nu fac decât să citesc, să merg la cursuri și iar să citesc. Dar va merita efortul. Pe bune. Ai idee cât câștigă un avocat de tribunal care se pricepe? Bani grei! Trebuie să plec. Întârzii la următorul curs. Mereu pierd noțiunea timpului. Te sun mai târziu”.

Al patrulea mesaj venise la cinci și cinci minute și era tot de la Sonya. „David? Ce se întâmplă? E cumva cea mai lungă întâlnire de

prânz din istorie sau ce? Sună-mă. Sună-mă!”

Al cincilea mesaj era și cel mai scurt. Sosise la ora cinci și șapte minute și fusese lăsat de Hardwick. „Salut, asule, m-am întors la ancheta cazului!” Jack părea amenințător, triumfător și beat.

Psihologul medico-legal preferat al lui Kline îl căutase la ora șase fără zece minute: „Bună, David. Sunt Rebecca Holdenfield. Sheridan mi-a zis că ți-ai format niște păreri despre ucigașul cu maceta pe care vrei să le discuți cu mine. Sunt destul de ocupată, dar îmi pot face timp. E teribil dimineața, așa că mai bine vorbim mai pe după-amiază. Sună-mă și spune-mi când ai fi disponibil și aranjăm ceva. Din puținele informații pe care le am, aș zice că ești pe urmele unui dement”.

Entuziasmul din spatele tonului profesional dădea de înțeles că nimic n-o încânta mai mult decât să fie pe urmele unui dement. Rebecca încheiase mesajul lăsându-i un număr de telefon cu prefix de Albany.

Al șaptelea și ultimul mesaj vocal îl primise la ora opt și treizeci și cinci și era tot de la Sonya. „Rahat, David, mai ești în viață?”

Dave verifică iar ora. Era nouă fără două minute.

Mai ascultă o dată ultimul mesaj, apoi încă o dată, încercând să deslușească un înțeles în întrebarea Sonyei. Dincolo de exasperarea unei persoane căreia nu i se răspundea la apeluri nu părea să fie nimic ciudat. Gurney dădu s-o sune, dar își aminti că avea și un mesaj scris și decise să-l verifice.

Textul era scurt, anonim și ambiguu: „CE PASIUNI! CE SECRETE! CE FOTOGRAFII MINUNATE!”

Rămase pironit locului, holbându-se la telefon. La o privire mai atentă, textul nu era deloc ambiguu, deși lăsa loc interpretărilor. De fapt, ce lăsa loc interpretărilor era destul de evident.

Fotografiile acelea explodau în viața lui ca o grenadă.

Capitolul 44

Déjà vu

Succesul lui Gurney în cariera de detectiv la omucideri se bazase pe chibzuiala de care dădea dovadă, pe concentrarea lui și fiindcă analiza la rece tot ce-l înconjura.

Dar momentan, îi venea al dracului de greu să facă oricare dintre aceste lucruri. În mintea lui se învârteau necunoscute și posibilități teribile.

Cine mama dracului era individul ăsta Jykynstyl? Sau mai bine zis, cine mama dracului era individul care se dădea drept Jykynstyl? În ce consta amenințarea și care era scopul ei? Îi era destul de clar că oricare ar fi fost scenariul, nu mirosea a bine. Speranța că se îmbătase pur și simplu sau că mesajul primit nu avea niciun înțeles ascuns părea irațională. Trebuia să accepte că fusese drogat și că varianta cea mai dramatică – o doză bună de Rohypnol înghițită odată cu primul pahar de vin – era cea mai probabilă.

Rohypnol plus alcool. Un cocteil amnezic care te dezbracă de inhibiții. Cocteilul violului, care dizolvă rațiunea, temerile și părerile de rău, care-ți eliberează mintea de inhibițiile morale și raționale, care blochează intervenția judecății și a conștiinței, având puterea să te reducă la suma poftelor primare. O combinație de substanțe care poate să-ți transpună impulsurile, oricât de absurde, în fapte, oricât de nocive. Elixirul periculos ce dă întâietate nevoilor creierului de reptilă primitivă, indiferent de consecințele asupra întregului trup, și apoi șterge experiența – care poate dura de la șase până la douăsprezece ore – printr-o amnezie totală. Drogul părea să fi fost inventat ca să diminueze dezastrele. Genul de dezastre pe care Gurney și le imagina în timp ce stătea în mașină, neajutorat și amețit, încercând să înțeleagă ceva din evenimentele ce refuzau să capete vreun sens.

Madeleine îl schimbase într-o persoană care credea în acțiuni simple și mărunte, care parcurgea drumul vieții cu pași mici și siguri, dar când nimic nu părea să aibă sens și fiecare direcție ascundea o amenințare tenebroasă, Gurney devenea nesigur de drumul pe care avea să-l urmeze.

Cu toate astea, se gândi că nu ajungea la niciun rezultat dacă rămânea pe strada aceea întunecată. Dacă pleca de acolo, deși nu hotărâse încă unde să meargă, ar fi putut cel puțin să-și dea seama dacă era supravegheat sau urmărit. Porni mașina înainte să se răzgândească, așteptă ca semaforul de la capătul străzii să se facă verde, așteptă să-l depășească trei taxiuri, aprinse farurile, se încadră repede în trafic și traversă intersecția Madison Avenue chiar înainte ca semaforul să se facă roșu în spatele lui. Conduse mai departe, cotind la întâmplare în câteva intersecții, până ce fu sigur că nu se afla nimeni pe urmele lui, parcurgând drumul spre partea de est a Manhattanului, dinspre cartierul Eighties spre Sixties.

Ajunse iar pe strada unde locuia Jykynstyl, deși nu-și propusese așa ceva. Traversă o dată strada, întoarse și intră iar pe ea. Parcă pe același loc interzis pe care-l ocupase cu nouă ore înainte.

Era agitat și nesigur de ce avea să facă în continuare, dar chiar și puținul pe care-l făcuse până în acel moment îl calma oarecum. Își aminti că avea numărul de telefon al lui Jykynstyl în portofel – un număr pe care Sonya i-l dăduse în cazul în care era prins în trafic.

Apelă numărul fără să-și facă griji de ce-avea să spună. Poate că i-ar fi zis ceva de genul: „Ce mai petrecere, Jay! Ai pozele?” sau ceva în stilul lui Hardwick: „Hei, urâtule, dacă mă călci pe bătături, s-ar putea să încasezi un glonț între ochi”. Dar Gurney nu apucă să-și folosească niciuna dintre replici pentru că, atunci când sună la numărul pe care i-l dăduse Sonya, un mesaj înregistrat îl anunță că numărul nu mai era disponibil.

Îi venea să bată la ușă până i-ar fi răspuns cineva. Apoi, Dave își aminti ceva ce-i spusese Jykynstyl, despre faptul că era mereu pe drumuri, că nu zăbovea nicicând prea mult într-un singur loc, iar Gurney fu dintr-odată convins că se afla în fața unei clădiri goale, că bărbatul dispăruse, și ar fi absolut inutil să bată la ușă.

Ar fi trebuit s-o sune pe Madeleine, să o anunțe cât avea să întârzie. Dar cât avea să întârzie de fapt? Oare era bine să-i spună că nu-și mai amintea nimic? Că se trezise peste stradă de St. Genesius? Să-i spună de amenințarea cu fotografiile? Sau n-ar fi făcut decât să o îngrijoreze de moarte fără niciun motiv?

Poate că mai bine o suna mai întâi pe Sonya, să vadă dacă putea să-l lămurească despre ce se petrecea. Câte știa Sonya despre Jay Jykynstyl? Existase vreun sâmbure de adevăr în ceea ce privea oferta de o sută de mii de dolari? Sau nu fusese decât o momeală, ca să-l aducă în oraș, pentru un prânz între patru ochi, astfel încât să fie drogat și apoi… ce?

Poate că ar fi trebuit să meargă la camera de urgențe și să facă analizele toxicologice – să afle ce droguri i se dăduseră înainte ca substanțele să se metabolizeze, să-și înlocuiască bănuielile cu date sigure. Pe de altă parte, fișa înregistrată pentru analizele toxicologice ar putea să nască întrebări și complicații. Dave se găsea într-o situație paradoxală: voia să afle ce se întâmplase, înainte de a face orice demers oficial pentru a afla ce se întâmplase.

În timp ce era prins în vârtejul indeciziei, o camionetă mare, albă se opri la mai puțin de nouă metri de clădirea din cărămidă. Lumina farurilor unei mașini în trecere făcu vizibile literele verzi de pe latura automobilului: WHITE STAR – SERVICII DE CURĂȚENIE.

Gurney auzi o portieră glisantă deschizându-se de partea cealaltă a camionetei. Urmară câteva comentarii în spaniolă, apoi se închise la loc. Camioneta se îndepărtă, lăsând în semiîntunericul din fața ușii clădirii un bărbat și o femeie îmbrăcați în uniforme gri.

Bărbatul deschise ușa cu o cheie agățată la curea de un inel. Cei doi intrară în clădire și peste câteva momente se aprinse o lumină în hol. La scurt timp, se aprinse o lumină la o altă fereastră de la parter. După aceea, la un interval de aproximativ două minute urmară alte lumini la ferestrele tuturor celor patru etaje ale casei.

Gurney decise să dea buzna înăuntru. Arăta ca un polițist, vorbea ca

un polițist, iar cardul lui de membru al unei asociații pentru polițiștii pensionați putea fi luat drept legitimație validă.

Când ajunse la ușa de la intrare, văzu că era încă deschisă. Intră în vestibul și ascultă. Nu se auzeau nici pași, nici voci. Încercă ușa care ducea din vestibul spre restul casei. Era tot descuiată. O deschise și ascultă din nou. Nu auzi nimic cu excepția bâzâitului înfundat al unui aspirator, la unul dintre etajele superioare. Intră și închise ușor ușa în urma lui.

Oamenii de serviciu aprinseseră toate luminile, făcând camera mare, ce trecea drept foaier să pară mai rece și mai goală decât își amintea el. Lumina diminuase strălucirea scării din mahon, care inițial i se păruse atracția principală a încăperii. Pereții acoperiți cu lambriuri din lemn arătau și ei ca niște imitații ieftine, de parcă lumina nepotrivită le șterse patina prețioasă a timpului.

Pe peretele opus erau două uși. Din câte își aducea aminte Gurney, una dintre ele era ușa micului lift în care-l condusese fiica lui Jykynstyl – dacă într-adevăr fusese fiica lui, lucru de care se îndoia. Ușa de lângă ea era întredeschisă, iar camera din spatele ei era la fel de puternic luminată ca și marele foaier în care se afla. Încăperea părea să fie ceea ce reclamele imobiliare numeau cameră „multimedia”. Era dominată de un ecran plat, în jurul căruia erau aranjate, în diferite poziții, vreo șase fotolii. În colțul din spatele camerei se afla un bar, iar lângă peretele alăturat era un bufet cu mai multe pahare de vin sau de cocteil și un teanc de farfurii din sticlă, potrivite pentru deserturile elegante sau pentru liniuțele de cocaină. Gurney verifică sertarele bufetului și descoperi că erau goale. Dulăpioarele barului și minifrigiderul erau încuiate. Ieși din cameră la fel de tăcut cum intrase și se îndreptă spre scară.

Mocheta persană îi atenua pașii grăbiți în timp ce urca două trepte odată, până la etajul al doilea, pe urmă la al treilea. Zgomotul aspiratorului se auzea mai tare aici și Dave se gândi că oamenii care făceau curat ar fi putut oricând să coboare de la etajul superior, așa că timpul dedicat recunoașterii era limitat. O arcadă ducea spre un coridor cu cinci uși. Presupuse că ușa din celălalt capăt al coridorului era de la lift, iar celelalte patru erau ale dormitoarelor. Porni spre cea mai apropiată ușă și-i roti mânerul cât mai fără zgomot. Pe când deschidea ușa, auzi bufnetul înfundat al liftului care se oprise pe hol, urmat de foșnetul moale al ușilor glisante.

Intră repede într-o cameră întunecată despre care presupunea că ar fi un dormitor și închise ușor ușa, sperând că oricine ar fi ieșit din lift – probabil unul dintre oamenii de serviciu – se uitase în altă direcție.

Își dădu seama că se afla într-o situație oarecum dificilă: nu putea să se ascundă, căci camera era prea întunecată ca să găsească un loc potrivit și nu putea să aprindă lumina de teamă să nu se dea de gol.

Iar dacă era prins ascunzându-se în spatele unei uși, legitimația lui de detectiv la pensie n-ar mai fi făcut cine știe ce impresie. Oricum, ce mama dracului căuta acolo? Ce sperase să descopere? Portofelul lui Jykynstyl cu indiciul vreunei alte identități? Vreun e-mail suspect? Fotografiile la care făcea referire în mesaj? Ceva destul de incriminator care să zădărnicească orice amenințare din partea lui Jykynstyl? Posibilitățile astea erau plauzibile doar într-un film polițist. Așa că, de ce se pusese într-o situație atât de ridicolă, stând la pândă în beznă ca un tâlhar idiot?

Aspiratorul începu să uruie în holul din spatele ușii. Umbra lui trecea în sus și-n jos, vizibilă în dunga îngustă de lumină dintre ușă și mochetă. Dave păși ușurel în spate și se lipi de perete, pipăind obiectele din jur. Auzi deschizându-se ușa camerei din fața celei în care se afla. Câteva secunde mai târziu, uruitul aspiratorului se auzi mai încet, sugerând că aparatul și persoana care-l mânuia intraseră în dormitorul de vizavi.

Vederea lui Gurney începea să se obișnuiască cu întunericul pe care fâșia de lumină ce venea pe sub ușă îl dilua suficient cât să ghicească câteva forme: conturul unui pat matrimonial, spătarul curbat al unui scaun model Regina Anna, un șifonier negru pe fondul unui perete mai deschis la culoare.

Se hotărî să riște. Pipăi peretele din spatele lui în căutarea întrerupătorului și găsi un buton. Îl întoarse până aproape de mijlocul distanței, apoi îl apăsă pe poziția „pornit”, și imediat după aceea îl stinse la loc. Ar fi băgat mâna în foc că oamenii de serviciu erau suficient de ocupați și n-au observat sclipirea de jumătate de secundă de sub ușă.

În scurtul moment de lumină, Dave văzu un dormitor spațios, cu mobile ale căror contururi le deslușise în semiîntuneric și cu două scaune mai mici, un dulap scund cu sertare și o oglindă minuțios lucrată deasupra lui și două noptiere cu lămpi. Nu găsi nimic neobișnuit sau ciudat în cameră, în afară de propria lui reacție. Când văzu camera, Dave fu cuprins de o senzație de *déjà vu*. Era sigur că mai văzuse totul înainte, exact așa cum i se arătase în acea străfulgerare de lumină.

Senzația profundă de familiaritate fu urmată după câteva secunde de o întrebare înspăimântătoare: oare intrase în acel dormitor mai devreme? Spaima se prefăcu într-un fel de greață. „Trebuie să fi fost aici în camera asta”. Altfel de ce îi creaseră o impresie atât de puternică patul, poziția scaunelor, marginea festonată a șifonierului?

Dar și mai important, cât de departe puteai merge sub puterea dezinhibantă a alcoolului și a Rohypnol-ului? Câte principii, cât anume din sistemul tău de valori, cât anume din ceea ce prețuiai – cât anume din toate astea putea fi dat la o parte de acest amestec toxic?

Nu se mai simțise niciodată în viața lui atât de vulnerabil, atât de străin de sine – atât de nesigur de cine era sau de ce era capabil să facă – cum se simțea atunci.

Apoi, treptat, sentimentul amețitor de neajutorare și de confuzie fu înlocuit de alternanța dintre teamă și mânie. În ciuda firii lui, se lăsă purtat de mânie, de lama ei de oțel, de forța și de îndărătnicia ei.

Gurney deschise ușa și ieși la lumină.

Bâzâitul aspiratorului se auzea dintr-o cameră din celălalt capăt al coridorului. Gurney se îndreptă repede în direcția opusă, spre scara uriașă. Din câte își amintea din scurta călătorie cu liftul din după-amiaza aceea, salonul și sufrageria se aflau aproape sigur la nivelul al doilea. Coborî scările, sperând că ceva din încăperile acelea avea să-i stârnească un crâmpei de amintire de care să se poată agăța.

O arcadă deschidea palierul spre restul etajului. Trecu pe sub ea și se pomeni în salonul victorian unde-l întâlnise pe Jykynstyl. Ca peste tot în casă, luminile fuseseră și aici aprinse de oamenii de serviciu și avuseseră același efect mohorât. Chiar și plantele gigantice, în ghivecele lor, își pierduseră splendoarea. Gurney traversă sufrageria și intră în salon. Dispăruseră toate farfuriile, paharele și argintăria. La fel și portretul făcut de Holbein. Sau falsul după Holbein.

Își dădu seama că nu știa nimic cert despre vizita din acea zi. Cea mai sigură presupunere era că fiecare element care o constituise fusese contrafăcut, în special oferta extravagantă pentru portretele-robot. Egoul lui primi o lovitură surprinzătoare când se gândi că totul fusese o mare escrocherie, că nu existase posibilitatea reală a unui câștig și că admirația pentru intuiția sau pentru talentul lui fusese o minciună. Imediat, își dădu seama cu amărăciune cât de mult însemnaseră pentru el banii și lauda.

Își aduse aminte că un terapeut îi spusese odată că poți să-ți dai seama de cât de important este un lucru pentru tine doar în funcție de durerea provocată de pierderea lui. Acum părea destul de clar că potențialele recompense ale fanteziei promise de Jykynstyl fuseseră la fel de importante pentru el, pe cât… pe cât fusese convingerea că nu însemnau nimic. Asta îl făcu să se simtă ca un idiot păcălit de două ori.

Gurney aruncă o privire prin salon. Viziunea încântătoare a unui iaht ce aluneca pe apele strâmtorii Puget se întoarse la fel de acră ca vinul regurgitat. Studie suprafața recent lustruită a mesei. Nici urmă de pată sau de amprentă. Se întoarse în sufragerie. În aer se simțea un miros slab, amestecat, pe care-l simțise vag și când trecuse prin cameră, cu câteva minute în urmă. Încercă să deosebească elementele. Mirosea a alcool, a fum, a cenușă din șemineu, a piele, a pământ reavăn, a lustru de mobilă și a lemn vechi. Nimic surprinzător. Nimic ieșit din comun.

Oftă frustrat și dezamăgit că-și asumase riscul inutil de a intra în casă. Locul emana un soi de goliciune ostilă – nu lăsa deloc impresia că cineva trăise acolo vreodată. Jykynstyl recunoscuse măcar atâta lucru când îi descrisese, în linii mari, stilul lui nestatornic de viață. Dumnezeu știa unde-și petreceau timpul „fiicele" lui.

Zgomotul aspiratorului de la etajul superior se auzi mai tare. Gurney privi o ultimă dată în cameră, apoi se îndreptă spre scări. Era pe la jumătatea treptelor când o amintire vie îl făcu să se oprească.

Mirosul de alcool.

Păhărelul.

Hristoase!

Se întoarse, urcând câte două trepte odată, intră iar în sufragerie, se duse spre fotoliul masiv din piele, din care-l întâmpinase Jykynstyl, fotoliul din care un bărbat aparent infirm se ridicase cu atâta dificultate, încât avusese nevoie de ambele mâini ca să se sprijine. Pentru că nu avusese nicio masă la îndemână, pe care să-și așeze păhărelul de absint…

Gurney băgă mâna în ghiveciul plantei dese, tropicale. Și iată-l – paharul era ascuns privirii de marginea înaltă a vasului și de frunzele întunecate și grele. Îl înfășură cu mare grijă în batistă și-l strecură în buzunarul jachetei.

Întrebarea cu care se confruntă, întors în mașină câteva momente mai târziu, era ce să facă cu el…

Capitolul 45

Un câine curios

Faptul că secția nouăsprezece a poliției din New York era la doar câteva străzi, pe East 67 Street îl făcu pe Gurney să-și întocmească o listă mentală a persoanelor pe care le cunoștea acolo. Știa cel puțin vreo șase detectivi la secția nouăsprezece, iar pe doi dintre ei îi cunoștea suficient de bine ca să le ceară o favoare stânjenitoare. Iar să ia niște amprente de pe un păhărel șterpelit și să le compare cu informațiile din baza de date FBI – un demers care ar stârni discuții pe seama necesității unui număr de înregistrare – era, cu siguranță, stânjenitor. Gurney n-avea de gând să-și justifice interesul pentru gazda lui de la prânz, dar nici să inventeze o minciună care putea să se întoarcă mai târziu împotriva lui.

Se hotărî să găsească o altă soluție. Puse păhărelul cu grijă în compartimentul pentru cotieră, puse telefonul mobil pe scaunul de lângă el, porni mașina și se îndreptă spre podul George Washington.

Prima oară o sună pe Sonya Reynolds.

— Unde dracului ai fost? Ce dracului ai făcut toată după-amiaza?

Femeia părea furioasă, tensionată și nu dădea semne să fi știut ce se întâmplase în cursul zilei, ceea ce-l liniști pe Gurney.

— Sunt niște întrebări bune. Nu cunosc răspunsul la niciuna dintre ele.

— Ce s-a întâmplat? Despre ce vorbești?

— Cât de multe știi despre Jay Jykynstyl?

— Despre ce e vorba? Ce dracu' s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur. Dar nu e de bine.

— Nu înțeleg.

— Cât de multe știi despre Jay Jykynstyl?

— Știu exact cât se vehiculează în presa artistică. E un investitor important și foarte selectiv. Are o influență financiară uriașă pe piață. Îi place să rămână anonim. Nu permite nimănui să-l fotografieze. Îi place să creeze confuzie în legătură cu viața lui privată. Nu știm nici măcar unde locuiește. Nu știm dacă e hetero sau gay. Cu cât e confuzia mai mare, cu atât îi place mai mult. E obsedat de intimitatea lui.

— Deci nu l-ai întâlnit niciodată, n-ai văzut nicio fotografie cu el înainte să intre într-o bună zi în galeria ta și să-ți spună că vrea să-mi cumpere lucrările?

— Unde vrei să ajungi?

— De unde știi că omul cu care ai discutat e Jay Jykynstyl? Pentru că ți-a zis el?

— Nu. Din contră.

— A zis că *nu e* Jay Jykynstyl?

— Mi-a spus că numele lui e Jay. Doar Jay.

— Și atunci cum…?

— L-am tot întrebat și i-am spus că ar fi foarte dificil să fac afaceri cu el fără să-i cunosc numele întreg, că ar fi ridicol să nu știu cu cine am de-a face când sunt la mijloc atâția bani.

— Și el ce-a zis?

— A zis că-l cheamă Javits. Jay Javits.

— Ca pe Jacob Javits? Fostul senator?

— Exact, dar a răspuns într-un fel foarte dubios, ca și cum numele îi trecuse atunci prin minte și se simțea obligat să zică ceva pentru că insistam atât. Dave, spune-mi de ce mama dracului vorbim despre asta. Vreau să știu în clipa asta ce s-a întâmplat azi.

— Ce s-a întâmplat e că… a devenit clar că toată afacerea asta e o porcărie. Cred că am fost drogat și că întâlnirea a fost un fel de capcană fără nicio legătură cu lucrările mele.

— E absurd.

— Hai să ne întoarcem la identitatea tipului – ți-a zis că numele lui e Jay Javits și tu ai ajuns la concluzia că de fapt îl cheamă Jay

Jykynstyl?

— Nu tocmai. Nu fi prostuț. Am vorbit la un moment dat despre cât de frumos e lacul și a menționat că îl poate vedea din camera lui, așa că l-am întrebat unde stă și mi-a răspuns că e cazat la un han foarte frumos, de parcă nu voia să știu cum se numește. Așa că, mai târziu, am sunat la Huntington, cel mai exclusivist han de lângă lac și am întrebat dacă găzduiau un anume Jay Javits. La început, tipul a părut încurcat și după aceea m-a întrebat dacă nu cumva am înțeles greșit numele. I-am răspuns că sigur, îmbătrânesc, mă lasă auzul și uneori înțeleg greșit numele. Am încercat să sun cât de patetic am putut.

— Și crezi că ți-a ieșit?

— Cred că da. Tipul a zis: „Se poate ca persoana pe care o căutați să se numească Jykynstyl?"

— I-am cerut să spună numele pe litere, ceea ce a făcut, și atunci mi-am spus: „Hristoase, oare să fie posibil așa ceva?" Așa că l-am rugat să mi-l descrie pe tipul ăsta Jykynstyl și a fost clar că era aceeași persoană care venise la galerie. Deci, vezi, n-a vrut să știu cine e, dar eu tot am aflat.

Gurney rămase tăcut. Se gândea că o posibilitate mult mai mare era ca Sonya să fi fost manipulată să creadă că bărbatul era Jykynstyl – într-un fel care nu i-ar fi permis să se îndoiască de concluzia ei. Subtilitatea și profesionalismul escrocheriei aproape că erau mai tulburătoare decât escrocheria în sine.

— Mai ești acolo, David?

— Trebuie să mai dau niște telefoane și te sun înapoi.

— Tot nu mi-ai zis ce s-a întâmplat.

— Habar n-am ce s-a întâmplat, în afară de faptul că am fost mințit, drogat, dus cu mașina prin oraș, în timp ce eram inconștient și amenințat. N-am nicio idee de cine sau de ce. Fac tot ce pot ca să aflu. Și voi afla.

Optimismul ultimelor cuvinte nu avea nicio legătură cu mânia, teama și confuzia pe care le simțea. Îi promise din nou Sonyei că avea să o sune înapoi.

Pe urmă o sună pe Madeleine fără să se gândească la ce avea de gând să spună și fără să verifice ora. Doar când femeia răspunse adormită, Dave își aruncă privirea la ceasul de pe bord și văzu că era deja zece și patru minute.

— Mă întrebam când o să suni, zise ea. Ești bine?

— Să zicem. Îmi pare rău că n-am telefonat mai devreme. Lucrurile au luat-o cam razna în după-amiaza asta.

— Cum adică „să zicem"?

— Cum? Ah, vreau să zic că sunt bine, dar se pare că mă confrunt cu un mic mister.

— Cât de mic?

— E greu de zis. Dar, din câte se pare, afacerea cu Jykynstyl a fost o escrocherie. În seara asta am umblat dintr-o parte în alta, încercând să înțeleg despre ce e vorba.

— Ce s-a întâmplat?

Madeleine se trezise acum de-a binelea și vorbea pe un ton calm care îi acoperea, dar totodată îi și trăda îngrijorarea.

Gurney știa că trebuia să aleagă. Ori îi povestea tot ce știa, inclusiv temerile lui, indiferent de efectul pe care avea să-l creeze asupra ei. Ori îi povestea o variantă incompletă și mai puțin alarmantă. Alese a doua variantă, pe care mai târziu avea s-o considere o autoamăgire, ca pe *un prim pas*, și-și spuse că avea să-i spună lui Madeleine întreaga poveste de îndată ce o înțelegea el însuși mai bine.

— Am început să mă simt dubios la întâlnire și, mai târziu, în mașină, n-am reușit să-mi amintesc conversația pe care am avut-o.

Gurney își zise că varianta aceea era adevărată, doar că puțin minimizată.

— S-ar părea că te-ai îmbătat.

Nu părea să afirme, ci mai degrabă să pună o întrebare.

— Poate. Dar… nu sunt sigur.

— Crezi că ai fost drogat?

— E una dintre variantele pe care le iau în calcul. Chiar dacă nu are niciun sens. Oricum, am verificat locul, și tot ce știu cu certitudine e că ceva nu miroase deloc a bine –, iar oferta de o sută de mii de dolari e aproape sigur o aiureală. Dar de fapt te-am sunat să-ți spun că acum plec din Manhattan și ar trebui să ajung acasă în vreo două ore și jumătate. Chiar îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme.

— Să nu conduci cu viteză.

— Ne vedem în curând. Te iubesc.

Gurney aproape că ratăultima ieșire de pe autostrada Harlem River spre podul George Washington. Își aruncă rapid ochii spre dreapta, viră pe banda de ieșire și apoi pe taluz, declanșând țignalul unui claxon de mașină apăsat cu indignare.

Era prea târziu să-l sune pe Kline. Dar dacă Hardwick reluase într-adevăr cazul, atunci el ar putea ști ceva despre ancheta cu privire la Karnala Fashion și despre familia Skard la care se referea Kline în mesajul vocal. Cu puțin noroc, Hardwick ar putea fi treaz, ar putea răspunde la telefon și-ar putea fi și dispus să vorbească.

Presupunerile lui se dovediră adevărate.

— Ce mai faci, Sherlock? N-ai putut aștepta până dimineață să mă feliciți pentru repunerea în drepturi?

— Felicitări.

— Se pare că i-ai făcut pe toți să creadă că absolventele de la Mapleshade pică pe capete și că toată lumea trebuie luată la întrebări. Astfel că a fost nevoie disperată de oameni și Rodriguez s-a văzut

forțat să mă aducă înapoi. Mai că i-a explodat capul de frustrare.

— Mă bucur că te-ai întors. Am câteva întrebări.

— Despre potaie?

— Potaie?

— Cea care a dezgropat-o pe Kiki.

— Despre ce dracu' vorbești, Jack?

— Airedal-ul curios a lui Marian Eliot. N-ai auzit?

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Femeia lucra în grădina de trandafiri. Iar Melpomene era legat de un copac.

— Cine?

— Numele Airedal-ului este Melpomene. E o javră tare sofisticată. Cumva, Melpomene reușește să-și dezlege funia. Ajunge în spatele casei familiei Muller și începe să dea târcoale prin spatele șopronului. Până când Bătrâna Doamnă Eliot a ajuns acolo ca să-și recupereze câinele, Melpomene săpase deja o groapă destul de adâncă. Și-atunci, Bătrâna Doamnă vede ceva. Ia ghici ce.

— Jack, pentru numele lui Dumnezeu. Zi-mi odată.

— Inițial a crezut că e una dintre mănușile ei de grădinărit.

— Hristoase, Jack…

— Ia gândește-te. Ce seamănă cu o mănușă?

— Jack…

— Era o mână descompusă.

— Și mâna asta era a lui Kiki Muller, femeia despre care se crede c-ar fi fugit cu Hector Flores?

— Chiar a ei.

Gurney tăcu preț de câteva secunde.

— Gata, ți s-a aprins beculețul, Sherlock? Faci deducții, inducții și ce-oi mai face tu?

— Cum a reacționat soțul lui Kiki?

— Carl nebunul? Mecanicul de tren de sub pomul de Crăciun? N-a avut nicio reacție. Cred că psihiatrul lui îl ține pe atâta Xanax, încât nu mai e capabil de nicio reacție. Ca un nenorocit de zombi. Sau se preface al dracului de bine.

— Se cunoaște cauza sau data aproximativă a decesului?

— A fost dezgropată abia azi-de-dimineață. Dar a stat în pământ ceva timp. Poate chiar câteva luni, ceea ce ar însemna că a fost ucisă cam când a dispărut Hector.

— Și cauza morții?

— Legistul încă n-a întocmit actele, dar bazându-mă pe observațiile mele, aș fi dispus să risc un diagnostic.

Hardwick făcu o pauză. Gurney își încleștă dinții. Știa ce urmează.

— Aș zice că moartea ei s-ar putea să fi avut legătură cu faptul că avea capul tăiat.

Capitolul 46

Nimic oficial

Ajungând acasă cu mult după miezul nopții, Gurney dormi atât de puțin în noaptea aceea de parcă nu dormise deloc.

A doua zi dimineață, în timp ce-și servea cafeaua cu Madeleine, Dave își puse starea de neliniște pe seama suspiciunilor lui legate de „Jykynstyl” și pe tensiunea care se acumula în cazul Perry. Fără s-o spună cu voce tare, o puse și pe seama metabolizării substanței cu care fusese drogat.

— Ar fi trebuit să mergi la spital.

— O să fiu în regulă.

— Poate ar trebui să te culci la loc.

— Am prea multe pe cap. Și-n plus, sunt mult prea agitat ca să dorm.

— Și ce-ai să faci?

— O să muncesc.

— Știi că e duminică, așa-i?

— Așa-i.

Dave uitase însă ce zi era. Starea de confuzie îl băga în sperieți. Trebuia să se concentreze asupra unui lucru concret, asupra unei modalități de a gândi limpede, pas cu pas.

— Poate ar trebui să suni la cabinetul lui Dichter, să întrebi dacă te poate primi azi.

Dave clătină din cap. Dichter era medicul lor de familie. Doctorul Dichter. Numele nătâng îl făcea aproape mereu să zâmbească, dar nu și azi.

— Ai zis că e posibil să fi fost drogat. Chiar vorbești serios? Despre ce fel de drog e vorba?

Gurney n-avea de gând să pomenească Rohypnolul. Asociațiile substanței cu un comportament sexual inadecvat ar fi declanșat o avalanșă de întrebări și griji pe care nu era capabil să le discute.

— Nu sunt sigur. Cred că era ceva cu efecte de pierdere a memoriei, ca ale alcoolului.

Madeleine îl măsură din cap până-n picioare în felul ei caracteristic, făcându-l să se simtă gol în fața ei.

— Orice ar fi fost, zise el, începe să-și piardă efectul.

Știa că vorbise prea relaxat sau că, cel puțin, sunase prea dornic să schimbe subiectul.

— Poate că trebuie să iei ceva ca să-l neutralizeze.

Gurney clătină din cap.

— Sunt sigur că procesul natural de detoxifiere al organismului va avea grijă de asta. Dar, între timp, am nevoie de ceva la care să mă concentrez.

Ideea asta îl duse imediat cu gândul înapoi la cazul Perry. Își aduse aminte că-l sunase pe Hardwick cu o seară în urmă și-și dădu brusc seama că discuția lor despre Melpomene și mâna descompusă a lui Kiki Muller îl făcuse să uite motivul pentru care îi telefonase de fapt lui Hardwick.

Un moment mai târziu, Gurney vorbea iar cu Hardwick.

— Skard? zise Hardwick aspru, pe un ton nefericit. Mda, numele are legătură cu Karnala Fashion. Apropo, e duminică dimineața, ce dracu'. Cât de urgentă e treaba asta?

Cu Hardwick, nimic nu era simplu. Dar dacă intrai în jocul lui, situația devenea mai puțin dificilă. O variantă de joc era să sporești vulgaritatea.

— Ce zici de: e urgent ca un posibil glonț-în-coaie?

Hardwick tăcu preț de câteva secunde, ca și cum calcula câte puncte avea să acorde pentru viclenia expresiei.

— Aparent, Karnala Fashion e o afacere tare încâlcită. E greu să-i dai de capăt. E deținută de o altă companie, deținută la rândul ei de altă companie, deținută de o altă companie din insulele Cayman. E greu de zis cu ce se ocupă mai exact. Dar se pare că au legătură cu Sardinia, iar familia Skard, ai cărei membri au reputația de a fi niște oameni foarte răi, se pare că are legătură cu Sardinia.

— Au *reputația*?

— Nu vreau să insinuez că ar exista vreo îndoială în privința asta, doar că nu există nicio dovadă legală. După spusele prietenilor noștri de la Interpol, niciun membru al familiei Skard n-a fost vreodată acuzat de ceva. Potențialii martori fie se răzgândesc, fie dispar.

— Familia Skard deține Karnala Fashion?

— Probabil. Tot ce are legătură cu ei înseamnă *probabil* asta, *probabil* ailaltă. Nu prea există niciun act oficial.

— Și atunci care mama dracului e treaba cu Karnala Fashion?

— Nu știe nimeni. N-am găsit niciun furnizor de țesături sau comerciant de îmbrăcăminte care să fi făcut vreodată afaceri cu ei. Fac reclame pentru haine de damă extrem de scumpe, dar n-am găsit nicio dovadă că le-ar și vinde.

— Ce spun reprezentanții lor despre asta?

— Nu reușim să găsim niciun reprezentant.

— Iisuse, Jack, dar cine dă comanda pentru reclame? Cine plătește pentru ele?

— Toate astea se fac prin e-mail.

— E-mailuri trimise de unde?

— Uneori din insulele Cayman. Alteori din Sardinia.

— Dar…

— Știu. N-are niciun sens. Investigăm în continuare. Așteptăm mai multe date de la Interpol, de la poliția din Italia și din insulele Cayman. E o chestie încurcată, din moment ce nimeni n-a fost acuzat de nimic, iar fetele dispărute nu sunt dispărute în mod oficial. Și chiar dacă dispariția lor ar fi fost raportată, legătura lor cu Karnala n-ar demonstra nimic. Iar pe hârtie nu există nimic care să lege Karnala de familia Skard. *Reputația* e tot ce ne rămâne. Din punct de vedere legal, ne aflăm pe un teren minat, înconjurați de ceață. În plus, datorită observațiilor pe care i le-ai împărtășit procurorului districtual, întregul caz e abordat acum ca o situație de criză în care fiecare se gândește numai la curu' lui.

— Adică?

— Adică în loc să avem câțiva oameni de nădejde pe terenul ăla minat, acum avem o grămadă care se împiedică unul de altul.

— Recunoaște, Jack, îți place la nebunie.

— Du-te-n mă-ta.

— Mda. Atunci presupun că nu e un moment bun să-ți cer o favoare.

— Cum ar fi?

Hardwick se îmblânzi deodată. Așa era el, ciudat. Reacționa pe dos decât te-ai fi așteptat, ca un copil hiperactiv care se calmează în toiul unei crize. Momentul potrivit ca să-i ceri o favoare era exact momentul pe care l-ai fi crezut nepotrivit și invers. Același principiu cu fundul în sus îi guverna și reacția în fața riscului, pe care Hardwick îl privea ca pe un factor pozitiv în orice combinație. Deși majoritatea polițiștilor tind, prin natură, să respecte o ierarhie și să fie conservatori, Hardwick avea o genă cu adevărat anarhistă. Avea noroc că mai era în viață.

— E împotriva regulilor, zise Gurney, simțindu-se pe teren sigur pentru prima oară în aproape douăzeci și patru de ore.

Oare de ce nu se gândise mai devreme la Hardwick?

— S-ar putea să fie nevoie de niscaiva manevre.

— Despre ce e vorba?

Jack dădea impresia că i s-ar fi oferit un desert surpriză.

— Am nevoie să se ia amprentele de pe un păhărel și să fie comparate cu baza de date FBI.

— Ia lasă-mă să ghicesc, nu vrei să știe nimeni de ce, nu vrei să se deschidă un dosar și nu vrei să se afle că cererea a venit de la tine.

— Ceva de genul ăsta.

— Unde și când fac rost de pahar?

— Ce zici să ne vedem la Abelard în zece minute?

— Gurney, ești un nemernic încrezut.

Capitolul 47

O situație imposibilă

După ce îi încredință paharul lui Hardwick, în mica parcare din fața magazinului Abelard, lui Gurney îi veni ideea să-și continue drumul până în Tambury. Până la urmă, Abelard se afla aproape la mijlocul distanței dintre localități și era posibil să mai descopere ceva la locul crimei. De asemenea, voia să fie în mișcare, să nu se mai gândească la Jykynstyl.

Dave se gândi la acele aristocrate de grădină, Marian Eliot și Melpomene, la Melpomene răscolind țărâna din spatele șopronului familiei Muller, la mâna lui Kiki ieșind din pământ ca o mănușă terfelită de grădină. Și la Carl. La Carl cel cuprins de spiritul Crăciunului. Carl, care putea foarte bine să sfârșească prin a fi acuzat de uciderea soției lui. Bineînțeles, faptul că femeii îi fusese tăiat capul îl indica desigur pe Hector. Dar dacă ar fi fost și Carl mai isteț…

Oare bărbatul descoperise aventura ei cu Hector și decisese s-o omoare la fel ca pe Jillian Perry? Era o posibilitate, însă una destul de slabă. Dacă Muller era vinovat, atunci uciderea lui Kiki n-ar fi avut o legătură directă cu cele ce se întâmplau la Mapleshade. Ar fi însemnat, de asemenea, că Muller ar fi fost destul de furios, ca să-și ucidă soția, destul de lucid ca să imite omorul lui Hector și destul de naiv ca s-o îngroape într-un mormânt superficial în propria-i grădină. Gurney fusese martorul unor urmări mult mai bizare, dar acest lucru nu făcea ca scenariul de față să pară mai plauzibil.

Dave bănuia că există o explicație mai bună pentru uciderea lui Kiki Muller decât furia unui soț gelos. Ceva care lega crima într-un mod mult mai direct de misterul mai amplu de la Mapleshade. Pe când vira de pe Higgles Road pe Badger Lane, Gurney începea să-și mai revină în simțiri. Era departe de a fluiera cântece voioase, dar cel puțin se simțea ca un detectiv. Și nici nu-i mai era greață.

Două clone tatuate ale lui Calvin Harlen stăteau alături de fermier lângă grămada de bălegar care separa casa părăginită de hambarul și mai părăginit. Ochii lor inexpresivi urmăriră cu o răutate pasivă mașina lui Gurney care intra pe stradă.

În timp ce conducea spre proprietatea lui Ashton, Dave aproape că se aștepta să le vadă pe Marian Eliot și pe Melpomene, cea care scotea la iveală păcate îngropate, postate pe verandă, într-o ipostază ursuză, dar niciuna dintre ele nu se vedea pe nicăieri. Nici în jurul casei Muller nu se vedea vreo mișcare.

Când coborî din mașină, pe aleea pavată din curtea lui Ashton,

Gurney fu din nou izbit de atmosfera englezească a locului – de impresia subtilă ce indica bogăția și exclusivitatea liniștii. În loc să înainteze spre ușa din față, Dave se duse direct spre arcadele înverzite de iederă ce serveau drept intrare spre peluza ce se întindea mult în spatele casei. Deși arbuștii din jur erau în mare parte încă verzi, câteva pete rare de galben și de roșu începuseră să apară prin copaci.

— Domnule detectiv Gurney?

Dave se întoarse spre casă. Scott Ashton stătea în pragul ușii laterale.

Gurney zâmbi.

— Îmi pare rău că vă deranjez duminică dimineața.

Ashton îi întoarse zâmbetul.

— Nu m-aș aștepta să existe vreo diferență într-o zi de lucru și una de weekend în cazul unei investigații criminale. Este ceva anume…?

— De fapt, mă întrebam dacă aș putea să arunc o privire mai de aproape asupra zonei din jurul căsuței.

— O privire mai de aproape?

— Exact. Dacă nu vă deranjează.

— Sunteți interesat de ceva anume?

— Sper că-mi voi da seama când voi găsi acel lucru.

Surâsul plat al lui Ashton era la fel de cumpătat pe cât îi era vocea.

— Dați-mi de știre dacă aveți nevoie de ajutor. Mă găsiți cu tata, în bibliotecă.

Unii au „birouri”, se gândi Gurney, alții au „biblioteci”. Cine a zis că America e o societate lipsită de clasă? În mod sigur, nu o persoană a cărei casă era construită din piatră de Cotswold și al cărei tată purta numele de Hobart Ashton.

Dave ieși de pe alee și traversă peluza laterală, trecu pe sub arcada din iederă și ieși pe peluza din spatele casei. Fusese atât de preocupat încât nu observase până atunci ce zi straniu de frumoasă era – una dintre acele zile de toamnă când căderea piezișă a luminii, culoarea schimbată a frunzelor și liniștea deplină din aer conspirau ca să creeze o lume stăpânită de o pace eliberată de zăgazurile timpului, o lume ce nu-i cerea nimic, o lume a cărei pace îi tăia răsuflarea.

Ca toate momentele de liniște din viața lui Gurney, și acesta fu de scurtă durată. Venise aici să se concentreze la o crimă, să înțeleagă mai bine realitatea cruntă a locului în care se petrecuse, zona în care ucigașul își desfășurase activitatea.

Continuă să meargă în jurul casei până în grădina interioară, la masa rotundă și mică – cea unde în urmă cu patru luni, un glonț de 6,35 mm. dintr-o pușcă Weatherby spărsese ceașca de ceai a lui Ashton. Se întrebă unde era Hector Flores în acea clipă. Putea fi oriunde. Putea fi în pădure, supraveghind casă, pe Ashton și pe tatăl său, urmărindu-l de aproape pe Gurney.

Atenția lui Dave se îndreptă spre căsuță, spre ceea ce se petrecuse în ziua crimei, ziua nunții. De unde stătea el, Dave putea zări fațada și o latură a clădirii, ca și partea de pădure pe care Flores trebuie s-o fi traversat ca să arunce maceta acolo unde fusese găsită ulterior. În mai, frunzele abia apăreau, iar acum erau din ce în ce mai rare, ceea ce însemna că vizibilitatea era aproximativ aceeași.

Așa cum făcuse de mai multe ori în ultima săptămână, Gurney își imagină un bărbat atletic, de origine hispanică, ieșind pe fereastra din spatele vilei, alergând cu pașii unui jucător de fotbal american printre copaci și rugi, spre un punct aflat la aproximativ o sută patruzeci de metri depărtare și, odată ajuns acolo, ascunzând parțial o macetă însângerată sub niște frunze. Și apoi… ce? Își pusese pungi de plastic peste pantofi? Sau și-i impregnase cu vreo substanță ca să-și piardă urma? Așa încât să-și continue drumul, nestingherit, spre o altă destinație aflată în crâng sau spre drumul de dincolo de crâng? Așa încât să se întâlnească cu Kiki Muller care-l aștepta în mașină, urmând să-l scoată din zonă înainte să sosească poliția? Sau să-l ducă la ea acasă? La ea acasă unde ulterior o omorâse și o îngropase? Dar de ce? Ce sens aveau toate astea? Ori punea întrebarea greșită, presupunând că scenariul trebuia să aibă o logică? Să presupună că o mare parte din ce se întâmplase fusese urmarea unei curate nebunii, a unei imaginații bolnave? Dar calea asta nu era tocmai practică. Dacă nimic nu avea sens, atunci nu exista nicio modalitate de a găsi o logică, iar Gurney avea sentimentul că, în umbra furiei și a alienării, de fapt toate *aveau* sens.

Deci, de ce era maceta ascunsă doar pe jumătate? N-avea sens să fi depus cineva efortul de a acoperi lama în timp ce lăsa mânerul expus privirii. Pentru un motiv sau altul, această mică discrepanță îl deranja cel mai tare pe Gurney. Poate că *deranja* nu era cuvântul potrivit. De fapt, îi plăceau destul de mult discrepanțele pentru că experiența îl învățase că, în cele din urmă, ele puneau în lumină adevărul.

Gurney se așeză la masă și privi spre pădure, imaginându-și pe cât putea de bine drumul celui care fugise. Zona de o sută patruzeci de metri de la căsuță până la locul descoperirii macetei era aproape în întregime ascunsă privirii, nu doar de frunzișul crângului, dar și de tufele de rododendron ce separau sălbăticia de peluză și de răsadurile de flori. Încercă să estimeze cât de departe se putea vedea în pădure și ajunse la concluzia că nu tocmai departe – așa că oricine putea trece pe acolo cu ușurință, după cum Flores trecuse neobservat de pe peluză. De fapt, cel mai îndepărtat lucru pe care Gurney îl putea zări printre frunze, din locul în care stătea, era trunchiul întunecat al unui cireș și chiar și din acela nu reușea să întrezărească decât o mică parte prin golul de câțiva centimetri dintre tufe.

E adevărat, mica parte vizibilă a trunchiului copacului se afla de

cealaltă parte a rutei pe care trebuie să o fi urmat Flores și, teoretic, dacă cineva s-ar fi uitat spre pădure, concentrându-se la locul respectiv în momentul potrivit, ar fi putut să vadă, pentru o fracțiune de secundă, o persoană în trecere. Dar pe atunci, un asemenea incident n-ar fi însemnat nimic. Iar șansele ca atenția cuiva să fi fost îndreptată exact către locul acela erau la fel de mici ca…

„Iisuse Hristoase!”

Gurney holbă ochii, minunându-se de detaliul evident care aproape-i scăpase.

Se uită fix, printre frunze, la scoarța întunecată și aspră a cireșului. Apoi, fără să piardă copacul din priviri, porni spre el, traversând direct curtea interioară, răsadul de flori în care se prăbușise Ashton, tufele de rododendron și intră în pădure. Direcția lui era aproximativ perpendiculară pe ruta pe care se presupunea că o avusese Flores de la căsuță, spre locul unde ascunsese maceta. Gurney voia să se asigure că nu aveai cum să treci prin dreptul cireșului.

Când ajunse la marginea ravenei de care-și aducea aminte în urma ultimei lui examinări a pădurii, din urmă cu câteva zile, bănuiala i se confirmă. Copacul era dincolo de ravena lungă și adâncă, cu pante abrupte. Orice drum dinspre căsuță, care trecea prin *spatele* copacului ar fi presupus traversarea ravenei respective de cel puțin două ori – o misiune care necesită timp și este imposibil de îndeplinit înainte ca zona să fie împânzită de oameni, după descoperirea trupului – ca să nu mai pomenim că urma luată de câini ducea de-a lungul pantei apropiate a ravenei, nu de partea cealaltă. Asta însemna că oricine ar fi mers dinspre căsuță spre locul macetei, trebuie să fi trecut *prin fața* copacului. Pur și simplu, nu exista o altă cale…

•

Gurney ajunse acasă din Tambury, în Walnut Crossing, în cincizeci și cinci de minute în loc de o oră și un sfert ca de obicei. Se grăbea să studieze cu mai multă atenție materialul video de la nuntă. Își mai dădu seama că pesemne graba lui se datora și nevoii de a rămâne cât mai implicat cu putință în cazul uciderii lui Perry – o crimă care, deși oribilă, îl neliniștea mult mai puțin decât situația cu Jykynstyl.

Mașina lui Madeleine era parcată lângă casă, iar bicicleta ei era sprijinită de magazia din grădină. Gurney presupuse că soția lui se afla în bucătărie, dar când intră pe ușa din lateral și strigă: „Am ajuns acasă”, nu-i răspunse nimeni.

Merse direct la masa cea lungă ce separa bucătăria spațioasă de sufragerie – masa pe care, spre iritarea lui Madeleine, erau întinse copiile documentelor din dosarul cazului. Printre dosare se afla un set de DVD-uri. Pe cel de deasupra, acela pe care-l vizionase cu Hardwick, era eticheta: „Petrecerea Perry-Ashton, editat BIC”. Însă Gurney căuta alt DVD printre originalele needitate. Existau în total cinci din care

putea alege. Primul era etichetat: „Elicopter, vedere de ansamblu aeriană și descendentă”. Celelalte patru, fiecare cu înregistrarea uneia dintre camerele fixe de la sol, erau etichetate în funcție de orientarea geografică a fiecărei camere.

Gurney luă cele patru DVD-uri în birou, deschise laptopul, accesă Google Earth și tastă „Badger Lane, Tambury, NY”. Treizeci de secunde mai târziu, se uita la o fotografie din satelit a proprietății Ashton, însoțită de altitudine și de punctele cardinale. Putea identifica inclusiv masa de ceai din curtea interioară.

Alese punctul aproximativ din pădure unde credea că se afla trunchiul vizibil de copac. Folosind acele de busolă de la Google, Dave calculă direcția de la masă, la copac. Direcția era optzeci și cinci de grade, spre est.

Răscoli printre DVD-uri. Ultimul era etichetat: „Est – nord-est”. Introduse discul în playerul aflat vizavi de canapea, găsi momentul în care Jillian Perry intra în vilă și se așeză, ca să le acorde celor paisprezece minute de film atenția lui desăvârșită.

Le urmări o dată, apoi a doua oară, din ce în ce mai confuz. Apoi le urmări din nou, de această dată până în momentul în care Luntz, șeful poliției locale, izolase scena crimei, iar poliția statală ajungea la fața locului.

Ceva era în neregulă. Mai mult de atât. Era imposibil.

Gurney îi telefonă lui Hardwick, care, deloc grăbit, răspunse abia după al șaptelea ton de apel.

— Cu ce te pot ajuta, geniule?

— Cât ești de sigur că înregistrările de la petrecere sunt complete?

— Ce vrei să zici prin „complete”?

— Una dintre cele patru camere fixe a fost poziționată astfel încât acoperă căsuța și o parte destul de vastă din pădurea din stânga căsuței. Porțiunea aia de pădure include întreg spațiul prin care trebuie să fi trecut Flores ca să se descotorosească de arma crimei.

— Așa, și?

— Și dincolo de acea porțiune e un trunchi de copac vizibil printre golurile dintre frunze, dacă e privit din curtea interioară, adică din perspectiva uneia dintre camere.

— Și?

— Repet, trunchiul se află *dincolo* de ruta pe care Flores trebuie să o fi urmat ca să lase maceta în locul unde s-a găsit. Trunchiul ăla se vede clar, permanent în filmul cu rezoluție înaltă înregistrat de cameră.

— Și ce vrei să demonstrezi?

— M-am uitat la film de trei ori, ca să fiu sigur. Jack, n-a trecut nimeni prin dreptul copacului ăluia.

Hardwick părea înfrânt.

— Nu pricep.

— Nici eu. Există vreo posibilitate ca maceta din pădure să nu fie arma crimei?

— ADN-ul se potrivește perfect. Sângele proaspăt de pe macetă era al lui Jillian Perry. Marja de eroare este mai mică de una la un milion. Ca să nu mai pomenim că raportul medicului legist indică o lovitură puternică cu o lamă grea și ascuțită. Și, oricum, care e alternativa? A ascuns Flores, în secret, o a doua macetă însângerată, adevărata armă a crimei, după ce a mânjit-o pe prima cu sângele de pe ea? Dar tot ar fi trebuit s-o lase acolo unde am găsit-o. Adică, despre ce dracului vorbim aici? Cum să nu fie arma crimei?

Gurney oftă.

— Deci, practic, ne confruntăm cu o situație imposibilă.

Capitolul 48

Amintiri perfecte

Dacă faptele se contrazic unele pe altele, atunci înseamnă că unele dintre ele nu sunt reale.

Unul dintre instructorii de la Academia de Poliție din New York făcuse această observație într-o zi, la un curs. Gurney n-o uitase niciodată.

Dacă avea să-și bazeze concluziile pe conținutul filmului, Gurney trebuia să testeze mai mult veridicitatea materialului video. Pe carcasa DVD-ului era numărul de telefon al companiei Amintiri Perfecte, care se ocupase de înregistrarea evenimentului.

Gurney sună, lăsă un mesaj menționând numele Ashton și Perry. Abia închisese, când telefonul sună, iar pe ecran apăru numele companiei Amintiri Perfecte.

O voce feminină, plăcută și dornică de ajutor întrebă:

— Cum vă pot fi de folos?

Gurney explică cine era și cum încerca să-i ofere asistență lui Val Perry, mama miresei decedate, și cât de important considera el că era materialul video furnizat de companie pentru capturarea nebunului care o ucisese pe Jillian, oferind astfel liniște familiei ei. Nu avea nevoie decât de un răspuns absolut sigur la o singură întrebare, dar trebuia să capete acel răspuns de la persoana care supervizase proiectul.

— Eu sunt acea persoană.

— Și care este numele dumneavoastră?

— Jennifer Stillman. Sunt director executiv.

„Director executiv”. Un titlu cu sonoritate britanică. Un detaliu

impresionant pentru piața pretențioasă.

— Jennifer, vreau să știu dacă există pauze în filmările originale.

— Absolut deloc.

Răspunsul ei veni imediat și tranșant.

— Nici măcar o fracțiune de secundă?

— Absolut deloc.

— Păreți uimitor de sigură. Vi s-a mai pus această întrebare?

— Nu întrebarea, dar a existat o cerință specifică.

— Cerință?

— În contractul de producție se stipula că filmul trebuia să acopere întregul spațiu pe parcursul întregii petreceri, de la început până la final, fără să omită absolut nimic. Se pare că mireasa a vrut ca totul să fie înregistrat – fiecare centimetru, fiecare secundă.

Din tonul lui Jennifer Stillman puteai să-ți dai seama că cererea nu era una tocmai obișnuită sau că cel puțin insistența clientului nu era una obișnuită. Gurney o întrebă despre asta, doar ca să fie sigur.

— Păi…

Femeia ezită.

— Aș zice că detaliul ăsta a fost ciudat de important pentru ei. Sau cel puțin pentru ea. Când doctorul Ashton ne-a transmis cerința a părut un pic…

Jennifer ezită iar.

— N-ar trebui să spun nimic. Nu citesc gândurile oamenilor.

— Jennifer, e important. Așa cum știi, e vorba de un caz de crimă. Ce mă preocupă e dacă pot să am încredere că DVD-urile conțin o înregistrare neîntreruptă – că nu lipsește nimic, că nu s-a sărit niciun cadru.

— Cu siguranță nu s-a sărit niciun cadru. Golurile creează erori în codul temporal și computerul le scoate în evidență.

— OK, e bine de știut. Mulțumesc. Încă ceva, începuseși să spui ceva despre doctorul Ashton?

— Nu chiar. Doar că… mi s-a părut un pic jenat să vorbească despre obsesia logodnicei lui de a se înregistra fiecare clipă a petrecerii. Poate că era rușinat de sentimentalismul cererii sau poate că s-a gândit că sună copilăresc, chiar nu știu. Nu e treaba mea să judec de ce vor oamenii diverse lucruri. Clientul are întotdeauna dreptate, nu?

— Mulțumesc, Jennifer. Mi-ai fost de mare ajutor.

Poate că nu era treaba lui Jennifer Stillman să judece de ce vor oamenii diverse lucruri, dar Gurney cu asta se ocupa în mare parte. Înțelegerea anumitor motivații putea schimba situația, iar în acel moment îi trecu prin minte o motivație stranie: un motiv pentru care cineva ar fi vrut supraveghere totală asupra unui eveniment era securitatea. Fie pentru că ar fi crezut că efectul inhibator al mai multor camere în permanență pornite ar fi avut darul de a împiedica

să se întâmple un anumit eveniment teribil, fie pentru că voia să aibă dovada incontestabilă a orice s-ar fi putut întâmpla.

Și-apoi întrebarea era cine fusese persoana care dorise ca toate camerele să înregistreze permanent. Gurney observase că cererea îi fusese făcută doamnei Stillman ca venind din partea lui Jillian, fără ca Jillian să fie ea însăși prezentă la discuție, iar rugămintea fusese „transmisă" de către Ashton. Așa că era posibil să fi fost ideea doctorului și să fi ales s-o prezinte ca fiind a ei. Dar de ce ar fi făcut una ca asta? Ce conta a cui fusese ideea?

Posibilitatea ca fie el, fie ea să fi fost motivați de aspectul securității – posibilitatea ca măcar unul dintre ei, dacă nu chiar amândoi, să fi avut motive să fie vigilenți în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla în acea zi – îl intriga pe Dave.

Cel mai probabil motivul lor de îngrijorare trebuie să fi fost Flores, care, aparent, se purtase dubios. Poate că insistența în privința camerelor de filmat venise din partea lui Jillian, așa cum spusese Ashton. Poate că avea motive să se teamă de Flores. Până la urmă, registrul apelurilor din săptămânile de dinaintea crimei indica numeroase mesaje primite de pe telefonul lui Flores – inclusiv ultimul, singurul care nu fusese șters: PENTRU TOATE MOTIVELE PE CARE LE-AM SCRIS. EDWARD VALLORY. Privit din perspectiva prologului piesei lui Vallory, mesajul putea fi, în mod sigur, interpretat ca o amenințare. Așadar, poate că Jillian intrase în căsuță pentru a discuta cu Flores ceva mult mai puțin plăcut decât un toast de nuntă.

Când Gurney se apuca să pună cap la cap probele, interpretările, zvonurile și presupunerile logice care constituiau perspectiva lui asupra unei crime, procesul îl acapara cu totul și pierdea orice noțiune asupra timpului și a locului. Prin urmare, când se uită la ceasul din bibliotecă și văzu că se făcuse cinci și cinci minute după-amiaza, îl surprinse și nu prea – la fel ca amorțeala din picioare, atunci când se ridică.

Madeleine încă nu venise. Poate că ar fi trebuit să pregătească ceva pentru cină sau măcar să verifice dacă nu lăsase ceva pe bufet care trebuia băgat la cuptor. Gurney se îndrepta spre bucătărie când telefonul de pe birou începu să sune și făcu cale întoarsă. Era Jack Hardwick.

— Drace, superpolițaiule, ai un prieten al dracului de sinistru!

— Adică?

— Sper că nu te-ai plimbat cu individul ăsta pe lângă vreo școală.

Gurney înțelegea, cu o strângere de inimă, direcția spre care se îndrepta discuția.

— Despre ce dracu' vorbești, Jack?

— Hai, nu te supăra. Drăguțul ăsta e unul dintre amicii tăi?

— Gata cu prostiile. Despre ce-i vorba?

— Domnul cu care te-ai cinstit? Al cărui pahar l-ai șterpelit? Ale cărui amprente m-ai rugat să le verific? Sună cunoscut, Sherlock?

— Ce-ai aflat?

— Destul de multe.

— Jack…

— Am aflat că-l cheamă Saul Steck. Numele profesional e Paul Starbuck.

— De profesie…?

— Momentan nimic. Sau cel puțin nimic oficial. Până acum cincisprezece ani a fost actor la Hollywood. A apărut în reclame, în câteva filme.

Hardwick intrase în rolul de povestitor și făcea câte o pauză dramatică după fiecare propoziție.

— Apoi a avut o mică problemă.

— Jack, putem să ne mișcăm mai repede? Ce problemă?

— A fost acuzat c-a violat o minoră. Odată ce-a ajuns în presă, alte victime au început să apară de nicăieri. Saul-Paul a fost pus sub mai multe acuzații de viol și de molestare. Îi plăcea să drogheze fete de paisprezece ani. A făcut o grămadă de fotografii explicite. Asta a pus capăt carierei lui de actor. Ar fi putut merge la închisoare pentru tot restul vieții. Păcat că n-a fost așa. E cel mai bun loc pentru nenorociți ca el. În fine, din averea familiei au cumpărat suficiente declarații medicale ca să fie internat într-un spital de boli nervoase, de unde a fost discret externat în urmă cu cinci ani. A dispărut de pe radar. Nu i se cunoaște adresa actuală. Poate c-o știi tu? Adică, trebuie să fi cules păhărelul ăla drăguț de undeva, nu?

Capitolul 49

Băieții

Gurney stătea în fața ușilor de sticlă, cu fața la ultimele raze violete ale unui apus minunat pe care nu-l prea observase, în timp ce încerca să înțeleagă ultima replică a cutremurului provocat de Jykynstyl.

Informații. Avea nevoie de informații. Ce trebuia să afle prima oară? Trebuia să pună pe hârtie o listă de întrebări, să le ordoneze în funcție de importanță. O întrebare evidentă îi veni imediat în minte: a cui era casa din cărămidă?

Însă nu era la fel de evident cum avea să capete un răspuns.

Vechiul paradox. Ca să se elibereze din capcană, trebuia mai întâi să afle cine pusese capcana. Dacă avea să pornească fără niciun indiciu în

căutarea unui răspuns, atunci era posibil să se complice și mai tare.

— Bună!

Era vocea lui Madeleine. Ca o voce care te trezește dimineața, te smulge din brațele somnului și te aruncă în realitatea unei anumite zile a săptămânii.

Dave se întoarse spre holul mic care lega bucătăria de antreu.

— Tu ești? întrebă el.

Normal că era ea. Era o întrebare stupidă. Întrebă din nou, mai tare, când ea nu răspunse.

Madeleine apăru, în schimb, în pragul bucătăriei, încruntându-se la el.

— Acum ai ajuns? întrebă el.

— Nu, am stat aici, în antreu toată după-amiaza. Ce fel de întrebare e asta?

— Nu te-am auzit intrând.

— Și totuși, zise ea veselă, iată-mă.

— Da, repetă el. Iată-te.

— Ești în regulă?

— Mda.

Madeleine ridică din sprânceană.

— Sunt bine. Mi-e doar un pic foame.

Madeleine își aruncă privirea la bolul de pe bufet.

— Scoicile trebuie să se fi dezgheț at deja. Vrei să le rumenești, în timp ce pun apa pentru orez?

— Sigur.

Spera că sarcina aceea simplă avea să-l facă să-și ia gândul de la vârtejul creat de Saul-Paul, care-i cuprinsese mintea.

Dave rumeni scoicile în ulei de măsline, usturoi, suc de lămâie și capere. Madeleine fierse orez basmati și făcu salată din portocale, avocado și ceapă roșie tăiată cubulețe. Lui Gurney îi era foarte greu să se concentreze, să rămână ancorat în realitate. „Îi plăcea să drogheze fetele de paisprezece ani. A făcut o grămadă de fotografii explicite”.

Începuseră deja să mănânce, când Gurney își dădu seama că Madeleine îi descria plimbarea pe care o făcuse în acea după-amiază pe cărările șerpuite care legau cele douăzeci de hectare ale lor de cele o sută patruzeci și unu ale vecinului. Abia dacă reținuse vreun cuvânt. Zâmbi curajos și în cele din urmă se strădui să-și asculte soția.

— … de un verde intens, superb, chiar și la umbră. Și sub covorul de ferigi erau cele mai mici violete pe care ți le poți imagina.

Pe când vorbea, în ochii lui Madeleine se aprinsese o lumină mai strălucitoare decât oricare altă lumină din cameră.

— Aproape microscopice. Ca cei mai mici fulgi de zăpadă albastru-violeți.

„Fulgi de zăpadă albastru-violeți? Dumnezeule!” Tensiunea,

nepotrivirea, golul pe care Gurney îl simțea între încântarea ei și neliniștea lui aproape că-l făcură să geamă. Câmpul ei de ferigi perfecte, de smarald, și coșmarul lui de ghimpi otrăvitori. Pentru ea, o sinceritate vioaie, iar pentru el… ce?

O întâlnire cu diavolul?

„Vino-ți în fire, Gurney. Vino-ți în fire. De ce dracului îți e așa de teamă?"

Răspunsul nu făcea decât să adâncească prăpastia și să-i netezească pereții.

„Ți-e teamă de tine însuți. Ți-e teamă de ce e posibil să fi făcut".

Rămase într-un soi de paralizie tot restul cinei, încercând să mănânce suficient cât să ascundă că de fapt nu mânca, prefăcându-se că apreciază descrierile plimbării lui Madeleine. Dar cu cât femeia era mai entuziasmată de frumusețea margaretelor galbene, de mireasma din aer, de azuriul stelușelor, cu atât mai izolat, mai detașat și mai absurd se simțea el.

Își dădu seama că Madeleine nu mai vorbea. Îl privea îngrijorată. Se gândea dacă îl întrebase ceva, și acum aștepta un răspuns. Nu voia să recunoască cât de distrat era sau din ce cauză.

— Ai vorbit cu Kyle?

Întrebarea ei păru să răsară din senin. Sau îi pusese deja aceeași întrebare? Sau continua un subiect pe care-l abordase în timp ce Gurney fusese cu gândul aiurea?

— Kyle?

— Fiul tău.

Gurney nu pusese tocmai o întrebare, ci pur și simplu repetase cuvântul, numele de parcă ieșise la mal și revenise cu picioarele pe pământ. Era prea complicat ca să explice.

— Am încercat. Ne-am telefonat, ne-am lăsat mesaje. De câteva ori.

— Ar trebui să încerci mai mult. Insistă până dai de el.

Gurney dădu din cap; nu voia să se certe, nu știa ce să spună.

Femeia zâmbi.

— I-ar face bine. V-ar face bine amândurora.

Gurney dădu iar din cap.

— Ești tatăl lui.

— Știu.

— Păi și-atunci…

Fusese o concluzie. Madeleine începu să strângă vasele.

Gurney o urmări făcând două drumuri spre chiuvetă. Când se întoarse cu un burete umed și un șervețel de hârtie ca să șteargă masa, Gurney zise:

— E foarte preocupat de bani.

Madeleine ridică tăvița cu șervețele ca să șteargă sub ea.

— Așa și?

— Vrea să fie avocat de tribunal.

— Nu e neapărat un lucru rău.

— Nu pare să-i pese decât de cum să facă rost de mulți bani, de o mașină luxoasă, de o casă de vis.

— Poate că vrea să fie remarcat.

— Remarcat?

— Băieților le place să fie remarcați de tații lor.

— Kyle nu mai poate fi numit un băiețel.

— Dar exact asta e, insistă Madeleine. Iar dacă tu refuzi să-l remarci, atunci va trebui să se mulțumească cu atenția pe care i-o va acorda restul lumii.

— Nu *refuz* să fac nimic. Astea-s prostii psihologice.

— Poate că ai dreptate. Cine știe?

Madeleine își perfecționase arta de a evita un atac, de a rămâne neatinsă. Manevra ei îl lăsa pe Gurney să se lupte în van.

Dave rămase la masă, pe când Madeleine spăla vasele. Ochii începură să i se închidă. Așa cum descoperise de o mulțime de ori, efectul unei neliniști acute era extenuarea. Gurney alunecă într-un fel de somn alert.

Capitolul 50

Scăpat de sub control

— Ar trebui să vii în pat.

Era vocea lui Madeleine.

Gurney deschise ochii. Femeia stinsese luminile, cu excepția uneia, și tocmai se pregătea să iasă din bucătărie cu o carte la subraț. Poziția în care-și ținuse capul în piept îi provocă o durere ascuțită în claviculă. Pe când își îndrepta spatele, Gurney simți o durere asemănătoare în ceafă. În loc să-l învioreze, moțăiala de la masă îi readuse grijile în forță.

La cât de agitat era, i-ar fi fost imposibil să doarmă cu adevărat. Dar trebuia să facă ceva ca să nu mai treacă de la un scenariu de groază cu Saul Steck la altul.

Putea să-i telefoneze lui Sheridan Kline, care îi lăsase un mesaj neclar despre familia Skard. Gurney verificase deja informația întrebându-l pe Hardwick, dar poate că procurorul știa mai multe decât Hardwick. Bineînțeles, biroul districtual era închis. Era duminică noapte.

Dave avea totuși numărul personal al lui Kline. Pentru că făcuse rost

de număr pe vremea când lucra la cazul Mellery, i se păruse nepotrivit să-l folosească neinvitat, în cazul investigației actuale. Însă în acel moment, protocolul părea mai puțin important decât păstrarea sănătății mintale.

Intră în birou, formă numărul de telefon și sună. Era gata să lase un mesaj și să primească un telefon mai târziu, gândindu-se că un ciudat obsedat de control cum era Kline ținea morțiș ca dialogurile la telefon să aibă loc conform programului agreat de el. Așa că fu surprins când procurorul răspunse.

— Gurney?

— Îmi pare rău că sun așa de târziu.

— Am crezut că mă vei căuta la birou în după-amiaza asta. A fost ideea ta să dăm de urma companiei ăleia, Karnala.

— Scuze, am fost un pic ocupat. M-ai întrebat dacă am auzit vreodată de familia Skard.

— Spre ei ne conduce pista asta cu Karnala. Îți sună cunoscut?

— Da și nu.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Ce-am vrut să zic, Sheridan, e că mi se pare cunoscut, dar nu știu de ce. Jack Hardwick m-a pus la curent cu faptul că cei din familia Skard sunt băieți răi cu rădăcini în Sardinia. Dar tot nu-mi dau seama de unde știu numele. Știu însă că am dat peste el destul de curând.

— Asta e tot ce ți-a zis Hardwick?

— Mi-a zis că niciun membru al familiei Skard n-a fost vreodată acuzat de ceva. Și că în orice afacere ar fi implicată Karnala Fashion, n-are nicio legătură cu lumea modei.

— Deci știi cât știu și eu. De ce-ai mai sunat?

— Aș vrea să fiu implicat ceva mai oficial.

— Cum adică?

— Să fiu pus la curent cu noutățile, să fiu invitat la întâlniri.

— De ce?

— M-am cam atașat de caz. Iar până acum, instinctele nu m-au înșelat cu privire la el.

— Rămâne să discutăm.

— Uite, Sheridan, nu zic decât că ne putem ajuta unul pe celălalt. Cu cât știu mai multe și cu cât aflu totul mai repede, cu atât vă pot ajuta mai mult.

Urmă o tăcere lungă. Intuiția lui Gurney îi spunea că era mai degrabă o manevră din partea lui Kline decât indecizie. Aștepta.

Kline râse sec. Gurney continuă să aștepte.

— Știi că Rodriguez nu te poate înghiți, nu?

— Sigur.

— Și știi că Blatt nu te poate înghiți, nu?

— Absolut.

— Și că nici Bill Anderson nu ți-e fan?

— Mda.

— Deci vei fi la fel de binevenit la BIC pe cât e o bășină într-un lift. Îți dai seama de asta, nu?

— Nu m-aș îndoi nicio clipă.

Urmă o altă pauză, apoi chicotitul descurajator al lui Kline.

— Uite ce-o să fac: o să le spun tuturor c-avem o problemă cu Gurney. Gurney e scăpat de sub control. Și cea mai bună metodă de a controla un om scăpat de sub control e să-l ții sub supraveghere, din scurt, să-l ții în țarc. Iar felul în care plănuiesc să te țin sub supraveghere e să te am în preajma mea cât mai mult, să ne împărtășești și nouă gândurile tale scăpate de sub control. Cum sună?

A ține un element imprevizibil din scurt i se părea lui Gurney un simptom al unei tulburări psihice.

— Ar putea merge, domnule.

— Bine. Mâine dimineață, la zece, are loc o întâlnire la BIC. Să fii acolo.

Kline închise fără să-și mai ia la revedere.

Capitolul 51

Confuzie totală

Tot restul serii, Gurney simți că acea conversație și promisiunea unei implicări oficiale în caz îi dăduseră energie și îl liniștiseră.

Fu mulțumit și destul de surprins să se simtă la fel când se trezi în zorii zilei următoare. La cafea, revăzu dosarul lui Perry pentru a zecea oară, încercând să păstreze sentimentul acela plăcut, să rămână în limitele mult mai sigure și solide ale unei lumi în care el era vânătorul, nu prada. Apoi, o sună pe Rebecca Holdenfield și-i lăsă un mesaj, întrebând-o dacă putea trece pe la biroul ei din Albany în după-amiaza aceea, după întâlnirea de la BIC.

Dădea telefoane, răspundea la altele, programa ședințe – activitatea îi dădea un oarecare avânt. Îi telefonă lui Val Perry și fu redirecționat spre mesageria vocală. Abia reuși să spună „Sunt Dave Gurney”, că femeia și răspunse, luându-l prin surprindere. N-o credea o persoană matinală.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Nepregătit pentru o conversație, Dave răspunse:

— Voiam doar să te pun la curent cu ultimele informații.

— Ah, da? Și…?

Val părea țâfnoasă, dar poate că nu mai țâfnoasă decât de obicei.

— Îți spune ceva numele Skard?

— Nu. Ar trebui?

— Mă întrebam doar dacă Jillian l-a pomenit vreodată.

— Jillian nu pomenea niciodată despre nimic. Nu e ca și cum *împărtășea* ceva cu mine. Am crezut că am vorbit clar.

— Foarte clar, și de mai multe ori. Dar trebuie să pun unele întrebări, chiar dacă sunt nouăzeci și nouă la sută sigur de răspuns.

— Bine. Altceva?

— Ți-a cerut vreodată Jillian, ție sau soțului, să-i cumpărați o mașină scumpă?

— Jillian cerea mereu câte ceva la un moment dat, așa că presupun c-o fi cerut și asta. Pe de altă parte, ne-a explicat destul de limpede, încă de pe când avea doisprezece ani, că eu și Withrow n-avem nicio valoare, că își putea găsi oricând un bărbat bogat care să-i dea orice-și dorea, așa că din partea ei puteam să ne ducem dracului.

Val făcu o pauză, savurând probabil șocul produs de observațiile ei.

— Trebuie să plec. Mai ai și alte întrebări?

— Asta e tot, momentan, doamnă Perry. Mulțumesc pentru timpul acordat.

Ca și Sheridan Kline, seara trecută, Val Perry închise fără a se mai deranja să-și ia la revedere. Oricare ar fi fost contribuția lui Gurney la investigația uciderii fiicei ei, nu era, în mod clar, cea la care sperase.

•

La zece fără zece dimineața, Gurney opri în parcarea clădirii-fortăreață a poliției statale, unde urma să aibă loc întâlnirea de la ora zece. În timpul în care căută un loc de parcare, telefonul îi sună de două ori: un apel și un mesaj. Dave spera ca măcar unul dintre ele să fie de la Rebecca Holdenfield.

Imediat ce parcă, Gurney își scoase telefonul și verifică mai întâi mesajul scris. Expeditorul părea să fie un număr cu prefix de Manhattan.

Citind mesajul, un val de teamă i se ridică din abdomen spre piept.

TE GÂNDEȘTI LA FETELE MELE? ELE SE GÂNDESC LA TINE.

Citi mesajul a două și a treia oară. Se uită la numărul expeditorului. Faptul că expeditorul nu se sinchisise să-l blocheze însemna, cu siguranță, că folosise o cartelă preplătită, care nu putea fi identificată. Dar mai însemna și că putea răspunde la mesaj.

După ce renunță la expresiile de furie și de bravadă ce-i răsăriseră în minte, Gurney decise să scrie trei cuvinte seci: SPUNE MAI MULTE.

Apăsând butonul de trimitere, observă că se făcuse deja zece fără un minut, așa că se grăbi să intre în clădire.

Când intră în anosta sală de conferințe, cele șase scaune din jurul mesei lungulețe fuseseră deja ocupate. Lucrul cel mai asemănător unui

salut pe care-l primi fu un semn din partea lui Hardwick spre niște scaune pliante rezemate de perete, lângă cafetieră. Rodriguez, Anderson și Blatt îl ignorară. Gurney își și imagina reacțiile lor deloc entuziaste vizavi de balivernele șirete ale procurorului despre cum poți controla un individ scăpat de sub control, invitându-l la întâlniri.

Sergentul Wigg, o roșcată bine făcută, pe care Gurney o cunoștea de la cazul Mellery la care lucrase în calitate de coordonator competent al echipei de colectare a probelor, stătea acum în capul mesei, cu ochii în laptop, exact așa cum și-o amintea. Treaba ei principală era să caute fapte concrete și legături logice. Gurney deschise scaunul pliant și-l așeză în celălalt capăt al mesei, cu fața spre sergent. Ceasul de pe perete arăta zece și cinci minute.

Sheridan Kline se încruntă la ceasul de la mână.

— Bine, oameni buni. Suntem puțin în întârziere. Avem un program încărcat azi. Am putea începe cu noutățile, vreun progres semnificativ, vreo pistă promițătoare?

Rodriguez își drese glasul.

— Dave are niște noutăți, exclamă Hardwick. E vorba de o ciudățenie de la locul crimei. Ar fi o modalitate bună de a începe ședința.

Ochii lui Kline se deschiseră larg.

— Ce mai e acum?

Gurney intenționase să aștepte o vreme înainte să aducă problema în discuție, în speranța că vreo informație nouă avea să-l lămurească în privința ei. Dar acum că Hardwick îi forțase mâna, ar fi fost ciudat să mai întârzie.

— Ne imaginăm că după ce a omorât-o pe Jillian, Flores a mers prin pădure spre locul unde s-a găsit maceta, nu-i așa? întrebă el.

Rodriguez își îndreptă ochelarii cu rame de oțel.

— *Imaginăm*? Aș zice că avem dovezi clare în acest sens.

Gurney oftă.

— Problema e că avem dovezi video care nu susțin ipoteza asta.

Kline începu să clipească mai repede.

— Dovezi video?

Gurney explică cu mari eforturi cum trunchiul de copac care se vedea permanent în filmul de la petrecere demonstra că Flores nu urmase neapărat drumul acela prin pădure, din moment ce oricine ar fi mers pe acolo ar fi trebuit să treacă printre camera de filmat din acel colț al proprietății și copac, și astfel ar fi trebuit să apară, chiar dacă și pentru o fracțiune de secundă, în imagine.

Rodriguez se încrunta ca un om care suspecta că e dus cu zăhărelul, dar nu știa exact în ce fel.

Anderson se încrunta ca unul care încerca să rămână treaz. Wigg își ridică privirea din ecranul laptopului, lucru pe care Gurney îl

interpretă ca pe un semn de mare interes.

— Și-atunci a ales drumul mai lung, prin spatele copacului, zise Blatt. Nu văd care e problema.

— Problema, Arlo, o constituie terenul. Sunt sigur că l-ai verificat, nu?

— Despre ce problemă cu terenul vorbești?

— Ravena. Ca să ajungi de la căsuță în locul unde a fost găsită maceta, fără a merge prin fața copacului, ar trebui să mergi drept din spatele căsuței, apoi să aluneci pe o pantă lungă și abruptă, cu o mulțime de pietriș, pe urmă să mergi alți o sută cincizeci de metri pe fundul stâncos și accidentat al ravenei ca să ajungi la primul loc pe unde te poți cățăra înapoi. Și chiar și acolo, pietrele și solul nu înlesnesc misiunea. Ca să nu mai spun că locul pe unde se poate urca înapoi nu se află în apropierea punctului în care s-a găsit maceta.

Blatt oftă de parcă era conștient de toate astea, iar noile informații n-ar fi contat cu nimic.

— Doar pentru că nu i-a fost ușor, nu înseamnă că n-a făcut-o.

— Altă problemă e timpul de care ar fi nevoie.

— Adică? întrebă Kline.

— Am verificat zona destul de atent. Durează mult prea mult să treci prin ravenă spre locul cu maceta. Nu cred că Flores ar fi vrut să se împotmolească pe acolo, în timp ce trupul era descoperit și oamenii începeau deja să împânzească locul. În plus, există alte două probleme și mai mari. Unu: de ce să se fi chinuit atât când putea arunca maceta oriunde? Doi – și ăsta ar cam fi factorul decisiv: dâra de miros urmează traseul care duce prin fața copacului, nu prin spatele lui.

— Ia stai un pic, zise Rodriguez. Nu cumva te contrazici singur? Zici că toți factorii ăștia demonstrează că Flores a mers prin fața copacului, dar filmul arată că n-a făcut-o. Ce dracu' vrea să însemne toate astea?

— O ecuație cu o eroare gravă, zise Gurney, dar să fiu al naiba dacă-mi dau seama care e.

În ora și jumătate care urmă, toți cei prezenți îl chestionară pe Gurney cu privire la încrederea pe care o puteau acorda înregistrării, despre eventualitatea cadrelor lipsă, despre poziția cireșului în raport cu locuința grădinarului, cu maceta și cu ravena. Scoaseră schițele de la locul crimei din dosarul principal, le trecură de la unul la altul, le studiară. Se dezlănțuiră în aprecieri scurte despre talentele binecunoscute și realizările echipelor canine. Dezbătură scenarii alternative cu privire la dispariția lui Flores după ce scăpase de arma crimei, la posibilul rol al lui Kiki Muller în calitate de complice și la momentul uciderii ei și motivul pentru care fusese omorâtă. Încercară să înainteze câteva noțiuni speculative în legătură cu psihopatologia decapitării victimei. La final însă, puzzle-ul nu părea să fie mai aproape de rezolvare.

— Deci, zise Rodriguez, rezumând dilema centrală pe cât putea de simplu, după spusele lui Dave Gurney, putem fi absolut siguri de două lucruri. Primul, că Hector Flores trebuia să treacă prin fața cireșului și doi, că n-avea cum.

— Este o situație foarte interesantă, spuse Gurney, simțind entuziasmul contradicției.

— Cred că e momentul potrivit pentru o scurtă pauză de prânz, zise căpitanul, care părea să simtă mai degrabă frustrare decât entuziasm.

Capitolul 52

Factorul Flores

Masa de prânz nu era un prilej pentru socializare, ceea ce îi convenea de minune lui Gurney, care nu era nici pe departe un animal social, după cum nu putea fi niciun bărbat care-și dorea să rămână căsătorit. În loc să se îndrepte spre cantină, cei prezenți la ședință se împrăștiară care-ncotro timp de o jumătate de oră, cu BlackBerry-urile și laptopurile lor.

Totuși, se poate ca Dave să se fi simțit mai bine dacă în cele treizeci de minute s-ar fi bucurat de tovărășia de bărbați feroce a celorlalți, în loc să stea singur pe o bancă rece, în fața fortăreței poliției statale, meditând la ultimul mesaj primit, desigur un răspuns la cererea lui: SPUNE-MI MAI MULTE.

Mesajul spunea așa: EȘTI UN BĂRBAT ATÂT DE INTERESANT, AR FI TREBUIT SĂ ȘTIU CĂ FIICELE MELE TE VOR ADORA. A FOST ATÂT DE AMABIL DIN PARTEA TA SĂ VII ÎN ORAȘ. DATA VIITOARE TE VOR VIZITA ELE. CÂND? CINE AR PUTEA SPUNE? VOR SĂ FIE O SURPRIZĂ.

Gurney se holba la cuvinte, chiar dacă-l duceau din nou cu gândul la zâmbetele tulburătoare ale fetelor, la Montrachet-ul incolor, ridicat într-un toast, la pereții întunecați și apăsători ai amneziei lui.

Cochetă cu ideea de a trimite un mesaj care să înceapă cu „Dragă Saul…”, dar decise ca, cel puțin deocamdată, să nu spună că știa identitatea celui care se dădea drept Jykynstyl. N-avea idee cât valora cartea aceea și nu voia s-o joace înainte să înțeleagă jocul. În plus, faptul că o avea în mânecă îi dădea, chiar și într-o mică măsură, un sentiment de putere. Ca și cum avea asupra lui un briceag, în timp ce se plimba printr-un cartier rău famat.

•

Până să intre înapoi în sala de conferințe, Gurney încercase cu

disperare să se gândească din nou la cazul Perry. Kline, Rodriguez și Wigg își ocupaseră deja locurile. Anderson se apropia de masă, concentrat asupra unei căni de cafea atât de pline, încât mersul devenise o provocare. Blatt era la cafetieră și o înclinase ca să scurgă o ultimă picătură de cafea. Hardwick nu se vedea nicăieri.

Rodriguez se uită la ceas.

— Oameni buni, e timpul. Unii dintre noi se află deja aici, alții nu, dar asta e problema lor. E timpul pentru raportul privind interogarea familiilor. Bill, tu urmezi.

Anderson așeză cana de cafea pe masă, cu încordarea unui om ce dezamorsează o bombă.

— Bine, zise el.

Se așeză, deschise un dosar și începu să-i examineze și să-i rearanjeze conținutul.

— Bine. Uitați cum stă treaba. Am început cu o listă completă a tuturor absolventelor din cei douăzeci de ani de când s-a deschis Mapleshade. După aceea am restrâns informațiile la o listă de absolvente din ultimii cinci ani. Acum cinci ani școala a început să își reorienteze interesul de la adolescenții, fete și băieți, cu probleme de comportament spre adolescente, agresoare sexuale.

— Agresoare condamnate?

— Nu. Toate cazurile au fost intervenții personale prin intermediul membrilor familiei, al terapeuților și al doctorilor. Populația de la Mapleshade este formată în principiu din puștoaice bolnave la cap, ale căror familii încearcă să le țină departe de sistemul judiciar pentru tineri sau încearcă să le scoată dracului din oraș, din casă, înainte să fie prinse făcând ce se pricep cel mai bine să facă. Părinții le trimit la Mapleshade, le plătesc taxa de școlarizare și speră că Ashton va rezolva problema.

— Și o rezolvă?

— Greu de zis. Familiile nu vor să vorbească despre asta, așa că nu putem decât să comparăm numele absolventelor cu baza de date națională a agresorilor sexuali, ca să vedem dacă vreuna dintre ele a avut de-a face cu legea după plecarea de la Mapleshade. Până acum n-am avut multe rezultate. Câteva fete care au terminat acum patru sau cinci ani și niciuna din ultimii trei ani. E greu de spus ce înseamnă asta.

Kline ridică din umeri.

— Ar putea însemna că Ashton știe ce face. Sau ar putea reflecta pur și simplu că abuzul săvârșit de femei este extrem de rar raportat la poliție și că tinde să nu fie investigat.

— Cât de rar? întrebă Blatt.

— Poftim?

— Cât de rar crezi că e raportat și investigat?

Kline se lăsă pe spătarul scaunului, părând iritat de ceea ce în mod evident interpreta ca fiind o deviere de la subiect. Tonul lui fu sever, academic și nerăbdător.

— Unele date sugerează că aproximativ douăzeci la sută dintre femei și zece la sută dintre bărbați au fost abuzați în copilărie și că agresorul a fost o femeie în circa zece la sută din cazuri. Concluzia e că vorbim de milioane de cazuri de abuz sexual și de sute de mii de cazuri în care agresorul a fost o femeie. Dar știți și voi, la fel de bine ca mine, că există standarde duble – familiile se codesc să le raporteze la poliție pe mamele, surorile, dădacele în cauză, poliția nu prea ia în serios acuzațiile de abuz împotriva tinerelor, iar tribunalele ezită să le condamne. Societatea nu pare să accepte existența agresoarelor sexuale, așa cum acceptă existența agresorilor. Însă unele studii arată că mulți dintre bărbații condamnați pentru viol au fost abuzați sexual în copilărie de către femei.

Kline clătină din cap, ezită.

— Iisuse, v-aș putea spune niște povești petrecute chiar aici, în districtul ăsta – cazuri care ajung la tribunal prin intermediul serviciilor sociale. Știți și voi, mame care-și prostituează propriii copii, vând filme cu ei făcând sex unul cu celălalt. Iisuse! Iar ceea ce ajunge în cele din urmă în sistemul judiciar e doar o mică parte din ce se întâmplă de fapt. Dar ați înțeles ce am vrut să spun. E suficient, da? Ar trebui să ne întoarcem la subiectul nostru.

Blatt ridică din umeri.

Rodriguez dădu din cap, în semn că era de acord.

— Bine, Bill, hai să continuăm cu raportul despre apelurile telefonice.

Anderson răsfoi iar documentele care se împrăștiară pe o suprafață și mai mare a mesei.

— Adresele, numerele de telefon și alte informații de contact pe care le-am folosit erau cele mai recente din dosar. Numărul de absolvente din ultimii cinci ani este de o sută cincizeci și două. În medie, au absolvit cam treizeci pe an. Dintre cele o sută cincizeci și două de fete, noi credem că avem date valide de contact pentru o sută douăzeci și șase. Inițial le-am sunat pe toate o sută douăzeci și șase. Dintre aceste apeluri, am reușit să dăm direct fie de absolventă, fie de un membru al familiei în patruzeci de cazuri. Pentru celelalte optzeci și șase, am lăsat mesaje. Ne-au sunat înapoi douăsprezece, până la ora nouă și patruzeci și cinci de minute în această dimineață.

— Asta înseamnă că avem contact direct cu cincizeci și două de persoane, zise Kline iute. Care-i concluzia?

— E greu de zis.

Anderson vorbea pe un ton care spunea că totul în viața lui era dificil.

— Iisuse, locotenente…

— Ce vreau să zic e că rezultatele sunt amestecate.

Anderson pescui altă hârtie din teanc.

— Dintre cele cincizeci și două, am vorbit direct cu absolventa în unsprezece cazuri. Aici nu e nicio problemă, nu? Adică, dacă am vorbit cu ele, atunci nu lipsesc.

— Cum rămâne cu celelalte patruzeci și una?

— În douăzeci și nouă de cazuri, persoana cu care am discutat – părinte, soț, frate, coleg de cameră, iubit – a susținut că știe unde se află absolventa și că ține legătura cu ea.

Kline ținea socoteala pe un carnet.

— Și celelalte douăsprezece?

— O persoană ne-a spus că fiica ei a murit într-un accident de mașină. Alta s-a exprimat destul de vag, probabil pentru că era drogată; nu era cu picioarele pe pământ. Alta a susținut că știe exact unde se află absolventa căutată, dar a refuzat să ne dea alte informații.

Kline notă ceva pe carnet.

— Și celelalte?

— În celelalte nouă cazuri, toți părinții, biologici ori ba, au declarat că habar n-au unde se află fetele lor.

În sală se lăsă o liniște speculativă, ruptă de Gurney.

— Câte dintre aceste dispariții au început cu un conflict pe tema unei mașini?

Anderson își consultă notițele, încruntându-se ca și cum hârtiile erau cauza oboselii lui.

— Șase.

— Uau! exclamă Kline, fluierând ușor. Și astea se adaugă celor menționate deja lui Gurney de Ashton și de Liston?

— Exact.

— Iisuse. Deci aproape o duzină. Și mai sunt încă o grămadă de familii cu care nu am vorbit încă. Uau! Vrea cineva să comenteze pe această temă?

— Cred că îi datorăm niște mulțumiri lui Dave Gurney! zise Hardwick, care se strecurase în sală fără să atragă atenția.

Jack își aruncă privirea spre Rodriguez.

— Dacă nu ne-ar fi împins în direcția asta…

— E drăguț din partea ta că ai găsit timp să ni te alături, comentă căpitanul.

— Haideți să nu ne lăsăm purtați de val cu teoriile astea nebunești, spuse Anderson, sumbru. Încă nu există nicio dovadă de răpire și nicio dovadă a vreunei alte infracțiuni asemănătoare. Se poate să exagerăm. E posibil să nu fie vorba decât de o trupă de puștoaice rebele care pun ceva la cale.

— Dave? zise Kline, ignorându-l pe Anderson. Vrei să spui ceva într-

o asemenea împrejurare?

— Am o întrebare pentru Bill. Cum sunt distribuite fetele dispărute în cele cinci promoții pe care le-ai studiat?

Anderson clătină ușor din cap, de parcă nu auzise clar.

— Poftim?

— Fetele care au dispărut – din ce promoții făceau parte?

Anderson oftă, reluă răsfoitul teancului de foi.

— Tot ce ai nevoie, bombăni el, fără a se adresa cuiva în mod particular, se află mereu la fundul grămezii.

Dădu la o parte mai bine de zece foi înainte să se oprească la una dintre ele.

— Bine… s-ar părea că… promoțiile 2009… 2008… 2007… 2006. Și asta e tot. Nimic din 2005. Primele dispariții, dacă vrei să le numești așa, au fost din promoția mai 2006.

— Deci toate din ultimii patru ani, observă Kline. Sau, de fapt, ultimii trei ani și jumătate.

— Așa și? zise Blatt ridicând din umeri. Ce vrea să însemne asta?

— Pentru început, sugeră Gurney, înseamnă că dispariițiile au început la scurt timp după intrarea în scenă a lui Hector Flores.

Capitolul 53

Jocul se schimbă

Kline se întoarse spre Gurney.

— Asta se leagă cu ce ți-a spus asistenta lui Ashton. N-a zis că cele două absolvente cu care n-a putut lua legătura erau interesate de Flores, când a început să lucreze la Mapleshade?

— Ba da.

— Ce chestie dată dracului, continuă Kline, entuziasmat. Să presupunem o clipă că Flores e cheia misterului – că odată ce descoperim ce anume l-a adus aici, vom înțelege totul. Vom înțelege de ce au fost ucise Jillian Perry și Kiki Muller, cum și de ce a ascuns maceta acolo unde a ascuns-o, de ce n-a fost surprins pe înregistrare și dispariția a Dumnezeu știe câte absolvente de la Mapleshade…

— Ultima chestie s-ar putea să aibă legătură cu faptul că vrea să-și facă un harem, zise Blatt.

— Un ce? întrebă Kline.

— Ca Charlie Manson[7].

— Vrei să spui că s-ar putea să caute adepți? Tinere impresionabile?

— Maniace sexual. Nu la asta se rezumă Mapleshade?

Gurney îl privi pe Rodriguez să vadă cum ar putea reacționa la comentariul lui Blatt, dată fiind situația fiicei lui, însă pesemne că bărbatul își ascundea bine sentimentele sub încruntarea gânditoare.

Computerul mental al lui Kline păru să prindă viteză din nou, în timp ce cântărea beneficiile aduse de media pentru că încerca să prindă și să condamne propriul lui Manson. Procurorul încercă să dezvolte ideea lui Blatt.

— Deci presupui că Flores a avut o comunitate restrânsă ascunsă pe undeva, așa că le-a convins pe fetele astea să plece de acasă, acoperindu-și urmele, și să meargă acolo?

Procurorul se întoarse spre căpitan, păru descurajat de încruntătura lui Rodriguez și i se adresă în schimb lui Hardwick.

— Ai vreo opinie în legătură cu asta?

Hardwick răspunse cu o privire ironică.

— Eu mă gândeam la Jim Jones. Un lider charismatic, cu o congregație formată din acoliți nubili.

— Cine dracu' e Jim Jones? întrebă Blatt.

Kline răspunse:

— Jonestown. Suicidul în masă. Cianură pusă în Kool-Aid. A ucis nouă sute de oameni.

— Ah, da, incidentul Kool-Aid.

Blatt rânji.

— Așa e, Jonestown. O mare nebunie.

Hardwick ridică un deget, cu luare-aminte.

— Feriți-vă de bărbații care vă invită în locuri din jungla care le poartă numele.

Încruntarea de pe chipul căpitanului era pe cale să atingă intensitatea unei furtuni.

— Dave? zise Kline. Tu ai vreo idee care ar putea fi planul lui Flores?

— Problema cu presupusa comunitate e că Flores a trăit pe proprietatea lui Ashton. Dacă ar fi momit femei și le-ar fi ascuns undeva, atunci locul ăla ar trebui să fie în apropiere. Nu cred că despre asta a fost vorba.

— Atunci despre ce?

— Cred că planul lui se referă la ceea ce ne-a spus deja. „Pentru toate motivele pe care le-am scris".

— Și spre ce conduc motivele astea?

— Răzbunare.

— Pentru?

— Dacă luăm în serios prologul lui Edward Vallory, pentru o agresiune sexuală destul de serioasă.

Era clar că lui Kline îi plăceau la nebunie stările conflictuale, așa că Gurney nu fu surprins când procurorul îi ceru după aceea părerea lui

Anderson.

— Bill?

Omul clătină din cap.

— Răzbunarea ia de obicei forma unui atac fizic, se lasă cu oase rupte, crimă. N-am găsit nimic care să indice așa ceva în aceste așa-zise cazuri de dispariție.

Anderson se lăsă pe spătarul scaunului.

— N-am nici măcar un *indiciu*. Cred că ne trebuie o abordare bazată pe dovezi.

Bill zâmbi, aparent satisfăcut de rezumatul său concis.

Privirea lui Kline se opri asupra sergentului Wigg, a cărei atenție era îndreptată, ca de obicei, asupra ecranului.

— Robin, ai vrea să adaugi ceva?

Femeia răspunse imediat, fără să-și ridice privirea.

— Sunt prea multe lucruri care nu au sens. E o greșeală undeva în ecuație.

— Ce fel de greșeală?

Înainte ca sergentul să poată răspunde, ușa sălii de conferințe se deschise și o femeie zveltă, care ar fi putut inspira una dintre picturile lui Grant Wood{8} pași înăuntru. Ochii ei cenușii se opriră asupra căpitanului.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule.

Vocea ei părea cizelată de aceleași vânturi reci care-i cizelaseră și trăsăturile feței.

— Avem noutăți importante.

— Intră, ordonă Rodriguez. Și închide ușa.

Femeia făcu întocmai, apoi rămase în poziție de drepți, ca un soldat care așteaptă permisiunea să vorbească.

Rodriguez părea mulțumit de formalitatea ei.

— În regulă, Gerson, ce s-a întâmplat?

— Am fost informați că una dintre tinerele de pe lista noastră a fost victima unei crime petrecute în urmă cu trei luni.

— *În urmă cu trei luni*?

— Da, domnule.

— Ai detalii?

— Da, domnule.

— Dă-i drumul.

Expresia de pe chipul femeii era la fel de rigidă ca și gulerul cămășii ei.

— Numele, Melanie Strum. Vârsta, optsprezece. A absolvit Academia Mapleshade în luna mai, anul curent. Ultima oară a fost văzută de mama ei și de tatăl vitreg în Scarsdale, New York, pe data de șase mai. Trupul ei a fost ridicat din pivnița unei vile din Palm Beach, Florida, pe doisprezece iunie.

Rodriguez făcu o grimasă.

— Cauza decesului?

Gerson strânse din buze.

— Cauza decesului? repetă căpitanul.

— I-a fost tăiat capul. Domnule.

Rodriguez rămase cu privirea pironită asupra lui Gerson.

— Cum a ajuns la noi informația asta?

— Dând telefoane conform procedurii încă în desfășurare. Numele Melaniei Strum era pe lista mea. Eu am telefonat.

— Cu cine ai vorbi?

Femeia ezită.

— Pot să-mi aduc notițele, domnule?

— Iute, dacă nu te superi.

În scurtul răstimp cât femeia lipsi, singura persoană care luă cuvântul fu Kline.

— Asta ar putea fi, zise el, cu un zâmbet încântat. Asta ar putea deslușI misterul.

Anderson se strâmbă de parcă avea o aftă pe interiorul buzei. Hardwick părea extrem de interesat. Wigg era complet inexpresivă. Gurney era mult mai puțin tulburat decât ar fi vrut să recunoască. Își spuse că lipsa șocului sau a oricărei senzații de tristețe era din cauza faptului că presupusese de la început că fetele dispărute erau moarte. (Uneori, când era singur și extenuat, mecanismul lui intern de apărare dădea chix și se vedea ca pe un om atât de detașat emoțional de viețile altora, devotat într-o asemenea măsură misiunii sale de a rezolva puzzle-uri că abia se mai putea numi membru al speciei umane. Cu toate astea, viziunea aceea oripilantă trecea după un somn bun, după care Gurney își punea lipsa de emoții pe seama carierei de polițist.)

Gerson se întoarse în sală cu un carnețel în mână. Părul ei șaten era prins la spate, într-o coadă de cal bine strânsă, ce făcea ca trăsăturile femeii să capete o imobilitate de craniu.

— Domnule căpitan, am informațiile despre apelul către familia Strum.

— Continuă.

Femeia își consultă carnețelul.

— La telefon a răspuns Roger Strum, tatăl vitreg al Melaniei. Când am explicat motivul apelului, și-a exprimat confuzia, apoi furia pentru că nu știam deja că Melanie e moartă. Soția lui, Dana Strum, s-a alăturat convorbirii de pe o altă linie. Erau supărați. Mi-au spus următoarele: în urma unui pont, poliția din Palm Beach a intrat în casa lui Jordan Ballston și a descoperit trupul lui Melanie într-un congelator din pivniță. Poliția…

Kline o întrerupse.

— Jordan Ballston, investitorul?

— Nu se pomenește nimic despre vreo investiție, dar când am dat telefon la poliția din Palm Beach mi s-a spus că Ballston locuia într-o vilă în valoare de milioane de dolari.

— Într-un nenorocit de congelator? mormăi Blatt, ca și cum i se făcuse greață la gândul că mâncarea fusese contaminată.

— Bine, continuă, spuse Rodriguez.

— Domnul și doamna Strum erau revoltați în mare parte fiindcă Ballston a fost eliberat pe cauțiune. Pe cine a mituit? A cumpărat vreun judecător? Lucruri de genul ăsta. Domnul Strum a menționat că, dacă Ballston și-a câștigat cumva libertate, prin mită, avea să „tragă un glonț în capul nenorocitului" cu mâna lui. A spus asta de mai multe ori. Am reușit să constat că, într-adevăr, s-au certat cu Melanie pe data de șase mai, ziua în care fata a plecat de acasă, în legătură cu o mașină pe care voia să i-o cumpere – un Porsche Boxter, în valoare de patruzeci și șapte de mii de dolari. Părinții au spus că fata a izbucnit într-o criză de nervi atunci când au refuzat-o, le-a zis că-i urăște, că nu mai voia să locuiască cu ei și nici să le mai vorbească. A zis că merge să locuiască cu un prieten. A dispărut a doua zi dimineața. Următoarea dată când au mai văzut-o a fost când a trebuit să-i identifice trupul la morga din Palm Beach.

— Ai zis că polițiștii locali au primit un pont și așa au găsit trupul, zise Gurney. Avem mai multe detalii despre asta?

Femeia îl privi pe Rodriguez, probabil ca să-i confirme că Gurney avea dreptul să pună întrebări.

— Continuă, zise căpitanul, vădit măcinat de sentimente contradictorii.

Gerson ezită.

— I-am spus detectivului-șef din Palm Beach că ne interesează cazul și că am vrea să ne pună la dispoziție cât mai multe informații cu putință. A răspuns că e dispus să vorbească cu responsabilul pentru investigația noastră. A zis că e liber în următoarea jumătate de oră.

După câteva minute în care meditară la avantajele și dezavantajele procedurii, procurorul și căpitanul căzură de acord că apelul și orice informație aveau să primească reprezentau un plus pentru investigație. Telefonul fix din sala de conferințe fu mutat în centrul mesei în jurul căreia erau cu toții așezați. Gerson formă numărul pe care i-l dăduse detectivul din Palm Beach. Femeia îi explică pe scurt cine se afla în încăpere, apoi apăsă butonul difuzorului.

Rodriguez îi dădu ștafeta lui Kline, care îi prezentă pe toți cei de la masă și descrise cazul ca fiind o posibilă anchetă a unor persoane dispărute, aflată încă în etapele incipiente.

După accentul oarecum sudist ai fi zis că bărbatul de la celălalt capăt al liniei e de loc din Florida, o specie rară în acel stat și aproape

nemaiîntâlnită în Palm Beach.

— Mă simt în inferioritate numerică, așa singur în biroul meu. Eu sunt locotenent-detectiv Darryl Becker. Am înțeles de la ofițerul cu care am discutat mai devreme că ați vrea să știți mai multe despre uciderea tinerei Strum.

— Cu siguranță am aprecia să ne dai cât mai multe informații, Darryl, zise Kline, care părea să imite tonul tărăgănat al lui Becker. Este o chestiune care ne-a stârnit curiozitatea de la început – ce fel de pont v-a condus pe voi la cadavru?

— N-a fost tocmai unul din proprie inițiativă.

— Cum așa?

— Domnul care ne-a oferit informația nu e ceea ce s-ar numi un cetățean responsabil, care ajută forțele de ordine. A obținut informația într-o manieră oarecum compromițătoare.

— Despre ce mă-sa vorbește? șopti Blatt, nu chiar subtil.

— Cum așa? repetă Kline.

— Tipul e spărgător de case. Unul profesionist. Cu asta se ocupă.

— A fost prins în casa lui Ballston?

— Nu, domnule. A fost prins când ieșea dintr-o altă casă la o săptămână după ce spărsese casa lui Ballston. Numele tâlharului se întâmplă să fie Edgar Rodriguez – sunt sigur că nu e vreo rudă a căpitanului vostru.

Blatt pufni o dată, scurt, ca un sforăit.

Mușchii maxilari ai căpitanului se umflară nervoși. Remarca părea să-l fi înfuriat mai mult decât ar fi trebuit s-o facă naivitatea ei.

— Ia lasă-mă să ghicesc, zise Kline. Pe Edgar îl aștepta o sentință lungă la mititica, așa că a oferit la schimb un pont despre pivnița lui Ballston, despre ceva ce văzuse acolo, așa încât situația lui să fie văzută cu ochi mai buni?

— Cam asta ar fi pe scurt, domnule Kline. Apropo, cum se scrie?

— Poftim?

— Numele dumneavoastră. Cum se scrie?

— K-L-I-N-E.

— Ah, e cu K.

Becker părea dezamăgit.

— Mă gândeam că e ca la Patsy.

— Cum?

— Patsy Cline. Nu e important. Mă scuzați că am deviat de la subiect. Continuați cu întrebările.

Lui Kline îi trebui un moment să-și revină.

— Așa… și ceea ce v-a spus el a fost suficient ca să emiteți un mandat?

— Într-adevăr.

— Și ce ați găsit când ați mers la fața locului?

— Pe Melanie Strum. În două bucăți. Înfășurată în folie de aluminiu. Pe fundul unei lăzi frigorifice. Sub vreo patruzeci și cinci de kilograme de pui. Și o cantitate destul de mare de broccoli congelat.

Hardwick pufni și el în râs, mai tare decât Blatt.

Kline părea șocat.

— De ce desfăcea tâlharul vostru pachete înfășurate în folie de aluminiu aflate pe fundul unei lăzi frigorifice?

— A zis că ăla e primul loc în care caută întotdeauna. A spus că oamenii cred că e *ultimul* loc în care ar căuta un hoț, așa că acolo își depozitează toate lucrurile de valoare. A mai declarat că dacă vrei să găsești diamante, să cauți în congelator. Lui i se părea destul de amuzant cum oamenii cred că au avut o idee genială și că-l vor păcăli, că sunt mai isteți decât el. S-a distrat de minune pe seama asta.

— Deci s-a dus la congelator, a început să despacheteze trupul și…

— De fapt, îl întrerupse Becker, a început să despacheteze capul.

Se auziră mai multe exclamații guturale de dezgust, urmate după aceea de liniște.

— Domnilor, mai sunteți pe fir?

Vocea lui Becker suna oarecum amuzată.

— Suntem aici, zise Rodriguez glacial.

Urmă o altă pauză.

— Domnilor, mai aveți întrebări sau informațiile astea sunt suficiente în cazul vostru de persoane dispărute?

— Am eu o întrebare, zise Gurney. Cum ați identificat-o?

— Am obținut o corespondență de ADN cu cineva din segmentul violatorilor din baza de date CNIC.

— Te referi la un membru apropiat al familiei?

— Da. Persoana s-a dovedit a fi tatăl biologic, dependent de heroină, al Melaniei, Damian Clark, condamnat în urmă cu zece ani pentru viol, abuz sexual grav, abuz sexual asupra unui minor și alte câteva infracțiuni deloc frumușele. Am dat de urma mamei, care a divorțat de soțul ei violator și s-a recăsătorit cu un bărbat pe nume Roger Strum. Femeia a venit aici și a identificat trupul. I-am luat și ei o mostră de ADN și am primit confirmarea că sunt rude de gradul întâi, ca în cazul tatălui biologic. Așadar, nu există niciun fel de îndoială în legătură cu identitatea fetei ucise. Mai sunt și alte întrebări?

— Aveți vreo îndoială despre identitatea criminalului? zise Gurney.

— Nu prea. Domnul Ballston nu pare de încredere.

— Soții Strum par destul de supărați c-a fost eliberat pe cauțiune.

— Nu la fel de supărați ca mine.

— A reușit să convingă judecătorul că nu există riscul să părăsească țara?

— Ceea ce a reușit el să facă a fost să plătească o cauțiune de zece

milioane de dolari și să accepte un banal arest la domiciliu. N-are voie să-și părăsească domeniul de aici, din Palm Beach.

— Nu pari foarte încântat de asta.

— Încântat? Am menționat că medicul legist a concluzionat că, înainte de a fi decapitată, Melanie Strum a fost violată de mai bine de zece ori și că practic fiecare părticică din corpul ei a fost mutilată cu o lamă de ras? Dacă sunt încântat că omul care a făcut asta stă binemersi lângă piscina lui de un milion de dolari, cu ochelarii lui de firmă de cinci sute de dolari, în timp ce cea mai scumpă firmă de avocatură din Florida și cel mai la modă serviciu de relații publice din New York fac tot ce pot să-l prezinte ca pe victima nevinovată a unui departament de poliție incompetent și corupt? Chiar mă întrebați dacă sunt încântat de toate astea?

— Deci e puțin spus dacă aș zice că omul nu cooperează?

— Da, domnule. Într-adevăr. E puțin spus. Avocații domnului Ballston ne-au explicat foarte clar că clientul lor nu va discuta cu niciun om al legii despre cazul fals care i s-a înscenat.

— Înainte să decidă că nu va vorbi, a spus ceva despre femeia din congelator?

— Nu a spus decât că în casa lui s-au făcut multe lucrări, că a avut mulți angajați și că doar Dumnezeu știe câți oameni au avut acces la pivnița lui – ca să nu-l mai pomenim pe tâlhar.

Kline privi la cei strânși în jurul mesei și ridică întrebător palmele, dar nimeni nu mai avea nimic de adăugat.

— Bine, zise el. Detective Becker, vreau să-ți mulțumesc pentru ajutor. Și pentru amabilitate. Și multă baftă cu cazul dumitale.

Urmă o pauză, apoi o întrebare tărăgănată.

— Mă întrebam… dacă voi, domnilor, aveți vreo informație despre cazul ăsta?

Kline și Rodriguez se uitară unul la celălalt. Gurney vedea cum li se învârteau rotițele în timp ce cântăreau potențialele riscuri și beneficii ale transparenței totale. Căpitanul ridică în cele din urmă din umeri, lăsând decizia pe seama procurorului.

— Păi, zise Kline, făcând situația să pară mult mai puțin gravă decât era de fapt, noi credem că avem de-a face cu mai multe persoane dispărute.

— Zău?

Se lăsă tăcerea, ceea ce sugera că Becker fie își lua un moment să proceseze informația, fie se întreba de ce lucrul ăsta nu fusese menționat mai devreme.

Când vorbi iar, vocea bărbatului își pierduse blândețea.

— Despre câte persoane e vorba mai exact?

Capitolul 54

Povești neplăcute

Pe lungul drum spre casă, Gurney se gândea obsesiv la situația din Palm Beach, la imaginea lui Jordan Ballston întins lângă piscina lui, la dorința de a-l prinde pe cel care se afla în spatele acestui caz straniu și să sfârșească odată. Dar n-avea să fie o misiune simplă să-l prindă. Era mai mult ca sigur că, păzit de un zid de consilieri juridici și de imagine, Ballston nu avea de gând să stea de vorbă ca-ntre prieteni despre cadavrul din pivnița lui.

La ieșirea din orășelul Musgrave, opri la un magazin Stewart să-și cumpere cafea. Era aproape trei după-amiaza și simțea o nevoie acută de cafeină.

Pe când se întorcea în mașină, cu cafeaua lui aburindă de jumătate de litru, telefonul începu să-i sune.

Era Hardwick.

— Și ce crezi, Davey? Jocul s-a schimbat complet, nu?

— E același joc. Nu s-a schimbat decât perspectiva.

— Ai observat ceva ce ți-a scăpat înainte?

— O oportunitate. Doar că nu știu cum să profit de ea.

— Ballston? Crezi că o să-ți spună ceva? Multă baftă!

— E singura cheie pe care o avem, Jack. Trebuie să găsesc o metodă s-o întorc în broască.

— Crezi că e în spatele chestiei ăsteia?

— Încă nu știu destule ca să cred ceva. Nu-mi imaginez cum ar fi putut s-o ucidă pe Jillian Perry. Dar, repet, e singura noastră cheie. Are un nume real, un trecut, o afacere reală și o adresă la fel de reală. În comparație cu el, Hector Flores e o fantomă.

— Bine, asule, să ne zici când creierul ăla genial al tău găsește o cale să întoarcă cheia. Dar nu de asta am sunat. Tocmai am aflat niște lucruri noi despre Karnala și proprietarii ei.

— Kline mi-a zis că ai descoperit că n-ar fi tocmai o companie de îmbrăcăminte?

Hardwick își drese glasul.

— Nu-i decât vârful faimosului aisberg. Sau mai degrabă acoperișul casei de nebuni. Încă nu știm sigur cu ce anume se ocupă Karnala, dar am niște informații despre familia Skard. În mod clar nu sunt oameni cu care ai vrea să te încurci.

— Stai un pic, Jack.

Gurney deschise capacul cafelei și bău pe săturate.

— Bine, zi-mi tot.

— Avem frânturi de informații. Înainte să sosească în SUA și să se dezvolte pe plan internațional, familia Skard avea afaceri în Sardinia, o parte a Italiei. Italia are trei agenții de poliție separate, fiecare cu propriile dosare. La astea se adaugă departamentele locale și Interpolul, care are acces la unele informații, dar nu la toate. În plus, am aflat unele chestii care nu sunt în niciun dosar – zvonuri de demult, bârfe, în fine – de la un tip de la Interpol căruia i-am făcut niște favoruri. Așa că, ce am în momentul de față sunt doar frânturi fără prea mare legătură între ele; unele informații vin dintr-o singură sursă, altele se repetă, iar altele se contrazic. Unele sunt de încredere, altele nu, dar nu știm sigur care sunt care.

Gurney așteptă. Nu era de niciun folos să-i spui lui Hardwick să treacă peste introducere.

— Se pare că familia Skard e formată din investitori de top. Stațiuni de odihnă, cazinouri, hoteluri de o mie de dolari pe noapte, companii care fabrică iahturi în valoare de milioane de dolari, căcaturi de genul ăsta. Dar cel mai sigur e că banii pe care-i folosesc ca să pună mâna pe aceste proprietăți legale vin din altă parte.

— Din vreo afacere necurată pe care o țin ascunsă?

— Da, iar familia Skard se pricepe al dracului de bine să ascundă lucruri. În toată istoria familiei nu s-a făcut decât un arest – un atac atroce, în urmă cu zece ani – și nu a existat nicio condamnare. Așa că nu există niciun cazier adevărat, aproape nimic oficial. Zvonurile constante sunt că s-ar ocupa de prostituție de lux, de sclavie sexuală, de pornografie cu specific sado-masochist extrem și de șantaj. Dar niciunul dintre aceste zvonuri nu poate fi verificat. Reprezentanții lor legali sunt, de asemenea, foarte agresivi și resping numaidecât, pe motiv de calomnie, orice articol relativ critic care apare în presă. Nu există nici măcar fotografii cu ei.

— Ce s-a întâmplat cu portretul-robot făcut la arest?

— A dispărut în mod misterios.

— Nimeni n-a depus niciodată mărturie împotriva oamenilor ăstora?

— Persoanele care ar putea ști câte ceva, persoanele care ar putea fi convinse să vorbească sau chiar și cele care se întâmplă să fie în preajma familiei Skard în momente critice nu prea reușesc să rămână în viață. Cei câțiva care au cooperat cu presa, povestind despre familia Skard, chiar și anonim, au dispărut în câteva zile. Cei din familia Skard au o singură modalitate de a evita pericolul – îl elimină, în totalitate, fără remușcări și fără să se-ngrijoreze de pagubele colaterale. Iată un exemplu perfect: după spusele omului meu de la Interpol, în urmă cu vreo zece ani, Giotto Skard, aparent capul familiei, a avut o neînțelegere de afaceri cu un dezvoltator israelit. După o întâlnire într-un mic club de noapte din Tel Aviv, în timpul

căreia Giotto a părut să accepte condițiile israelitului, Skard și-a luat la revedere, a ieșit afară, a blocat ieșirile și a ars locul din temelii. L-a ucis pe dezvoltator, împreună cu alți cincizeci și doi de oameni care se întâmpla pur și simplu să fie înăuntru.

— Nu s-a infiltrat nimeni niciodată în organizația lor?

— Niciodată.

— De ce nu?

— N-au o organizație în sensul obișnuit al cuvântului.

— Ce vrei să zici?

— Familia Skard e familia Skard. O familie biologică. Poți fi unul de-ai lor doar prin naștere sau prin căsătorie –, iar pe moment nu-mi vine în minte nicio tipă, agent sub acoperire, suficient de devotată meseriei ca să se mărite cu unul dintr-o haită de criminali în serie.

— E o familie mare?

Hardwick își drese iar glasul.

— E surprinzător de mică. Din cea mai veche generație, se crede că mai e în viață doar unul dintre cei trei frați. Giotto Skard. E posibil să-i fi ucis pe ceilalți doi. Dar nimeni n-o să spună vreodată așa ceva. Nici măcar în șoaptă sau în glumă. Giotto are – sau poate că a avut – trei fii. Nimeni nu știe câți dintre ei sunt încă în viață sau ce vârstă au exact, sau unde se află. Așa cum am spus, deși e mică, familia Skard operează internațional, așa că se presupune că fiii se află în diverse colțuri ale lumii, acolo unde trebuie apărate interesele familiei.

— Ia stai un pic. Dacă nu sunt implicați decât membrii familiei, atunci cine se ocupă de treburile murdare?

— Umblă vorba că se ocupă singuri de asta. Că sunt foarte rapizi și foarte eficienți. Se spune că familia Skard a eliminat personal, de-a lungul anilor, cel puțin două sute de oameni, obstacole în calea obiectivelor lor, fără a-i pune la socoteală pe cei din masacrul din clubul de noapte.

— Niște tipi simpatici. Dacă Giotto are trei fii, atunci pesemne că avea și o soție, nu?

— Oh, da. Tirena Magdalena – singurul membru al scârboasei menajerii Skard despre care se mai știe câte ceva. Și probabil singura persoană care l-a incomodat serios pe Giotto și a supraviețuit să-și spună povestea.

— Cum a reușit una ca asta?

— A fost fiica unui cap din mafia albaneză. Ar trebui să spun că *este* fiica lui – tipa încă trăiește. Are undeva la șaizeci și ceva de ani și se află într-o instituție pentru infractori cu probleme psihice. Donul albanez are vreo nouăzeci de ani. Nu că lui Giotto i-ar fi teamă de un don mafiot. Umblă vorba că decizia lui Giotto de a-și lăsa soția să trăiască a fost una de afaceri. N-a vrut să irosească timp sau bani omorând albanezii furioși care cu siguranță ar fi încercat să-i răzbune

moartea.

— De unde dracului știi toate astea?

— Păi nu prea știu nimic. Cum am zis, în mare parte sunt zvonuri pe care le-am auzit de la tipul de la Interpol. Poate că majoritatea sunt prostii. Dar mie îmi sună destul de adevărat.

— Ia stai. Acum o secundă ai zis că femeia e singurul membru al familiei Skard despre care se știe ceva. *Se știe* ai zis.

— Ah, dar n-am ajuns încă la partea aia. O păstram pentru sfârșit.

Capitolul 55

Tirena Magdalena Skard

— Tirena Magdalena e singura fiică a lui Adnan Zog.

— Zog fiind donul?

— Zog fiind donul sau cum s-o fi numind funcția asta pompoasă în Albania. În fine, fata lui era de o frumusețe incredibilă.

— De unde știi?

— Frumusețea ei a devenit legendară. Cel puțin în mijlocul sărăcăcios al Europei de Est, după spusele contactului meu bine înrădăcinat de la Interpol. De asemenea, există fotografii. Multe fotografii. Spre deosebire de cei din familia Skard, cei din familia Zog, în special Tirena Magdalena, nu aveau nimic împotriva faimei. Nu era doar superbă, ci și foarte sensibilă, misterioasă, cu toane artistice și obsedată de ideea de a deveni dansatoare. Lui tati Zog nu-i prea păsa ce-și dorea ea. El nu o vedea decât ca pe un eventual potențial. Așa că atunci când tânărul și ambițiosul Giotto Skard a devenit interesat de tânăra Tirena, pe atunci în vârstă de șaisprezece ani, în același timp când negocia o alianță de afaceri cu Zog, albanezul a pus-o la bătaie, ca parte din înțelegere. Probabil a crezut că aveau amândoi de câștigat. Zog îi dă lui Skard ceva ce Skard își dorește, dar care nu-l costă nimic pe Zog, și-n plus scapă de fiică-sa cea nebună și stresantă. Astfel, albanezul și Giotto devin ca frații de sânge, fără să fie nevoie să-și mai cresteze buricele degetelor.

— Foarte eficient, zise Gurney.

— Foarte eficient. Așa că acum, țicnita de șaisprezece ani, crescută de un criminal dement albanez e măritată cu un criminal dement italian, și nu-și dorește altceva decât să danseze. Dar Giotto vrea fii – mulți fii. E bine pentru afacere. Așa că Tirena începe să-i toarne plozi, toți băieți, așa cum își dorește mafiotul. Tiziano, Raffaello, Leonardo. Chestia asta îl face pe Giotto destul de fericit. Însă tot ce-și dorește

Tirena e să danseze, iar cu fiecare copil nu face decât s-o ia un pic mai mult pe arătură. Până să-l aibă pe-al treilea, era numai bună de trimis la nebuni. Apoi tipa face marea descoperire. Cocaina! Își dă seama că trasul pe nas e aproape la fel de distractiv ca dansul. Așa că trage pe nas o grămadă. Când nu mai poate fura bani de la Giotto – o activitate foarte periculoasă, că tot veni vorba – începe să și-o pună cu furnizorul local de cocaină. Când află Giotto, îl toacă mărunt.

— Îl toacă mărunt?

— Da, literalmente. În bucățele mici. Ca să se facă înțeles.

— Impresionant.

— Mda. Așa, apoi Giotto decide să mute familia în America. E mai bine pentru toată lumea, zice el. De fapt, vrea să spună că e mai bine pentru afaceri. Lui Giotto nu-i pasă de nimic altceva. Ajunși aici, Tirena începe să și-o tragă cu furnizorii de cocaină americani. Giotto îi toacă și pe ei. Toți cei care-i intră în pat Tirenei sunt făcuți bucăți. Albaneza se culcă cu atât de mulți bărbați că Giotto abia le mai face față. În cele din urmă, o dă afară împreună cu cel mai mic fiu, Leonardo, care ar avea deja vreo zece ani și e fie gay, fie schizofrenic, fie pur și simplu mult prea ciudat ca Giotto să se descurce cu el. Tirena ia banii pe care-i oferă Giotto ca dar de despărțire și își deschide o agenție de modeling pentru copiii ai căror părinți ar vrea cu tot dinadinsul să-i vadă jucând în reclame, la TV, în fine – ba le oferă chiar și cursuri de actorie și de dans, pentru a-i ajuta la început de drum în carierele lor. Între timp, Giotto se stabilește cu ceilalți doi fii ai lui în America și își concentrează atenția asupra imperiului lor, imperiu al sexului și al șantajului. Pare a fi un final fericit pentru cei implicați. Dar ceva a stricat tot fasungul.

— Fasonul.

— Ce?

— A stricat *fasonul*, nu fasungul.

— Fason, fasung, tot aia. Problema cu agenția de modeling a Tirenei e că tipa molestează copiii. Nu doar că și-o pune în continuare cu furnizorii ei de cocaină, dar acum și-o trage cu orice băiețel de zece, unsprezece, doisprezece ani pe care pune mâna.

— Iisuse! Cum s-a terminat povestea?

— Păi a fost arestată și condamnată pentru peste douăzeci de abuzuri, atacuri, cazuri de sodomie, viol, cum vrei să le zici. A fost internată într-un spital pentru boli nervoase, unde se află și azi.

— Și fiul ei?

— Băiatul a dispărut înainte să fie arestată mama lui.

— A dispărut?

— Fie a fugit, fie a fost luat înapoi de tatăl lui, fie a fost dat spre adopție, în secret. Sau, cunoscând familia Skard, ar putea la fel de bine să fie mort. Giotto nu ar lăsa sentimentalismele să-l împiedice să

scape de un element vulnerabil.

Capitolul 56

O chestiune de control

Pe la jumătatea drumului dintre magazinul Stewart și Walnut Crossing, telefonul lui Gurney sună iar. Vocea Rebeccăi Holdenfield era elegantă, tăioasă și-i aducea aminte de tânăra Sigourney Weaver, la fel chipul și părul ei.

— Deci presupun că nu vii?

— Poftim?

— Nu-ți verifici mesajele?

Dave își aminti. În dimineața aceea, primise un mesaj scris și un mesaj vocal. El verificase doar mesajul scris – cel care-i învăluise mintea în speculații despre amnezia privind evenimentele din casa de cărămidă. Nu-și mai verificase căsuța vocală.

— Iisuse, îmi pare rău, Rebecca. Am mult prea multe lucruri pe cap. Mă așteptai în după-amiaza asta?

— Tu m-ai rugat să ne vedem. Ți-am răspuns că poți să vii.

— Există vreo șansă să ne întâlnim mâine? Ce zi e mâine?

— E marți. Și sunt ocupată toată ziua. Ce zici de joi? Abia atunci mai sunt liberă.

— E prea târziu. Putem vorbi acum?

— Sunt disponibilă până la cinci. Ceea ce înseamnă că avem la dispoziție vreo zece minute. Care e subiectul?

— Am mai multe: efectele faptului de a fi crescut de o mamă cu un comportament imoral; mentalitatea femeilor care abuzează sexual copii; slăbiciunile psihologice ale violatorilor criminali bărbați… și comportamentul unui bărbat adult sub influența unui cocktail cu Rohypnol?

După vreo două secunde de liniște, Rebecca izbucni în râs.

— Sigur. Și-n timpul rămas putem discuta despre cauzele divorțului, modalitățile de a pune capăt războiului și…

— Bine, bine, am înțeles. Alege subiectul despre care crezi că avem suficient timp să vorbim.

— Plănuiești să-ți asezonezi următorul pahar de martini cu Rohypnol?

— N-aș zice.

— Doar te documentezi?

— Cam așa ceva.

— Hmm. Păi, în general nu există un comportament standard pentru stările induse de asemenea substanțe. Diferite substanțe produc diferite comportamente. Cocaina, de exemplu, tinde să amplifice pofta sexuală. Dar dacă mă întrebi dacă există o limită a comportamentului pe care un dezinhibitor care nu e halucinogen ar permite-o, atunci răspunsul este da și nu. Nu există o limită specifică care se aplică tuturor, dar există limite individuale.

— Cum ar fi?

— Nu avem de unde știi. Limitele comportamentului nostru depind de acuratețea percepțiilor, de puterea dorințelor noastre instinctive, de forța temerilor noastre. Dacă drogul e un dezinhibitor care elimină frica de consecințe, atunci purtarea noastră ne va reflecta dorințele și va fi limitată, în principiu, de durere, de satisfacție sau de epuizare. Vom face tot ceea ne-ar fi permis într-o lume unde nu există consecințe, excluzând însă lucruri pe care nu ni le dorim. Asemenea substanțe dau frâu liber impulsurilor deja existente, dar nu creează impulsuri care nu coincid cu o structură psihică deja existentă a individului. Ți-am răspuns la întrebare?

— În concluzie, dacă iei un drog ca ăsta, te vei comporta ca-n fanteziile tale?

— S-ar putea chiar să faci lucruri pe care ți-e teamă să le și visezi.

— Înțeleg, zise Gurney, simțind că-i vine să vomite. Hai să vorbim despre ceva complet diferit. O absolventă de la Mapleshade a fost găsită moartă – o crimă cu motivație sexuală în Florida. Viol, tortură, decapitare, trupul a stat în congelatorul suspectului.

— Cât timp?

Ca de obicei, Holdenfield era netulburată de detaliile scabroase – sau poate că se pricepea să se prefacă de minune.

— Ce vrei să zici?

— Cât timp a stat trupul în congelator?

— Medicul legist a zis că probabil câteva zile. De ce întrebi?

— Mă întrebam pentru ce-l păstra tipul. A fost un el, nu?

— Jordan Ballston, mare baștan în afacerile financiare.

— Ballston, bogătașul ăla? Îmi amintesc că am citit despre asta. Acuzat de crimă cu premeditare. Dar asta a fost în urmă cu luni bune.

— Mda, dar identitatea victimei a fost inițial ascunsă de presă și tocmai am descoperit legătura cu disparițiile celorlalte absolvente de la Mapleshade.

— Ești sigur că *există* o legătură?

— Ar fi o mare coincidență să nu fie niciuna.

— O să-l interogați pe Ballston?

— Cred că nu. Se ascunde în spatele unui hățiș de avocați.

— Atunci, cu ce te pot ajuta?

— Să zicem că reușesc să vorbesc cu el.

— Cum?

— Încă nu știu. Să presupunem doar că o fac.

— Bine, presupun. Mai departe?

— De ce i-ar fi lui cel mai frică?

— Înconjurat de hățișul lui de avocați?

Rebecca își pocni limba de mai multe ori, repede, de parcă-și bătea degetele pe masă, în semn că se gândea la ceva.

— Păi, nu de foarte multe lucruri… dacă nu cumva…

— Ce?

— Dacă nu cumva crede că altcineva știe ce a făcut, cineva cu un plan care intră în contradicție cu al lui. Genul ăsta de situație i-ar destabiliza controlul. Criminalii sadici cu motivații sexuale sunt obsedați de control și singurul lucru care îi dă peste cap este să se afle la mâna altcuiva.

Rebecca făcu o mică pauză.

— Ai cum să-l contactezi pe Ballston?

— Încă nu.

— De ce am senzația că vei găsi o modalitate?

— Apreciez încrederea pe care mi-o acorzi.

— Trebuie să închid. Îmi pare rău, nu mai am timp. Ține minte, Dave, cu cât crede că ai mai multă putere asupra lui, cu atât e mai posibil să clacheze.

— Mersi, Becca. Apreciez ajutorul.

— Sper că nu ți-am dat de înțeles că ar fi ușor.

— Nu-ți face griji. Nici prin gând nu mi-a trecut.

— Bine. Ține-mă la curent, da? Și baftă!

Același gând care îi ocupase mintea toată ziua și-l făcuse să neglijeze mesajul de la Holdenfield din acea dimineață îi răpi, pe drumul de întoarcere, întreaga atenție, așa că rată un alt apus superb. Până să vireze de pe autostrada locală și să intre pe drumul șerpuit spre proprietatea lui, tot ce mai rămăsese din apus era o dâră roz palidă, pe cerul de vest, și chiar și pe aceea abia dacă o observă.

La granița unde drumul de țară se pierdea în aleea îngustă și acoperită de iarbă din fața șopronului, Dave opri în dreptul cutiei poștale, prinse de un stâlp din gard. Pe când se pregătea s-o deschidă, o mică pată galbenă, care se vedea pe panta dealului din față, îi captă atenția. Pata galbenă se mișca lent de-a lungul curbei cărării de pe pășune. Dave recunoscu hanoracul lui Madeleine.

Din cauza raigrasului și a susaiului, femeia se vedea doar de la talie în sus, dar Dave își putea da seama de ritmul delicat al pașilor ei. Așteptă și o urmări până ce traiectoria cărării și linia câmpului o ascunseră treptat privirii, o figură solitară mișcându-se calm într-un ocean întunecat de iarbă înaltă.

Dave mai zăbovi puțin, privind panta dealului de acum pustiu, până

ce culoarea cerului se stinse de tot, înlocuită de un cenușiu la fel de monoton ca nota ce redă absența pulsului. Gurney clipi. Descoperi că avea ochii ușor umezi, și-i șterse cu încheieturile degetelor și conduse restul drumului spre casă.

Decise să facă un duș, sperând că avea să-l readucă la o stare de relativă normalitate. Pe când stătea sub jetul puternic de apă fierbinte, iar masajul pișcător îi relaxa gâtul și umerii, mintea-i fu cuprinsă de sunet: răpăiala dulce a unei ploi de vară. Timp de o secundă ciudată sau două, creierul lui fu inundat de mireasma pură și calmă a ploii. Se frecă bine cu săpun și cu un burete aspru, se clăti, ieși și se șterse cu un prosop.

Prea adormit ca să se îmbrace, încălzit după duș, trase cuvertura de pe pat și se întinse pe cearșaful răcoros. Preț de o clipă minunată lumea întreagă se limită la cearșaful rece, la aerul cu miros de iarbă ce adia prin fereastra deschisă; își imagină lumina soarelui strălucind printre frunzele unor copaci uriași… în timp ce cobora treptele viselor spre un somn adânc.

•

Gurney se trezi în beznă, fără vreo noțiune a timpului. Sub cap îi fusese pusă o pernă, iar cuvertura îi fusese trasă până la bărbie. Se sculă, aprinse veioza de lângă pat și verifică ceasul. Era opt fără unsprezece minute seara. Își puse hainele pe care le purtase înainte de duș și intră în bucătărie.

La boxe, se auzea în surdină ceva baroc. Madeleine stătea la masa cea mai mică din cele două din încăpere. Avea în față un bol cu supă portocalie și o jumătate de baghetă și citea o carte. Când Dave intră în cameră, își ridică privirea.

— Am crezut că te-ai culcat de-a binelea, zise ea.

— Se pare că nu, mormăi el, și descoperind că era răgușit, își drese vocea.

Privirea lui Madeleine se întoarse asupra cărții.

— Dacă ți-e foame, e supă de morcovi în oală și mâncare cu pui în tigaie.

Dave căscă.

— Ce citești?

— *Istoria naturală a moliilor*.

— Istoria cui?

Madeleine articulă cuvântul ca pentru un surd.

— Molii.

Femeia întoarse pagina.

— Ai găsit vreo scrisoare?

— Scrisoare? Păi… nu știu. Cred… ah, da, am vrut să verific, dar te-am văzut pe deal și mi-ai distras atenția.

— Ești distrat în ultima vreme.

— Serios?

Regretă imediat tonul defensiv, dar nu suficient de mult cât să admită.

— Tu nu crezi la fel?

Dave oftă iritat.

— Așa cred.

Gurney se duse la oala de pe plită și umplu un bol cu supă.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

Nu răspunse decât când se puse la masă, așezându-se cu bolul și cu cealaltă jumătate de baghetă pe scaunul din fața ei.

— A intervenit o schimbare majoră în caz. O fostă elevă de la Mapleshade a fost găsită moartă în Florida. Victima unui criminal cu motivații sexuale.

Madeleine închise cartea și-l privi fix.

— Și… tu ce crezi?

— E posibil ca și celelalte fete care au dispărut să fi sfârșit în același fel.

— Ucise de aceeași persoană?

— E posibil.

Madeleine îi studie chipul, de parcă pe el era scris ceva ce Dave refuza să spună.

— Ce? întrebă el.

— Asta te preocupă?

Dave simți în stomac un val de neliniște.

— În parte. Pe lângă asta, poliția n-a reușit să scoată niciun cuvânt de la omul acuzat de crimă – nimic în afară de negarea categorică. Între timp, firma lui de avocatură și cea care se ocupă de relațiile publice creează scenarii alternative ca să dea de lucru presei – o mulțime de motive nevinovate pentru care trupul unei femei violate, torturate și decapitate se putea afla în congelatorul lui.

— Și tu te gândești că numai dacă ai putea să vorbești cu monstrul ăsta…

— Nu zic că aș obține o mărturisire, dar…

— Dar ai face o treabă mai bună decât poliția locală?

— N-ar fi așa de dificil.

Dave se cutremură în sinea lui de propria-i aroganță.

Madeleine se încruntă.

— N-ar fi prima oară când detectivul-vedetă se ridică la înălțimea provocării și elucidează misterul.

Gurney o privi stingherit. Madeleine părea să-i scruteze din nou chipul care părea să ascundă un mesaj.

— Ce? întrebă Dave.

— N-am zis nimic.

— Dar te gândești la ceva. La ce? Spune-mi.

Madeleine ezită.

— Credeam că-ți plac puzzle-urile.

— Da, recunosc. Și ce dacă?

— Atunci de ce pari așa de nefericit?

Întrebarea îl izbi.

— Poate că sunt doar epuizat, nu știu.

De fapt știa. Se simțea atât de rău, fiindcă nu-și putea lua inima în dinți ca să-i spună de ce se simțea atât de rău. Se închisese în el fiindcă nu-i era ușor să-i spună că fusese drogat și că era teribil de îngrijorat de ce s-ar fi putut întâmpla în perioada pe care nu și-o mai amintea.

Clătină din cap, de parcă refuza rugămințile acelei părți mai bune din el, ale vocii frânte din conștiința lui care-l ruga să-i spună adevărul femeii care-l iubea. Frica lui era atât de mare, încât bloca orice acțiune care ar fi putut s-o înlăture.

Capitolul 57

Planul

Deși era deseori încordată, relația lui Gurney cu Madeleine fusese întotdeauna pilonul de bază al echilibrului său. Dar relația depindea de o sinceritate de care bărbatul se simțea incapabil momentan.

Cu disperarea unui om care se îneacă, Dave îmbrățișă celălalt pilon, identitatea lui de detectiv, și încercă să-și canalizeze toată energia pe Rezolvarea Crimei.

Era convins că cel mai eficient pas spre rezolvare era să aibă o conversația cu Jordan Ballston. Trebuia să găsească o cale prin care să facă întâlnirea posibilă. Rebecca insistase că teama ar putea reprezenta secretul pentru a sparge carapacea bogătașului psihopat, iar Gurney nu avea niciun motiv să nu fie de acord cu ea. De asemenea, nu avea niciun motiv să nu fie de acord cu faptul că nu avea să fie o misiune ușoară.

Teama.

Era un subiect cu care Gurney avea o relație familiară nouă, intimă, de actualitate. Poate că experiența avea să-i fie de ajutor. Ce anume îl speria așa de mult? Găsi cele trei mesaje alarmante și le citi din nou cu atenție.

„CE PATIMI! CE SECRETE! CE FOTOGRAFII MINUNATE!”

„TE GÂNDEȘTI LA FETELE MELE? ELE SE GÂNDESC LA TINE”.

„EȘTI UN BĂRBAT ATÂT DE INTERESANT, AR FI TREBUIT SĂ ȘTIU

CĂ FIICELE MELE TE VOR ADORA. A FOST ATÂT DE AMABIL DIN PARTEA TA SĂ VII ÎN ORAȘ. DATA VIITOARE TE VOR VIZITA ELE. CÂND? CINE AR PUTEA SPUNE? VOR SĂ FIE O SURPRIZĂ”.

Cuvintele îi lăsaseră în piept o senzație de gol, una bolnăvicioasă.

Erau amenințări atât de violente ascunse în spatele unor banalități spuse atât de firesc.

Mesajele erau atât de vagi, și totuși atât de perfide.

Atât de vagi. Da, asta era. Dave își aduse aminte de explicația puterii emoționale a lui Harold Pinter{9} despre care le vorbise profesorul lui preferat de engleză. „Pericolele care stârnesc în noi cele mai mari spaime nu sunt acelea care au fost spuse pe șleau, ci acelea pe care le născocește imaginația noastră. Nu ne înspăimântă urletele unui om furios, ci amenințările unei voci placide”.

Dave și le aduse aminte pentru că adevărul acelor vorbe îl lovise imediat, iar experiența le întărise de-a lungul anilor. Ceea ce suntem în stare să ne imaginăm sunt lucruri în general mult mai rele decât ne rezervă realitatea. Cel mai mult ne temem de monstrul care ne-ar putea pândi din umbră.

Așa că, poate cea mai bună cale de a-l speria pe Ballston era să-l lase să se panicheze singur. Un atac frontal ar fi fost respins de armata lui de avocați. Gurney avea nevoie de o intrare secretă prin fortificație.

Strategia actuală de apărare a lui Ballston era să nege categoric că ar fi cunoscut-o pe Melanie Strum – vie sau moartă – și să creeze o ipoteză alternativă ce implica accesul pe care alți indivizi l-ar fi avut în casa lui, pentru a explica prezența cadavrului. O asemenea strategie avea să dea greș în mod dezastruos, dacă între Ballston și fată se putea stabili o legătură anterioară. În cel mai bun caz, natura acestei legături avea să explice și felul în care erau conectate uciderile Melaniei Strum, a lui Jillian Perry și a lui Kiki Muller, împreună cu dispariițiile celorlalte absolvente de la Mapleshade. Dar indiferent de rezultat, Gurney era sigur că, dacă descoperea drumul Melaniei spre congelatorul din pivnița lui Ballston, era un mare pas spre soluția finală. Iar dezvăluirea acelei posibile legături era cea mai mare temere a lui Ballston.

Întrebarea era cum putea Dave să declanșeze acea teamă – cum s-o folosească ca să se infiltreze în mintea lui Ballston, ocolind zidurile de apărare ridicate de avocații lui. Exista oare o persoană, un loc sau vreun lucru a căror menționare avea să deschidă ușa? Mapleshade? Jillian Perry? Kiki Muller? Hector Flores? Edward Vallory? Alessandro? Karnala Fashion? Giotto Skard?

Oricât de greu i-ar fi fost să aleagă numele magic, partea cea mai dificilă ar fi fost să se descurce într-o eventuală conversație – arta pinterescă de a sugera fără a specifica nimic, tulburătoare fără a oferi

niciun detaliu. Provocarea ar fi fost să creeze acel spațiu întunecat în care Ballston își putea imagina tot ce era mai rău, eșafodul pe care se putea spânzura singur.

Madeleine se dusese la culcare. Gurney însă era complet treaz și se plimba de colo-colo prin bucătăria mare, cu creierul încins de atâtea posibilități, de evaluarea riscurilor și de mijloacele pe care avea să le folosească. Restrânse lista numelor care i-ar fi putut deschide ușa la trei care păreau să promită cel mai mult: Mapleshade, Flores, Karnala.

În cele din urmă, puse Karnala în vârful listei, la o diferență nesemnificativă. Fiindcă toate fetele de la Mapleshade date dispărute apăruseră în reclamele aproape pornografice ale companiei Karnala Fashion, fiindcă această companie Karnala nu părea să se ocupe de domeniul de care spunea că se ocupă, fiindcă această companie Karnala avea legături cu familia Skard, iar familia Skard se zvonea că era implicată într-o industrie a criminalității sexuale, iar uciderea Melaniei Strum fusese o crimă cu motivație sexuală. De fapt, dimensiunea dată de Edward Vallory și de politica de admitere la Mapleshade sugerau că toate lucrurile care aveau legătură cu cazul până la momentul acela erau, într-un fel sau altul, infracțiuni sexuale sau urmările unei infracțiuni sexuale.

Gurney era conștient că raționamentul care-l conducea spre Karnala nu era tocmai perfect, dar să pretinzi un raționament perfect (oricât de mult i-ar fi plăcut conceptul) nu conducea la soluții, ci la paralizie. Gurney învățase că întrebarea cheie în munca de poliție, ca și în viață, nu era: „Sunt *absolut sigur* de ceea ce cred?" Întrebarea care conta era: „Sunt *suficient de sigur ca să acționez* conform cu ceea ce cred?"

În acest caz, răspunsul lui Gurney era afirmativ. Era gata să pună pariu că ceva legat de Karnala avea să-l pună pe jar pe Jordan Ballston. După vechiul ceas de pe bufet, abia trecuse de zece când formă numărul Departamentului de Poliție din Palm Beach, ca să facă rost de numărul lui Ballston.

Nimeni dintre cei care se ocupau de cazul Strum nu era de serviciu în acea noapte, dar ofițerul de la telefon îi dădu numărul de mobil al lui Darryl Becker.

Surprinzător, Becker răspunse de la primul țârâit al telefonului.

Gurney explică ce voia.

— Ballston nu vorbește cu nimeni, zise Becker morocănos. Orice fel de dialog se face prin Markham, Mull & Sternberg, firma lui principală de avocatură. Am crezut că m-am exprimat suficient de clar.

— S-ar putea să am o cale de a ajunge la el.

— Cum?

— O să-i arunc o bombă pe fereastră.

— Ce fel de bombă?

— Genul de bombă despre care o să vrea să discute cu mine.

— Ce fel de joc e ăsta, Gurney? Am avut o zi lungă. Mi-ar plăcea să am niște detalii concrete.

— Ești sigur?

Becker rămase tăcut.

— Uite, dacă-l pot răsturna pe nenorocitul ăsta, toată lumea are de câștigat. În cel mai rău caz, probabil că ne-am întoarce de unde am plecat. Tot ce-mi dai e un număr de telefon, nicio autorizație oficială pentru nimic, așa că dacă există consecințe, deși nu cred, n-o să se întoarcă împotriva ta. De fapt, am și uitat de la cine am făcut rost de număr.

Urmă o altă pauză scurtă, apoi câteva clicuri pe tastatură, urmate de vocea lui Becker care citi un număr cu prefix de Palm Beach. Apoi conexiunea se întrerupse.

Gurney își petrecu următoarele câteva minute imaginându-și, și apoi intrând în pielea unei versiuni simple a genului aceluia de personalitate complexă, sub acoperire, despre care ținuse prelegeri la academie – în cazul ăsta un bărbat cu sângele rece al unei reptile, pândind de sub aparențele manierelor civilizate.

Imediat ce fu mulțumit de atitudine și de ton, sună cu număr ascuns la Palm Beach. Apelul fu direcționat direct spre căsuța vocală.

O voce răsfățată și imperioasă anunță: „Sunt Jordan. Dacă vrei să revin, te rog lasă un mesaj clar cu motivul pentru care suni”. Bărbatul reușise să imprime acelui *te rog* un fel de condescendență supărătoare care-i răsturna înțelesul original.

Gurney vorbi cu grijă și un pic poticnit, ca și cum complexitatea unui discurs politicos era un dans ciudat și dificil. De asemenea, Dave adăugă un vag accent sud-european.

— Motivul pentru care sun este relația ta cu Karnala Fashion, lucru despre care trebuie să discutăm cât mai curând posibil. O să sun înapoi în aproximativ treizeci de minute. Te rog să răspunzi la telefon și atunci voi fi mai… exact.

Gurney făcea niște presupuneri majore: că Ballston era acasă, așa cum era stipulat în condițiile lui de eliberare prin cauțiune, că un bărbat aflat într-o situație atât de vulnerabilă ca a lui își verifica apelurile și mesajele în mod obsesiv și că felul în care alesese să abordeze apelul promis peste o jumătate de oră urma să dezvăluie adevărata natură a legăturii lui cu Karnala.

Era riscant să facă o singură presupunere. Să facă trei era deja o nebunie.

Capitolul 58

În acțiune

La zece cincizeci și opt, Gurney telefonă a doua oară. I se răspunse la al treilea țârâit.

— Jordan la telefon.

Vocea părea mai tensionată, mai îmbătrânită decât în înregistrare.

Gurney rânji. *Karnala* părea să fi fost într-adevăr cuvântul magic. Se simți cuprins de adrenalină la gândul că nimerise din prima. Se simțea de parcă avea acces la un turneu cu mize uriașe, unde provocarea era să deducă regulile jocului din comportamentul oponentului său. Închise ochii și intră în pielea personajului care întruchipa un șarpe cu chip omenesc, la prima vedere inofensiv.

— Bună, Jordan. Cum te simți în seara asta?

— Bine.

Gurney nu spuse nimic.

— Despre… ce este vorba?

— Tu despre ce crezi?

— Ce? Cu cine vorbesc?

— Sunt polițist, Jordan.

— N-am nimic de discutat cu poliția. Lucrul ăsta a fost lămurit de către…

Gurney îl întrerupse.

— Nu discuți nici despre Karnala?

Urmă o pauză.

— Nu știu despre ce vorbești.

Gurney oftă și plescăi din buze de parcă era plictisit.

— N-am nicio idee despre ce vorbești, repetă Ballston.

Dacă chiar n-ar avea nicio idee, se gândi Gurney, atunci ar fi închis deja. Sau poate că n-ar fi răspuns deloc la telefon.

— Păi, Jordan, chestia e că, dacă ai vreo informație pe care ai vrea să o împărtășești, poate am găsi o soluție avantajoasă pentru tine.

Ballston ezită.

— Uite… de ce nu-mi spui cum te cheamă, domnule polițist?

— Nu e o idee prea bună.

— Poftim? Nu…

— Vezi tu, Jordan, eu tatonez terenul aici. Înțelegi ce vreau să zic?

— Nu sunt foarte sigur că înțeleg.

Gurney oftă iar, ca și cum simplul fapt că vorbea era o mare povară.

— Nu pot face o ofertă oficială fără să știu că o vei lua în serios. Dacă ai fi dispus să-mi dai informații utile despre Karnala Fashion, atunci acuzarea ar putea avea o cu totul altă atitudine vizavi de cazul tău, dar trebuie să ne arăți că vrei să cooperezi înainte să discutăm posibilitățile. Sunt sigur că înțelegi.

— Nu, chiar nu înțeleg.

Tonul lui Ballston era tensionat.

— *Nu*?

— Nu știu despre ce vorbești. N-am auzit în viața mea de Caramel Fashion sau cum i-o fi zicând. Așa că îmi este imposibil să-ți spun ceva despre asta.

Gurney râse ușor.

— Foarte bine, Jordan. E foarte bine.

— Serios. Nu cunosc nimic despre compania aia, despre numele ăla, oricare ar fi el.

— E bine de știut.

Gurney lăsă o străfulgerare din atitudinea de reptilă să i se ghicească în glas.

— E bine pentru tine. E bine pentru toți.

Străfulgerarea păru să aibă un efect uluitor. Ballston nu mai zise nimic.

— Jordan, mai ești acolo?

— Da.

— Deci am înlăturat partea asta, nu?

— Partea?

— Partea asta a situației. Dar mai avem de vorbit.

Urmă o pauză.

— Nu ești cu adevărat un polițist, nu?

— Ba bineînțeles că sunt. De ce aș zice că sunt polițist dacă nu aș fi?

— Cine ești de fapt și ce vrei?

— Vreau să ne întâlnim?

— Să ne întâlnim?

— Nu prea-mi place să vorbesc la telefon.

— Nu înțeleg ce vrei.

— Nu vreau decât să vorbim un pic.

— Despre ce?

— Gata cu prostiile. Ești un tip deștept. Nu-mi vorbi de parcă sunt un idiot.

Ballston păru din nou suficient de surprins încât să tacă. Lui Gurney i se păru că respirația bărbatului tremura un pic. Când Ballston vorbi iar, tonul lui se preschimbase într-o șoaptă temătoare.

— Uite, nu sunt sigur cine ești, dar… totul e sub control.

— Bun. Cu toții vor fi fericiți să afle asta.

— Pe bune. Vorbesc serios. *Totul*… e… sub… control.

— Bun.

— Atunci, ce altceva…

— Doar o discuție scurtă. Față-n-față. Vrem doar să fim siguri.

— *Siguri*? Dar de ce? Adică…

— Cum am zis, Jordan… *Nu-mi place să vorbesc la nenorocitul ăsta de telefon*!

Se lăsă iar tăcerea. De data asta Ballston abia dacă mai respira.

Gurney vorbi iar pe tonul mieros.

— Bine, n-ai de ce să-ți faci griji. Uite cum facem. Vin la tine. Vorbim un pic. Asta e tot. Vezi? Nicio problemă. E simplu.

— Când?

— Ce zici peste o jumătate de oră?

— În noaptea asta?

Vocea lui Ballston mai avea un pic și se frângea.

— Da, Jordan, în noaptea asta. Ce dracului altceva ar putea să însemne peste o jumătate de oră?

Lui Gurney i se păru că simte teamă pură în tăcerea lui Ballston. Era momentul ideal să încheie apelul. Închise și puse telefonul pe capătul mesei.

În lumina slabă din celălalt capăt al mesei, Madeleine stătea în pragul bucătăriei, îmbrăcată în pijama. Bluza nu i se potrivea cu pantalonii.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, clipind somnoroasă.

— Cred că s-a agățat un pește în firul nostru!

— Al nostru?

Ușor iritat, Gurney își reformulă comentariul.

— Peștele din Palm Beach pare să fi mușcat momeala, cel puțin pe moment.

Madeleine dădu din cap gânditoare.

— Și acum?

— Îl tragem la mal, ce altceva?

— Deci cu cine te întâlnești?

— Să mă întâlnesc?

— În jumătate de oră.

— M-ai auzit spunând asta? De fapt, nu mă văd cu nimeni în jumătate de oră. Am vrut să-l fac pe domnul Ballston să creadă că sunt în apropiere. Să-i stimulez panica. I-am mai zis că mă voi *duce* la el, ca să-i dau impresia că aș conduce din Lake Worth sau din South Palm.

— Ce-o să se întâmple când va vedea că nu vii?

— O să-și facă griji. O să aibă insomnii.

Madeleine părea sceptică.

— Și apoi?

— Încă nu m-am gândit.

În ciuda faptului că ceea ce spusese era parțial adevărat, ceva îi spunea lui Madeleine că minte.

— Și-atunci, ai un plan sau nu?

— Un fel de plan.

Madeleine așteptă, privindu-l cu atenție.

Gurney nu-și putea imagina cum altfel să scape din situația în care se afla decât mergând drept înainte.

— Trebuie să mă apropii de el. E clar că are o legătură cu Karnala Fashion, că e o legătură periculoasă și că-l sperie. Dar trebuie să aflu mai multe – care e natura exactă a legăturii, cu ce se ocupă Karnala, cum sunt Karnala și Jordan Ballston legați de celelalte aspecte ale cazului. Nu pot face toate astea la telefon. Trebuie să-i văd ochii, să-i citesc expresia feței, să-i studiez limbajul trupului. De asemenea, trebuie să profit de timpul în care nenorocitul se agită încă în cârlig. Momentan, frica lui lucrează în avantajul meu, dar nu va ține prea mult.

— Deci pleci spre Florida?

— Nu în noaptea asta. Poate mâine.

— Poate mâine?

— Cel mai probabil mâine.

— Marți.

— Exact.

Gurney se întrebă dacă nu cumva uitase ceva.

— Avem vreun alt plan?

— Ce contează?

— Păi, avem?

— Cum am zis, ce contează?

Era o întrebare atât de simplă, și totuși cât de ciudat de greu îi era să-i răspundă. Poate pentru că Gurney o interpretase ca pe o reformulare a unor întrebări mult mai importante care în ultima vreme păreau constante în mintea lui Madeleine: „Oare vor conta vreodată planurile noastre? Va fi oare ceva din viața noastră mai important decât pasul următor al vreunei anchete? Va cântări relația noastră vreodată mai mult decât cariera ta de detectiv? Sau fuga asta incertă va fi întotdeauna centrul universului tău?”

Dar poate că Dave mergea prea departe cu interpretarea unui simplu comentariu făcut la nervi, a unei dispoziții trecătoare de la miezul nopții.

— Uite, spune-mi dacă aveam altceva programat pentru mâine și am uitat, zise el cu sinceritate, și o să-ți spun dacă acel lucru contează sau nu.

— Ești un om așa de amabil, zise ea, ironizându-i sinceritatea. Mă duc la culcare.

Prioritățile lui Gurney părură să se amestece un timp după plecarea lui Madeleine. Merse în capătul neluminat al încăperii, zona de odihnă dintre șemineul din piatră și plita din fier. Aerul mirosea a rece și a cenușă. Gurney se scufundă în fotoliul lui din piele neagră. Se simțea neliniștit, în derivă. Ca o corabie fără port.

Adormi.

•

Gurney se trezi la două dimineața. Se ridică în capul oaselor, își

întinse brațele și continuă să-și facă planuri.

Fluxul obișnuit al gândurilor își făcuse treaba și părea să fi dizolvat îndoielile pe care le avusese în legătură cu planurile zilei următoare. Își scoase cardul din portofel, merse la computerul din birou și tastă „zboruri din Albany NY spre Palm Beach FL".

În timp ce biletul dus-întors și un ghid turistic al orașului Palm Beach ieșeau la imprimantă, Dave se îndreptă spre duș. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, după ce îi lăsă un bilet lui Madeleine în care îi promitea că avea să ajungă acasă în acea seară, în jurul orei șapte, Dave se afla deja în drum spre aeroport și avea la el doar portofelul, telefonul mobil și foile pe care le printase.

Pe drumul lung de nouăzeci și șase de kilometri spre est, pe I-88, dădu patru telefoane. Prima oară sună la o agenție de închirieri limuzine de lux, deschisă non-stop, ca să se asigure că o mașină potrivită avea să-l aștepte în Palm Beach. După aceea îi telefonă lui Val Perry fiindcă avea să-i cheltuiască banii pe lucruri scumpe, dar necesare, și voia s-o înștiințeze, chiar dacă printr-un mesaj vocal la primele ore ale dimineții.

Al treilea apel la patru și douăzeci, fu către Darryl Becker. În mod surprinzător, Becker nu doar că răspunse, dar părea să fie și complet treaz – sau cât de treaz putea să i se pară unui nordic cineva care tărăgăna vorbele.

— Sunt în drum spre sala de sport, zise Becker. Ce e?

— Am vești bune și am nevoie să-mi faci o mare favoare.

— Cât de bune și cât de mare?

— Am riscat cu Ballston, la telefon, și am atins un punct sensibil. Urmează să mă văd cu el. Vreau să știu ce se întâmplă dacă voi continua să-l lovesc unde-l doare.

— El nu vorbește cu polițaii. Ce mama dracului i-ai zis de-ai ajuns la el?

— E o poveste lungă, dar nemernicul cedează.

Gurney suna mult mai încrezător decât era de fapt.

— Sunt impresionat. Și care e favoarea?

— Am nevoie de vreo doi tipi masivi, cei mai fioroși pe care-i știi, să stea lângă mașina mea în timp ce sunt în casa lui Ballston.

Becker nu părea să creadă ce aude.

— Ți-e teamă c-o s-o fure careva?

— Trebuie să las o anumită impresie.

— Și când trebuie să lași această impresie?

— Azi, pe la prânz. Apropo, plata e destul de generoasă. Primește fiecare cinci sute de dolari pentru o oră.

— Ca să stea lângă mașină?

— Ca să stea lângă mașină și să arate ca niște gărzi de corp.

— Pentru cinci sute de dolari pe oră se poate aranja. Poți să-i iei de

la sala mea de sport din West Palm. Îți dau adresa.

Capitolul 59

Sub acoperire

Avionul lui Gurney decolă din Albany la timp, la cinci și cinci minute dimineața. Schimbă în D.C. abia reușind să prindă legătura, și sosi pe Aeroportul Internațional din Palm Beach la ora zece fără cinci minute.

În zona destinată limuzinelor, printre cei vreo zece șoferi fără uniformă care așteptau pasagerii, era unul cu o plăcuță cu numele lui Gurney.

Era un tânăr de origine hispanică, cu pomeți înalți, ca de indian, cu părul negru ca pana corbului și cu un mic cercel sclipitor în ureche. La început păru un pic uimit, chiar iritat de absența bagajului – până ce Gurney îi dădu adresa primei opriri: Giacomo Emporium pe Worth Avenue. Tânărul se relaxă imediat, gândindu-se pesemne că un om care călătorește fără bagaj din comoditate și-și face cumpărăturile la Giacomo dădea bacșișuri grase.

— Mașina e afară, domnule, spuse cu un accent despre care Gurney credea că e specific celor din America Centrală. E foarte frumoasă.

O ușă turnantă automată îi împinse din climatul controlat, fără anotimpuri, specific aeroporturilor de peste tot, într-o baie tropicală de aburi – Gurney își aminti cu ocazia asta că nu era nimic tomnatic în septembrie, în sudul Floridei.

— Chiar aici, domnule, zise șoferul.

Zâmbetul lui scoase la iveală o dantură surprinzător de stricată pentru un băiat așa de tânăr.

— Prima.

Așa cum specificase Gurney la telefon, mașina era un Mercedes S600 sedan, genul de vehicul în valoare de sute de mii de dolari pe care probabil că-l vedea o singură dată pe an prin Walnut Crossing. În Palm Beach, o asemenea mașină era la fel de obișnuită ca și ochelarii de soare de cinci sute de dolari. Gurney se strecură pe bancheta din spate – un cocon liniștit și uscat din piele moale, cu mochetă moale și cu geamuri ușor fumurii.

Șoferul închise portiera în urma lui, se urcă pe locul din față și alunecară fără zgomot în îmbulzeala de taxiuri și autobuze suburbane.

— Temperatura este în regulă?

— Da.

— Doriți muzică?

— Nu, mulțumesc.

Șoferul își trase nasul, tuși și încetini de tot când mașina trecu printr-o băltoacă de mărimea unui crater.

— A plouat ca dracu'.

Gurney nu răspunse. N-avusese niciodată tendința să vorbească doar de dragul conversației, iar în prezența străinilor, tăcerea i se părea cea mai potrivită. Șoferul și Gurney nu mai schimbară nicio vorbă până ce mașina opri în dreptul intrării micului centru comercial foarte luxos unde era localizat Giacomo Emporium.

Șoferul se uită la Gurney în oglinda retrovizoare.

— Știți cât timp veți sta aici?

— Nu prea mult, zise Gurney. Maximum cincisprezece minute.

— Atunci voi aștepta aici. Polițiștii nu mă lasă, așa că mă plimb în cerc.

Tânărul trasă un cerc cu degetul arătător ca să arate întregul proces.

— Dau roată, mă întorc, trec prin locul ăsta până veniți. În regulă?

— În regulă.

De parcă nu era destul că aerul umed și fierbinte de afară îl izbi din nou, mai trebuia să înfrunte și lumina orbitoare a dimineții din Florida. Mallul era decorat cu palmieri, ferigi și ghivece de crini asiatici. Aerul mirosea a flori fierte.

Gurney se grăbi să intre în magazin, unde aerul mirosea mai degrabă a bani, decât a flori. Cumpărători, femei blonde între treizeci și șaizeci de ani alunecau printre standurile elegante de haine și accesorii meticulos aranjate. Vânzătorii, fete și băieți anorexici, pe la douăzeci de ani, arătau de parcă încercau să arate ca fetele și băieții anorexici din reclamele Giacomo.

Dorința lui Gurney de a părăsi cât mai repede locul acela rafinat îl aduse înapoi în stradă în zece minute. Nu mai cheltuise niciodată atâția bani pe atât de puține lucruri: o mie opt sute șaptezeci și nouă de dolari și patruzeci și doi de cenți pe o pereche de blugi, o pereche de mocasini, un tricou polo și o pereche de ochelari de soare – alese cu ajutorul unui tip mlădios ca trestia ce afișa plictisul modern al unei victime recente a vampirismului.

Într-o cabină de probă, Gurney își scoase blugii jerpeliți, tricoul, pantofii sport și șosetele și-și îmbrăcă noua garderobă scumpă. Scoase etichetele și i le dădu vânzătorului, alături de vechile lui haine, și-i ceru băiatului să le pună pe toate într-o cutie Giacomo.

Atunci, băiatul binevoi să-i zâmbească lui Gurney pentru prima dată de când văzuse că intrase în magazin.

— Ești ca un Transformer, zise tânărul, referindu-se probabil la jucăriile populare care se transformă în câteva minute dintr-un lucru în altul.

Mercedesul îl aștepta. Gurney intră, verifică ghidul turistic pe care și-l printase și-i dădu șoferului următoarea adresă, la mai puțin de un kilometru distanță.

Nails Delicata era un salon micuț, în care lucrau patru manichiuriste cu coafuri spectaculoase, ce păreau să fie undeva la granița subțire ce despărțea supermodelele de prostituatele de lux. Nimeni nu păru să bage de seamă sau să-i pese că Gurney era singurul client bărbat. Manichiurista care-l preluă arăta somnoroasă. Fata căscă de câteva ori și-și ceru scuze, dar în afară de asta, nu scoase niciun cuvânt până aproape de finalul procesului, când aplica un lac de unghii transparent.

— Aveți mâini frumoase, observă ea. Ar trebui să aveți mai multă grijă de ele.

Vocea ei suna deopotrivă tânără și plictisită și parcă răsuna cu nepăsarea din priviri.

În timp ce plătea, Gurney cumpără și un tubuleț cu gel de păr de la tejgheaua cu creme și cosmetice. Deschise tubul, își puse puțin gel în palme și-și dădu pe păr, încercând să obțină lookul neglijent, atât de la modă.

— Ce zici? o întrebă el pe frumoasa tânără plictisită care încasa banii.

Întrebarea îi trezi interesul atât de mult, încât Gurney fu surprins. Tânăra clipi de câteva ori ca și cum tocmai se trezise din vis, ieși în fața tejghelei și îi studie capul din mai multe unghiuri.

— Pot să…? întrebă ea.

— Absolut.

Fata-și plimbă degetele prin părul lui în zigzaguri rapide, ciufulindu-l încolo și-ncoace, trăgându-l în sus, ca să-l facă mai țepos. După un minut sau două, fata se dădu înapoi și fața i se lumină de satisfacție.

— Asta e! declară ea. Ăsta ești tu cu adevărat!

Gurney izbucni în râs, ceea ce o nedumeri. Tot râzând, apucă mâna fetei și o sărută nitam-nisam – și asta o nedumeri, dar într-un fel mai plăcut. Gurney ieși apoi în sauna de afară, intră iar în Mercedes și-i dădu șoferului adresa sălii de sport a lui Darryl Becker.

— Trebuie să luăm vreo doi băieți din West Palm, explică el. Apoi mergem să vizităm un tip pe South Ocean Boulevard.

Capitolul 60

Dansând cu diavolul

După cum bine observase orice persoană care-i frecventase

seminarul, abordarea lui Gurney față de misiunile sub acoperire era una mai complexă decât a detectivului obișnuit. Nu era doar o chestiune de a-ți însuși obiceiurile, comportamentul și povestea unei identități asumate. Era mult mai complicat de atât și, prin urmare, la fel de greu de dus la bun sfârșit. Abordarea lui „stratificată" presupunea crearea unui personaj complex pe care ținta să-l ghicească, un cod pe care ținta să-l spargă, o cale pe care ținta s-o urmeze ca să ajungă la convingerile pe care Gurney își dorea să le ia de bune.

Situația de față era, totuși, ceva mai dificilă. În cazurile anterioare, Gurney știuse întotdeauna cu exactitate la ce concluzie dorea să ajungă ținta în privința identității sale. De data asta habar n-avea, fiindcă identitatea potrivită depindea în totalitate de natura exactă a operațiunii Karnala și de legătura lui Ballston cu ea – ambele încă necunoscute în ecuație. Gurney era nevoit să-și ghicească drumul, știind că orice pas greșit ar putea fi fatal.

Pe când mașina viră pe South Ocean Boulevard, la doar câțiva kilometri de adresa lui Ballston, Gurney începu să realizeze cât de absurdă era situația în care se aruncase. Urma să intre neînarmat în casa unui psihopat sexual. Singura lui apărare și singura șansă de reușită se limitau la personajul pe care trebuia să-l construiască din mers și cât mai bine în timp ce urmărea reacțiile lui Ballston. Era o provocare demnă de *Alice în Țara Minunilor*. Probabil că un om întreg la cap ar fi renunțat. Un om întreg la cap cu soție și copil ar fi renunțat cu siguranță.

Gurney își dădu seama c-o luase cam repede și că adrenalina îi dicta deciziile. Era o greșeală care ar fi putut duce foarte ușor la alte greșeli. Ba mai mult de atât, care l-ar fi lipsit de punctul lui forte. Gurney era un gânditor analitic excelent, dar deloc eficient sub influența adrenalinei. Trebuia să *gândească*. Se întrebă ce știa cu certitudine, dacă avea vreun subiect care să-i ofere un punct stabil de plecare în discuția cu Ballston.

Știa că tipului îi era frică și că frica lui era legată de Karnala Fashion. Știa că despre Karnala se spunea că ar fi controlată de familia Skard – care, printre celelalte lucruri neplăcute, erau și proxeneți de lux. Din câte mai putuse să-și dea seama, Melanie Strum îi fusese trimisă lui Ballston ca să-i satisfacă nevoile sexuale. Nu l-ar fi mirat deloc dacă compania Karnala ar fi fost implicată în acest proces. Dacă ar fi putut să găsească vreo dovadă a legăturii Karnala – Ballston – Strum, atunci condamnarea lui Ballston era ca și asigurată. Asta ar fi explicat teama bogătașului. Doar că… Gurney avusese impresia că bărbatul nu fusese speriat doar de numele Karnala și, deci, de informațiile pe care Gurney se presupunea că le avea despre o anumită legătură dintre ei, ci de companie în sine.

Și apoi, de ce insistase Ballston la telefon să-l convingă că „totul era sub control”? Reacția lui n-ar fi avut niciun sens dacă Ballston ar fi crezut că Gurney era cu adevărat detectiv, însă ar fi avut sens dacă se gândea că Gurney era un reprezentat al companiei Karnala sau al vreunei organizații periculoase cu care făcea afaceri.

În urma acestui raționament decisese să facă rost de doi tipi uriași, precum cei cu fețe inexpresive pe care tocmai îi ridicase din fața sălii de sport al lui Darryl Becker. Băieții nu scoaseră nicio vorbă, cu excepția momentului în care se prezentară scurt ca Dan și Frank și-l informară pe Gurney că Becker le prezentase misiunea și că „știau ce au de făcut”. Arătau ca fundașii unei echipe de fotbal american formată din pușcăriași, pentru care ideea de comunicare însemna să se izbească de un obiectiv – preferabil o altă persoană – la viteză maximă.

Pe când mașina se oprea la adresa lui Ballston, Gurney își dădu seama, cu o senzație de greață, că presupunerile lui erau de fapt prea vagi ca să sprijine misiunea pe care și-o asuma. Cu toate astea, nu avea altă variantă. Și trebuia să facă ceva.

La cererea lui, cele două matahale ieșiră din mașină, iar una dintre ele îi deschise ușa. Gurney își verifică ceasul. Era unsprezece și patruzeci și cinci de minute. Își puse pe nas ochelarii Giacomo de cinci sute de dolari și ieși din mașină, în fața unei porți din fier cu ornamente, aflate la capătul unei alei pavate cu pietriș galben. Poarta era singura intrare prin zidul înalt din piatră care împrejmuia din trei laturi domeniul cu deschidere la ocean. Ca și cele ale vecinilor de pe aceeași linie luxoasă de coastă, proprietatea fusese transformată dintr-o barieră de nisip acoperită de ierburi aspre, ovăz de coastă și palmieri pitici într-o grădină luxuriantă hrănită și protejată cu argilă și mulci, alcătuită din frangipani, hibiscuși, leandri, magnolii și gardenii înflorite.

Lui Gurney i se părea că miroase ca la priveghiul unui gangster.

Cu cei doi bărbați lângă mașină, care emanau o violență abia ținută în frâu, Gurney se apropie de interfonul de pe stâlpul din piatră de lângă poartă. Pe lângă camera video din interfon, alte două camere de supraveghere erau montate pe stâlpii ce încadrau aleea, așezate în unghiuri încrucișate, acoperind atât vecinătatea porții, cât și o bună parte din bulevardul alăturat. De asemenea, poarta putea fi direct observată de la cel puțin o fereastră aflată la nivelul al doilea al vilei în stil spaniol, ridicată în capătul aleii. Într-un mediu atât de bogat în vegetație, faptul că nici măcar o frunză căzută sau o petală nu se vedea pe jos spunea ceva despre obsesia proprietarului.

Când Gurney apăsă butonul interfonului, primi imediat un răspuns pe un ton politicos, dar într-un mod mecanic.

— Bună dimineața. Vă rog să vă precizați numele și natura vizitei.

— Spune-i lui Jordan că sunt aici.

Urmă o pauză scurtă.

— Vă rog să vă precizați numele și natura vizitei.

Gurney zâmbi, apoi zâmbetul i se șterse de pe chip.

— Transmite-i doar ce-am spus.

Urmă altă pauză.

— Trebuie să-i dau un nume domnului Ballston.

— Bineînțeles, zise Gurney, zâmbind iar.

Își dădu seama că era la ananghie. Verifică rapid opțiunile și o alese pe cea care îi oferea cea mai mare recompensă, cu cel mai mare risc.

Zâmbetul i se șterse de pe chip.

— Numele meu e Să Te Fut.

Nu se întâmplă nimic timp de câteva secunde. Apoi se auzi un clic metalic înăbușit și, fără vreun alt sunet, poarta se deschise ușor.

Cu toată graba lui, Gurney uitase să verifice pe internet fotografiile lui Ballston. Chiar și așa, când ușa vilei se deschise, în timp ce se apropia de ea, nu mai avu nicio îndoială cu privire la identitatea bărbatului care-l aștepta acolo.

Arăta exact așa cum se aștepta să arate un miliardar psihopat decadent. Părul, pielea, hainele păreau cumva prea bine îngrijite; gura îi era batjocoritoare, ca și cum lumea, în general, nu se ridica la standardele lui; în ochi i se citea o cruzime pofticioasă. Nasul părea, de asemenea, să aibă un spasm nervos tipic dependenților de cocaină. Era mai mult decât o aparență că Jordan Ballston era un bărbat pentru care nimic pe lume nu era mai important decât ca lucrurile să meargă în felul lui, cât mai repede, indiferent de cât i-ar fi costat pe alții acest proces.

Bărbatul îl privi pe Gurney cu o neliniște ușor de ghicit. Nasul lui avu un spasm nervos.

— Nu înțeleg despre ce e vorba.

Privi pe lângă Gurney, de-a lungul aleii, spre Mercedesul păzit și făcu ochii și mai mari.

Gurney ridică din umeri și zâmbi ca și cum scosese un cuțit din teacă.

— Vrei să vorbim afară?

Ballston pesemne că interpretase replica lui ca pe o amenințare. Clipi și clătină nervos din cap.

— Intră.

— Mișto pietricele, zise Gurney, trecând pe lângă el și pășind înăuntru.

— Ce?

— Pietricelele galbene. De pe alee. Mișto.

— Ah.

Ballston dădu din cap, părând nedumerit.

Gurney rămase în centrul marelui salon, uitându-se iscoditor, ca un evaluator la încheierea unei tranzacții. Pe peretele principal, din fața lui, între brațele curbate ale unei scări duble se afla o pictură uriașă a unui scaun de grădină, pe care Gurney o recunoscu de la cursul de artă pe care-l urmase cu Madeleine în urmă cu un an și jumătate, cursul predat de Sonya Reynolds și în urma căruia își descoperise „pasiunea" blestemată pentru portretele-robot.

— Îmi place, zise Gurney, arătând spre tablou, de parcă binecuvântarea lui tocmai salvase pictura de la a fi aruncată la coșul de gunoi.

Ballston păru un pic ușurat de acordul exprimat de Gurney, însă nu mai puțin nedumerit.

— Tipul e un nenorocit de poponar, explică Gurney, dar prostiile lui valorează o grămadă de bani.

Gura lui Ballston se strâmbă hidos în ceea ce părea să fie un zâmbet. Își drese glasul, dar nu păru să știe ce să spună.

Gurney se întoarse spre el, aranjându-și ochelarii pe nas.

— Deci, Jordan, colecționezi artă făcută de poponari?

Ballston înghiți, își trase nasul, avu un spasm nervos.

— Nu chiar.

— Nu chiar? E foarte interesant. Deci unde putem sta jos ca să vorbim un pic?

Din experiența nenumăratelor interogatorii avute de-a lungul timpului, Gurney ajunsese să aprecieze efectul neliniștitor pe care-l aveau concluziile mai puțin formale.

— Ăă…

Ballston privi în jur de parcă se afla în casa altcuiva.

— Acolo?

Întinse mâna cu luare-aminte spre o arcadă largă ce ducea spre o sufragerie elegantă, mobilată cu piese vechi.

— Ne-am putea așeza acolo.

— Oriunde ți-e comod, Jordan. Ne vom așeza. Ne vom relaxa. Vom sta de vorbă.

Ballston îl conduse încordat spre două fotolii îmbrăcate în brocart alb, aflate de o parte și de alta a unei mese baroce pentru jocurile de cărți.

— Aici?

— Sigur, spuse Gurney. E o masă foarte frumoasă.

Dar pe față i se citea exact contrariul. Se așeză și-l privi pe Ballston care luă și el loc.

Bărbatul își puse picior peste picior, se răzgândi, și le așeză iar unul lângă celălalt. Își trase nasul.

Gurney zâmbi.

— Te-a luat pe sus cocaina, nu?

— Poftim?

— Nu e problema mea.

Se lăsă o tăcere lungă.

Ballston își drese glasul. Când vorbi, vocea lui suna uscat.

— Deci tu… ai zis la telefon că ești polițist?

— Exact. Așa am zis. Ai o memorie bună. E foarte important să ai o memorie bună.

— Aia de afară nu arată ca mașina unui polițist.

— Bineînțeles că nu. Sunt sub acoperire, știi? De fapt, m-am pensionat.

— Mereu îți iei gărzile de corp cu tine?

— Gărzi de corp? Ce gărzi de corp? De ce aș avea nevoie de așa ceva? Sunt prietenii mei; m-au adus până aici. Asta e tot.

— Prieteni?

— Da, prieteni.

Gurney se lăsă în fotoliu, întoarse capul într-o parte și-n alta și-și lăsă privirea să rătăcească prin încăpere. Era o cameră care-ar fi putut să apară pe coperta revistei *Architectural Digest*. Așteptă ca Ballston să vorbească iar.

În cele din urmă, bărbatul întrebă cu o voce stinsă:

— E vorba de vreo problemă în mod special?

— Tu să-mi spui.

— Ceva trebuie să te fi adus aici… o grijă anume.

— Ești strâns bine cu ușa. Stresat, nu?

Chipul lui Ballston se crispă.

— Nu e ceva cu care să nu mă pot descurca.

Gurney ridică din umeri.

— Stresul e un lucru înfiorător. Îi face pe oameni să se poarte… imprevizibil.

Încordarea de pe chipul lui Ballston i se împrăștie în tot trupul.

— Te asigur că situația de față va fi rezolvată.

— Lucrurile se pot rezolva în mai multe feluri.

— Te asigur că situația va fi rezolvată într-o manieră favorabilă.

— Favorabilă pentru cine?

— Pentru… toți cei implicați.

— Să presupunem că interesele acestor persoane nu urmează aceeași cale.

— Te asigur că nu va fi nicio problemă.

— Mă bucur să aud că spui asta.

Gurney privi alene la porcul răsfățat din fața lui, lăsând să se vadă suficient din dezgustul pe care-l simțea.

— Vezi tu, Jordan, eu mă ocup de rezolvarea problemelor. Dar am și eu suficiente pe cap. Nu vreau să fiu distras de încă una. Sunt sigur că poți înțelege asta.

Vocea lui Ballston era pe punctul de a se frânge.

— Nu… vor… fi… alte… probleme.

— Cum poți fi sigur de asta?

— De data asta a fost un accident tâmpit; șansele erau de una la un milion!

„De data asta? Măiculiță, asta e! L-am prins pe nenorocit! Dar pentru numele lui Hristos, Gurney, nu lăsa să se vadă. Calmează-te. Ia-o ușor. Calmează-te”.

Gurney ridică din umeri.

— Așa vezi tu situația, nu?

— Un nenorocit de tâlhar, la dracu’! Un futut de tâlhar s-a întâmplat să intre în casă exact în cea mai proastă noapte dintre toate, singura noapte în care nenorocita aia de târfă proastă era în nenorocitul ăla de congelator!

— Deci a fost un fel de coincidență?

— Bineînțeles că a fost o nenorocită de coincidență! Ce altceva să fie?

— Nu știu, Jordan. Zici că e singura dată când a mers ceva prost? Singura? Ești sigur de asta?

— Absolut!

Gurney își întinse iar gâtul, ușor, dintr-o parte în alta.

— E prea mult stres în meseria asta. Ai încercat vreodată căcaturile alea yoga?

— Ce?

— Ți-l amintești pe Maharishi? Ce mai labă.

— Cine?

— Înainte să apari tu. Uit cât de tânăr ești. Deci, spune-mi, Jordan. Cum știm noi că n-o să iasă la suprafață ceva și o să ne ia prin surprindere?

Ballston clipi, își trase nasul și începu să zâmbească, cu mișcări scurte și spasmodice ale buzelor.

— Am zis ceva amuzant?

Respirația lui Ballston deveni la fel de spasmodică pe cât îi erau ticurile faciale. Apoi începu să se scuture și o serie de zgomote ascuțite, sacadate îi ieșiră din gâtlej.

Râdea. Râdea oribil.

Gurney așteptă să se oprească criza aceea bizară.

— Vrei să-mi explici și mie gluma?

— *Să iasă la suprafață*, zise Ballston, iar expresia stârni o altă avalanșă de chicote nebunești.

Gurney așteptă, neștiind ce altceva să facă sau să spună. Își aminti sfatul înțelept pe care un partener sub acoperire i-l împărtășise odată: „Când ai îndoieli, mai bine taci”.

— Scuze, zise Ballston. N-am vrut să te jignesc. Dar e o imagine așa

de amuzantă. Să iasă la suprafață! Două trupuri fără cap ieșind ca dopurile de plută pe suprafața oceanului, la jumătatea drumului spre Bahamas! Căcat, ce mai imagine!

„Misiune îndeplinită! Probabil. Poate. Menține credibilitatea. Rămâi în pielea personajului. Răbdare. Vezi unde duce discuția".

Gurney își studie unghiile mâinii drepte, apoi le lustrui suprafața lucitoare pe blugi.

Veselia lui Ballston se stinse.

— Deci vrei să zici că totul e sub control? întrebă Gurney, încă lustruindu-și unghiile.

— Absolut.

Gurney dădu încet din cap.

— Și-atunci de ce sunt încă îngrijorat?

Când văzu că Ballston nu făcea decât să se holbeze la el, Dave continuă:

— Sunt câteva chestii de spus. Niște întrebări scurte. Sunt sigur că ai răspunsuri bune. Mai întâi, să presupunem că aș fi un polițist adevărat sau că lucrez pentru poliție. De unde mama dracului știi că nu te înregistrez?

Ballston zâmbi și păru să răsufle ușurat.

— Vezi chestia aia de pe bufet, care arată ca un DVD-player? Vezi luminița aia verde? Aia ar fi roșie dacă în camera asta s-ar afla vreun dispozitiv de înregistrare sau transmitere de informații. E de foarte mare încredere.

— Bun. Îmi plac lucrurile de încredere. Și oamenii de încredere.

— Sugerezi că nu aș fi de încredere?

— De unde dracu' știi că nu-s polițai? De unde căcat știi tu că nu-s un polițist care a venit aici să afle exact ce mi-ai zis tu în timp ce chicoteai ca un idiot?

Ballston arăta ca un băiețel răutăcios ce tocmai fusese plesnit peste față. Expresia urâtă de șoc fu înlocuită de un rânjet și mai urât.

— În ciuda opiniei tale despre mine citesc foarte bine oamenii. Nu ajungi așa de bogat ca mine înșelându-te în privința lor. Așa că hai să-ți zic ceva. Șansele ca tu să fii polițist sunt cam aceleași cu șansele pe care le au polițiștii să găsească târfele alea fără cap. Iar eu n-o să-mi bat capul nici cu una, nici cu alta.

Gurney imită rânjetul lui Ballston.

— Încredere. Bun. Foarte bine. Îmi place încrederea în sine.

Gurney se ridică brusc. Ballston tresări.

— Multă baftă, domnule Ballston. Vom ține legătura dacă se întâmplă ceva neprevăzut.

Pe când Gurney păși pe ușa de la intrare, Ballston o întoarse.

— Știi, dacă aș crede că ești polițist, atunci tot ce ți-am îndrugat ar fi minciuni.

Capitolul 61

Cu gândul spre casă

— Poate că asta și erau, zise Becker tărăgănat.

Ieșind din răcoarea Mercedesului cu șofer personal și pășind pe asfaltul fierbinte din fața terminalului aeroportului, Gurney vorbea la telefon cu Darryl Becker, dându-i un raport verbal cât mai detaliat posibil al întâlnirii lui cu Jordan Ballston.

— Nu cred că erau minciuni, zise Gurney. Am ceva experiență cu psihopații panicați și pun pariu că în râsul lui nebunesc provocat de imaginea femeilor decapitate se întrezărea adevărata lui fire. Dar concluzia e că nu avem timp de discuții. Îți recomand să consideri că e adevărat ce a zis și să acționezi imediat în consecință.

— Presupun că nu-mi sugerezi să căutăm în Oceanul Atlantic, așa că ce-mi sugerezi?

— Nenorocitul are o barcă, nu? Trebuie să aibă o barcă. Găsește blestemata aia de ambarcațiune și urcă fiecare tehnician disponibil pe ea. Pleacă de la ideea că a transportat cel puțin două trupuri pe barca aia. Pornește de la premisa că încă există urme pe undeva pe acolo – în vreo crăpătură, vreo gaură, vreun colț – și nu te opri din căutat până ce nu găsești ceva.

— Înțeleg ce spui. Și totuși, doar de dragul unei perspective raționale, dă-mi voie să subliniez că nici măcar nu știm sigur dacă Ballston are o barcă. Nu…

Gurney îl întrerupse.

— Eu îți zic că are. Dacă ar exista un singur om cu o barcă în tot statul ăsta, el ar fi ăla.

— Cum spuneam, zise Becker tărăgănat, n-avem nicio dovadă că are o ambarcațiune și cu atât mai puțin ce fel de ambarcațiune ar fi, unde s-ar afla și când anume au avut loc aceste presupuse transportări ale trupurilor, ale cui trupuri erau sau dacă a existat măcar vreun trup. Înțelegi ce vreau să zic?

— Darryl, trebuie să dau și alte telefoane. Îți mai zic o singură dată. Tipul are barcă. Pe ea s-au aflat trupurile a cel puțin două victime. Găsește barca. Găsește probele. Fă-o imediat. Trebuie să-l facem pe psihopatul ăsta să vorbească. Trebuie să aflăm ce mama dracu' se întâmplă. Afacerea asta nu-l privește doar pe Ballston și am un presentiment rău în legătură cu ea. Un presentiment foarte rău și foarte urgent.

Urmă o tăcere prea lungă pentru ca Gurney să se simtă liniștit.

— Darryl, mai ești acolo?

— Nu promit nimic. Vom face tot ce putem.

În timp ce mergea pe coridorul nesfârșit spre poarta zborului său, Gurney îl sună pe Sheridan Kline. La telefon răspunse Ellen Rackoff.

— E la tribunal toată după-amiaza, zise ea. Nu pot să-l întrerup sub nicio formă.

— Și Stimmel?

— Cred că e în biroul lui. Ai prefera să vorbești cu el decât cu mine?

— Nu e vorba de preferință, dar e mai practic așa.

Gurney nu și-ar fi imaginat vreodată să *vrea* să vorbească cu adjunctul morocănos al lui Kline.

— E vorba de niște lucruri foarte urgente de care va trebui să se ocupe, dacă Sheridan e prins cu treabă.

— Bine, sună iar pe numărul ăsta. Dacă nu răspund eu, apelul se redirecționează spre el.

Gurney făcu așa cum îi spusese Ellen, și treizeci de secunde mai târziu, Stimmel era pe fir. Vocea-i suna la fel de fermecător ca o mlaștină.

Gurney îi povesti suficient cât să-și exprime noua viziune asupra cazului: că era probabil o afacere uriașă, care îmbina practici barbare cu nebunia sexuală, că Hector Flores și Jordan Ballston și morțile despre care se știa până în momentul de față erau doar manifestările vizibile ale unui monstru subteran – și că dacă se dovedea că cincisprezece sau douăzeci de absolvente dispăruseră, atunci cel mai probabil toate cincisprezece sau douăzeci aveau să fie violate, torturate și decapitate.

Gurney încheie:

— Ori tu, ori Kline trebuie să-l sunați pe procurorul districtual din Palm Beach în următoarea oră și să faceți două lucruri. Unu: trebuie să vă asigurați că poliția din Palm Beach alocă suficiente resurse ca să găsească barca lui Ballston și s-o pună sub lupă cât mai repede. Doi: trebuie să-l convingeți pe procurorul din Palm Beach că e nevoie de întreaga lor cooperare. Trebuie să insistați că New York-ul trage sforile în treaba asta – și că trebuie să-i ofere lui Ballston un fel de înțelegere pentru ca noi să ajungem la Karnala Fashion sau la organizația de la care a pornit toată situația, oricare dracu' ar fi ea.

— Crezi că procurorul din Florida o să-l păsuiască pe Ballston doar ca să-i ușureze viața lui Sheridan?

Din tonul lui Stimmel se înțelegea destul de clar că bărbatul considera că e o idee absurdă.

— Nu spun că trebuie să-l păsuiască. Spun că Ballston trebuie făcut să înțeleagă că injecția letală devine o certitudine dacă nu cooperează pe deplin. Și imediat.

— Și dacă va coopera?

— Dacă va coopera – până la capăt, sincer și fără rețineri – atunci

am putea lua în considerare și alte variante de final.

— E un schimb dificil.

Stimmel părea să spună că în locul procurorului din Florida, el n-ar fi făcut un asemenea schimb.

— Adevărul e că mărturisirea lui Ballston s-ar putea să fie singura noastră șansă, zise Gurney.

— Singura șansă să ce?

— Lipsesc o grămadă de fete. Dacă nu-l facem pe Ballston să cedeze, atunci mă îndoiesc că vom mai găsi vreuna dintre ele în viață.

•

Stresul la foc automat din timpul zilei îl ajunse din urmă pe Gurney în a doua parte a zborului spre casă, și creierul începu să nu-i mai funcționeze. În timp ce motoarele îi uruiau în timpane ca un zgomot de fundal, se desprinse de prezent și alunecă printre scene triste și momente la care nu se mai gândise de peste zece ani: vizitele în Florida după ce părinții lui se mutaseră din Bronx într-un bungalou închiriat din Magnolia, un orășel ce părea să fie centrul tristeții și al decadenței; un gândac maro de palmier pitic, de mărimea unui șoarece, zbughind-o pe sub frunzele adunate pe veranda bungaloului; apa de la robinet cu gust de apă de canal reciclată, dar despre care părinții lui tot spuneau că n-avea niciun fel de gust; momentele când mama lui îl trăsese deoparte ca să i se plângă, cu ochii în lacrimi și plină de amărăciune, de căsnicia ei, de tatăl lui, de egoismul soțului ei, de migrene, de lipsa satisfacției sexuale.

Visele tulburătoare, amintirile înnegurate și deshidratarea din ce în ce mai acută din timpul zborului îl afundară pe Gurney într-o stare de depresie anxioasă. Îndată ce coborî din avion în Albany, cumpără o sticlă de un litru de apă, la prețul umflat din aeroport și bău jumătate din ea în drum spre baie. În cabina relativ încăpătoare, accesibilă celor în scaune cu rotile, Gurney își scoase blugii șic, tricoul polo și mocasinii. Deschise cutia cu sigla Giacomo Emporium pe care o luase cu el și în care erau hainele lui, pe care le îmbrăcă la loc. Apoi puse noile haine în cutie și, când părăsi cabina, aruncă cutia în coșul de gunoi. Se duse la chiuvetă și-și spălă gelul din păr. Se șterse cât de cât cu un prosop din hârtie și se privi în oglindă, asigurându-se că arăta din nou ca el însuși.

Era șase fix, după cum îi arătă ceasul de pe aparatul de taxat din parcare, în timp ce plătea taxa de doisprezece dolari, iar bariera galbenă, cu dungi se ridică și-l lăsă să treacă. Gurney se îndreptă spre vest pe I-88. Prin parbriz strălucea orbitor soarele care se pregătea să apună.

Într-o oră ajunse la capătul drumului local care lega autostrada de drumuri din nordul munților Catskills spre Walnut Crossing; Gurney își terminase litrul de apă și se simțea mai bine.

Dave se mira întotdeauna cum un lucru atât de simplu – nici că exista ceva mai simplu decât apa – putea să-i calmeze într-atât gândurile. Continua să-și revină din punct de vedere emoțional și până să intre pe micul drum care șerpuia printre dealuri spre casa lui, se simțea deja aproape normal.

Intră în bucătărie exact când Madeleine scotea o tavă din cuptor. Puse tava pe plită, îl privi ridicând din sprâncene și spuse mai degrabă cu sarcasm decât cu surpriză:

— Sunt șocată.

— Și mie-mi pare bine să te văd.

— Vrei să iei cina?

— Ți-am scris în biletul de azi-dimineață că voi veni acasă la cină și uite-mă.

— Felicitări, zise ea, scoțând o a doua farfurie dintr-un dulăpior suspendat și așezând-o lângă cea care se afla deja pe blatul de bucătărie.

Gurney o privi mijind ochii.

— Poate ar trebui să încercăm din nou? Să ies și să intru iar?

Madeleine îi răspunse imitându-i privirea, apoi se îmblânzi.

— Nu. Ai dreptate. Ai venit. Mai ia un cuțit și o furculiță și hai să mâncăm. Mi-e foame.

Își umplură farfuriile din tava cu legume coapte și pulpe de pui și le duseră la masa rotundă de lângă ușile de sticlă.

— E așa de cald, încât am putea să le deschidem, zise Madeleine, iar Gurney făcu întocmai.

Pe când se așezau, o adiere înmiresmată umplu încăperea. Femeia închise ochii și-un zâmbet lent îi încreți obrajii. În liniștea din jur, lui Gurney i se păru că aude gânguritul moale și înăbușit al porumbeilor tânguitori din copacii de dincolo de pășune.

— Minunat, minunat, minunat, spuse Madeleine, aproape șoptind.

Apoi oftă fericită, deschise ochii și începu să mănânce.

Trecu cel puțin un minut până ce vorbi iar.

— Spune-mi cum a fost ziua ta, rosti ea privind o bucată de păstârnac din vârful furculiței.

Gurney se gândi, încruntându-se.

Madeleine așteptă, privindu-l.

Dave își așeză coatele pe masă și-și încrucișă degetele sub bărbie.

— Ziua mea. Punctul culminant a fost cel în care psihopatul a izbucnit în chicote. I-a venit în minte o imagine amuzantă. Imaginea a două femei pe care le-a violat, torturat și decapitat.

Madeleine studie chipul lui Dave și strânse din buze. După un timp, adăugă:

— Deci genul ăla de zi. Ai obținut ceea ce sperai să obții?

Gurney își frecă ușor de buze încheietura degetului arătător.

— Așa cred.

— Asta înseamnă că ai rezolvat cazul Perry?

— Cred că am obținut, parțial, un răspuns.

— Bravo ție.

Trecu un răstimp lung, marcat de tăcerea amândurora.

Madeleine se ridică, luă mai întâi farfuriile de la masă, apoi cuțitele și furculițele.

— A sunat azi.

— Cine?

— Clienta ta.

— Val Perry? Ai vorbit cu ea?

— A zis că voia să-ți răspundă la mesaj, că avea la îndemână numărul tău de acasă, nu și pe cel de mobil.

— Și?

— Și a vrut să știi că trei mii de dolari nu reprezintă o sumă pentru care e necesar s-o deranjezi. „Ar trebui să cheltuiască orice nenorocită de sumă are nevoie ca să-l găsească pe Hector Flores". Am încheiat citatul. Pare clientul ideal.

Madeleine lăsă vasele să alunece cu zgomot în chiuvetă.

— Ce altceva poți să mai ceri? Ah, apropo, că tot ai adus vorba de decapitare…

— De ce?

— Tipul din Florida, care decapitează oameni – tocmai mi-am adus aminte să te întreb ce e cu păpușa aia.

— Păpușă?

— Cea de la etaj.

— De la etaj?

— Ce e asta, ne jucăm de-a ecoul?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Te întreb despre păpușa de pe patul din camera mea de tricotat.

Gurney clătină din cap și-și întoarse palmele în sus, uimit.

În ochii lui Madeleine se aprinse o scânteie de panică.

— Păpușa. Cea stricată. De pe pat. Nu știi nimic despre ea?

— Ca o păpușă de fetiță?

Vocea femeii se ridică, alarmată.

— Da, David! O păpușă de fetiță!

Gurney se ridică și păși iute spre scările de pe hol, urcă treptele câte două, și în câteva secunde stătea deja în pragul dormitorului de oaspeți pe care Madeleine îl folosea drept atelier de tricotat. Apusul ce se stingea arunca numai o vagă lumină cenușie peste patul dublu. Dave apăsă pe întrerupător și lampa aprinsă de lângă pat îi oferi toată lumina de care avea nevoie.

Sprijinită de una dintre perne era o păpușă obișnuită, în poziția șezut, dezbrăcată – obișnuită cu excepția capului scos și așezat pe

cuvertură, câțiva centimetri mai departe, cu fața spre trup.

Capitolul 62

Trepidații

Visul se destrăma precum compartimentele unei cutii fragile din carton, care nu mai putea să țină laolaltă conținutul dezordonat.

Cu fiecare noapte, victoria adusă de iatagan asupra Salomeei era mai puțin limpede, mai puțin sigură. Era ca o emisiune veche, întreruptă de un canal de pe o frecvență alăturată. Vocile concurau, întrerupându-se una pe cealaltă. Imaginile Salomeei care dansa erau înlocuite în străfulgerări strălucitoare de imaginile altei dansatoare.

În locul puternicei și reconfortantei Viziuni a Misiunii și a Metodei Sale – curajul și condamnarea lui Ioan Botezătorul – se găseau acum cioburi de amintiri, cioburi ascuțite, apărute pe neașteptate, de care se ferea, momente copleșitor, amețitor de familiare.

O femeie care dansa, în timp ce rochia-i mătăsoasă se ridica și-i descoperea picioarele lungi, le arăta fetițelor cum să danseze ca Salomea, cum să danseze în fața băieților.

Salomea dansa samba pe un covor de culoarea piersicii, printre plante tropicale, printre frunze uriașe, umede care picurau. Le arăta băieților cum să danseze samba. Cum să o țină în brațe.

Covorul de culoarea piersicii și plantele tropicale erau în dormitorul ei. Le arăta lui și prietenilor lui cei mai buni de la școală cum să danseze samba. Cum să o țină în brațe.

Șarpele ieșea din gura ei și intra într-a lui, scormonitor, alunecos.

Mai târziu a vomitat, iar ea a râs. A vomitat pe covorul de culoarea piersicii de sub uriașele plante tropicale, transpirând și icnind. Lumea se învârtea, stomacul lui se opintea dureros.

Ea l-a dus în duș. Picioarele ei le apăsau pe ale lui.

Femeia se târa pe covorul de culoarea piersicii, spre un băiat și o fată, epuizată și inepuizabilă.

— Așteaptă în hol, dragule. Gâfâia. Voi veni la tine imediat.

Fața ei îmbujorată lucea de transpirație. Își mușca buzele. Avea ochii sălbatici.

Capitolul 63

Exact ca în căsuța lui Ashton

Echipa de investigații a celor de la BIC sosi în două schimburi – Jack Hardwick la miezul nopții, și echipa care colecta probe o oră mai târziu.

Tehnicienii, îmbrăcați în costumele lor albe anticontaminare, fură mai întâi sceptici când văzură că la locul faptei singura „infracțiune" era prezența inexplicabilă a unei păpuși stricate. Ei erau obișnuiți cu carnagiul, cu rămășițele sângeroase ale măcelului și ale crimei. Așa că poate prima lor reacție de a ridica din sprâncene și de a-și arunca priviri amuzate era de înțeles.

Primele lor sugestii – că păpușa se putea să fi fost pusă acolo de un copil care venise în vizită sau că era pur și simplu o glumă – erau poate și ele de înțeles, dar nu erau de înțeles pentru Madeleine, care-l întrebă direct pe Hardwick: „Sunt beți sau doar proști?" Tehnicienii probabil că o auziră, judecând după expresiile lor.

Cu toate astea, după ce Hardwick îi luă deoparte și le explică asemănarea izbitoare a poziției păpușii cu poziția trupului lui Jillian Perry, tehnicienii se apucară de treabă cu seriozitate și profesionalism, procesând scena de parcă locul fusese găurit de gloanțe.

Din păcate, rezultatele n-au arătat nimic. Toate căutările lor pline de zel, luarea amprentelor și examinarea fibrelor și a solului n-au dus la niciun rezultat semnificativ. În cameră nu se găseau decât amprentele unei singure persoane, fără îndoială ale lui Madeleine. Același lucru se putea spune și despre firele de păr găsite pe spătarul scaunului de lângă fereastră, acolo unde Madeleine lucra la tricoturile ei. Partea din interior a ramei ferestrei alăturate, aceea pe care Gurney fusese chemat s-o deschidă atunci când se blocase, purta un al doilea set de amprente, fără îndoială ale lui. Pe trupul sau capul păpușii nu s-au găsit urme. Marca păpușii era una obișnuită, vândută la orice magazin Walmart din America. Pe ușile de la parter erau mai multe amprente, identice cu cele găsite în dormitor. Nicio ușă sau fereastră n-avea niciun semn c-ar fi fost forțată. Pe exteriorul ferestrelor nu s-au găsit urme. Examinarea cu Luma-Lite a podelelor n-a arătat nicio urmă de picior care să nu se fi potrivit cu numerele de pantofi ale lui Dave sau ale lui Madeleine. Examinarea pentru amprente a tuturor ușilor, a balustradelor, a tăbliilor, a robinetelor și a mânerelor toaletelor au avut aceleași rezultate.

Când tehnicienii își strânseră în cele din urmă echipamentul și

plecară în jurul orei patru dimineața cu duba lor, luară păpușa, cuvertura și carpetele puse pe podea de-o parte și de alta a patului.

— O să facem testele standard, îi auzi Gurney în timp ce-i spuneau lui Hardwick înainte să plece. Dar mai mult ca sigur că totul e curat.

Păreau obosiți și frustrați.

Când Hardwick se întoarse în bucătărie și se așeză la masă, în fața lui Gurney și a lui Madeleine, Gurney comentă:

— Exact ca scena din vila lui Ashton.

— Mda, făcu Hardwick, complet inexpresiv din cauza epuizării.

— Ce vrei să zici? întrebă Madeleine, părând să-l contrazică.

— Mă refer la calitatea antiseptică, zise Gurney. Nicio urmă, nimic.

Madeleine scoase din gât un sunet scurt aproape agonizant și inspiră adânc de câteva ori.

— Și… ce… ce-ar trebui să facem acum? Adică, nu putem pur și simplu să…

— O să sosească o mașină de patrulă înainte să plec, zise Hardwick. Veți fi protejați timp de cel puțin patruzeci și opt de ore, nicio problemă.

— Nicio problemă?

Madeleine se holbă la Hardwick, fără să-nțeleagă.

— Cum poți să…?

Femeia nu-și termină propoziția, doar clătină din cap, se ridică și ieși din cameră.

Gurney o privi cum pleacă, neștiind cum s-o consoleze, la fel de tulburat de reacția ei pe cât fusese de evenimentul care o stârnise.

Agenda lui Hardwick se afla pe masă, în fața lui. O deschise, găsi pagina pe care o căuta și scoase un pix din buzunarul de la piept. Nu scrise nimic, doar bătu pixul alene pe pagina deschisă. Părea extenuat și ușor neliniștit.

— Deci…, începu el.

Hardwick își drese glasul. Vorbea de parcă împingea cuvintele la deal.

— Conform notițelor de mai devreme… tu ai fost plecat toată ziua.

— Da. În Florida. Am forțat o mărturisire de la Jordan Ballston. În privința căruia sper că sunt luate măsuri chiar acum.

Hardwick își puse pixul pe masă, închise ochii și-i frecă cu degetul mare și cu cel arătător. Când îi deschise iar, se uită din nou în agendă.

— Și soția ta mi-a zis că a fost plecată toată după-amiaza – de pe la unu până pe la cinci și jumătate – s-a plimbat cu bicicleta, apoi a făcut o drumeție prin pădure. Face asta des?

— Da, des.

— Atunci are sens să presupunem că păpușa a fost… amplasată, să zicem, în acest interval orar.

— Așa aș zice, spuse Gurney, devenind iritat de repetarea lucrurilor

evidente.

— Bine, imediat ce sosește tura de dimineață, o să trimit pe cineva să discute cu vecinii de mai la vale. Cred că o mașină care trece pe aici e un eveniment important.

— Să ai vecini e un eveniment important. Nu sunt decât șase case pe drum, iar patru dintre ele aparțin unor oameni care locuiesc în oraș și nu vin aici decât la sfârșit de săptămână.

— Totuși, n-ai de unde să știi. O să trimit pe cineva.

— Bine.

— Nu pari foarte optimist.

— De ce dracu' aș fi optimist?

— Bine zis.

Hardwick își luă pixul și începu să bată iar în agendă.

— Zice că sigur a încuiat ușile când a plecat. Ți se pare corect?

— Cum adică dacă mi se pare corect?

— Adică, face asta de obicei, încuie ușile?

— Ce face ea de obicei e să spună adevărul. Dacă zice că le-a încuiat, atunci așa e.

Hardwick îl pironi pe Dave cu privirea. Părea că e gata să-i răspundă, dar apoi se răzgândi. Continuă să bată cu pixul în agendă.

— Deci… dacă ușile au fost încuiate și nu e niciun semn de intrare prin efracție, atunci înseamnă că cineva a intrat cu o cheie. Ai dat cheile cuiva?

— Nu.

— N-ai în minte nicio ocazie când ți-au lipsit cheile suficient de mult încât cineva să facă dubluri?

— Nu.

— Serios? Durează vreo douăzeci de secunde să faci o cheie.

— Știu cât durează să faci o cheie.

Hardwick dădu din cap aprobator, ca și cum vorbele lui Gurney reprezentau o informație de preț.

— Păi, sunt șanse ca cineva să fi făcut rost de o dublură. Ar fi bine să-ți schimbi încuietorile.

— Jack, cu cine dracului crezi că stai de vorbă? Nu suntem la o discuție despre siguranța casei la o ședință cu părinții.

Hardwick zâmbi și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Mda. Stau de vorbă cu marele Sherlock Gurney. Așa că ia spune-mi, domnule Detectiv Genial, ce idei strălucite ai în legătură cu asta?

— În legătură cu păpușa?

— Mda. Păpușa.

— Nimic care să nu ți se pară și ție evident.

— Că cineva încearcă să te facă să te retragi din anchetă?

— Ai vreo idee mai bună?

Hardwick ridică din umeri. Se opri din bătut și începu să-și studieze

pixul de parcă era o dovadă extrem de importantă.

— S-a mai întâmplat altceva ciudat?

— Cum ar fi?

— Ciudat… Au mai avut loc evenimente… ciudate în viața ta?

Gurney râse scurt, neamuzat.

— În afară de toate aspectele cazului ăstuia îngrozitor de ciudat și de toate persoanele îngrozitor de ciudate care sunt implicate în el, totul e perfect normal.

Nu era tocmai un răspuns, și Gurney suspecta că Hardwick știa asta. În ciuda fanfaronadei și a vulgarității, Jack avea una dintre cele mai ascuțite minți pe care le întâlnise Gurney în toți anii lui de activitate. Ar fi putut ajunge cu ușurință căpitan până la treizeci și cinci de ani dacă ar fi dat doi lei pe lucrurile pe care căpitanii trebuie să dea doi lei.

Hardwick ridică privirea spre tavan, urmărind scafa cu ochii, de parcă era subiectul discuției.

— Ți-l amintești pe tipul ale cărui amprente erau pe păhărelul ăla?

O senzație de rău prinse în gheare stomacul lui Gurney.

— Saul Steck, cunoscut și ca Paul Starbuck?

— Mda. Mai știi ce ți-am zis?

— Mi-ai zis că era un actor de succes cu un interes bolnăvicios pentru fetițe. A fost internat la nebuni, după care a fost eliberat. Ce e cu el?

— Tipul care m-a ajutat să iau amprentele și să le bag în sistem m-a sunat noaptea trecută cu o mică adăugare interesantă.

— Da?

Hardwick mijise ochii la porțiunea de scafă din colțul opus al camerei.

— Se pare că înainte să fie arestat, Steck avea un site porno, iar Starbuck nu era singurul lui alias. Site-ul lui, pe care se găseau minore, se numea Bârlogul lui Sandy.

Gurney așteptă ca privirea lui Hardwick să se întoarcă la el înainte să răspundă.

— Te-ai gândit că e posibil ca Sandy să fie o prescurtare pentru Alessandro?

Hardwick zâmbi.

— Cam așa ceva.

— Lumea e plină de coincidențe fără sens, Jack.

Hardwick dădu din cap aprobator, se ridică de la masă și privi pe fereastră.

— Mașina de patrulă e aici. Așa cum am zis, o să vă supravegheze timp de cel puțin patruzeci și opt de ore. După aceea, mai vedem. Ești bine?

— Mda.

— Madeleine o să fie în regulă?

— Mda.

— Trebuie să mă duc acasă și să dorm un pic. Te sun mai târziu.

— Da. Mersi, Jack.

Hardwick ezită.

— Mai ai arma de la muncă?

— Nu. Nu mi-a plăcut niciodată s-o iau cu mine. Nici măcar nu-mi plăcea s-o am prin preajmă.

— Păi… având în vedere situația… poate vrei să-ți cumperi o pușcă.

•

Gurney stătu singur la masă mult timp după ce farurile mașinii lui Hardwick se îndepărtară pe aleea de pe pășune. În timp ce-și revenea din șocul produs de păpușă, se gândea la întorsătura pe care o lua cazul.

Era, desigur, convenabil să presupună că numele Sandy și Alessandro ieșiseră la suprafață dintr-o simplă coincidență, dar asta era definiția speranțelor deșarte. Un om realist trebuia să accepte că Sandy, fostul fotograf al site-ului porno, putea foarte bine să fie Alessandro, actualul fotograf al reclamelor aproape pornografice pentru Karnala – și că ambele nume se refereau la criminalul cu motivație sexuală Saul Steck.

Dar cine era Hector Flores?

Și de ce fusese decapitată Jillian Perry?

Și Kiki Muller?

Oare femeile descoperiseră ceva despre Karnala? Despre Steck? Aflaseră ceva despre Flores?

De ce-l drogase Steck? Ca să-l fotografieze alături de „fiicele” lui? Ca să-l amenințe cu un scandal public sau chiar mai rău? Ca să aibă puterea de a controla implicarea lui în anchetă? Ca să-l șantajeze astfel încât să-i dea informații în legătură cu evoluția anchetei?

Sau scopul cu care îl drogase, ca și cel al păpușii decapitate, era să-i demonstreze cât de accesibil și de vulnerabil era? Să-l sperie și să-l facă să dea înapoi?

Sau ambele evenimente fuseseră declanșate de ceva mult mai bolnav? Făceau parte din jocul unui dement obsedat de control, erau o modalitate interesantă de a-și demonstra puterea și autoritatea? Le făcuse ca să demonstreze că putea să le facă! Le făcuse ca să se distreze?

Mâinile lui Gurney erau reci. Și le frecă tare de coapse, încercând să le încălzească, dar nu părea să aibă prea multe șanse de reușită. Începu să tremure. Se ridică, încercă să-și frece mâinile de piept și de antebrațe, încercă să se plimbe înainte și înapoi. Merse până în capătul celălalt al camerei, unde de obicei plita din fier rămânea caldă de la vreun foc aprins mai devreme, însă metalul negru și prăfuit era

mai rece decât mâinile lui, iar atingerea îl făcu să tremure din nou.

Auzi clicul întrerupătorului unei lămpi în dormitor, urmat de scârțâitul ușor al ușii de la baie. Avea să vorbească cu Madeleine, să o calmeze – după ce se calma el însuși. Privi pe fereastră și se simți mai bine văzând mașina de patrulă parcată lângă ușa laterală.

Inspiră cât putu de adânc și expiră lent. O respirație domoală, controlată. Prudență, hotărâre. Gânduri pozitive. Gânduri de reușită și de competență.

Își spuse că amprentele care-l conduseseră la Steck existau datorită propriei lui inițiative de a recupera paharul în condiții dificile.

Descoperirea făcuse totodată legătura dintre misterul episodului în care îl drogase „Jykynstyl" și misterul crimelor și disparițiilor de la Mapleshade. Și din moment ce era implicat în ambele situații, Dave se afla în ipostaza unică de a folosi o situație pentru a face lumină în cazul celeilalte.

Bănuielile lui inițiale și implicarea lui scoseseră ancheta din șanțul în care zăcea – căutarea unui muncitor mexican nebun – și o puseseră pe un alt drum.

Insistențele lui ca toate absolventele de la Mapleshade să fie contactate nu conduseseră doar la descoperirea faptului că foarte multe dintre ele dispăruseră fără urmă, dar și la aflarea sorții Melaniei Strum.

În urma raționamentului privind posibila importanță a companiei Karnala a reușit să obțină o mărturisire nebunească de la Jordan Ballston, care putea foarte bine să-l conducă spre o soluție finală.

Chiar și timpul, energia și resursele pe care criminalul le investise pentru a-i descuraja eforturile demonstrau că Dave se afla pe calea cea bună.

Auzi din nou scârțâitul ușii de la baie și, douăzeci de secunde mai târziu, clicul lămpii stinse. Poate că acum că revenise cu picioarele pe pământ, că degetele nu-i mai erau atât de înghețate, putea să-i vorbească lui Madeleine. Însă mai întâi avu grijă să încuie ușa laterală, nu numai cu cheia, ci punând și zăvorul pe care nu-l foloseau niciodată, apoi blocă toate ferestrele de la parter.

Intră în dormitor, cu o stare pe care o considera potrivită. Se apropie de pat, prin întuneric.

— Maddie?

— Nemernicule!

Dave se așteptase ca Madeleine să fie în pat, în fața lui, dar vocea femeii, tulburător de mânioasă, se auzea din colțul opus al camerei.

— Poftim?

— Ce-ai făcut?

Vocea ei, puțin mai tare decât o șoaptă, era furioasă.

— Am făcut? Ce…?

— Asta e casa mea. Sanctuarul meu.

— Da…

— *Da*? *Da*? Cum ai putut? Cum ai putut să aduci coșmarul ăsta în casa mea?

Gurney rămase fără cuvinte din cauza întrebării și din cauza tensiunii din ea. Merse pipăind marginea patului și aprinse lampa.

Balansoarul vechi, așezat de obicei la capătul patului fusese împins în colțul cel mai îndepărtat de fereastră. Madeleine stătea în el încă îmbrăcată, cu genunchii trași la piept. Gurney se sperie inițial de emoția violentă din privirea femeii, apoi de foarfecile ascuțite pe care le ținea strâns în ambii pumni încleștați.

Gurney avea pregătire și experiență pentru a calma o persoană aflată într-o stare de extremă nervozitate, dar în acel moment, niciuna dintre tehnicile cunoscute de el nu părea potrivită. Dave se așeză pe colțul patului care era cel mai aproape de Madeleine.

— Cineva mi-a invadat casa. De ce, David? De ce au făcut una ca asta?

— Nu știu.

— Ba bineînțeles că știi! Tu știi exact ce se întâmplă.

Dave o privi, privi foarfecile. Încheieturile degetelor ei erau albe.

— Se presupune c-ar trebui să ne protejezi, continuă ea șoptind tremurat. Să ne protejezi casa, să fie un loc sigur. Dar ai făcut exact opusul. Opusul. Ai lăsat niște oameni oribili să intre în viața noastră, în casa noastră. ÎN CASA MEA! strigă ea la el, în timp ce vocea i se frângea. AI LĂSAT NIȘTE MONȘTRI SĂ-MI INTRE ÎN CASĂ!

Gurney n-o mai văzuse niciodată atât de mânioasă. Nu spuse nimic. Mintea i se golise de cuvinte, de gânduri. Abia se mișca, abia mai respira. Explozia de emoții părea să golească încăperea, lumea de orice altă realitate. Aștepta. Nu-i mai trecea prin cap nimic altceva.

După o vreme, Gurney nu era sigur cât trecuse, Madeleine zise:

— Nu pot să cred ce ai făcut.

— Nu asta a fost intenția mea.

Propria lui voce i se păru străină, firavă.

Madeleine scoase un sunet care ar fi putut trece drept hohot de râs, însă lui Gurney i se păru mai degrabă ca o convulsie în plămânii ei.

— Portretele alea oribile – așa a început totul. Portretele celor mai dezgustători monștri din lume. Dar n-a fost suficient. N-a fost suficient să-i avem în computer, să ne pândească de pe ecran.

— Maddie, îți promit că, oricine ne-a intrat în casă, o să-l găsesc. O să-l termin. Așa ceva n-o să se mai întâmple niciodată.

Madeleine clătină din cap.

— E prea târziu. Nu pricepi ce ai făcut?

— Pricep că ni s-a declarat război. Am fost atacați.

— Nu! *Tu* – nu înțelegi ce ai făcut *tu*?

— Am zgândărit un șarpe și l-am scos de sub bolovanul lui.

— Tu ai adus asta în viețile noastre.

Gurney nu mai zise nimic, doar își plecă fruntea.

— Ne-am mutat la țară. Într-un loc frumos cu liliac și flori de măr. Cu heleșteu.

— Maddie, îți promit că voi ucide șarpele.

Madeleine nu părea să asculte.

— Nu înțelegi ce ai făcut?

Femeia îndreptă încet o foarfecă spre fereastra întunecată din spatele lui Dave.

— Pădurile alea, pădurile prin care mă plimb; el s-a ascuns acolo, m-a urmărit.

— Ce te face să crezi că ai fost urmărită?

— Doamne, dar e evident! A pus chestia aia odioasă în camera în care lucrez, camera în care citesc, camera cu vederea mea preferată, cu fereastra lângă care stau când tricotez. E camera cu vedere la pădure. A știut că e o încăpere pe care o folosesc. Dacă punea chestia aia în dormitorul de oaspeți din partea cealaltă a holului poate că n-o descopeream decât peste vreo lună. Așa că a știut. M-a văzut la fereastră. Și singurul mod în care mă putea zări acolo e din pădure.

Madeleine făcu o pauză și se uită la Dave acuzator.

— Înțelegi ce vreau să zic, David? Mi-ai distrus pădurea. Cum o să mă mai pot plimba vreodată pe acolo?

— Voi ucide șarpele. Va fi totul în regulă.

— Asta până-l vei zgândări pe următorul.

Madeleine clătină din cap și oftă.

— Nu pot să cred ce ai făcut celui mai frumos loc din lume.

Gurney avea uneori senzația că din când în când, pe neașteptate, elementele unui univers, altfel indiferent, conspirau și-l făceau să simtă un fior sinistru; și uite-așa exact în acel moment coioții începură să urle în spatele casei, dincolo de pășune, pe coama muntelui din nord.

Madeleine închise ochii și-și coborî genunchii. Își așeză pumnii în poală și dădu drumul foarfecilor suficient încât sângele să-i circule din nou prin degete. Își înclină capul și-l sprijini pe spătarul scaunului. Gura i se relaxă. De parcă urletul coioților, ciudat și tulburător în alte dăți, o atinsese în acea noapte în cu totul alt fel.

Femeia adormi când prima geană cenușie a răsăritului se înfiripa pe fereastra dinspre est. După un timp, Gurney îi luă foarfecile din mâini și stinse lumina.

Capitolul 64

O zi foarte ciudată

Pe când razele galbene ale răsăritului cădeau pieziș peste pășune, Gurney stătea la masa pentru micul dejun, în timp ce bea a doua cană de cafea. Cu câteva minute mai devreme, urmărise cum se schimbaseră gărzile, când mașina de patrulă din tura de zi îi luă locul celei chemate de Hardwick. Ieșise să-i ofere micul dejun noului polițist, dar tânărul îl refuză cu politețe strictă, de militar.

— Mulțumesc, domnule, dar am luat deja micul dejun, domnule.

O durere surdă de sciatică i se implântase lui Gurney în piciorul stâng în timp ce se lupta cu întrebări ale căror răspunsuri îi scăpau printre degete ca un pește alunecos.

Să-i ceară lui Hardwick să-i facă rost de o copie a portretului-robot din momentul arestării lui Saul Steck – ca să fie sigur că nu exista nicio îndoială în legătură cu amprentele – sau schimbul de documente între BIC și jurisdicția în care se făcuse acuzarea ar fi ridicat prea multe întrebări?

Să-i ceară lui Hardwick sau unuia dintre foștii lui parteneri de la NYPD să verifice registrele de taxe și impozite pentru informații despre proprietarul casei din piatră, sau chiar și un demers atât de simplu ar fi ridicat și mai multe întrebări de care n-ar fi avut cum să scape?

Avea vreun motiv să se îndoiască de sinceritatea Sonyei atunci când spunea că fusese complet păcălită de povestea cu „Jykynstyl”, la fel ca el – numai că Sonya nu i se părea a fi genul de femeie ușor de păcălit?

Să-și cumpere o pușcă pentru acasă sau oare Madeleine ar fi fost mai mult supărată decât liniștită de prezența ei?

Să se mute, să locuiască la hotel până se rezolva cazul? Dar dacă nu se rezolva timp de săptămâni sau luni de zile sau niciodată?

Să ia legătura cu Darryl Becker ca să verifice în ce stadiu erau căutările pentru barca lui Ballston?

Să ia legătura cu cei de la BIC ca să verifice dacă făcuseră progrese cu telefoanele date absolventelor de la Mapleshade și familiilor acestora?

Tot ce se întâmplase – de la sosirea lui Hector Flores în Tambury, uciderea lui Jillian și a lui Kiki și disparițiile fetelor, până la înșelătoria atât de bine pusă la punct din casa de piatră, crimele lui Ballston cu motivație sexuală și păpușa decapitată – era produsul unei singure minți? Și dacă era așa, forța care alimenta acea minte era o acțiune criminală practică sau era o manie psihotică?

Pe Gurney îl supăra cel mai tare că nu reușea să descurce toate țițele astea.

Chiar și cele mai simple întrebări – să continue să cântărească alternative, să se întoarcă în pat și să încerce să-și limpezească mintea

sau să se țină ocupat fizic – căzuseră în capcana unui proces mental care găsea o obiecție pentru fiecare concluzie. Până și ideea de a lua câteva pastile de Ibuprofen pentru durerea sciatică se izbi de lipsa voinței de a intra în dormitor să ia tubul.

Gurney privi afară la tulpinile de sparanghel, nemișcate în aerul liniștit al zorilor. Se simțea deconectat, ca și cum legăturile lui obișnuite cu lumea fuseseră rupte. Trăia același sentiment de rătăcire pe care-l avusese când prima lui soție își anunțase intenția de a divorța și când, ani mai târziu, micul Danny fusese ucis, apoi la moartea tatălui său. Și acum…

Și acum că Madeleine…

Ochii i se umplură de lacrimi. Iar când i se tulbură vederea, Gurney avu primul gând limpede după multă vreme. Era așa de simplu. Avea să renunțe la caz.

Decizia limpede și corectă se reflectă într-un sentiment neașteptat de libertate, un impuls neașteptat de a acționa.

Intră în birou și o sună pe Val Perry.

Fu direcționat spre căsuța vocală. Gurney fu tentat să demisioneze printr-un mesaj, dar i se păru a fi prea impersonal, prea pe ocolite, așa că-i lăsă un mesaj în care spunea doar că trebuia să stea de vorbă cu ea cât de curând posibil. Apoi își umplu un pahar cu apă, intră în dormitor și luă trei pastile de Ibuprofen.

Madeleine se mutase din balansoar în pat. Era încă îmbrăcată, întinsă mai degrabă pe așternuturi decât sub ele, dar dormea liniștită. Dave se întinse lângă ea.

•

Când se trezi la prânz, Madeleine nu mai era în pat.

Gurney simți că-l învăluie o ușoară senzație de teamă, dar se liniști o clipă mai târziu când auzi apa curgând în chiuveta din bucătărie. Merse în baie, se spălă pe față, se spălă pe dinți, își schimbă hainele – făcu acele lucruri care să-l facă să simtă, pe cât posibil, că începea o nouă zi.

Când intră în bucătărie, Madeleine muta niște supă dintr-o oală mare într-o caserolă din plastic. Femeia puse caserola în frigider și oala în chiuvetă și-și șterse mâinile cu un prosop. Expresia de pe chipul ei era de nepătruns.

— Am luat o decizie, zise el.

Madeleine îi aruncă o privire care spunea că știa ce urma să zică.

— Renunț la caz.

Femeia împături prosopul și-l agăță pe marginea scurgătorului de vase.

— De ce?

— Din cauza a tot ce s-a întâmplat.

Madeleine îi studie chipul timp de câteva secunde, se întoarse și

privi îngândurată pe fereastra cea mai apropiată de chiuvetă.

— I-am lăsat un mesaj lui Val Perry, zise Gurney.

Madeleine se întoarse spre el. Zâmbetul ei de Mona Lisa apăru și i se stinse pe buze ca o străfulgerare de lumină.

— E o zi frumoasă, spuse ea. Vrei să ne plimbăm un pic?

— Sigur.

În mod normal, Gurney s-ar fi împotrivit sugestiei sau, în cel mai bun caz, ar fi însoțit-o pe Madeleine cu inima îndoită, dar în acel moment n-avea puterea să se împotrivească.

Era una dintre acele zile blânde de septembrie, când temperatura de afară era aceeași cu cea din casă și singura diferență pe care Gurney o simți când ieșiră pe mica verandă laterală fu mirosul de frunze din aerul tomnatic. Polițistul care stătea în mașina de patrulă de lângă cultura de sparanghel lăsă geamul și îi privi întrebător.

— Nu vrem decât să ne plimbăm, zise Gurney. Vom sta la vedere.

Tânărul dădu din cap aprobator.

Madeleine și Dave urmară brazda de iarbă tunsă pe care o coseau mereu de-a lungul marginii pădurii ca să împiedice vlăstarii să năvălească pe câmp. Cotiră ușor spre banca de lângă helești, unde se așezară în tăcere.

Era liniște în jurul helești în septembrie – nu ca în mai și-n iunie când broaștele orăcăitoare și mierlele țipătoare făceau un tărăboi general și neîntrerupt pentru teritoriu.

Madeleine îi luă mâna într-ale ei.

Dave se lăsă pradă emoțiilor și pierdu noțiunea timpului.

La un moment dat, Madeleine spuse încet:

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că m-am așteptat… ca totul să fie exact așa cum vreau eu să fie.

— Poate că așa ar trebui să fie. Poate că felul în care-ți dorești tu să stea lucrurile este cel corect.

— Așa aș vrea să cred. Dar… mă îndoiesc că e adevărat. Și nu cred că ar trebui să renunți la misiunea în care te-ai angajat.

— Am decis deja.

— Atunci ar trebui să te răzgândești.

— De ce?

— Pentru că tu ești detectiv și eu n-am niciun drept să-ți cer să te schimbi ca prin minune în altceva.

— Nu știu prea multe despre minuni, dar ai tot dreptul din lume să-mi ceri să văd lucrurile în alt fel. Și Dumnezeu știe că n-am niciun drept să pun altceva înaintea siguranței și a fericirii tale. Uneori… mă gândesc la ce am făcut… la situațiile pe care le-am creat… la pericolele pe care nu le-am luat în serios și am impresia că sunt

nebun.

— Poate uneori, spuse Madeleine. Poate doar un pic.

Femeia se uită spre helești cu un zâmbet trist și-i strânse mâna. Aerul era pe deplin încremenit. Chiar și vârfurile papurii înalte erau încremenite ca-ntr-o fotografie. Madeleine închise ochii, dar expresia chipului ei deveni mai pătrunzătoare.

— N-ar fi trebuit să te atac așa, n-ar fi trebuit să spun ce am spus, n-ar fi trebuit să zic că ești nemernic. Nimeni n-ar trebui să-ți spună asta niciodată.

Madeleine deschise ochii și-l privi pe Gurney direct în ochi.

— Ești un om bun, David Gurney. Un om onest. Genial. Uimitor de talentat. Poate cel mai bun detectiv din lume.

Un hohot de râs nervos îi ieși lui Gurney din gât.

— Ferească-ne Dumnezeu!

— Vorbesc serios. Poate cel mai bun detectiv din lume. Cum ți-aș putea cere să nu mai fii asta, să devii altceva? Nu e drept. Nu e corect.

Gurney se uită pe deasupra helești sticlos la reflexia răsturnată a arțarilor care creșteau pe malul opus.

— Eu nu văd lucrurile așa.

Madeleine îi ignoră răspunsul.

— Deci uite ce ar trebui să faci. Ai fost de acord să te ocupi de cazul Perry pentru două săptămâni. Azi e miercuri. Cele două săptămâni se încheie sâmbătă. Încă trei zile. Termină-ți treaba.

— Nu e nevoie să fac asta.

— Știu. Știu că ești dispus să renunți. Și tocmai de-asta e în regulă dacă n-o faci.

— Mai spune o dată.

Madeleine râse și-i ignoră replica.

— Unde ar fi ei fără tine?

Dave clătină din cap.

— Sper că glumești.

— De ce?

— Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi încurajeze cineva aroganța.

— Ultimul lucru de care ai nevoie e o nevastă care crede că ar trebui să fii altcineva.

După un timp, Madeleine și Gurney plecară pășind încet, mână în mână, se întoarseră pe pășune, dădură din cap amabil spre gardianul lor și intrară în casă.

Madeleine aprinse un foc mic din lemne de cireș în șemineu și deschise fereastra alăturată ca să nu se încălzească prea tare în cameră.

În restul după-amiezii, Madeleine și Gurney nu făcură absolut nimic, lucru extrem de rar. Se întinseră pe canapea, lăsându-se

hipnotizați de foc. Mai târziu, Madeleine gândi cu voce tare c-ar putea face unele schimbări în grădină, pentru primăvara următoare. Mai încolo, probabil ca să uite de grijile care se acumulau, îi citi cu voce tare un capitol din *Moby Dick*. Amândoi rămaseră încântați și uimiți de ceea ce Madeleine continua să numească „cea mai bizară carte pe care am citit-o vreodată”.

Madeleine avea grijă de foc. Gurney îi arătă poze cu pavilioane de grădină și foișoare închise într-un catalog pe care îl luase cu luni în urmă de la Home Depot și se gândiră că ar putea să construiască unul, poate lângă helești, vara următoare. Ațipiră, pe urmă se treziră și așa trecu după-amiaza. Luară cina devreme – supă și salată – în timp ce soarele străluce încă pe cer, luminând arțarii de pe dealul îndepărtat. Merseră la culcare la apus, făcură dragoste cu un soi de gingășie înlocuită rapid de-o frenezie disperată, dormiră mai mult de zece ore și se treziră în același timp la prima rază de lumină cenușie a zorilor.

Capitolul 65

Mesaj de la monstru

Gurney își terminase ouăle jumări cu pâine prăjită și se pregătea să-și ducă farfuria în chiuvetă. Madeleine își ridică privirea din bolul cu fulgi de ovăz și stafide și zise:

— Presupun că ai și uitat unde plec azi.

La cina din ziua precedentă, Gurney o convinsese, deși cam greu, să-și petreacă următoarele zile cu sora ei, în New Jersey – o măsură de precauție chibzuită, având în vedere circumstanțele – în timp ce el avea să-și încheie contribuția la rezolvarea cazului. Însă acum, Gurney se încruntă, concentrat, prefăcându-se peste măsură de surprins. Madeleine râse de expresia lui exagerată.

— Talentul său actoricesc de agent sub acoperire trebuie să fi fost ceva mai convingător de atât. Sau poate ai avut de-a face cu niște nătărăi.

După ce-și termină fulgii de ovăz și a doua cană de cafea, Madeleine făcu duș și se îmbrăcă. La opt și jumătate, îl îmbrățișă strâns pe Gurney, îl sărută, se uită la el plină de îngrijorare, îl sărută iar și plecă spre casa surorii ei de la periferie, din Ridgewood.

Când mașina ei coborâse suficient la vale, Gurney se urcă în automobilul lui și o urmă. Știind care era ruta pe care avea s-o urmeze, putu să stea suficient de departe în urma ei, zărind-o numai din când în când. Scopul lui nu era s-o urmărească pe Madeleine, ci să

se asigure că nimeni altcineva n-o urmărea.

După câțiva kilometri, Gurney era destul de sigur că nu era nimeni pe urmele ei, așa că se întoarse acasă.

Pe când parca lângă mașina de patrulă, Gurney și polițistul de serviciu se salutară scurt, prietenește.

Înainte să intre în casă, Dave rămase în pragul ușii și privi în jur. Pentru un moment avu impresia că timpul se oprise în loc, impresia că era într-un tablou. Intrând în casă, sentimentul de liniște fu întrerupt de telefonul mobil care țârâi scurt, în semn că primise un mesaj. În cele din urmă, liniștea lui Gurney se spulberă complet, când citi mesajul:

ÎMI PARE RĂU CĂ TE-AM RATAT IERI. O SĂ ÎNCERC IAR. SPER CĂ-ȚI PLACE PĂPUȘA.

Gurney simți un impuls inexplicabil să dea buzna în pădure, de parcă mesajul fusese trimis de cineva care se ascundea chiar în acel moment în spatele vreunui trunchi de copac, urmărindu-l – să-l înjure pe dușmanul invizibil. În schimb, reciti mesajul. Îi apărea și numărul de la care fusese trimis, un număr neblocat, la fel ca în cazul celorlalte mesaje, ceea ce însemna cu certitudine că expeditorul folosea un fel de cartelă preplătită, pe care n-o putea urmări.

I-ar fi fost de folos să cunoască locația turnului de recepție care preluase și trimisese semnalul, dar era un proces care implica unele riscuri.

Din moment ce prezența păpușii în casă fusese raportată, incidentul devenise o anchetă în desfășurare. În cazul ăsta, un mesaj anonim care se referea la păpușă reprezenta o probă care trebuia raportată. Dar un mandat pentru registrul de apeluri și rezultatele căutării urmau să scoată la iveală că și alte mesaje îi fuseseră trimise lui Gurney de pe același număr și că el răspunsese. Gurney se simțea închis într-o cușcă pe care o construise singur, o cușcă în care fiecare soluție crea o problemă și mai mare.

Se blestemă pentru hotărârea arogantă de a accepta un alt caz de crimă pe care nimeni altcineva nu-l putea rezolva; pentru disponibilitatea arogantă de a o lăsa pe Sonya Reynolds înapoi în viața lui; pentru orbirea arogantă în privința înșelăciunii lui Jykynstyl; pentru dorința arogantă de a ține ascunse de Madeleine consecințele și posibilele fotografii; pentru cursa absurdă și periculoasă în care se găsea acum.

Însă nu ajungea nicăieri dacă se blestema pentru eșecurile lui. Trebuia să *facă* ceva. Dar ce? Telefonul care sună pe bufetul din bucătărie îi răspunse la întrebare.

Era Sheridan Kline, debordând de entuziasm.

— Dave! Ce bine-mi pare că ai răspuns. Sus pe cai, prietene. Avem urgent nevoie de tine.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că Darryl Becker, cel mai tare polițai din Palm Beach, a găsit barca lui Ballston, așa cum ai zis tu. Ia ghici ce altceva a mai găsit.

— N-am cum să ghicesc.

— Ha! Chestia e că ai nimerit-o al dracului de bine cu barca și cu posibilitatea ca tehnicienii din Palm Beach să găsească ceva pe ea. Ei bine, au găsit. Au găsit o pată mică de sânge… care a generat un profil ADN… care a declanșat o corespondență CODIS… care a produs o schimbare de atitudine din partea domnului Ballston. Sau cel puțin o schimbare în tactica lui de apărare. El și avocații lui sunt acum pe modul cooperare-totală-evitarea-injecției-letale.

— Ia stai un pic, zise Gurney. Corespondența CODIS… ce nume a scos la suprafață?

— Același rezultat ca și data trecută, în cazul Melaniei Strum – o rudă de gradul întâi. În cazul ăsta este vorba de un condamnat pentru molestare de copii, pe numele lui Wayne Dawker. Același nume de familie al unei absolvente de la Mapleshade, Kim Dawker, care a dispărut cu trei luni înaintea Melaniei. Aparent, Wayne este fratele mai mare al lui Kim. Or fi avocații lui Ballston destul de buni ca să jongleze cu o fată moartă, dar cu două…

— Cum au obținut răspunsul CODIS atât de repede?

— Fraza „conspirație pentru crime în serie” ar putea fi un răspuns. Sau poate că cineva din Palm Beach pur și simplu are numărul de telefon potrivit.

Kline părea invidios.

— Mie-mi convin ambele variante, spuse Gurney. Ce urmează?

— În după-amiaza asta, Becker va conduce interogatoriul formal al lui Ballston, cu care Ballston a fost de acord. Am fost invitați să participăm printr-o conferință pe internet. Urmărim interogatoriul pe ecranul unui calculator și le transmitem întrebările pe care le avem. Am insistat să fii și tu invitat.

— Care e rolul meu?

— Să pui întrebarea potrivită la momentul potrivit? Să-ți dai seama cât de cooperant este? Tu îl cunoști cel mai bine pe dementul ăsta. Hei, apropo de demenți, am auzit că a avut loc un mic incident de intrare prin efracție la tine acasă.

— L-ai putea numi și așa. A fost destul de șocant la început, dar… sunt sigur că vom găsi rezolvarea.

— Se pare că cineva nu vrea să te ocupi de caz – te gândești la același lucru?

— Nu știu despre ce altceva ar putea fi vorba.

— Păi, putem discuta când ajungi aici.

— Da.

De fapt, Gurney n-avea niciun chef să vorbească despre asta. De când se știa, ocolea discuțiile care aveau și cea mai mică legătură cu punctele lui slabe. Asta era aceeași formă de control disfuncțional care-l împiedica să fie cinstit cu Madeleine în legătură cu temerile lui în privința Rohypnol-ului.

•

Echipamentul video al academiei de poliție fusese îmbunătățit mai recent decât al celor de la BIC, așa că în centrul de teleconferințe al academiei se strânse toată lumea cu puțin înainte de ora două în acea după-amiază. „Centrul" era o sală de ședințe în care se afla un monitor plat, instalat pe peretele frontal. O masă semicirculară cu vreo douăsprezece scaune era așezată cu fața la monitor. Gurney îi cunoștea pe toți cei prezenți. Era mai fericit să-i vadă pe unii dintre ei – precum Rebecca Holdenfield – decât pe alții.

Răsuflă ușurat când observă că toți cei din sală păreau mult prea preocupați de ce avea să se întâmple – mult prea preocupați ca să mai întrebe despre păpușă și despre ce însemna ea.

Sergentul Robin Wigg ședea la o altă masă mai mică, într-un colț al camerei, cu două laptopuri deschise în față, un telefon mobil și o tastatură cu care părea să controleze monitorul de pe perete. În timp ce tasta, monitorul afișa o serie de elemente digitale și coduri numerice, apoi se aprinse la rezoluție înaltă și deveni rapid centrul de atenție al tuturor.

Pe ecran apăru o cameră standard de interogatoriu, cu ziduri din beton. În centrul camerei era o masă cenușie, din metal. De o parte a mesei stătea detectivul Darryl Becker. În fața lui, de partea cealaltă, stăteau doi bărbați. Unul arăta de parcă ieșise dintr-un articol al revistei *GQ* despre cel mai bine îmbrăcați avocați din America. Celălalt era Jordan Ballston, care arăta total schimbat. Era transpirat și neîngrijit. Trupul îi era slăbit, gura îi era ușor deschisă, iar privirea lui goală era fixată asupra mesei.

Becker se întoarse hotărât spre camera video.

— Suntem gata să începem. Sper că ne auziți perfect de acolo. Vă rog să confirmați.

Becker privi ecranul unui laptop aflat în fața lui pe masă.

Gurney o auzi pe Wigg tastând.

Câteva momente mai târziu, Becker zâmbi și ridică mulțumit degetul mare în semn că totul decurgea conform planului.

Rodriguez, care discutase în șoaptă cu Kline, ieși în față.

— Fiți atenți, oameni buni. Ne aflăm aici ca să asistăm la un interogatoriu la care am fost invitați să participăm. Ca rezultat al descoperirii unor noi probe pe proprietatea lui…

— Pete de sânge găsite în barca lui, în urma insistențelor lui Gurney, întrerupse Kline.

Procurorului îi plăcea la nebunie să pună gaz pe foc, să lase animozitățile să fiarbă în suc propriu.

Rodriguez clipi și continuă.

— Ca rezultat al acestor probe, acuzatul și-a schimbat povestea. Încercând să scape de pedeapsa cu moartea aplicată în Florida, Ballston s-a oferit nu doar să mărturisească uciderea Melaniei Strum, dar să ne și dea detalii cu privire la o conspirație criminală mai mare – o conspirație care ar putea avea legătură cu presupusele dispariții ale altor absolvente de la Mapleshade. Ar trebui să țineți cont că acuzatul face aceste declarații ca să-și salveze viața și că ar putea fi motivat să spună mai multe decât știe de fapt despre așa-zisa conspirație.

Dornic să desconsidere atenționarea căpitanului, Hardwick strigă spre Gurney, așezat la capătul opus al mesei în formă de semilună.

— Felicitări, Sherlock! Ar trebui să iei în considerare o carieră în poliție. Avem nevoie de minți ca ta.

O voce din monitorul de pe perete atrase atenția tuturor.

Capitolul 66

Adevărul monstruos, conform lui Ballston

— Este ora două și trei minute după-amiaza, în data de douăzeci septembrie. Sunt detectivul Darryl Becker, de la Departamentul de Poliție din Palm Beach. Alături de mine, în Sala de Interogatoriu Numărul Unu se află Jordan Ballston și avocatul său, Stanford Mull. Acest interogatoriu este înregistrat.

Becker își luă ochii de la cameră și se uită la Ballston.

— Ești Jordan Ballston, cu domiciliul pe South Ocean Boulevard, Palm Beach?

Ballston răspunse fără să-și ridice ochii de la masă.

— Da, eu sunt.

— Ai fost de acord, după ce te-ai consultat cu avocatul tău, să faci o mărturisire sinceră și completă despre uciderea Melaniei Strum?

Stanford Mull își așeză mâna pe antebrațul lui Ballston.

— Jordan, trebuie să…

— Da, am fost de acord, zise Ballston.

Becker continuă:

— Ești de acord să răspunzi exact și sincer întrebărilor despre acest subiect?

— Da, sunt de acord.

— Te rog să descrii în detaliu cum ai luat legătura cu Melanie Strum

și tot ce s-a petrecut după aceea, inclusiv cum și de ce ai omorât-o.

Mull părea în agonie.

— Pentru Dumnezeu, Jordan…

Ballston își ridică privirea pentru prima dată.

— Suficient, Stan, suficient! Am decis. Nu ești aici ca să-mi stai în cale. Vreau doar să fii în perfectă cunoștință de cauză cu privire la tot ce spun.

Mull clătină din cap.

Ballston păru ușurat de tăcerea avocatului. Se uită în sus la camera video.

— Cât de mare e publicul meu?

Becker făcu o față scârbită.

— Contează?

— Toate prostiile ajung pe YouTube.

— Asta nu va ajunge.

— Păcat.

Ballston zâmbi sinistru.

— De unde să încep?

— De la început.

— Adică de când l-am văzut pe unchi-meu cum și-o trăgea cu mama, când aveam șase ani?

Becker ezită.

— De ce nu începi prin a ne spune cum ai întâlnit-o pe Melanie Strum?

Ballston se lăsă pe spătarul scaunului și răspunse pe un ton visător, fixând un punct aflat undeva sus pe zidul din spatele lui Becker.

— Am achiziționat-o pe Melanie prin intermediul procesului special Karnala. Procesul implică parcurgerea unui drum ramificat printr-o serie de portaluri. Fiecare portal…

— Stai așa. Trebuie să explici pe înțelesul tuturor. Ce dracu' e un portal?

Gurney voia să-i spună lui Becker să se relaxeze, să-l lase să vorbească și să pună întrebările mai târziu. Dar dacă i-ar fi spus detectivului ce să facă în acel moment, ar fi însemnat să-l distragă complet.

— Vorbesc despre website-uri, despre linkuri și treceri de la un site la altul. Site-uri de internet care oferă liste cu alte site-uri, grupuri de chat care duc spre alte grupuri de chat, explorând permanent interese din ce în ce mai specifice și mai intense, și terminând, în cele din urmă, cu schimbul direct de e-mailuri sau sms-uri între client și furnizor.

În lumina subiectul de față, tonul profesionist al lui Ballston i se păru lui Gurney ireal.

— Vrei să spui că le zici ce fel de fată vrei și ei ți-o livrează?

— Nu, nu, nimic atât de direct sau grosolan. Cum am spus, procesul Karnala e special. Prețul e mare, dar metoda e elegantă. Imediat ce corespondența directă se dovedea satisfăcătoare pentru ambele tabere…

— Satisfăcătoare? În ce fel?

— În sensul de credibilitate. Cei de la Karnala se conving de seriozitatea intențiilor clientului, iar clientul se convinge de legitimitatea celor de la Karnala.

— *Legitimitate*?

— Ce? Ah, înțeleg unde e problema. Zic *legitimitate* în sensul că ești cine pretinzi că ești și nu, de exemplu, agentul vreunei jalnice operațiuni sub acoperire.

Gurney era fascinat de dinamica interogatoriului. Ballston, care se făcea singur părtaș al unei infracțiuni capitale pentru care încerca să negocieze o pedeapsă mai puțin capitală, părea să fie stăpân pe sine din propriul ton calm cu care povestea. Becker, deși conducea interogatoriului, era cel neliniștit.

— Bine, zise Becker, să presupunem că toată lumea e satisfăcută de legitimitatea celorlalți. Ce urmează?

— Urmează, zise Ballston, făcând o pauză dramatică și privindu-l pe Becker în ochi pentru prima dată, partea elegantă: reclamele Karnala din ediția de duminică a revistei *Times*.

— Poftim?

— Karnala Fashion. Și cele mai scumpe haine din lume: vestimentație unică, făcută pe comandă, de la o sută de mii de dolari în sus. Superbe reclame. Superbe fete. Fete care poartă doar niște eșarfe diafane. Foarte excitant.

— Care e relevanța acestor reclame?

— Ia gândește-te.

Afectarea sinistră a lui Ballston începea să-l calce pe nervi pe Becker.

— Pe mă-ta, Ballston, n-am timp de jocuri.

Ballston oftă.

— Am crezut că e evident, locotenente. Reclamele nu sunt pentru haine, ci pentru fete.

— Vrei să zici că fetele din reclame sunt de vânzare?

— Corect.

Becker clipi, părea neîncrezător.

— Pentru o sută de mii de dolari?

— Și mai mult.

— Și după aia? Le trimiți un cec de o sută de mii de dolari și ei îți trimit prin poștă cele mai scumpe prostituate de lux?

— Nici vorbă, locotenente. Nu comanzi un Rolls-Royce dintr-o reclamă de revistă.

— Și-atunci… ce? Vizitezi salonul Karnala?

— Într-un fel, da. Salonul e de fapt o sală de cinema. Fiecare dintre fetele disponibile, inclusiv fata din reclamă, se prezintă într-un videoclip foarte intim.

— Te referi la filme porno individuale?

— Ceva mult mai bun de atât. Karnala operează la cel mai sofisticat nivel. Fetele astea și videoclipurile lor de prezentare sunt remarcabil de inteligente, minunat de subtile și gândite cu grijă ca să răspundă nevoilor emoționale ale clientului.

Vârful limbii lui Ballston trecu încet peste buza de sus. Becker era gată să sară din scaun.

— Cred că ce nu înțelegi tu, locotenente, e că sunt fete cu povești sexuale *foarte* interesante, fete cu un *puternic* apetit sexual. Astea nu sunt prostituate, locotenente; astea sunt fete foarte speciale.

— De asta valorează o sută de mii de dolari?

Ballston oftă indulgent.

— Și mai mult.

Becker dădu din cap fără niciun scop. Lui Gurney i se părea pierdut.

— O sută de mii… pentru nimfomanie… chestii sofisticate…?

Ballston schiță un zâmbet.

— Pentru a fi exact ce-și poate dori cineva. Pentru a fi mănușa care îmbracă mâna.

— Spune-mi mai multe.

— Există câteva vinuri foarte bune la cincizeci de dolari sticla, vinuri care ating perfecțiunea într-un procent de nouăzeci la sută. Ceva mai puține, la cinci sute de dolari sticla, ating perfecțiunea într-un procent de nouăzeci și nouă la sută. Dar pentru ultimul procent al perfecțiunii absolute… pentru ăsta vei plăti cinci mii de dolari pe sticlă. Unii oameni nu-și pot da seama de diferență. Alții pot.

— La dracu'! Prostul de mine credeam că o prostituată de lux e pur și simplu o prostituată de lux.

— Pentru tine, locotenente, sunt sigur că ăsta e adevărul absolut.

Becker se crispă în scaun. Fața îi deveni inexpresivă. Gurney văzuse asta de foarte multe ori în decursul carierei lui. Ceea ce urma era de obicei de rău augur și, uneori, însemna sfârșitul unei cariere. Spera că prezența lui Stanford Mull și camera erau niște piedici suficiente.

Se pare că erau. Becker se calmă binișor, privind prin sală pentru un minut lung, privind oriunde, dar nu la Ballston.

Gurney se întreba ce joc juca Ballston. Plănuise să încerce să stârnească o reacție violentă în schimbul unui avantaj legal? Sau condescendența-i naturală era un efort de a-și demonstra superioritatea în timp ce viața lui devenea o ruină?

Când Becker vorbi iar, vocea îi sună nefiresc de relaxată.

— Și ia zi-mi despre sala asta de cinema, *Jordan*.

Becker articulă numele într-un fel ciudat de insultător.

Dacă așa i se păruse și lui Ballston, atunci ignoră insulta.

— Confortabilă, mică, cu un covor frumos.

— Unde se află?

— Nu știu. Când m-au luat de la aeroportul Newark, mi s-a dat o mască – una dintre măștile alea pentru dormit, pe care le vezi în filmele alb-negru. Șoferul mi-a zis să mi-o pun și să n-o scot până nu sunt anunțat că am ajuns în sala de cinema.

— Și nu ai trișat?

— Karnala nu e o organizație care să încurajeze trișatul.

Becker dădu din cap și zâmbi.

— Crezi că vor considera ceea ce ne spui tu acum un fel de a trișa?

— Mi-e teamă că așa vor crede, zise Ballston.

— Deci te uiți la… videoclipurile astea și… vezi ceva ce-ți place. După aceea?

— Accepți verbal termenii tranzacției, îți pui masca la loc și te conduc înapoi la aeroport. Transferi banii pentru tranzacție într-un cont bancar din insulele Cayman și, după câteva zile, fata visurilor tale îți sună la ușă.

— Și apoi?

— Și apoi… se întâmplă ce vrei tu să se întâmple.

— Și fata visurilor tale moare.

Ballston zâmbi.

— Bineînțeles.

— Bineînțeles?

— La asta se rezumă tranzacția. Nu știai?

— La… uciderea lor?

— Fetele pe care ți le asigură Karnala sunt foarte rele. Au făcut niște lucruri îngrozitoare. În videoclipurile lor descriu în detaliu ce au făcut. Niște lucruri incredibil de îngrozitoare.

Becker se îndepărtă ușor în scaun. Era, în mod clar, furios peste poate. Chiar și chipul inexpresiv al lui Stanford Mull se crispase ușor. Reacțiile lor păreau să-l învioreze pe Ballston. Viața părea să se scurgă din nou în el. Ochii i se aprinseră.

— Lucruri îngrozitoare pentru care trebuie pedepsite la fel de îngrozitor.

Se lăsă un soi de liniște universală, ce dură vreo două sau trei secunde, în care nimeni dintre cei aflați în camera din Palm Beach sau din sala de teleconferințe de la BIC nu păru să mai respire.

Darryl Becker rupse vraja cu o întrebare la subiect, pe un ton profesionist.

— Hai să ne înțelegem. Ai omorât-o pe Melanie Strum?

— Corect.

— Și Karnala ți-a trimis și alte fete?

— Corect.

— Câte?

— Două, înainte de Melanie.

— Cât de bine le cunoșteai?

— Nu știu nimic despre existența lor plicticoasă de zi cu zi. Știu totul despre patimile și despre păcatele lor.

— Știi de unde veneau?

— Nu.

— Cum au fost recrutate de Karnala?

— Nu.

— Ai încercat vreodată să afli?

— Lucrul ăsta a fost în mod explicit descurajat.

Becker se îndepărtă de masă și studie chipul lui Ballston.

Privindu-l pe Becker pe ecran, lui Gurney i se păru că omul trăgea de timp, copleșit de faptul că i se pusese în față un nivel de demență la care nu se așteptase, încercând să-și dea seama cum să continue interogatoriul.

Gurney se întoarse spre Rodriguez. Căpitanul părea la fel de șocat ca și Darryl Becker de revelațiile și de indiferența lui Ballston.

— Domnule?

La început, Rodriguez nu păru că-l aude.

— Domnule, aș vrea să trimit o întrebare celor din Palm Beach.

— Ce fel de întrebare?

— Vreau ca Becker să-l întrebe pe Ballston de ce i-a tăiat capul Melaniei.

Chipul căpitanului se strâmbă de greață.

— Pentru că e un ticălos psihopat, sadic și criminal, în mod evident.

— Cred că ne-ar fi util să punem întrebarea asta.

Rodriguez avea aerul unui om suferind.

— Ce altceva ar putea fi decât o parte a ritualului dezgustător?

— Așa cum decapitarea lui Jillian a fost parte din ritualul lui Hector Flores?

— Unde vrei să ajungi?

Tonul lui Gurney deveni mai aspru.

— E o simplă întrebare și *trebuie pusă*. Nu ne mai rămâne prea mult timp.

Știa că problemele îngrozitoare ale lui Rodriguez cu fiica lui dependentă de cocaină compromiteau abilitatea bărbatului de a se implica direct într-un caz ce semăna așa de mult cu propria lui situație, dar asta era ultima grijă a lui Gurney.

Chipul lui Rodriguez se înroși, reacție accentuată de contrastul cu gulerul imaculat al cămășii și părul vopsit în negru. După un moment, căpitanul se întoarse spre Wigg cu aerul că se dă bătut.

— Omul are o întrebare. „De ce i-a tăiat Ballston capul?” Trimite.

Degetele lui Wigg tastară repede.

Pe monitorul de teleconferință, Becker insista să-l întrebe pe Ballston cum făcuse Karnala rost de fete, iar Ballston repeta că n-avea nici cea mai mică informație.

Se părea că Becker se gândea să abordeze o altă cale de a-și atinge scopul când atenția îi fu atrasă spre laptop, aparent de întrebarea pe care Wigg tocmai o transmisese. Becker se uită spre cameră și dădu din cap înainte să schimbe subiectul.

— Deci, Jordan, spune-mi… de ce ai făcut-o?

— Ce să fac?

— De ce ai omorât-o pe Melanie Strum în felul ăla?

— Mi-e teamă că e o chestiune privată.

— Privat pe dracu'. Înțelegerea a fost că noi îți punem întrebări, iar tu răspunzi.

— Păi…

Curajul lui Ballston începea să răsufle.

— Aș zice că a fost, parțial, o chestiune de preferință personală și…

Jordan părea oarecum neliniștit pentru prima dată în cursul interogatoriului.

— Trebuie să te întreb ceva, locotenente. Te referi la… întregul proces sau numai la… decapitare?

Becker ezită. Tonul banal al conversației părea să-i afecteze simțul realității.

— Să zicem, pe moment, că ne interesează mai mult decapitarea.

— Înțeleg. Păi, să zicem că a fost un favor.

— Un *ce*?

— Un favor. O înțelegere între domni.

— O înțelegere să faci… ce?

Ballston clătină din cap disperat, ca meditatorul sofisticat al unui elev dezinteresat.

— Cred că am explicat înțelegerea de bază și competența companiei Karnala în ceea ce privește dimensiunea psihologică, abilitatea lor de a vinde un produs unic. Ai înțeles toate astea, nu, locotenente?

— Da, am înțeles perfect.

— Ei reprezintă soluția ideală pentru un produs ideal.

— Da, am priceput.

— Ca o condiție în vederea stabilirii unei relații de afaceri active, ei au pus condiția asta mică.

— Condiția fiind ca tu să tai capul victimei?

— După proces. Ca o anexă, dacă vrei.

— Și scopul acestei „anexe" a fost… care?

— Cine știe? Cu toții avem preferințele noastre.

— *Preferințe*?

— Mi s-a sugerat că era un aspect important pentru cineva de la

Karnala.

— Iisuse! Le-ai cerut vreodată să-ți explice?

— Oh, Doamne, locotenente, chiar nu știi nimic despre Karnala, nu?

Calmul nefiresc al lui Ballston creștea odată cu groaza lui Becker.

Capitolul 67

Iubire de mamă

La finalul interogatoriului preliminar al lui Ballston – primul dintr-o serie de trei, care fuseseră programate astfel încât întrebările puse în timpul primului interogatoriu să poată fi revizuite, întrebările omise să fie puse, și întreaga perspectivă a afacerilor dintre Ballston și Karnala să poată fi verificată și documentată – transmisiunea teleconferinței fu întreruptă.

Când se stinse monitorul, Blatt luă primul cuvântul:

— Ce nenorocit diabolic!

Rodriguez luă o batistă impecabilă din buzunar, își scoase ochelarii cu rame de oțel și începu să-i șteargă îngrijorat. Era prima dată când Gurney îl vedea fără ochelari. Fără ei, ochii căpitanului păreau mai mici și mai obosiți, iar pielea din jurul lor mai îmbătrânită.

Kline își îndepărtă scaunul de la masă.

— La dracu'! Nu cred c-am mai asistat vreodată la un interogatoriu ca ăsta. Ce crezi, Becca?

Holdenfield ridică din sprâncene.

— Vrei să fii un pic mai exact?

— Tu crezi povestea asta incredibilă?

— Dacă mă întrebi dacă sunt de părere că spune adevărul din punctul lui de vedere, atunci răspunsul meu este da.

— Un nenorocit diabolic ca ăla nici nu știe ce e adevărul, zise Blatt.

Holdenfield zâmbi și i se adresă lui Blatt ca unui copil bine intenționat.

— Este o observație corectă, Arlo. Adevărul nu se află foarte sus pe scara de valori a domnului Ballston. Doar dacă nu cumva crede că i-ar putea salva viața.

Blatt insistă:

— N-aș avea încredere în el nici să-mi ducă gunoiul.

— O să vă spun ce cred eu, anunță Kline.

Procurorul așteptă ca toți cei prezenți să-i acorde atenție.

— Dacă presupunem că mărturia lui este corectă, Karnala ar putea fi una dintre cele mai vicioase organizații criminale descoperite

vreodată. Rolul jucat de Ballston, oricât de îngrozitor ar fi, este posibil să reprezinte doar vârful aisbergului – un aisberg din iad.

Hohotul aspru și scurt ce ieși din gâtlejul lui Hardwick fu doar parțial ascuns de tuse, dar avântul dramatic al lui Kline îl făcu pe procuror să continue:

— Karnala pare a fi o operațiune mare, disciplinată, fără scrupule. Autoritățile din Florida au prins un singur fir: un client. Dar noi avem ocazia să expunem și să distrugem întreaga organizație. Succesul nostru s-ar putea să facă diferența dintre viața și moartea a Dumnezeu știe câte tinere. Apropo, Rod, ăsta ar fi un moment bun pentru raportul despre progresul pe care l-ai făcut în privința contactării absolventelor.

Căpitanul își puse ochelarii, apoi îi scoase din nou. Părea că răsturnările de situație ale cazului și ecoul problemelor personale îl împiedicau să-și facă treaba.

— Bill, zise el, cu ceva efort, citește informațiile adunate în urma interogatoriilor.

Anderson înghiți o bucată de gogoașă și dădu pe gât o gură mare de cafea.

— Până acum ni s-a răspuns sau am fost sunați înapoi de un membru al familiei în o sută douăsprezece cazuri dintre cele o sută cincizeci și două de nume de pe listă.

Anderson răsfoi hârtiile din dosar.

— Am împărțit răspunsurile din cele o sută douăsprezece cazuri în mai multe categorii. De exemplu…

Kline n-avea răbdare.

— Putem trece la subiect? Vreau doar să știu numărul de fete care nu pot fi localizate, mai ales dacă înainte de a pleca de acasă s-au certat în legătură cu achiziționarea unei mașini.

Anderson mai răscoli puțin prin documente, studiind vreo șase hârtii de vreo șase ori. În cele din urmă anunță că locațiile a douăzeci și una de fete erau necunoscute pentru familiile lor și că șaptesprezece dintre ele avuseseră același conflict legat de mașini – incluzându-le pe cele menționate de Ashton și de Savannah Liston.

— Deci se pare că tiparul rămâne același, zise Kline.

Omul își îndreptă atenția spre Hardwick.

— Ai vreo noutate în legătură cu Karnala?

— Nimic nou, cu excepția faptului că este sigur deținută de familia Skard, iar Interpolul crede că italienii se ocupă acum, în mare parte, cu sclavia sexuală.

Blatt părea interesat.

— Poți să fii un pic mai explicit în legătură cu „sclavia sexuală”?

În mod surprinzător, Rodriguez luă cuvântul imediat, plin de mânie.

— Cred că știm cu toții exact ce este – cea mai revoltătoare treabă

din lume. Scursurile societății pe post de vânzători, scursurile societății pe post de cumpărători. Ia gândește-te, Arlo. Vei ști că ți-ai închipuit ce trebuie când o să-ți vină să vomiți.

Mânia lui lăsă loc unei liniști stânjenitoare în sală.

Kline își drese glasul. Fața îi era schimonosită de un dezgust exagerat.

— În mintea mea, traficanții de sex trimit thailandeze de la țară unor arabi grași pe vapor. E posibil că așa ceva să li se întâmple și fetelor de la Mapleshade? Îmi vine greu să-mi imaginez una ca asta. Poate să mă lămurească cineva? Dave, ai ceva de adăugat?

— N-am nimic de adăugat în legătură cu observația despre thailandeze și arabi, dar am două întrebări. Prima: credem că Flores are vreo legătură cu familia Skard? Și dacă da, atunci ce sugerează asta? Adică, din moment ce operațiunea Skard e o afacere de familie, atunci e posibil ca Flores…

— Să fie el însuși un Skard?

Kline plesni masa cu palmele.

— La dracu', de ce nu?

Blatt se scărpină în cap, întruchipând, fără să-și dea seama, o parodie a confuziei.

— Ce vrei să zici? Că Hector Flores e de fapt unul dintre băieții ăia a căror mamă și-o trăgea cu toții traficanții de cocaină?

— Uau! făcu Kline. Asta ar da cazului un nou centru de greutate.

— Mai bine zis două centre de greutate, spuse Gurney.

— Două?

— Banii și patologia sexuală. Adică, dacă asta ar fi fost doar o afacere centrată pe câștiguri materiale, atunci ce rol ar fi avut toată mascarada cu Edward Vallory?

— Hm, e o întrebare bună. Becca?

Rebecca se uită la Gurney.

— Vrei să spui că există o contradicție?

— Nu o contradicție, doar o întrebare despre cine controlează pe cine.

Interesul femeii părea să crească.

— Și care e concluzia ta?

Gurney ridică din umeri.

— Am învățat să nu subestimez niciodată puterea patologicului.

Buzele Rebeccăi se mișcară într-un zâmbet aprobator abia schițat.

— Rezumatul de la Interpol, care mi-a fost transmis, indică faptul că Giotto Skard a avut trei fii: Tiziano, Rafaello și Leonardo. Dacă Hector Flores este unul dintre ei, întrebarea este: care?

Kline o privi fix.

— Ai vreo opinie în privința asta?

— E mai mult o presupunere decât o opinie profesionistă, dar dacă

admitem că patologicul e motivul principal în cazul nostru, atunci aș tinde să cred că este vorba de Leonardo.

— De ce?

— El este cel pe care mama l-a luat cu ea când Giotto a izgonit-o în cele din urmă. El este cel care a stat cu ea cel mai mult.

— Vrei să zici că dacă ești apropiat de mamă, te poți transforma într-un criminal psihopat? întrebă Blatt.

Holdenfield ridică din umeri.

— Depinde de mamă. Una e să ai o relație apropiată cu o mamă normală, alta e să fii obiectul unui abuz îndelungat al unei sociopate dependente de droguri și prădătoare sexuală ca Tirena Zog.

— Înțeleg, exclamă Kline. Dar care-i legătura dintre efectele oribile ale unei asemenea creșteri – demența, furia, instabilitatea – și ceea ce pare a fi o rețea criminală organizată de cea mai înaltă clasă?

Holdenfield zâmbi.

— Nebunia nu e întotdeauna o piedică în calea atingerii scopurilor. Iosif Stalin nu e singurul schizofrenic paranoid care a ajuns într-o funcție înaltă. Uneori există o asociere perfidă între patologic și urmărirea unor obiective practice. În special într-o afacere așa de brutală cum e traficul de persoane.

Blatt părea intrigat.

— Deci tu zici că nebunii sunt cei mai buni gangsteri?

— Nu întotdeauna. Dar haideți să presupunem pentru un moment că Hector Flores chiar e Leonardo Skard. Și că faptul c-a fost crescut de o mamă psihotică, imorală și incestuoasă l-a făcut s-o ia razna ceva mai mult. Hai să presupunem și că organizația Skard, prin intermediul companiei Karnala, este implicată în prostituția de lux și traficul de persoane așa cum susține Interpolul și cum ne confirmă și mărturia lui Jordan Ballston.

— Sunt cam multe presupuneri, zise Anderson, încercând să extragă o altă firimitură de gogoașă dintre faldurile șervețelului.

— Sunt presupuneri bune, din punctul meu de vedere, răspunse Kline.

— Și dacă sunt adevărate, continuă Gurney, atunci Leonardo pare că și-a găsit slujba ideală.

— Ce slujbă ideală? întrebă Blatt.

— O slujbă care combină foarte frumos afacerea de familie cu ura lui personală față de femei.

Expresia inițială de confuzie a lui Kline se schimbă într-una de uimire.

— Slujba celui care recrutează!

— Exact, spuse Gurney. Să zicem că Skard – cunoscut și ca Flores – a sosit la Mapleshade tocmai ca să identifice și să recruteze femei ce puteau fi convinse să satisfacă nevoile sexuale ale unor bărbați bogați.

Bineînțeles, el le-ar fi descris înțelegerea într-un fel care să le satisfacă propriile nevoi și fantezii. Ele n-ar afla decât prea târziu că sunt trimise în mâinile unor sadici din punct de vedere sexual care intenționează să le omoare – bărbați precum Jordan Ballston.

Ochii lui Blatt se deschiseră larg.

— Chestia asta e bolnavă rău.

— Profitul și patologicul: mână-n mână, zise Gurney. Am cunoscut mai mulți asasini plătiți care se credeau oameni de afaceri, și întâmplător profesau într-un domeniu de care cei mai mulți nu aveau curaj să se apropie. Precum îmbălsămarea. Unul vorbea despre meseria lui ca și cum era în primul rând o sursă de venit și abia apoi o activitate care implica uciderea unor oameni. Bineînțeles, adevărul e tocmai pe dos. Crima se face de dragul crimei. E vorba de o ură violentă, pe care asasinul o transformă într-o afacere. Poate că la asta asistăm și noi.

Anderson își mototolea șervețelul sub forma unei mingi.

— Am devenit un pic cam teoretici, nu?

— Cred că Dave are perfectă dreptate, zise Holdenfield. Patologic și profitabil. E posibil ca Leonardo Skard, deghizat ca Hector Flores, să-și câștige traiul aranjând torturarea și decapitarea unor femei care-i amintesc de mama lui.

Rodriguez se ridică ușor din scaun.

— Cred că ar fi un moment bun să luăm o pauză. Bine? Zece minute, mers la toaletă, cafea și altele.

— Un singur lucru, zise Holdenfield. Am tot vorbit că Jillian Perry a fost ucisă în ziua nunții, dar a observat cineva că acea zi a coincis și cu Ziua Mamei?

Capitolul 68

Buena Vista Trail

Kline, Rodriguez, Anderson, Blatt, Hardwick și Wigg plecară din sală. Gurney era pe cale să-i urmeze când o văzu pe Holdenfield, încă pe scaun, scoțând un set de fotografii din servietă – cópii ale mai multor reclame Karnala. Femeia le împrăștie în fața ei. Gurney ocoli masa spre ea și se uită la poze. Acum, fotografiile îi lăsau o senzație total diferită – zugrăveau o imagine mult mai crudă a bolii și a înșelătoriei – de când Ballston le arătase adevăratul lor scop.

— Nu înțeleg, zise Dave. Se presupune că Mapleshade asigură un fel de tratament pentru obsesiile sexuale deviante. Iisuse, dacă ceea ce

văd pe chipurile acestor tinere reflectă beneficiile terapiei, atunci cum dracu' erau înainte?

— Mai rău.

— Hristoase!

— Am citit unele dintre articolele lui Ashton. Țintele lui sunt modeste. Foarte mici, de fapt. Criticii spun că abordarea lui frizează imoralul. Terapeuții care practică terapia prin credință nu-l pot suporta. Ashton nu crede că trebuie țintită schimbarea radicală, ci schimbarea, oricât de mică ar fi. Un comentariu pe care l-a făcut la o conferință a ajuns faimos sau mai bine zis odios. Lui Ashton îi place să-și șocheze colegii de breaslă. A zis că dacă ar putea convinge o fată de zece ani să facă felație unui iubit de doisprezece ani în locul vărului ei de opt ani, atunci ar considera terapia perfect reușită. În unele cercuri, abordarea asta e un pic controversată.

— Progres, nu perfecțiune, nu?

— Exact.

— Și totuși, când mă uit la expresiile astea…

— Trebuie să-ți amintești un lucru – succesul în acest domeniu nu este un lucru obișnuit. Sunt sigură că până și Ashton are mai multe eșecuri decât reușite. E ceva normal. Când ai de-a face cu agresori sexuali…

Dar Gurney n-o mai asculta.

„Doamne, de ce n-am declarat nimic până acum?"

Holdenfield se holba la el.

— Ce e?

Gurney nu răspunse imediat. Trebuia să aibă în vedere și consecințele, să ia și decizii cu privire la cât ar trebui să dezvăluie. Decizii cruciale. Însă era peste puterile lui să ia orice fel de decizie în acel moment. Aproape că rămăsese paralizat când își dăduse seama că „dormitorul din fotografie era camera în care pășise pentru a se ascunde de oamenii de serviciu, în noaptea când recuperase păhărelul de absint". Nu văzuse camera decât pentru o fracțiune de secundă, când aprinsese lumina și o stinsese la loc, cât să-și dea seama unde se află. În acel moment, avusese un sentiment ciudat de *déjà vu* – pentru că văzuse deja încăperea în fotografia lui Jillian, din casa lui Ashton, dar în noaptea respectivă, în clădirea de piatră, nu reușise să pună lucrurile cap la cap.

— Ce e? repetă Holdenfield.

— E greu de explicat, răspunse el, spunând în mare parte adevărul.

Vocea îi era tensionată. Nu-și putea lua ochii de la reclama aflată cel mai aproape de el. Fata stătea ghemuită pe un pat dezordonat, părând deopotrivă epuizată și inepuizabilă – tentantă, amenințătoare, provocatoare. Gurney tresări la amintirea unei tabere religioase din primul an de studiu la St. Genesius: un preot cu ochi sălbatici, vorbind

cu patos despre flăcările iadului. „Un foc ce arde pe vecie, ce-ți consumă carnea, în timp ce tu urli în chinuri, ca o bestie a cărei foame crește cu fiecare înghițitură”.

Hardwick se întoarse primul în sala de conferințe. Privi spre Gurney, spre fotografie și spre Holdenfield și păru să simtă imediat tensiunea din aer. Wigg se întoarse a doua și-și ocupă locul din fața laptopului, urmată de Anderson, mohorât, și de Blatt, anxios. Kline intră vorbind la telefon, urmat de Rodriguez. Hardwick se așeză vizavi de Gurney, privindu-l curios.

— În regulă, spuse Kline, tot cu aerul unui om care realiza ceva important. Să ne întoarcem la treabă. Continuăm cu întrebările legate de adevărata identitate a lui Hector Flores. Rod, mi se pare că aveai în plan alte interogatorii cu vecinii lui Ashton, pentru a ne asigura că prima oară nu ne-a scăpat niciun detaliu despre Flores. Cum merge?

Rodriguez păru pentru o clipă că avea să numească întreaga operațiune o pierdere de timp. În schimb, căpitanul se întoarse spre Anderson.

— Ceva noutăți?

Anderson își încrucișă brațele la piept.

— Absolut nicio noutate semnificativă.

Kline îi aruncă lui Gurney o privire provocatoare, având în vedere că el avusese ideea să se facă alte interogatorii.

Gurney încercă să se concentreze iar la discuție și se întoarse spre Anderson.

— Ați reușit să separați adevăratele declarații ale martorilor oculari, destul de puțini, de zvonuri, care sunt nenumărate?

— Da.

— Și?

— Avem o problemă cu informațiile furnizate de martorii oculari.

— Ce problemă? interveni Kline.

— Martorii oculari sunt în mare parte morți.

Kline clipi.

— Poftim?

— Martorii oculari sunt în mare parte morți.

— Doamne, te-am auzit. Ce vrei să spui?

— Adică, cine a vorbit de fapt cu Hector Flores? Sau cu Leonardo Skard sau cum mama dracului îi spunem acum? Cine a avut contact direct cu el? Jillian Perry, iar ea e moartă. Kiki Muller, moartă și ea. Fetele pe care Savannah Liston le-a văzut vorbind cu el când lucra la Mapleshade la straturile de flori ale lui Ashton, iar ele sunt dispărute – probabil moarte, dacă au ajuns pe mâna unor tipi ca Ballston.

Kline nu părea convins.

— Mă gândeam c-a fost văzut în mașină cu Ashton sau în oraș.

— N-au văzut decât pe cineva cu pălărie de cowboy și ochelari de

soare, zise Anderson. Nimeni nu poate să ne facă o descriere care să valoreze două parale de rahat, scuzați limbajul. Am ascultat o grămadă de anecdote de tot felul, dar cam asta e tot. Se pare că toată lumea îndrugă povești pe care le-a auzit de la altcineva.

Kline dădu din cap.

— Se potrivește perfect cu reputația familiei Skard.

Anderson se uită chiorâș la procuror.

— Se zice că familia Skard e lipsită de scrupule când vine vorba să elimine martorii. Se pare că oricine poate să arate cu degetul un Skard o mierlește. Ce crezi, Dave?

— Scuze, ce spuneai?

Kline îl privi ciudat pe Gurney.

— Te-am întrebat dacă crezi că numărul tot mai mic de oameni care l-ar putea identifica pe Flores întărește ideea că s-ar putea să fie unul dintre băieții lui Skard.

— Să fiu sincer, Sheridan, în momentul ăsta nu mai știu sigur ce să cred. Mă tot întreb dacă ideile mele despre cazul ăsta sunt adevărate. Mi-e teamă că îmi scapă ceva important care ar putea explica totul. Am lucrat la o sumedenie de cazuri de crimă de-a lungul anilor, dar n-am lucrat la niciunul la fel de dubios ca ăsta. De parcă tuturor ne scapă un element care e fix sub nasul nostru.

Kline se lăsă gânditor pe spătarul scaunului.

— Poate că nu ăsta e elementul de care vorbești, dar există o întrebare care nu-mi dă pace în legătură cu fetele dispărute. Înțeleg chestia cu mașina, înțeleg că fetele sunt majore, că le-au spus părinților să nu încerce să le caute, dar… nu vi se pare ciudat că niciunul dintre părinți nu a anunțat poliția?

— Mi-e teamă că există un răspuns simplu și trist la întrebarea ta, spuse Holdenfield încet, după o tăcere lungă.

Tonul ciudat de domol al vocii ei atrase atenția tuturor.

— Din moment ce aveau o explicație plauzibilă pentru plecarea lor și li s-a spus să nu le caute, bănuiesc că părinții s-au simțit, în adâncul lor, mulțumiți. Mulți părinți ai copiilor cu probleme de comportament nutresc o teamă îngrozitoare pe care le e rușine s-o recunoască: că-i vor avea în cârcă pentru totdeauna pe micii lor monștri. Când monștrii pleacă până la urmă, din orice motiv, cred că părinții se simt *eliberați*.

Lui Rodriguez părea să-i fie greață. Se ridică tăcut și se îndreptă spre ușă. Pielea lui palidă se făcuse precum cenușa. Gurney bănuia că Holdenfield atinsese coarda sensibilă a căpitanului, o coardă expusă, îmboldită, ațâțată și pusă la bătaie încă de când cazul deviase de la vânătoarea unui grădinar mexican spre o anchetă despre relații familiale bolnăvicioase și tinere cu probleme. Coarda fusese atât de iritată de-a lungul ultimei săptămâni, încât nu era de mirare că un om și așa cam rigid devenise un pachet de nervi.

Ușa se deschise înainte ca Rodriguez să ajungă la ea. Gerson intră cu o urmă de îngrijorare pe chipul uscățiv și-i blocă drumul căpitanului.

— Scuzați-mă, domnule, avem un apel urgent.

— Nu acum, mormăi el șoptit. Poate Anderson… sau cineva…

— Domnule, e o urgență. O altă crimă legată de Mapleshade.

Rodriguez o fixă pe femeie cu privirea.

— Ce?

— O crimă…

— Cine?

— O fată pe nume Savannah Liston.

Păru să fie nevoie de câteva secunde pentru ca vestea să ajungă la Rodriguez – de parcă asculta o traducere.

— Bine atunci, zise el în final și o urmă afară din sală.

Când se întoarse, cinci minute mai târziu, speculațiile care plutiseră în jurul mesei în absența lui fură înlocuite de o atenție curioasă.

— Bine. Sunteți toți prezenți, anunță el. N-o să spun asta decât o dată, așa că vă sugerez să luați notițe.

Anderson și Blatt își scoaseră mici agende și pixuri identice. Degetele lui Wigg erau poziționate deasupra tastaturii.

— La telefon era șeful poliției din Tambury, Burt Luntz. M-a sunat de la locul faptei, un bungalou închiriat de Savannah Liston, angajată la Mapleshade.

În vocea căpitanului se sesizau putere și hotărâre, de parcă sarcina de a da mai departe informația îl adusese din nou, cel puțin temporar, cu picioarele pe pământ.

— La aproximativ cinci dimineața, Luntz a fost sunat acasă de un bărbat cu un accent care i s-a părut a fi spaniol, iar tot ce-a spus bărbatul de la telefon a fost: „Șaptezeci și opt, Buena Vista, pentru toate motivele pe care le-am scris”. Când Luntz l-a întrebat pe bărbat cine e, răspunsul a fost: „Edward Vallory mă numește *Grădinarul Spaniol*”. Apoi a închis.

Anderson se încruntă uitându-se la ceas.

— Asta s-a întâmplat la ora cinci dimineața – acum zece ore – și aflăm tocmai acum?

— Din păcate, apelul nu l-a alarmat pe Luntz. A presupus că a fost o greșeală sau că bărbatul era beat sau poate amândouă. El nu e la curent cu detaliile anchetei noastre, așa că trimiterea la Edward Vallory nu i-a spus absolut nimic. Apoi, în urmă cu vreo oră și jumătate, a primit un telefon de la un anumit doctor Lazarus, de la Mapleshade, care i-a zis că aveau o angajată, de obicei foarte responsabilă, care astăzi nu s-a prezentat la serviciu și nu răspundea la telefon și – având în vedere toată nebunia care se întâmplă – l-a rugat pe Luntz să trimită o patrulă locală acasă la ea, să se asigure că e în regulă. Apoi i-a dat adresa cu numărul șaptezeci și opt, Buena Vista

Trail, care i s-a părut cunoscută lui Luntz. Așa că șeful de poliție s-a dus acolo în persoană.

Kline se apleca în față, pe scaun, ca un alergător pregătit să înceapă cursa.

— Și a găsit-o moartă pe Savannah Liston?

— A găsit ușa din spate descuiată. Liston era la masa din bucătărie. Aceeași poziție ca în cazul lui Jillian Perry.

— Exact aceeași? întrebă Gurney.

— Așa se pare.

— Unde e Luntz acum? vru să știe Kline.

— În bucătărie. Vor sosi niște polițiști din Tambury ca să marcheze perimetrul și să securizeze locul faptei. Luntz a căutat deja prin casă, cu grijă, doar ca să verifice dacă mai e și altcineva acolo. N-a atins nimic.

— A spus dacă a observat ceva ciudat? întrebă Gurney.

— Un singur lucru. O pereche de cizme lângă ușă. Genul de cizme pe care le pui peste pantofi. Sună cunoscut?

— Iar cizmele. Iisuse. E ceva cu cizmele.

Tonul lui Gurney captă atenția lui Rodriguez.

— Căpitane, știu că nu e treaba mea să… încerc să influențez modul în care aloci resursele, dar… pot să fac o sugestie?

— Te rog.

— Aș recomanda să duci cizmele alea la laborator imediat, să-i ții acolo și o noapte întreagă dacă e nevoie și să le spui să facă toate testele posibile de recunoaștere a substanțelor.

— Și să caute ce?

— Nu știu.

Rodriguez se strâmbă, dar nu atât de urât pe cât se temuse Gurney.

— Având în vedere că nu ne bazăm pe nimic, e o încercare cam chioară, Gurney.

— Cizmele au apărut de două ori. Aș vrea să știu de ce, înainte să apară și a treia oară.

Capitolul 69

Fundături

Anderson, Hardwick și Blatt, alături de o echipă de tehnicieni aleasă de sergentul Wigg și o echipă canină fură trimiși la locul faptei din Buena Vista. Medicul legist fu anunțat. Gurney întrebă dacă putea să-i însoțească pe oamenii de la BIC la locul faptei. Rodriguez refuză, așa

cum era de așteptat, dar îl însărcină pe Wigg cu coordonarea și grăbirea analizelor de laborator ale cizmelor. Kline zise ceva despre o strategie de limitare a daunelor asupra căreia ar trebui să se pună de acord în cazul unei conferințe de presă, iar el și căpitanul plecară să se sfătuiască între patru ochi, lăsându-i pe Gurney și pe Holdenfield singuri în sala de conferințe.

— Deci? zise ea, jumătate întrebând, jumătate glumind.

— Deci? repetă Dave.

Rebecca ridică din umeri și privi spre servieta în care pusese la loc copiile după reclamele Karnala.

Dave bănuia că femeia voia să știe mai multe despre reacția lui neliniștită de mai devreme. Gurney îi spusese deja că era un lucru greu de explicat și tot nu era pregătit să discute despre asta, tot nu reușise să evalueze consecințele unei mărturii complete, tot nu reușise să evalueze opțiunile pentru a micșora pagubele.

— E o poveste lungă, spuse el.

— Mi-ar plăcea s-o aud.

— Mi-a plăcea să ți-o spun, dar… e complicat.

Prima parte era mai puțin adevărată decât a doua.

— Poate altă dată.

— Bine, zâmbi Rebecca. Altă dată.

Fără nicio șansă să ia legătura cu tehnicienii de laborator și fără niciun alt motiv convingător ca să piardă vremea prin campusul poliției locale, Gurney se îndreptă spre casă, spre Walnut Crossing. Frânturile de informații disparate de peste zi i se învălmășeau în minte.

Mărturia ireală a lui Ballston, vocea politicoasă a unei minți diabolice, descriind înțelegerea privind cerința de decapitare a companiei Karnala ca pe un favor, decapitarea lui Savannah Liston, care imita păpușa decapitată de pe pat, care imita mireasa decapitată de la masă. Și cizmele de cauciuc. Încă o dată, cizmele. Oare chiar credea că testele de laborator vor scoate ceva la lumină? Gurney era mult prea extenuat după o asemenea zi ca să știe ce credea cu adevărat.

Telefonul pe care-l primi de la Sheridan Kline în timp ce termina un bol cu resturi de spaghete îi aduse mai multe informații, dar fără niciun progres. În afară de a repeta tot ceea ce Rodriguez le transmisese deja după ce vorbise cu Luntz, Kline îi spuse că o macetă mânjită de sânge fusese descoperită de echipa canină într-o zonă împădurită din spatele bungaloului și că medicul legist estimase ora decesului cândva în decursul celor trei ore de dinaintea apelului matinal primit de Luntz.

•

În cariera lui, Gurney se simțise de multe ori provocat. În unele

cazuri, ca în recentul și oribilul caz Mellery, crezuse că cel care-l provocase avea să învingă. Însă nu se simțise niciodată atât de fentat. Sigur, avea o teorie generală cu privire la ce se întâmpla sau la cine era în spatele situației – întreaga operațiune Skard, cu „Hector Flores" care recruta „fete rele" pentru plăcerile criminale ale celor mai devianți bărbați din lume – însă nu era decât o teorie. Și chiar dacă ar fi fost validă, tot nu explica câtuși de puțin mecanismele întortocheate ale crimelor. Nu explica așezarea imposibilă a macetei în spatele căsuței lui Ashton. Nici care era rostul cizmelor. Nici de ce fuseseră alese victime locale.

De ce au fost omorâte tocmai Jillian Perry, Kiki Muller și Savannah Liston?

Și cel mai rău, cum putea să protejeze alte persoane aflate în primejdie, fără să știe de ce fuseseră omorâte cele trei fete.

După ce-și stoarse creierii tot cercetând aceleași fundături, Gurney adormi pe la miezul nopții.

Când se trezi, șapte ore mai târziu, un vânt în rafale izbea valuri de ploaie cenușie în ferestrele dormitorului. Fereastra de lângă pat – singura din casă pe care o lăsase deschisă – era rabatată vreo câțiva centimetri, nu cât să lase ploaia să intre, dar suficient cât să permită vântului jilav să-i umezească așternuturile și perna.

Atmosfera deprimantă, natura întunecată și cenușie îl tentau pe Gurney să rămână în pat, oricât de neplăcut ar fi fost, dar știa că ar fi comis o greșeală emoțională, așa că se forță să se ridice în capul oaselor și intră în baie. Picioarele îi erau reci. Porni dușul.

Slavă Domnului, se gândi el încă o dată, pentru magia fundamentală a apei.

Apa – element purificator, restaurator, simplificator. Pe când jetul fin și fierbinte îi masa spatele, mușchii gâtului și umerii i se relaxară. Gândurile lui agitate și încâlcite începură să se dizolve în curgerea grăbită și mângâietoare a apei. Ca un val ce susură peste nisip… ca un opiaceu benefic… biciul apei pe pielea lui făcu viața să pară mai simplă și mai bună.

Capitolul 70

La vedere

După un mic dejun modest din două ouă și două felii de pâine prăjită, simple, Gurney decise să reia informațiile inițiale ale cazului, oricât de obositor i s-ar fi părut.

Împărți dosarul pe bucăți și le împrăștie pe masa pentru cină și, ușor contrariat, se întinse spre documentul la care se concentrase cel mai greu când studiase dosarul prima oară. Era o listă de cincizeci și șapte de pagini cu sutele de site-uri web accesate de Jillian și cu sutele de cuvinte pe care le tastase în motoarele de căutare pe telefonul ei mobil sau pe laptop în ultimele șase luni de viață, majoritatea legate de destinații șic de vacanță, hoteluri extrem de scumpe, mașini, bijuterii.

După ce BIC făcuse rost de istoricul paginilor web de pe computerul personal al victimei, nicio analiză nu fusese efectuată. Gurney bănuia că și acela era tot un element al anchetei care dispăruse în prăpastia dintre perioada de conducere a lui Hardwick și cea a lui Blatt. Singurul semn că și altcineva în afară de el văzuse documentul era un comentariu scris de mână pe un bilețel lipit pe prima pagină: „O mare pierdere de timp și de resurse”.

Contrar așteptărilor, bănuiala lui Gurney că acel comentariu aparținea căpitanului îi spori atenția pe fiecare rând al celor cincizeci și șapte de pagini. Fără imboldul de atenție, Dave ar fi putut la fel de bine să rateze un mic cuvânt de cinci litere, aflat pe la jumătatea paginii treizeci și șapte.

Skard.

Cuvântul apăru din nou pe pagina următoare și încă de două ori după alte câteva pagini.

Descoperirea îl determină să termine de parcurs documentul și apoi să mai parcurgă încă o dată cele cincizeci și șapte de pagini. La a doua vedere, făcu a doua descoperire.

Mărcile de mașini risipite printre termenii de căutare – mărci care la început se amestecaseră în mintea lui cu numele de stațiuni, de buticuri și de bijuterii, în imaginea generală a confortului material – formară acum un tipar special, propriu.

Gurney își dădu seama că erau exact aceleași mărci care reprezentaseră motivele conflictelor dintre fetele dispărute și părinții lor.

Putea fi o coincidență?

Ce dracu’ punea Jillian la cale?

Ce voia să știe despre acele mașini? Și de ce?

Și mai important de atât, ce anume încerca fata să afle despre familia Skard?

De unde aflase ea de existența lor?

Și ce fel de relație avusese cu bărbatul pe care îl cunoscuse drept Hector Flores?

Fusese o legătură de afaceri? De plăcere? Sau ceva mult mai macabru?

O privire mai atentă la adresele web ale mașinilor dezvălui că erau site-urile de reclamă ale proprietarilor, deținute de companii pentru a

furniza informații despre modele, caracteristici și prețuri.

Termenul de căutare „Skard” dusese spre un site cu informații despre un mic oraș din Norvegia, dar și spre alte site-uri care nu aveau nicio legătură cu familia de criminali din Sardinia. Asta însemna că Jillian aflase deja într-un fel de existența familiei sau, cel puțin, de existența numelui, iar căutarea ei pe internet era o încercare de a afla mai multe.

Gurney revizui uriașa listă și notă datele căutărilor ei despre mașini și despre Skard. Descoperi că Jillian vizitase site-urile mașinilor cu luni înainte de a se interesa de numele Skard. De fapt, căutările privind mărcile de mașini datau de la începutul perioadei de șase luni care fusese documentată și Dave se întrebă de când încerca ea să găsească astfel de informații. Își notă să le sugereze celor de la BIC să facă rost de un nou mandat pentru arhiva căutărilor ei de acum cel puțin doi ani.

Gurney se uită afară la peisajul umed. Un scenariu intrigant, extrem de abstract, începea să prindă contur – un scenariu în care Jillian jucase probabil un rol mult mai activ…

Un urnit grav dinspre drumul din josul colinei pe care se afla șopronul îi întrerupse șirul gândurilor. Gurney merse la fereastra din bucătărie care oferea cea mai largă vedere în acea direcție și observă că mașina de patrulă dispăruse. Se uită la ceas și își dădu seama că cele patruzeci și opt de ore de protecție promise expiraseră. Cu toate astea, un alt vehicul, sursa zgomotului gutural de motor, ce se auzea acum din ce în ce mai tare, apăru la orizont, în punctul unde drumul asfaltat se intersecta cu aleea.

Era un Pontiac GTO roșu, tipic anilor ’70, iar Gurney cunoștea o singură persoană care deținea unul – Jack Hardwick. Faptul că era la volanul GTO-ului, în loc să conducă mașina neagră Crown Victoria însemna că era în timpul lui liber.

Gurney merse la ușa laterală și așteptă. Hardwick ieși din mașină, îmbrăcat în blugi vechi și într-un tricou alb pe sub o jachetă jerpelită de motociclist – un tip retro, dur ieșind dintr-o mașină a timpului.

— Asta chiar e o surpriză, zise Gurney.

— M-am gândit să trec pe la tine, să mă asigur că nu mai primești păpuși în dar.

— Foarte grijuliu. Intră.

Înăuntru, Hardwick nu spuse nimic, ci doar își lăsă privirea să rătăcească prin cameră.

— Ai condus mult prin ploaie, spuse Gurney.

— Ploaia s-a oprit acum o oră.

— Glumești. Înseamnă că n-am observat.

— Arăți de parcă mintea ți-e pe altă lume.

— Atunci presupun că așa o fi, zise Gurney ceva mai tăios decât

intenționase.

Hardwick nu reacționă.

— Soba aia pe lemne te ajută să economisești bani?

— Ce?

— Soba aia pe lemne te ajută să economisești banii de gaz?

— De unde dracu' să știu? Pentru ce-ai venit, Jack?

— Nu poate un om să treacă pe la amicul lui? Doar așa, să pălăvrăgim?

— Niciunul dintre noi nu e omul ăla care să treacă pur și simplu pe la cineva. Și pe niciunul dintre noi nu-l interesează să pălăvrăgească. Deci, pentru ce ai venit?

— Omul vrea să trec la subiect. Bine. Pot respecta asta. Să nu pierdem timpul. Ce-ar fi să-mi faci o cafea și să-mi oferi un loc?

— Mda, zise Gurney. O să fac niște cafea. Așază-te unde vrei.

Hardwick păși agale spre capătul opus al camerei mari și studie lucrătura în piatră a șemineului vechi. Gurney băgă cafetiera în priză și puse de cafea.

După câteva minute, Dave și Hardwick stăteau față în față, așezați în cele două fotolii de lângă vatră.

— Nu e rea, zise Hardwick după ce luă o gură de cafea.

— Nu, de fapt e destul de bună. Ce naiba vrei, Jack?

Hardwick mai luă o înghițitură înainte să răspundă.

— M-am gândit că am putea schimba niște informații.

— Nu cred că am nimic valoros de dat la schimb.

— Ah. Ba ai. Nu mă îndoiesc. Deci ce zici? Eu îți zic ceva, tu-mi zici ceva.

Gurney se simți cuprins de un val surprinzător de mânie.

— Bine, Jack, de ce nu, la dracu'? Începe tu.

— Am vorbit iar cu prietenul meu de la Interpol. L-am presat un pic cu privire la „Bârlogul lui Sandy". Și ia ghici? Site-ul se mai numea și „Bârlogul lui Alessandro". Uneori apare în varianta asta, alteori în cealaltă. Te șochează informația?

— De ce m-ar șoca?

— Ultima oară când am vorbit despre asta păreai destul de sigur că nu e decât o coincidență. Doar nu continui să crezi asta, nu?

— Presupun că nu. Nu se poate să fie atâția Alessandro în industria fotografiei erotice.

— Exact. Așa că ai luat păhărelul de absint de la Saul Steck, care se întâmplă să lucreze sub numele de Alessandro pentru Karnala Fashion, făcând poze absolventelor de la Mapleshade, care au dispărut la scurt timp după aceea. Așa că, ia zi-mi, asule, ce mama dracului învârți? Și apropo, în timp ce explici asta, ce-ar fi să-mi explici și expresia de ieri de pe fața ta, când te holbai peste umărul lui Holdenfield la reclama Karnala.

Gurney se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii și ridică lent ceașca de cafea la buze. Sorbi alene de câteva ori, deschizând ochii. Cu ceașca încă la gură, îl privi pe Hardwick. Bărbatul stătea într-o poziție identică: cu ceașca ridicată la gură, privindu-l pe Dave. Își zâmbiră ironic și-și coborâră cestile pe brațele fotoliilor.

— Păi, începu Gurney, când orice altceva dă greș, chiar și cei mai șireți dintre noi trebuie să apelăm la sinceritate ca să ne scăpăm pielea.

Îndepărtând potențialele consecințe din minte, îi povesti lui Hardwick întreaga saga despre Sonya, proiectul portretelor-robot, Jykynstyl și amnezie, inclusiv despre mesajele pe care le primise, dar și că recunoscuse atât de târziu dormitorul din casa de piatră ca fiind același din reclamele Karnala. Când ajunse la finalul poveștii, își dădu seama că i se răcise cafeaua, dar o bău oricum.

— Iisuse Hristoase, zise Hardwick. Tu-ți dai seama ce mi-ai făcut?

— Ce ți-am făcut?

— Spunându-mi toate porcăriile astea, m-ai băgat în aceeași oală cu tine.

Gurney se simțea enorm de ușurat, dar nu i se păru o idee bună s-o spună. În schimb zise:

— Deci ce crezi că ar trebui să facem?

— Ce cred *eu*? Tu ești geniul nemernic care n-a declarat existența unor noi probe importante pentru ancheta unei crime, ceea ce este o crimă. Și spunându-mi toate astea m-ai pus și pe mine în ghici ce poziție? Aceea de a ascunde noi probe importante pentru ancheta unei crime, lucru care este o crimă. Bineînțeles, doar dacă nu dau fuga la Rodriguez și-ți pun fundul la tăbăcit. Iisuse, Gurney! Și acum mă întrebi ce cred *eu* că ar trebui să facem? Să nu-ți închipui că nu am observat cum m-ai inclus și pe mine în toată treaba asta. Tu ești geniul nemernic care a creat dezastrul ăsta. Ce crezi *tu* că trebuie făcut?

Cu cât Hardwick devenea mai agitat, cu atât Gurney se simțea mai ușurat căci, în ciuda așteptărilor, asta însemna că Hardwick se angaja ca deocamdată să păstreze secretă mărturisirea lui.

— Cred că dacă rezolvăm cazul, spuse Gurney calm, dezastrul se va rezolva de la sine.

— Ah, rahat, sigur că da. De ce nu m-oi fi gândit la asta? Rezolvă cazul! Ce idee minunată!

— Hai cel puțin să discutăm, Jack, să vedem cu ce ne punem de acord, cu ce nu ne punem de acord, să analizăm toate posibilitățile. S-ar putea să fim mai aproape de o rezolvare decât am crede.

De-ndată ce zise asta, Gurney își dădu seama că nici el nu credea ce spusese, dar dacă își retrăgea cuvintele în acel moment ar fi părut de-a dreptul țicnit. Poate chiar era.

Hardwick îl privi neîncrezător.

— Hai, Sherlock. Sunt numai urechi, dă-i drumul. Sper doar că, oricare ar fi drogul pe care ți l-au dat, nu ți-a prăjit creierul.

Dave își dorea ca Hardwick să nu fi făcut remarca aceea. Își umplu o altă ceașcă de cafea și se așeză la loc în fotoliu.

— OK, uite cum îmi imaginez eu situația. Arată cumva ca un *H*.

— Ce arată ca un *H*?

— Schema întâmplărilor. Tind să văd lucrurile geometric. Una dintre verticalele *H*-ului este cunoscuta afacere a familiei Skard – practic vânzarea la nivel global a unor favoruri sexuale, ilegale și scumpe. După cum susțin oamenii tăi de la Interpol, Skard este o familie de criminali extrem de violentă și coruptă. Din câte spune Jordan Ballston, ei operează prin Karnala la limita cea mai îngrozitoare și cea mai letală a sado-masochismului din industria sexuală – vând tinere selecționate cu atenție unor bogătași psihopați din punct de vedere sexual.

Hardwick încuviința din cap.

Gurney continuă:

— Cealaltă verticală a *H*-ului este Academia Rezidențială Mapleshade. Știi deja aproape întreaga poveste, dar lasă-mă să reiau. Mapleshade se ocupă de tratamentul unor fete cu obsesii sexuale extrem de nesănătoase, obsesii care duc la un comportament recalcitrant de prădător. În ultimii ani, cei de la Mapleshade s-au focalizat în mod exclusiv pe acest gen de clientelă și au devenit cunoscuți în domeniu – datorită importantei reputații academice a lui Scott Ashton. Tipul e o vedetă în nișa asta a psihopatologiei. Să presupunem că familia Skard află de Mapleshade și îi vede potențialul.

— Potențialul pentru ei?

— Exact. Mapleshade oferă o populație concentrată de victime puternic sexualizate și făptașe ale abuzului sexual. Asta ar trebui să fie pentru familia Skard un fel de festin cu cărnuri alese – scuză-mi asocierea.

Ochii de un albastru deschis ai lui Hardwick părură să caute posibile hibe în raționamentul lui Gurney. După câteva secunde, zise:

— Înțeleg. Care e linia orizontală a *H*-ului tău?

— Linia care unește familia Skard cu Mapleshade este bărbatul care și-a luat numele de Hector Flores. S-ar părea că modul lui de a se infiltra la Mapleshade a fost să se facă util lui Ashton, să-i câștige încrederea și să se ofere să facă mici lucrări în jurul școlii.

— Dar ține minte, niciuna dintre fete n-a dispărut cât erau încă eleve acolo.

— Nu. Asta ar fi ridicat imediat suspiciuni. Este o mare diferență dintre un „copil” dispărut de la un internat și un „adult” care alege să plece de acasă. Îmi imaginez că Hector a abordat fete care mai aveau puțin până la absolvire, le-a ispitit, a acționat cu multă grijă, le-a făcut

oferte clare doar celor despre care știa că ar fi acceptat, apoi le-a instruit cum să plece de acasă fără să ridice suspiciuni și poate chiar le-a asigurat transportul. Sau poate de asta s-a ocupat altcineva din cadrul organizației, poate chiar aceeași persoană care le-a filmat vorbind despre obsesiile lor sexuale.

— Ăsta ar fi amicul tău, Saul Steck – cunoscut drept Alessandro sau Jay Jykynstyl.

— Foarte posibil, zise Gurney.

— Cum ar fi explicat Flores necesitatea conflictului legat de mașini?

— Le-ar fi putut spune că era o măsură de precauție necesară ca să se asigure că nimeni nu declanșa o anchetă de persoane dispărute, descoperindu-le astfel pe fete cu noul lor binefăcător și creând o situație jenantă pentru toată lumea, stricând înțelegerea.

Hardwick dădu din cap aprobator.

— Deci Flores le duce de nas pe gagicile astea nebune, zicând că se ocupă de aranjarea unor întâlniri pasionale – cupluri din iad. Bineînțeles, imediat ce tânăra intră în casa clientului – fără a lăsa nicio urmă – descoperă că afacerea nu e deloc ceea ce și-a imaginat ea. Dar în momentul ăla e deja prea târziu să mai dea înapoi, pentru că ticălosul ăla dement care a cumpărat-o nu are deloc intenția s-o mai lase să vadă lumina soarelui. Ceea ce familiei Skard îi convine de minune. Ba chiar mai mult de atât, dacă ar fi să credem povestea lui Ballston despre cireașa de pe tort – „înțelegea între domni” de a încheia procesul cu o decapitare elegantă.

— Cam asta ar fi ideea, zise Gurney. Teoria e că Hector Flores sau Leonardo Skard, dacă asta e adevărata lui identitate, a fost principalul înlesnitor al unui fel de serviciu pentru găsirea perechii ucigașe în cazul unor maniaci sexuali periculoși – unii mai periculoși decât alții. Bineînțeles, asta nu e decât o teorie.

— Nu e rea, zise Hardwick. Dar nu explică de ce a fost căsăpită Jillian Perry în ziua nunții.

— Cred că Jillian s-a încurcat cu Hector Flores și că a aflat la un moment dat cine era de fapt – poate faptul că numele lui adevărat era Skard.

— S-a încurcat în ce fel? De ce?

— Poate că Hector a avut nevoie de un ajutor. Poate că Jillian a fost victima primei lui escrocherii, când a sosit la Mapleshade, în urmă cu trei ani, pe când era încă elevă acolo. Poate că el i-a promis ceva. Poate că a fost micul lui spion printre celelalte eleve, ajutându-l să aleagă candidatele potrivite. Și poate că în cele din urmă nu i-a mai fost utilă sau poate că tipa era suficient de nebună ca să-l șantajeze după ce a aflat cine e. Mama ei mi-a zis că îi plăcea să trăiască pe marginea prăpastiei și nici că poți ajunge mai aproape de marginea prăpastiei decât să amenințI un membru al familiei Skard.

Hardwick îl privi sceptic pe Gurney.

— Așa că i-a retezat capul în ziua nunții?

— De Ziua Mamei, așa cum a subliniat Becca.

— Becca?

Hardwick ridică ironic din sprânceană.

— Nu fi măgar, zise Gurney.

— Și cum rămâne cu Savannah Liston? Alt spion al lui Flores care nu i-a mai fost util?

— E o ipoteză credibilă.

— Am crezut că ea ți-a zis săptămâna trecută despre fetele cu care nu reușea să ia legătura. Dacă lucra cu Flores, de ce ar fi făcut una ca asta?

— Poate că așa i-a zis el. Poate c-a vrut să-mi dea impresia că pot avea încredere în ea, că pot să-i spun anumite lucruri. E posibil ca Flores să-și fi dat seama că ancheta căpăta amploare și, bineînțeles, asta ar fi însemnat că urma să discutăm cu absolventele de la Mapleshade. Așa că nu era decât o chestiune de timp – nu prea mult – înainte să aflăm că un număr semnificativ de absolvente nu erau de găsit. Poate că a lăsat-o pe Savannah să-mi dea informația aia cu câteva zile înainte ca noi să aflăm oricum – ca să creeze impresia că fata era una dintre tipii buni.

— Crezi că ea știa… că ea și Jillian știau…?

— Dacă știau ce se întâmplă cu fetele recrutate de Flores cu ajutorul lor? Mă îndoiesc. Probabil că înghițeau gogoșile pe care le servea Hector – că le prezintă pe fetele cu interese speciale unor bărbați cu interese la fel de speciale și că au de câștigat un comision frumușel pentru eforturile lor. Bineînțeles, nu știu nimic sigur. E posibil ca întregul caz să fie o mare capcană spre iad și să n-am nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă.

— Rahat, Gurney. Neîncrederea totală în propriile teorii este foarte încurajatoare. Ce sugerezi să facem mai departe?

Țârâitul mobilului îl salvă pe Gurney de stânjeneala de a nu avea un răspuns.

Era Robin Wigg. Femeia începu să vorbească fără nicio introducere, așa cum făcea de obicei.

— Am rezultatele preliminare ale testelor de laborator făcute cizmelor găsite la domiciliul lui Liston. Căpitanul Rodriguez m-a autorizat să le discut cu tine, din moment ce testele au fost făcute la sugestia ta. Este momentul potrivit?

— Absolut. Ce ați aflat?

— O grămadă de lucruri la care e posibil să te fi așteptat și încă ceva la care nu te-ai fi așteptat. Să încep cu asta?

În calmul lui Wigg, în tonul grav, hotărât era ceva ce Gurney apreciase întotdeauna. Indiferent de ceea ce spunea, tonul ei

transmitea că ordinea poate stăpâni peste haos.

— Te rog. Soluțiile se găsesc de obicei în surprize.

— Da, cred că este adevărat. Surpriza a fost prezența pe cizme a unui feromon anume: p-hidroxibenzoat de metil. Cât de multe cunoști în domeniu?

— Am chiulit la orele de chimie, în liceu. Ar fi bine să o iei de la început.

— De fapt, e destul de simplu. Feromonii sunt secreții glandulare ce transmit informații de la un animal la altul. Anumiți feromoni, secretați de un animal anume pot atrage, preveni, calma sau agita un alt animal. P-hidroxibenzoatul de metil este un feromon foarte puternic, care atrage câinii, și a fost identificat în cantități mari pe ambele cizme.

— Și care ar fi efectul…?

— Orice câine, mai ales unul de vânătoare, ar putea urma cu ușurință și cu nerăbdare dâra lăsată de persoana care poartă cizmele alea.

— Cum poți face rost de așa ceva?

— Unii feromoni canini sunt disponibili în comerț pentru a fi folosiți în adăposturile de animale și în regimurile de modificare a comportamentului. Deci se putea cumpăra sau prin contactul direct cu o cățea în călduri.

— Interesant. Există vreun mod accidental prin care o asemenea substanță ar putea ajunge pe cizmele cuiva?

— În concentrația în care a fost găsită? Doar dacă n-a avut loc vreo explozie la fabrica de îmbuteliat feromoni, altfel nu.

— Foarte interesant. Mulțumesc, sergent. O să ți-l dau la telefon pe Jack Hardwick. Aș aprecia dacă i-ai repeta ceea ce mi-ai spus și mie – eu nu pot răspunde, în caz că are întrebări.

Hardwick avu o singură întrebare:

— Când spui că este un feromon care atrage, secretat de o cățea în călduri, vrei să zici că e mirosul unei femele ce nu ar putea fi ignorat de niciun mascul, nu?

Hardwick ascultă răspunsul scurt al femeii, încheie apelul și-i dădu telefonul lui Gurney, părând încântat.

— Sfinte Sisoe. Mirosul irezistibil al unei cățele în călduri. Ce facem cu informația asta, Sherlock?

— E evident că Flores a vrut să se asigure că echipa canină va urma la țintă dâra de miros. Poate că a căutat pe internet și a descoperit că echipa de câini de vânătoare a poliției statale e alcătuită doar din masculi.

— Ceea ce, în mod evident, înseamnă c-a vrut ca noi să găsim maceta.

— Fără îndoială, zise Gurney. Și-a vrut s-o găsim repede. De ambele

dăți.

— Și care e scenariul? Le scurtează de capete, își pune cizmele meșteșugite, fuge în pădure, scapă de macetă, se întoarce la locul crimei, își scoate cizmele și… după aceea?

— În cazul lui Savannah, pleacă pur și simplu, se urcă la volan… în fine, răspunse Gurney. Situația lui Jillian e cea imposibilă.

— Din cauza problemei cu înregistrarea?

— Da, de asta și-n plus nu știm unde s-ar fi putut duce Flores după ce s-a întors la căsuță.

— Plus întrebarea și mai evidentă: de ce s-ar mai fi deranjat să se întoarcă?

Gurney zâmbi.

— Asta e singura părticică pe care cred c-o înțeleg. S-a întors ca să așeze cizmele la vedere, așa încât câinele de vânătoare să fie atras în căsuță de mirosul acela și să-l urmeze imediat până la arma crimei. El a vrut să găsim repede maceta.

— Ceea ce ne aduce la marele *de ce*?

— De asemenea, ne aduce din nou la macetă. Jack, sunt sigur că dacă aflăm cum a ajuns maceta acolo unde a fost găsită, fără ca nimeni să fie surprins pe cameră, atunci tabloul va prinde contur.

— Chiar crezi asta?

— Tu nu?

Hardwick ridică din umeri.

— Unii oameni zic să iei urma banilor. Tu, pe de altă parte, ești înnebunit după ceea ce numești „discrepanțe”. Așa că vii și spui să urmăm piesa care nu se potrivește în puzzle.

— Și tu ce spui?

— Eu spun să avem în vedere elementul recurent. În cazul ăsta, acel element este sexul. De fapt, din câte îmi dau seama, tot ce are legătură cu nebunia asta este despre sex, într-un fel sau altul. Edward Vallory. Tirena Zog. Jordan Ballston. Saul Steck. Întreaga întreprindere criminală a familiei Skard. Specializarea psihiatrică a lui Scott Ashton. Posibilele fotografii care te-au speriat de moarte. Chiar și nenorocita de urmă care duce la macetă se dovedește a fi despre sex – mirosul irezistibil al unei cățele în călduri. Știi ce cred eu, asule? Cred că e timpul ca noi doi să facem o vizită epicentrului acestui cutremur sexual – Academia Rezidențială Mapleshade.

Capitolul 71

Pentru toate motivele pe care le-am scris

Era nemulțumit de amănuntele soluției finale, de devierea

bruscă de la eleganța simplă a unei lame ascuțite, o lamă ageră, meticuloasă. Dar nu reușea să vadă o cale mai clară spre sfârșitul drumului. Era îngrozit de cât de neclară devenise situația, de abandonarea calităților alese care erau punctul lui forte, dar ajunsese să vadă schimbarea ca fiind necesară. Victimele colaterale erau doar un rău necesar. Găsea mângâiere amintindu-și că acțiunile erau definiția – sufletul și inima – unui război drept. Ceea ce urma el să facă era, fără îndoială, necesar, iar dacă o acțiune era necesară, atunci consecințele ei inevitabile erau justificate. Morțile unor copii inocenți puteau fi considerate regretabile. Dar cine era el să spună că fuseseră inocenți? Nimeni de la Mapleshade nu era cu adevărat inocent. Ba se putea spune că nu erau nici măcar copii. Poate că nu erau majori, în mod legal, dar nu erau nici copii. Oricum, nu în sensul obișnuit al cuvântului.

Marea zi sosise; *evenimentul era pe cale să se întâmple*; *dacă nu profita de ocazie, aceasta n-avea să se mai ivească niciodată. Ordinea și dreptatea trebuiau să-i fie lege. Nu era momentul să ezite. Trebuia să accepte realitatea.*

Edward Vallory văzuse realitatea cu o limpezime desăvârșită.

Eroul Grădinarului Spaniol *nu ezitase.*

Acum era rândul lui să aplice lovitura de grație tuturor târfelor și mincinoaselor, întruchipărilor și manifestărilor diavolului.

„E o bucățică superbă”. *O expresie de luat în seamă. Gândește-te la întrebarea pe care o naște*: *o bucățică de ce*?

Vocea de șarpe. Limba sâsâitoare. Transpirația de pe buze.

„Asupra capetelor de năpârci aducea-voi sabia-mi de foc și niciuna nu-mi va scăpa.

În mâzga inimii lor împlânta-voi țărușul meu de foc și niciuna nu va mai bate.

Așa vor fi nimiciți plozii Evei și mârșăviile lor se vor sfârși.

Pentru toate motivele pe care le-am scris”.

Capitolul 72

Încă un strat

— Cum rămâne cu chestia aia Zen pe care o tot repeți, că problema nu e că dai răspunsuri greșite, ci că pui întrebările greșite?

Gurney și Hardwick erau în mașină, deplasându-se de-a lungul văilor din nordul localității Catskill, spre Tambury, iar Hardwick nu

mai zicea nimic de ceva vreme. Dar acum, ceva din tonul lui lăsa de înțeles că avea mai multe de spus.

— Poate că întrebarea nu e cum a dus Hector arma crimei de la căsuță în pădure. Pentru că, așa cum arată filmul, n-a dus-o. Așa că avem de-a face cu un fel de Adevărul Numărul Unu pe care trebuie să-l acceptăm.

Gurney simți pe ceafă un fior ciudat, ca o prevestire.

— Care crezi că e întrebarea corectă?

— Să zicem că ne-am întreba cum a ajuns maceta în locul în care am găsit-o.

— Bine. Asta pot să înțeleg, dar nu pricep cum…

— Și cum a ajuns sângele pe ea.

— Ce?

Hardwick se opri ca să-și sufle nasul cu avântul lui obișnuit. Nu vorbi până nu-și puse la loc batista în buzunar.

— Noi credem că maceta e arma crimei, fiindcă am găsit sângele lui Jillian pe ea. Este o presupunere corectă? Dacă ar exista o altă cale…

— Am întors pe toate părțile varianta asta și n-am ajuns nicăieri.

Hardwick ridică din umeri, deloc convins.

Gurney se uită la el.

— Cum altfel ar fi putut ajunge sângele pe lama ei? Iar dacă maceta n-a fost scoasă din căsuță, atunci de unde a apărut?

— Și când?

— Când?

Hardwick își trase nasul, scoase iar batista și se șterse.

— Ai încredere în înregistrare?

— Am vorbit cu cei de la firmă și cu cei de la laborator, care au analizat filmul. Mi-au spus că înregistrarea e în regulă.

— Dacă e adevărat, atunci maceta nu putea să fie adusă acolo din căsuță între momentul crimei și momentul găsirii ei. Punct. Așa că n-a fost arma crimei. Punct. Iar sângele ăla nenorocit trebuie să fi ajuns pe lama ei într-un alt fel.

Gurney aproape că putea simți fizic cum i se rearanjau gândurile. Știa că Hardwick avea dreptate.

— Dacă ucigașul s-a chinuit *să pună* sângele pe macetă, zise el mai mult ca pentru sine, apar noi întrebări – nu doar cum și când, dar, și mai important, *de ce*?

Chiar așa, de ce s-ar fi chinuit ucigașul să pună la cale o înșelătorie atât de complexă? Teoretic, dacă o acțiune se desfășoară după un plan, scopul ei poate fi elucidat după consecințe. Deci, se întrebă Gurney, care erau consecințele plasării macetei în pădure cu sângele lui Jillian pe ea?

Își răspunse singur la întrebare, cu voce tare.

— Pentru început, maceta a fost găsită ușor și repede. Și toată

lumea s-a pripit să stabilească imediat că este arma crimei. Și așa s-a abandonat orice altă căutare a unei posibile arme. Dâra de miros care unește căsuța de macetă a părut convingătoare și a făcut să pară că Flores a fugit pe acolo. Dispariția lui Kiki Muller a întărit ideea că Flores a părăsit zona, cel mai probabil în compania ei.

— Și acum…? întrebă Hardwick.

— Și acum nu mai avem niciun motiv să credem toate astea. De fapt, întregul scenariu al crimei adoptat de BIC pare să fi fost creația lui Flores.

Gurney se opri, gândindu-se la implicația finală.

— Iisuse!

— Ce este?

— Motivul pentru care Flores a ucis-o pe Kiki și a îngropat-o în propria ei curte…

— Ca să facă să pară că a fugit cu el?

— Da. Și astfel, uciderea lui Kiki pare cea mai rece și pragmatică execuție pe care ți-o poți închipui.

Hardwick era mânios.

— Dacă a fost așa de pragmatică, atunci de ce a hăcuit-o în felul ăla?

— Poate că e un alt exemplu al dublei motivații a criminalului: avantajul practic și o boală patologică cumplită.

— Și în plus dă naștere la bârfe care se răspândesc prin cartier.

— Ce fel de bârfe?

Hardwick era în mod evident entuziasmat.

— Ia gândește-te. Încă de la început, întregul caz abundă de povești picante. Ți-o amintești pe doamna în vârstă, vecina lui Ashton – Miriam, Marian, sau cum o chema-o, cu câinele Airedale?

— Marian Eliot.

— Exact, Marian Eliot, cu toate poveștile ei despre Hector – Hector, eroul poveștii Cenușăresei, Hector eroul poveștii lui Frankenstein. Și dacă citești procesele-verbale ale interogatoriilor vecinilor, ai să dai peste povestea lui Hector, Latin Loverul și peste Hector, Homosexualul Gelos. Pe parcurs, tu însuți ai adăugat o poveste: pe cea a lui Hector, Răzbunătorul Păcatelor din Trecut.

— Ce vrei să zici?

— Nu zic nimic. Întreb.

— Ce întrebi?

— De unde dracu' apar toate poveștile astea? Sunt fascinante, dar…

— Dar ce?

— Dar nu există nicio dovadă solidă în cazul niciuneia.

Hardwick tăcu, însă Gurney simțea că bărbatul mai avea ceva de zis.

— Și…? îl îmboldi Dave.

Hardwick clătină din cap, în semn că n-ar fi vrut să continue, însă vorbi oricum.

— Credeam că fosta mea nevastă e o sfântă.

Jack tăcu, cu gândul rătăcit, pentru un minut sau două, privind peisajul câmpurilor plouate și al fermelor vechi, pe lângă care treceau.

— Ne mințim singuri. Ignorăm dovezile reale. Asta e problema. Așa funcționează mințile noastre. Ne plac mult prea mult poveștile. Avem nevoie să credem în ele. Și știi ce? Nevoia asta de a crede te poate trage la fund.

Capitolul 73

Poarta Raiului

Cum trecură de ieșirea spre Higgles Road, GPS-ul lui Gurney arată că aveau să ajungă la Mapleshade în paisprezece minute. Dave și Hardwick erau în Outback-ul verde al lui Gurney, care părea mai potrivit decât GTO-ul roșu al lui Jack, cu motorul lui zgomotos și tunat. Ceața se transformase într-o burniță densă, iar Gurney mări viteza ștergătoarelor. Cu câteva săptămâni în urmă, una dintre lamele ștergătoarelor începuse să scârțâie, și tot amânase s-o înlocuiască.

— Cum ți-l închipui pe tipul ăsta căreia îi spunem Hector Flores? întrebă Hardwick.

— Te referi la chipul lui?

— La el în general. În ce postură ți-l imaginezi?

— Mi-l imaginez dezbrăcat, într-o poziție de yoga, în pavilionul din grădina lui Scott Ashton.

— Înțelegi unde bat? zise Hardwick. Ai citit despre asta în rezumatul interogatoriilor, nu? Dar acum ți-l închipui și tu la fel de limpede de parcă l-ai văzut cu ochii tăi.

Gurney ridică din umeri.

— Așa facem tot timpul. Mințile noastre nu doar fac legătura dintre elemente, dar creează elemente care nici n-au existat vreodată. Așa cum ai spus, Jack, suntem făcuți să iubim poveștile – armonia.

O secundă mai târziu, prin mintea lui trecu brusc un gând care n-avea aparent legătură cu discuția.

— Sângele era încă umed?

Hardwick clipi.

— Ce sânge?

— Sângele de pe macetă. Sângele despre care mi-ai zis acum un minut că nu se putea să provină direct de la locul crimei, pentru că maceta nu e arma crimei.

— Normal că era umed. Adică… așa arăta. Lasă-mă să mă gândesc.

Din ceea ce am văzut eu, părea a fi umed, dar era amestecat cu pământ și frunze.

— Hristoase! îl întrerupse Gurney. Ăsta ar putea fi motivul…

— Ce motiv?

— Motivul pentru care Flores a îngropat maceta pe jumătate. A îngropat lama sub un strat de frunze umede și de pământ.

— Ca să nu se usuce sângele?

— Sau ca să nu se oxideze într-un fel în care s-ar fi putut observa că e diferit de sângele din căsuță din jurul trupului. Ideea e că dacă sângele de pe macetă ar fi avut o stare de oxidare mai avansată decât cel de pe rochia de mireasă a lui Jillian, atunci tu sau tehnicienii noștri sigur ați fi observat. Dacă sângele de pe macetă era mai vechi decât cel de pe victimă…

— Am fi știut că nu era arma crimei.

— Exact. Dar pământul reavăn de pe lamă ar fi încetinit uscarea sângelui, plus că ar fi ascuns oxidarea, ar fi ascuns orice diferență vizibilă față de culoarea sângelui găsit în vilă.

— Iar laboratorul n-ar fi putut detecta așa ceva, continuă Hardwick.

— Bineînțeles că nu. Analiza nu se făcea, oricum, decât a doua zi cel mai curând, și în momentul ăla o diferență de o oră sau două între cele două mostre n-ar mai fi putut fi identificată, asta dacă n-ar fi făcut un test mai sofisticat ca să examineze exact acel factor. Dar din moment ce tu sau medicul legist nu le-ați atras atenția în privința asta, tehnicienii n-au avut niciun motiv să facă testul.

Hardwick aproba ușor din cap. Avea privirea concentrată și meditativă.

— Chestia asta dărâmă cele mai solide presupuneri pe care le-am avut, dar unde ne duce?

— Hm. Bună întrebare, răspunse Gurney. Poate că e doar un alt semn că *toate* presupunerile inițiale din cazul ăsta au fost greșite.

Vocea feminină a GPS-ului le indică să continue încă jumătate de kilometru, apoi să vireze la stânga.

Virajul la stânga era marcat de un indicator simplu, în alb-negru, pe o pancartă neagră din lemn pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ. Aleea îngustă și pavată uniform trecea printr-un crâng de pini cu ramuri ce atârnau până jos de-o parte și de alta, dând impresia unui tunel vegetal sculptat. După vreo opt sute de metri prin lungul tunel de copaci veșnic verzi, trecură prin poarta deschisă a unui gard înalt din plasă de sârmă și se opriră în dreptul unei bariere care se putea ridica și care era acum coborâtă. Lângă barieră era o cabină frumoasă pentru pază, acoperită cu șindrilă de cedru. Pe zidul din fața lui Gurney, pe o pancartă elegantă, albastru-aurie scria: ACADEMIA REZIDENȚIALĂ MAPLESHADE. VIZITE DOAR CU PROGRAMARE. Un bărbat masiv, cu părul grizonant și rar, ieși din cabină. Pantalonii lui

negri și cămașa gri lăsau impresia unei uniforme lejere. Tipul avea privirea neutră, scrutătoare a unui polițist pensionat. Le zâmbi politicos.

— Dave Gurney și detectivul-șef Jack Hardwick, de la Poliția Statală din New York. Vrem să vorbim cu doctorul Scott Ashton.

Hardwick își scoase portofelul și întinse insigna BIC spre fereastra de pe partea lui Gurney.

Paznicul o analiză cu atenție și făcu o mutră acră.

— Bine, rămâneți aici până-l sun pe doctorul Ashton.

Cu ochii la vizitatori, tastă un cod pe telefonul lui și începu să vorbească.

— Domnule, un anume detectiv Hardwick și domnul Gurney sunt aici să vă vadă.

Urmă o pauză.

— Da, domnule, sunt chiar aici.

Paznicul le aruncă o privire neliniștită, apoi vorbi iar.

— Nu, domnule, nu mai e nimeni altcineva cu ei… Da, domnule, bineînțeles.

Îi dădu telefonul lui Gurney, care-l puse la ureche.

Era Ashton.

— Mi-e teamă că m-ați prins cu treabă. Nu sunt sigur că vă pot…

— Nu vrem decât să punem câteva întrebări, doctore. Și poate că cineva din personalul dumneavoastră ne poate arăta împrejurimile după aceea? Am vrea doar să ne lămurim un pic.

Ashton oftă.

— Prea bine. O să vă acord câteva minute. O să vină cineva să vă întâmpine. Dă-mi-l, te rog, pe paznic la telefon.

După ce confirmă autorizația lui Ashton, paznicul arătă spre o zonă îngustă, acoperită cu pietriș, care începea de la marginea aleii pavate, chiar după cabină.

— Parcați acolo. Mașinile n-au voie mai departe. Așteptați însoțitorul.

Un moment mai târziu, bariera de pe alee se ridică, iar Gurney trecu dincolo, îndreptându-se spre micul loc de parcare indicat. Din poziția aceea, putea zări o porțiune mai mare de gard decât cea care era vizibilă pe măsură ce se apropia. Fu surprins să vadă că, în afară de porțiunea învecinată cu drumul și cu cabina, gardul se termina deasupra cu arcuri spiralate de sârmă ghimpată.

Hardwick observase și el asta.

— Crezi că le-au pus ca să le împiedice pe fete să iasă sau ca să-i împiedice pe băieții de pe aici să intre?

— Nu mă gândisem la băieți, spuse Gurney, dar s-ar putea să ai dreptate. Un internat plin de tinere cu obsesii sexuale, chiar dacă obsesiile lor sunt diabolice, poate fi o atracție.

— Vrei să zici mai ales dacă sunt diabolice. Cu cât sunt mai focoase, cu atât mai bine, zise Hardwick, ieșind din mașină. Hai să pălăvrăgim cu paznicul.

Paznicul, care rămăsese în picioare în fața cabinei, îi privi curios, dar mai prietenos, ținând cont că fuseseră lăsați să intre.

— E vorba despre Liston, fata aia care a lucrat aici?

— O știai? întrebă Hardwick.

— Nu am *cunoscut-o*, dar știu cine era. A lucrat pentru doctorul Ashton.

— Pe el îl cunoști?

— La fel, mai mult din vedere. N-am prea discutat. E un pic… cum să zic? *Distant*?

— Rezervat?

— Mda, aș spune că e rezervat.

— Deci nu lui îi raportezi?

— Nu. Ashton nu prea are nicio legătură cu nimeni. Se dă un pic prea important, înțelegeți? Majoritatea celor de aici îi raportează doctorului Lazarus.

Gurney sesiză un dezgust destul de evident în tonul paznicului și așteptă ca Hardwick să continue cu întrebările. Când văzu că Jack nu spunea nimic, Dave întrebă:

— Ce fel de persoană e Lazarus?

Paznicul ezită, părând să caute o cale de a spune ceva fără să intre în bucluc.

— Am auzit că nu e un tip prea vesel, zise Gurney, amintindu-și descrierea deloc flatantă a lui Simon Kale.

Mica lui încurajare fu suficientă să-i dea apă la moară.

— Vesel? Iisuse, chiar că nu. Adică, presupun că e în regulă, dar…

— Nu e un om prea plăcut? îl îmboldi Gurney.

— Doar că… nu știu, parcă trăiește în lumea lui. De exemplu, vorbești cu el și am impresia că nouăzeci la sută din gândurile lui sunt în cu totul altă parte. Îmi amintesc că odată…

Omul își întrerupse propoziția, auzind cauciucurile care rulau încet pe pietriș.

Toți trei priviră spre parcarea mică și spre furgoneta albastru-închis care se oprea lângă mașina lui Gurney.

— Vorbești de lup, zise paznicul șoptit.

Bărbatul care ieși din dubiță nu-și arăta vârsta, însă era departe de a fi tânăr. Trăsăturile lui perfect netede îi făceau chipul să pară mai degrabă artificial decât frumos. Părul era atât de negru, încât sigur era vopsit, iar contrastul cu tenul lui pal era șocant. Bărbatul arătă spre ușa din spate a dubiței.

— Vă rog să urcați, domnilor polițiști, zise el, urcându-se din nou la volan și așteptând.

Încercarea lui de a zâmbi, dacă despre asta fusese vorba, semăna cu expresia chinuită a unui om care nu suporta lumina zilei.

Gurney și Hardwick se așezară pe bancheta din spatele lui.

Lazarus conduse lent, privind concentrat la drumul din față. După câteva sute de metri, virară într-o curbă, iar pădurea întunecată de pini făcu loc unei zone care semăna cu un parc, cu iarbă tunsă și arțari din loc în loc. Aleea mare se transformă într-o alee clasică, la capătul căreia se înălța o vilă în stil neo-gotic victorian, încadrată de alte câteva structuri mai mici, în același stil. Drumul se bifurca în fața vilei. Lazarus viră la dreapta, înconjurând rândurile de arbuști ornamentali, spre partea din spate a clădirii. Acolo, drumul bifurcat se unea la loc într-o a doua alee care, în mod surprinzător, înainta spre o capelă din granit întunecat. Ferestrele ei înguste cu vitralii ar fi putut arăta, într-o zi ceva mai însorită, ca niște creioane roșii înalte de trei metri, dar în acel moment, Gurney avea impresia că sunt tăieturi adânci, sângerânde în piatră.

— Școala are propria ei biserică, întrebă Hardwick?

— Nu. Nu mai e o biserică. A fost transformată în clădire seculară în urmă cu mult timp. Într-un fel e păcat, adăugă, părând deconectat de la realitate, așa cum spusese și paznicul.

— Cum așa? întrebă Hardwick.

Lazarus răspunse alene.

— În biserică se vorbește despre bine și despre rău. Despre vină și despre pedeapsă. Ridică din umeri, parcă în fața capelei și opri motorul. Dar fie în biserică, fie altfel, cu toții plătim pentru păcatele noastre, nu?

— Unde e toată lumea? întrebă Hardwick.

— Înăuntru.

Gurney își înălță privirea spre clădirea impunătoare, spre fațada ei de culoarea umbrelor întunecate.

— Doctorul Ashton se află acolo? arătă el spre ușa arcuită a capelei.

— O să vă arăt.

Lazarus ieși din furgonetă.

Dave și Jack îl urmară pe bărbat pe treptele din granit și pășiră dincolo de ușă, într-un vestibul larg, slab luminat care îi mirosea lui Gurney ca biserica parohială din Bronx, din copilăria lui: era o combinație între mirosul zidăriei, al lemnului vechi și al funinginii de vremuri apuse a mucurilor de lumânări arse. Era un miros care avea darul incredibil de a-l purta departe, de a-i da impresia că trebuie să șoptească sau să pășească ușor. Dincolo de două uși masive din stejar, care probabil dădeau spre spațiul principal al capelei, se auzea murmurul șoptit al multor voci.

Deasupra ușilor, gravate cu litere îngroșate într-un buiandrug lat din piatră erau cuvintele: POARTA RAIULUI.

Gurney arătă spre uși.

— Doctorul Ashton se află acolo?

— Nu. Acolo sunt fetele. Se liniștesc. Sunt un pic agitate azi – tulburate de vestea despre tânăra Liston. Doctorul Ashton e în nișa pentru orgă.

— În nișa pentru orgă?

— Asta a fost pe timpuri. A fost transformată în birou, bineînțeles.

Lazarus arătă spre un cadru îngust de ușă, aflat la capătul vestibulului, care ducea la baza unei scări întunecate.

— E ușa din capătul de sus al scărilor.

Gurney simți un fior. Nu era sigur dacă de vină era temperatura normală a granitului sau ceva din ochii lui Lazarus, care era sigur că îi urmăreau în timp ce urcau treptele întunecoase din piatră.

Capitolul 74

Dincolo de rațiune

În vârful scării înguste se afla un palier micuț, ciudat luminat de una dintre ferestrele înguste, roșiatice ale clădirii. Gurney ciocăni la singura ușă de pe palier care, ca și ușile vestibulului arăta la fel de masivă, de mohorâtă și de neprimitoare.

— Intră.

Vocea blândă a lui Ashton era încordată.

În ciuda masivității ei și a faptului că părea suficient de veche încât să scârțâie, ușa se deschise ușor, fără niciun zgomot. Camera de dincolo de ea era aranjată confortabil și putea trece drept biroul de studiu al vreunui episcop. Pe doi dintre pereții fără ferestre erau așezate etajere maronii din lemn de castan. În încăpere era un șemineu din piatră înnegrită de funingine, cu suporți vechi din aramă. Un covor vechi persan acoperea podeaua, cu excepția unei borduri din lemn de cireș, lustruite ca satinul, lată de șaizeci de centimetri, ce înconjura camera. Câteva lămpi mari, așezate pe mese, dădeau tonurilor întunecate, lemnoase ale încăperii o lucire de chihlimbar.

Scott Ashton stătea încruntat și preocupat la un birou bogat ornamentat din stejar negru, așezat perpendicular cu ușa. În spatele lui, pe un bufet tot din stejar, cu picioare sculptate, ca de leu, era singurul obiect din încăpere care făcea cinste prezentului – un monitor plat și mare al unui computer.

Ashton le arătă vag lui Gurney și lui Hardwick două fotolii roșii, din catifea, cu spătare înalte, aflate vizavi de el – genul de scaune pe care le puteai găsi în sacristia unei catedrale.

— Situația devine din ce în ce mai rea, zise Ashton.

Gurney presupuse că doctorul se referea la uciderea lui Savannah Liston, cu o seară înainte, și se pregătea să îngaime câteva cuvinte de înțelegere și mângâiere.

— Sincer, continuă Ashton, întorcându-se cu spatele, mi se pare că abordarea asta cu privire la crima organizată este de neînțeles.

În acel moment, casca Bluetooth din urechea lui Ashton și replicile lui bizare îi dădură lui Gurney de înțeles că bărbatul vorbea la telefon.

— Da, înțeleg… înțeleg… Ce vreau să zic e doar că acest caz devine din ce în ce mai ciudat la fiecare pas… Da, locotenente. Mâine dimineață… da… da, înțeleg. Vă mulțumesc că m-ați anunțat.

Ashton se întoarse spre musafirii lui, dar pentru un moment păru pierdut în contemplarea conversației pe care tocmai o încheiase.

— Aveți vești? întrebă Gurney.

— Sunteți la curent cu… teoria asta a conspirației criminale? Această… mare afacere care ar putea include niște gangsteri din Sardinia?

Expresia lui Ashton părea încordată din cauza unui amestec de anxietate și scepticism.

— Am auzit discutându-se, zise Gurney.

— Credeți că este posibil să fie adevărată?

— Este posibil, da.

Ashton clătină din cap, se uită pierdut la birou, apoi ridică iar privirea spre cei doi detectivi.

— Pot să întreb de ce ați venit?

— A fost o pornire de moment, răspunse Hardwick.

— O pornire de moment? Ce vreți să spuneți?

— În fiecare caz, există un punct comun spre care se îndreaptă toate. Așa că punctul ăsta devine o cheie. Ne-ar ajuta enorm dacă ne-am putea plimba prin jur, să vedem ce putem deduce.

— Nu sunt sigur că…

— Tot ce s-a întâmplat pare să fie legat într-un fel sau altul cu Mapleshade. Sunteți de acord cu asta?

— Presupun. Poate. Nu știu.

— Vreți să spuneți că nu v-ați gândit deloc la asta?

Tonul lui Hardwick răsună tăios.

— Ba bineînțeles că m-am gândit.

Ashton părea șocat.

— Doar că nu pot… să înțeleg pe deplin. Poate că am o legătură prea strânsă cu toate astea.

— Numele Skard vă spune ceva? întrebă Gurney.

— Detectivul de la telefon mi-a pus aceeași întrebare – ceva despre o familie oribilă de gangsteri din Sardinia. Răspunsul meu este nu.

— Sunteți sigur că Jillian nu l-a pomenit niciodată?

— Jillian? Nu. De ce ar fi făcut asta?

Gurney ridică din umeri.

— E posibil ca Skard să fie numele real al lui Hector Flores.

— Skard? De unde să știe Jillian una ca asta?

— Nu știu, dar se pare că a căutat mai multe informații despre numele ăsta pe internet.

Ashton clătină iar din cap, un gest ce semăna cu un tremur involuntar.

— Cât de groaznice trebuie să devină lucrurile înainte să ia sfârșit?

Sunase mai degrabă ca un plânset de protest decât ca o întrebare.

— Ați spus adineauri la telefon ceva despre mâine dimineață?

— Ce? Ah, da. O altă întorsătură. Locotenentul vostru e de părere că această perspectivă a conspirației ar trebui să grăbească ancheta, așa că insistă să reprogramăm interogarea elevelor pentru mâine dimineață.

— Și unde sunt ele?

— Poftim?

— Elevele. Unde sunt?

— Oh. Iertați-mă că sunt așa de distrat, dar ăsta e unul dintre motive. Fetele sunt la parter, în zona principală a capelei. E un mediu liniștitor. A fost o zi grea. În mod oficial, elevele de la Mapleshade nu dispun de nicio formă de comunicare cu lumea exterioară. Nu au televizoare, radiouri, computere, iPod-uri, telefoane mobile, nimic. Dar există întotdeauna scăpări, întotdeauna reușește cineva să strecoare un dispozitiv sau altul, așa că bineînțeles că au aflat de moartea lui Savannah și… ei bine, vă puteți imagina. Așa că am aplicat ceea ce o instituție ceva mai strictă ar numi „modul de securitate”. Bineînțeles, noi nu folosim acești termeni. Aici totul e făcut după un model ceva mai blând.

— Cu excepția sârmei ghimpate, zise Hardwick.

— Scopul gardului e să țină problemele afară, nu să țină oamenii prizonieri.

— Ne-am mirat când l-am văzut.

— Vă asigur că scopul lui este siguranța, nu captivitatea.

— Deci acum sunt toate jos, în capelă? întrebă Hardwick.

— Corect. Cum am spus, lor li se pare capela un loc liniștitor.

— Nu m-aș fi gândit că sunt religioase, zise Gurney.

— Religioase?

Ashton zâmbi neamuzat.

— N-aș zice. Doar că bisericile din piatră, cu ferestrele lor gotice și lumina difuză, au ceva special. Calmează sufletul într-un fel care nu are nicio legătură cu teologia.

— Elevele nu au impresia că ar fi pedepsite? întrebă Hardwick. Cum rămâne cu cele care și-au păstrat calmul?

— Cele agitate s-au liniștit, se simt mai bine. Cele care nu s-au

panicat au fost făcute să înțeleagă că reprezintă sursa principală de calm pentru celelalte. Ideea e că fetele mai tulburate nu se simt date la o parte, iar cele calme se simt utile.

Gurney zâmbi.

— Pesemne că v-ați gândit ceva și v-ați străduit să creați o astfel de abordare a experienței.

— Face parte din meseria mea.

— Le-ați creat un cadru pentru a înțelege ce se întâmplă?

— Ați putea spune și așa.

— Cam ca un magician, zise Gurney. Sau un politician.

— Sau orice predicator capabil, sau profesor, sau doctor, continuă Ashton amabil.

— Din întâmplare, zise Gurney, decis să testeze efectul unei schimbări bruște de subiect, Jillian s-a rănit cumva în vreun fel înainte de nuntă, astfel încât să sângereze?

— Să sângereze? Nu din câte știu eu. De ce întrebați?

— Există o nelămurire cu privire la sângele de pe macetă.

— O nelămurire? Cum e posibil? Ce vreți să spuneți?

— Vreau să zic că e posibil ca maceta să nu fi fost arma crimei.

— Nu pricep.

— E posibil să fi fost adusă în pădure înainte de moartea soției dumitale, nu după aceea.

— Dar… mi s-a spus… sângele ei…

— S-ar putea ca unele concluzii să fi fost premature. Dar uitați care e chestia: dacă maceta a fost adusă în pădure înainte de crimă, atunci sângele de pe ea trebuie să fi venit de la Jillian. Înainte de crimă. Întrebarea e: aveți vreo idee despre cum s-ar fi putut întâmpla una ca asta?

Ashton era șocat. Gura i se deschise și păru că e pe punctul de vorbi, apoi se răzgândi. În cele din urmă, zise:

— Păi… da, am… cel puțin în teorie. După cum știți, Jillian se trata pentru tulburare bipolară. Urma un tratament medicamentos care necesita analize de sânge periodice pentru a ne asigura că substanțele rămân în cantități terapeutice. I se lua sânge o dată pe lună.

— De către cine?

— O hematologă din partea locului. Cred că lucra pentru un furnizor de servicii medicale din afara orașului.

— Și ce făcea cu mostra de sânge?

— O transporta la laborator unde se făcea testul pentru nivelul de litium și se genera un raport.

— O transporta acolo imediat?

— Îmi închipui că se mai oprea de câteva ori, la clienții de pe ruta care-i fusese alocată, orice ar fi însemnat asta, și că la finalul zilei ducea mostrele la laborator.

— Cunoașteți numele ei și numele companiei și al laboratorului?

— Da, le cunosc. Eu verific… mai bine zis verificam, o copie a raportului de laborator în fiecare lună.

— Aveți o programare care să arate când i s-a luat ultima oară sânge?

— Nu am o programare, mereu i se lua sânge în a doua vineri a lunii.

Gurney se gândi o clipă.

— Asta ar fi cu două zile înainte ca Jillian să fie ucisă.

— Credeți că Flores a intervenit cumva, la un moment dat, în proces și a pus mâna pe mostra de sânge? Dar de ce? Mi-e teamă că nu înțeleg ce vreți să sugerați în legătură cu maceta. Care ar fi rostul?

— Nu sunt sigur, doctore. Dar am impresia că răspunsul la întrebarea aia e piesa lipsă din puzzle.

Ashton ridică din sprâncene, mai mult surprins decât sceptic. Privirea lui părea să se plimbe de-a lungul elementelor tulburătoare ale unui peisaj interior. În cele din urmă, bărbatul închise ochii și se sprijini în scaunul lui cu spătar înalt. Avea mâinile încleștate pe capetele brațelor minuțios sculptate. Respira adânc și atent, ca și cum făcea un soi de exercițiu mental de relaxare. Dar când deschise iar ochii, arăta și mai rău.

— Ce coșmar, zise el.

Își drese glasul, însă sunetul păru a fi mai mult un scâncet decât o tuse.

— Spuneți-mi ceva, domnilor. V-ați simțit vreodată ca niște ratați? Așa mă simt eu acum. Fiecare nouă grozăvie… fiecare moarte… fiecare descoperire despre Flores sau Skard sau cum l-o fi chemând… fiecare descoperire bizară despre ce s-a întâmplat cu adevărat aici, la școală – totul dovedește eșecul meu complet. Ce idiot fără minte am fost!

Clătină din cap – sau mai degrabă și-l mișcă încet înainte și înapoi, de parcă era prins într-un curent oscilant.

— Ce mândrie prostească și fatală să cred că pot vindeca o molimă de o forță atât de incredibilă și primitivă.

— Molimă?

— Nu e tocmai termenul folosit de cei din domeniul meu când vine vorba de incest și de pagubele produse de el, dar cred că e destul de potrivit. Cu cât capăt mai multă experiență în domeniu, cu atât sunt mai convins că dintre toate crimele pe care oamenii le comit unul împotriva celuilalt, cea mai rea este de departe abuzul sexual al unui adult asupra unui copil – mai ales al unui părinte.

— De ce spuneți asta?

— De ce? E simplu. Cele două relații primare ale omului sunt cea dintre părinte și copil și cea de cuplu. Incestul distruge tiparele

diferite ale acestor două relații, le amestecă cu forța pervertindu-le astfel pe amândouă. Cred că se produce o leziune traumatică a structurilor neuronale care sprijină comportamentele naturale ale acestor două tipuri de relații și care le separă. Înțelegeți ce vreau să zic?

— Cred că da, zise Gurney.

— Pe mine mă depășește un pic, spuse Hardwick, care ascultase în tăcere schimbul de replici dintre Ashton și Gurney.

Ashton îi aruncă o privire sceptică.

— O terapie eficientă pentru o astfel de traumă ar trebui să refacă limitele dintre repertoriul de răspunsuri ale relației părinte-copil și repertoriul de răspunsuri ale cuplului. Tragedia e că nicio terapie nu poate egala în forță – în puterea absolută a impactului – paguba pe care caută să o repare. E ca și cum încerci să reconstruiești cu linguriță un perete zdrobit de buldozer.

— Dar… nu acestei probleme ați ales să vă dedicați cariera? întrebă Gurney.

— Da. Și acum înțeleg foarte limpede că am dat greș. Totalmente, am dat greș într-un mod lamentabil.

— Nu aveți de unde ști asta.

— Vreți să spuneți că nu *toate* absolventele de la Mapleshade au ales să dispară într-un infern bolnav, al sexului? Nu *toate* au fost hăcuite de plăcere? Nu *toate* au făcut copii și i-au violat? Nu toate au ieșit de aici la fel de bolnave și de tulburate ca atunci când au intrat? De unde pot *să știu* toate astea? Tot ce știu în acest moment e că, sub controlul meu și ghidată de instinctele și deciziile mele, Mapleshade s-a transformat într-un magnet pentru orori și crime, un soi de rezervație pentru vânătoarea unui monstru. Sub conducerea mea, Mapleshade a fost complet nimicită. Asta e ceea ce știu sigur.

— Și… ce urmează? întrebă Hardwick, aspru.

— Ce urmează? Ah. Vocea rațiunii.

Ashton închise ochii și nu mai spuse nimic timp de cel puțin un minut. Când luă iar cuvântul, vocea lui răsună obișnuit, dar încordată.

— Ce urmează? Următorul pas? Următorul pas pentru mine e să cobor în capelă, să-mi arăt fața și să fac tot ce pot să calmez spiritele. Care e următorul vostru pas… habar nu am. Ziceți că ați venit aici din cauza unei porniri de moment. Ați face bine să vă întrebați intuiția ce să faceți mai departe.

Se ridică de pe scaunul lui masiv din catifea și luă din sertarul biroului ceva ce semăna cu o telecomandă pentru ușa unui garaj.

— Luminile și încuietorile de jos sunt operate electronic, zise el, explicând funcția micului aparat.

Se îndreptă spre ieșire, ajunse la ușă, se întoarse și porni ecranul mare din spatele biroului. Pe monitor apăru o imagine: interiorul

capelei, cu podeaua și zidurile înalte din piatră, a căror austeritate cenușie era întreruptă de draperii bordo și tapiserii indescifrabile. Băncile din lemn închis nu erau așezate în rândurile obișnuite dintr-o biserică, ci fuseseră rearanjate în șase grupuri, fiecare din câte trei bănci ce formau un triunghi larg, pentru a facilita, în mod evident, conversația. Trei dintre aceste grupuri de bănci erau pline de adolescente. Din boxele monitorului se auzi un zumzet de voci feminine.

— Acolo jos se află o cameră video profesionistă și un microfon care transmit pe acest computer, zise Ashton. Priviți și ascultați și veți înțelege cum stă situația.

Se întoarse și ieși din cameră.

Capitolul 75

Închide ochii strâns

Pe monitor apăru Ashton intrând în capelă pe ușa din spatele grupurilor de bănci și închizând-o în urma lui cu o bufnitură puternică. Doctorul avea încă în mână mica telecomandă. Fetele ocupau mare parte din spațiul de pe bănci – unele stăteau normal, altele într-o parte, unele erau așezate într-o poziție de yoga, cu picioarele încrucișate, altele îngenuncheate. Câteva fete păreau pierdute în propriile lor gânduri, dar majoritatea erau prinse în conversații, unele mai gălăgioase decât altele.

Gurney fu surprins de cât de obișnuite păreau fetele. La prima vedere arătau ca majoritatea adolescentelor preocupate de propria persoană, și nu ca prizonierii unei instituții înconjurate de sârmă ghimpată. La acea distanță față de cameră, răutatea comportamentului care le adusese acolo dispăruse. Gurney presupuse că numai față în față, având posibilitatea să le studieze cu atenție expresiile, ar fi devenit evident că erau mult mai preocupate de propria persoană decât ar fi fost normal, indisciplinate, crude și avide după sex. Până la urmă, ca și în cazul portretelor-robot ale criminalilor, ar fi observat semnul pericolului, gheața din priviri.

Apoi, Gurney observă că nu erau singure. În fiecare triunghi format din bănci se aflau una sau două persoane mai în vârstă – probabil profesori sau consilieri sau oricum s-ar fi numit la Mapleshade cei care acordau îndrumare și făceau terapie. Într-un colț din spatele încăperii, aproape invizibil printre umbre, stătea doctorul Lazarus, cu brațele încrucișate. Expresia de pe chipul lui era de nepătruns.

La puțin timp după ce Ashton își făcu intrarea, fetele începură să-l observe, iar larma conversațiilor se stinse ușor-ușor. Una dintre fetele

care păreau mai mari și care atrăgeau mai repede atenția se apropie de Ashton, când doctorul se oprise în spatele coridorului central. Fata era înaltă, blondă, cu ochii migdalați.

Gurney se uită la Hardwick, care se aplecase înainte în scaun, studiind ecranul.

— Poți să-ți dai seama dacă a chemat-o la el? întrebă Gurney.

— E posibil să-i fi făcut semn, zise el. A dat cumva din mână. De ce?

— Eram doar curios.

Pe ecranul cu imagine limpede ca cristalul, profilurile lui Ashton și al blondei înalte erau atât de clare, că aproape ai fi putut să le citești pe buze, însă vocile nu li se distingeau – cuvintele și frazele se amestecau cu vocile elevelor dintr-un grup din apropiere.

Gurney se aplecă spre monitor.

— Ai idee despre ce vorbesc?

Hardwick se concentră cu atenție la chipurile celor doi, înclinându-și capul de parcă gestul putea să-i îmbunătățească auzul.

Pe ecran, fata zise ceva și zâmbi, Ashton spuse ceva și gesticulă. Apoi, doctorul înaintă hotărât pe coridorul central și se urcă pe un podium ce reprezenta probabil locul în care fusese altarul pe când clădirea îndeplinea încă un rol liturgic. Se întoarse cu fața spre adunarea de eleve și cu spatele la cameră. Murmurul de voci se topi și în curând se lăsă liniștea.

Gurney se uită întrebător la Hardwick.

— Ai prins ceva?

Jack clătină din cap.

— I-ar fi putut spune orice. N-am putut deosebi cuvintele lor de zgomotul de fundal. Poate că unul care citește pe buze te-ar putea lămuri. Eu nu pot.

Pe ecran, Ashton începu să vorbească cu o autoritate firească. Tonul lui baritonal era calm și domol și mai profund decât de obicei, în răsunătoarea catedrală gotică.

— Doamnelor, începu el, pronunțând cuvântul cu un soi de politețe aproape solemnă, s-au petrecut niște evenimente teribile, înfricoșătoare și cu toții suntem supărați. Mânioși, speriați, confuzi și tulburați. Unele dintre voi nu pot dormi. Sunt neliniștite. Au coșmaruri. Poate că cel mai grav e că nu știm sigur ce se întâmplă. Vrem să știm cu ce ne confruntăm și nimeni nu ne spune nimic.

Ashton transmitea neliniștea stărilor mentale despre care se vorbea. Se transformase într-o reprezentare vie a emoției și a înțelegerii, și totuși, în același timp, poate că datorită inflexiunilor bogate ale vocii lui, a timbrului său ca de violoncel, reușea să transmită la un nivel subconștient un sentiment profund de liniște.

— Mamă, ce le are tipul, zise Hardwick, pe tonul unuia care admiră abilitatea unui pungaș priceput.

— E un profesionist, cu siguranță, fu de acord Gurney.

— Nu e la fel de bun ca tine, asule.

Chipul lui Gurney luă o mină întrebătoare.

— Pun pariu că ar putea învăța câte ceva din spectacolul pe care-l dai la academie.

— Ce știi tu despre…

Hardwick arătă la ecran.

— Șșș. Nu trebuie să pierdem nimic.

Cuvintele lui Ashton curgeau ca apa limpede pe deasupra pietrelor netede.

— Unele dintre voi m-au întrebat despre progresul anchetei. Cât de multe cunosc polițiștii, ce fac, cât mai durează până îl prind pe vinovat? Sunt întrebări logice, întrebări pe care și le pun mulți dintre noi. Cred că ne-ar ajuta să aflăm mai multe, dacă fiecare dintre noi ar avea ocazia să-și împărtășească grijile, să întrebe ce-are de întrebat, să primească niște răspunsuri. De aceea i-am invitat mâine dimineață la Mapleshade pe detectivii principali care lucrează la acest caz – să discute cu noi, să ne informeze în legătură cu ce se întâmplă și ce e posibil să se întâmple în continuare. Și ei, și noi vom avea întrebări. Cred că va fi o conversație foarte utilă pentru toată lumea.

Hardwick rânji.

— Ce zici de asta?

— Cred că e…

— Uns cu toate alifiile?

Gurney ridică din umeri.

— Cred că se pricepe să manipuleze perspectiva oamenilor asupra lucrurilor.

Hardwick arătă spre ecran.

Ashton își scoase mobilul din clama de la curea. Îi privi ecranul, se încruntă, apăsă un buton și-l duse la ureche. Zise ceva, dar fetele de pe bănci începuseră iar să vorbească, și cuvintele lui se pierdură din nou în murmurul general.

— Auzi ceva? întrebă Gurney.

Hardwick privi buzele lui Ashton, apoi clătină din cap.

— E la fel ca înainte, când a vorbit cu blonda. Ar putea spune orice.

Apelul se încheie și Ashton puse telefonul la loc în buzunar. O fată din spate își ridică mâna. Neobservată sau ignorată de Ashton, se ridică și dădu din mână, iar asta păru să atragă atenția doctorului.

— Da? Doamnelor… cred că cineva are o întrebare sau un comentariu?

Fata – care se întâmpla să fie blonda cu ochi migdalați de mai devreme, la care Hardwick tocmai se referise – puse întrebarea:

— Am auzit că Hector Flores ar fi fost văzut azi aici, chiar în capelă. E adevărat?

Ashton păru neobișnuit de încurcat.

— Ce… cine ți-a zis una ca asta?

— Nu știu. Vorbeau niște fete pe trepte, în vilă. Nu sunt sigură cine. N-am putut să le văd de unde stăteam. Dar una dintre ele a zis că l-a văzut – că l-a văzut pe Hector. Dacă e adevărat, e înfricoșător.

— Dacă ar fi adevărat, ar fi înfricoșător, spuse Ashton. Poate că persoana care a zis că l-a văzut ne poate lămuri. Suntem toți prezenți. Oricine a zis-o ar trebui să fie tot aici.

Își plimbă privirea peste adunare, tăcând, așteptând, lăsând să treacă vreo cinci secunde lungi înainte să adauge, cu o toleranță părintească.

— Poate că unora le place pur și simplu să împrăștie zvonuri înfricoșătoare.

Nu părea însă complet relaxat.

— Mai aveți și alte întrebări?

Una dintre fetele mai tinere ridică mâna și întrebă:

— Cât mai trebuie să stăm aici?

Ashton zâmbi ca un tată iubitor.

— Atât timp cât procesul e folositor și nicio clipă în plus. Sper că în fiecare grup vă împărtășiți gândurile, temerile, sentimentele și mai ales temerile iscate de moartea lui Savannah. Vreau să exprimați tot ce vă vine în minte, să profitați de ajutorul pe care-l pot acorda asistenții grupurilor, de ajutorul pe care vi-l puteți oferi una alteia. Procesul funcționează. Știm cu toții că funcționează. Aveți încredere în el.

Coborî de pe podium și începu să facă înconjurul încăperii, părând să încurajeze câte o elevă din când în când, dar în mare parte, să observe discuțiile de grup ale celor de pe bănci. Uneori, părea să asculte cu mare atenție, iar alteori părea să se scufunde în propriile lui gânduri.

În timp ce-l privea, atenția lui Gurney fu atrasă din nou de ciudățenia absolută a scenei. Deși nu mai era un lăcaș sfânt, clădirea încă arăta, suna, mirosea și se simțea ca o biserică. Devenea destul de tulburător, dacă mai adăugai și energiile teribil de macabre ale rezidenților de la Mapleshade.

În scena din capelă afișată pe ecran, Ashton continua să se plimbe alene printre eleve și „asistenții” lor, dar Gurney nu-i mai acorda atenție.

Închise ochii și-și sprijini capul de pernuța din catifea a spătarului. Se concentră cât putu de bine la simpla trecere a respirației prin nări. Încerca să-și golească mintea de ceea ce i se părea a fi o încâlceală de crâmpeie lipsite de sens. Aproape că reușise, dar o părticică nu voia să se ducă.

Doar o părticică.

Era un comentariu al lui Hardwick care acum îl rodea pe dinăuntru – comentariul pe care-l făcuse când îl întrebase dacă putea să-și dea seama ce-i spunea Ashton fetei care venise la el când intrase în capelă…

Hardwick îi răspunsese că vocea lui Ashton nu se distingea bine printre celelalte glasuri din capelă, iar cuvintele nu se înțelegeau.

„Ar fi putut spune orice”.

Răspunsul ăsta îl deranjase pe Gurney.

Iar acum știa de ce.

Îi adusese aminte de ceva uitat într-un colț îndepărtat al conștiinței lui.

Însă acum amintirea îi era vie în minte.

Se întâmplase cu altă ocazie. Într-un alt loc. Scott Ashton vorbea aprins cu o tânără blondă, pe întinderea largă a unei peluze îngrijite. O conversație ce nu putuse fi auzită. O conversație ale cărei cuvinte se pierduseră în murmurul altor două sute de voci. O conversație în care Scott Ashton i-ar fi putut spune orice lui Jillian Perry.

I-ar fi putut spune orice. Iar asta schimba totul.

Hardwick îl urmărea.

— Ești bine?

Gurney dădu lent din cap, de parcă o mișcare mai amplă rupsese lanțul extrem de delicat al posibilităților la care medita.

„I-ar fi putut spune orice. N-aveam cum să știu ce i-a spus pentru că vocile n-au putut fi auzite. Deci ce anume putea să-i zică?

Să zicem că a spus: «Indiferent ce se întâmplă, să nu scoți o vorbă.»

Să zicem că a spus: «Indiferent ce se întâmplă, nu deschide ușa.»

Să zicem că a spus: «Am o surpriză pentru tine. Închide ochii strâns.»

Doamne-Dumnezeule, să presupunem că fix asta i-a spus! «Ca să primești cea mai mare surpriză din viața ta, închide ochii strâns.»”

Capitolul 76

Un alt strat

— Care mama dracului e problema? vru să știe Hardwick.

Gurney doar clătină din cap, incapabil să răspundă, pe când urma în minte lanțul logic al posibilităților cu un freamăt sălbatic care-l făcuse să se ridice în picioare. Începu să se plimbe, la început mai lent, pășind pe covorul persan din fața biroului lui Ashton. Lampa mare din porțelan din cel mai apropiat colț al încăperii arunca un cerc de

lumină blândă ce scotea din umbră modelul complicat al unei grădini din țesătura fină a covorului.

„Dacă am dreptate – și mai mult ca sigur am dreptate – ce urmează să se întâmple?"

Pe ecran, Ashton putea fi văzut stând lângă una dintre draperiile vișinii care acopereau porțiuni din zidurile bisericii, iar privirea lui se plimba blândă peste adunare.

— Ce e? întrebă Hardwick. La ce dracu' te gândești?

Gurney se opri suficient cât să reducă ușor volumul computerului pentru a se concentra mai bine la propriul raționament.

— Mai știi comentariul pe care l-ai făcut ceva mai devreme? Că Ashton ar fi putut spune *orice*?

— Mda. Ce e cu asta?

— E posibil să fi distrus una dintre presupunerile cheie pe care le-am făcut despre uciderea lui Jillian.

— Ce presupunere?

— Cea mai mare dintre toate. Presupunerea că știm de ce a intrat în căsuță.

— Păi, știm de ce a *zis* ea că a intrat. În înregistrare, Jillian îi zice lui Ashton că vrea să-l convingă pe Flores să iasă din căsuță pentru toastul de nuntă. Iar Ashton s-a certat cu ea. I-a spus să nu se preocupe de Flores. Dar, la dracu', ea tot a intrat.

Ochii lui Gurney sclipiră.

— Să presupunem că dialogul ăsta n-a avut loc niciodată.

— Dar a fost pe înregistrare.

Hardwick părea pe atât de enervat de entuziasmul lui Gurney, pe cât era de confuz de ceea ce-i spunea.

Gurney vorbi lent, ca și cum fiecare cuvânt era prețios.

— Conversația aia nu este cu adevărat pe înregistrare.

— Ba normal că e.

— Nu. Ceea ce vedem în film e o întâlnire dintre Scott Ashton și Jillian Perry pe peluză, la petrecere, undeva pe fundalul scenei – prea departe ca microfoanele camerei să capteze vocile. „Conversația" pe care ți-o amintești tu – și pe care și-o amintesc toți cei care au văzut înregistrarea – este descrierea conversației făcută de Scott Ashton lui Burt Luntz și soției lui, după ce a avut loc. Adevărul e că nu avem de unde să știm ce i-a zis Jillian de fapt sau ce i-a spus el lui Jillian. Iar până acum nu am avut niciun motiv să punem la îndoială mărturia lui. Nu știm decât ce *pretinde* Ashton că ar fi spus. Și așa cum ai comentat și tu mai devreme în legătură cu dialogul imposibil de auzit dintre doctor și blonda din capelă, *Ashton ar fi putut spune orice.*

— Bine, replică Hardwick nesigur. Ashton ar fi putut spune orice. Înțeleg. Dar ce crezi că i-a zis *de fapt*? Adică, unde vrei să ajungi? De ce ar minți despre motivul pentru care Jillian a intrat în căsuță?

— Pot să mă gândesc la cel puțin un motiv oribil. Repet, ideea e că nu știm nimic din ceea ce am crezut că știm sigur. Tot ce *știm* de fapt e că au vorbit unul cu altul și că ea a intrat în căsuță.

Hardwick începu să bată nerăbdător pe brațul sculptat al fotoliului ce aducea cu un tron.

— Nu e *tot* ce știm. Îmi amintesc că s-a dus cineva după ea. A bătut la ușa căsuței. Nu era una dintre ospătărițe? Și oare Jillian nu era deja moartă – sau cel puțin incapabilă să deschidă ușa? Nu înțeleg unde mama dracului vrei să ajungi cu asta.

— Hai s-o luăm de la început. Dacă analizezi exclusiv filmarea și uiți povestea care ne-a fost servită, se naște întrebarea: există oare o *altă* poveste credibilă, care se potrivește cu ceea ce se vede pe ecran?

— Cum ar fi?

— În film, s-ar părea că Jillian îi atrage atenția lui Ashton și arată spre ceas. Bine. Să presupunem că Ashton o rugase să-i aducă aminte când era timpul pentru toast. Și să presupunem că atunci când s-a dus la ea, Ashton i-a spus că avea o mare surpriză și că voia ca Jillian să intre în căsuță pentru că acolo avea să-i dea cadoul – chiar înainte de toast. I-a zis că ar trebui să intre în căsuță, să încuie ușa și să nu scoată nicio vorbă. Că indiferent cine vine la ușă, nu trebuie s-o deschidă sau să spună ceva. Că totul făcea parte din surpriză și că va înțelege mai târziu.

Hardwick era numai ochi și urechi.

— Deci tu spui că e posibil ca Jillian să fi fost bine-mersi când a bătut ospătărița la ușă?

— Și să presupunem că apoi, când Ashton a deschis el însuși ușa, cu cheia, i-a zis ceva de genul: „Închide ochii strâns. Închide ochii strâns ca să primești cea mai mare surpriză din viața ta”.

— Și după aceea?

Gurney făcu o pauză.

— Ți-l amintești pe Jason Strunk?

Hardwick se încruntă.

— Criminalul în serie? Ce-are el de-a face cu toate astea?

— Mai știi cum își omora victimele?

— Nu e el ăla care-și toca victimele și apoi trimitea bucățele din ele polițiștilor locali?

— Exact. Dar eu mă gândeam la arma pe care a folosit-o.

— Un satâr pentru carne, nu? O chestie japoneză, ascuțită brici.

— Și îl ținea într-un săculeț din plastic, sub haină.

— Și… ce vrei să zici? Oh, nu, haide! Doar nu vrei să spui că… că Scott Ashton a intrat în vilă, i-a zis proaspetei lui soțioare să închidă ochii și pe urmă i-a tăiat capul?

— Bazându-ne pe dovezile video, scenariul ăsta e la fel de posibil ca și povestea pe care o știm deja.

— Dumnezeule, o grămadă de lucruri sunt posibile, dar…

Hardwick dădu din cap.

— Și după aceea? După ce-i taie capul miresei, îl așază frumos pe masă, începe să țipe, își bagă satârul însângerat în buzunarul căptușit cu plastic, iese poticnindu-se din căsuță și leșină?

Gurney continuă.

— Exact. Ultima parte apare pe înregistrare – îl vedem cum țipă, cum iese împleticindu-se și se prăbușește pe stratul de flori. Toți dau buzna spre el, toți se uită în căsuță și toți ajung la concluzia care, având în vedere circumstanțele, este cea mai evidentă. Exact concluzia la care Ashton voia ca ei să ajungă. Așa că n-a existat niciun motiv ca Scott Ashton să fie percheziționat. Nimeni n-ar fi aflat niciodată dacă ar fi avut un satâr sau o armă similară ascunsă în haină. Și de îndată ce echipa canină a găsit maceta însângerată în pădure, totul a părut foarte limpede. Povestea lui Hector Flores a fost astfel stabilită, așteptând ca Rod Rodriguez să-și dea aprobarea.

— Maceta… cu sângele lui Jillian… dar cum?

— Sângele ar fi putut proveni pur și simplu din mostra prelevată pentru testarea nivelului de litium din organismul ei, cu două zile mai devreme. Ashton ar fi putut anula programarea obișnuită la hematolog și ar fi putut să-i ia sânge chiar el. Sau poate că a făcut rost de el altfel, a găsit o modalitate – așa cum eram gata să credem că ar fi făcut Flores. Și-apoi, ar fi putut să ducă maceta în pădure în dimineața aceea, înainte de petrecere. Ar fi putut-o mânji cu sânge, să o scoată pe fereastra din spate, să lase să curgă vreo picătură sau două pe pervaz, să lase dâra de feromoni cu cizmele, astfel încât câinii s-o urmărească, iar apoi să se întoarcă în căsuță. Atunci nu se filma, ceea ce ar explica cum a ajuns maceta din căsuță în locul unde a fost găsită fără ca cineva să apară trecând prin fața nenorocitului ăluia de copac.

— Ia stai un pic, uiți ceva. Cum dracului a trecut un satâr prin gâtul ei – prin carotide – fără să fie împroșcat cu sânge? Adică, știu ce spune raportul medicului legist despre sângele care a curs pe partea cealaltă a trupului ei și că am înaintat chiar eu o teorie despre cum criminalul ar fi putut folosi chiar capul ca să abată șuvoiul de sânge. Dar tot ar trebui să se fi împroșcat un pic, nu?

— Poate că așa a și fost.

— Și n-a observat nimeni?

— Jack, gândește-te la scena din filmare. Ashton purta un costum închis la culoare. Cade într-un strat de flori, plin de noroi. Un strat de trandafiri. Cu ghimpi. Arăta dezastruos. Și, din câte îmi amintesc, câțiva invitați săritori l-au dus în casă. Pun pariu pe pensia mea că s-a dus la baie. Așa ar fi avut ocazia să scape de satâr, ba poate chiar să se schimbe într-un costum identic, murdar deja de noroi. Așa că atunci când s-ar fi întors, Ashton ar fi arătat tot dezastruos, dar fără să fie

pătat de sângele victimei.

— Pe mă-sa, șopti Hardwick meditativ. Tu chiar crezi toate astea?

— Sincer, Jack, nu am niciun motiv să cred *nimic* din toate astea. Dar cred că e *posibil*.

— Există ceva probleme cu teoria ta, nu crezi?

— Cum ar fi problema credibilității: cum ar putea un psihiatru faimos să fie un asasin cu sânge rece?

— De fapt, asta e partea care-mi place cel mai mult, spuse Hardwick.

Gurney rânji pentru prima oară pe ziua aceea.

— Mai sunt și alte probleme? întrebă el.

— Da. Dacă Flores nu era în căsuță când Jillian a fost omorâtă, atunci unde dracu' era?

— Poate că era deja mort, zise Gurney. Poate că Ashton l-a omorât ca să facă să pară că era vinovat și c-a fugit. Sau poate că întregul scenariu pe care tocmai l-am inventat e la fel de defectuos ca orice altă teorie în cazul ăsta.

— Deci tipul ăsta ori e un criminal de talie mondială, ori victima inocentă a unui astfel de criminal.

Hardwick își aruncă privirea spre ecranul din spatele biroului lui Ashton.

— Pentru un om a cărui lume se prăbușește, Ashton pare al dracului de calm. Unde s-au dus disperarea și neputința?

— Par să se fi evaporat.

— Nu pricep.

— Flexibilitate emoțională? Face pe curajosul?

Hardwick devenea din ce în ce mai surprins.

— De ce a vrut să ne uităm la asta?

Ashton se plimba încet prin capelă, într-un ritm aproape regesc, ca un guru printre discipolii săi. Autoritar. Încrezător. Senin. Cu fiecare minut care trecea, radia mai multă plăcere și satisfacție. Un om ce inspira putere și respect. Un cardinal al Renașterii. Un președinte american. Un star rock.

— Ashton pare să fie o nestemată cu multe fațete, zise Gurney fascinat.

— Sau un criminal nenorocit, adăugă Hardwick.

— Trebuie să decidem care din două.

— Cum?

— Reducând ecuația la esențial.

— Adică?

— Să presupunem că Ashton chiar a omorât-o pe Jillian.

— Și că Hector n-a fost implicat?

— Da, zise Gurney. Ce am putea deduce de aici?

— Că Ashton minte extrem de bine.

— Așa că poate a spus și alte minciuni și noi nici măcar n-am observat.

— Minciuni în legătură cu Hector Flores?

— Exact, spuse Gurney iar, încruntându-se gânditor. Despre… Hector… Flores.

— Ce e?

— Mă… gândeam.

— Ce?

— E posibil… ca…?

— Ce e? întrebă Hardwick.

— Stai puțin. Vreau doar să…

Vocea lui Gurney se stinse, prins de șocul gândurilor ce-i alergau prin minte.

— Ce?

— Reducând… ecuația. Reducând-o la cea mai simplă…

— Doamne, nu te poți opri așa în mijlocul propozițiilor! Zi odată!

„Hristoase, nu se poate să fie chiar așa de simplu, nu?

Dar poate că este! Poate că este absolut și ridicol de simplu!

Oare de ce n-am observat mai devreme?”

Gurney râse.

— Pentru Dumnezeu, Gurney!

Nu observase mai devreme pentru că fusese în căutarea unei piese lipsă. Și nu fusese capabil s-o găsească. Bineînțeles că nu fusese capabil s-o găsească. Nu exista nicio piesă lipsă. Nu existase NICIODATĂ o piesă lipsă. Era o piesă ÎN PLUS. Piesa care stătea în calea tuturor. Piesa care stătuse în calea adevărului încă de la început. Piesa creată special ca să stea în calea adevărului.

Hardwick îl fixa cu o privire plină de frustrare.

Gurney se întoarse spre el, zâmbind ca un nebun.

— Știi de ce nu l-a putut găsi nimeni pe Hector Flores după crimă?

— Pentru că e mort?

— Nu cred. Există trei explicații posibile. Prima că a fugit, așa cum a crezut toată lumea. A doua că e mort, ucis de adevăratul criminal al lui Jillian Perry. Sau a treia… că, de fapt, n-a fost niciodată în viață.

— Ce mama dracului tot îndrugi acolo?

— E posibil ca Hector Flores să nu fi existat niciodată, să nu fi existat niciodată o persoană cu numele de Hector Flores. Hector Flores să fi fost un mit creat de Scott Ashton.

— Dar toate poveștile…

— E posibil ca Ashton să le fi creat el însuși pe toate.

— Cum?!

— De ce nu? Poveștile sunt create, se răspândesc, prind viață – chiar tu ai spus asta de multe ori. De ce nu se putea ca toate poveștile să fi avut același punct de plecare?

— Dar oamenii l-au văzut pe Flores în mașina lui Ashton.

— Ei au văzut un zilier mexican, cu o pălărie de cowboy din paie și ochelari de soare. E posibil ca omul pe care l-au văzut ei să fi fost cineva angajat de Ashton în ziua respectivă.

— Dar nu înțeleg cum…

— Nu-ți dai seama? Ashton ar fi putut crea el însuși toate poveștile, toate zvonurile. Rețeta ideală pentru bârfă. Noul grădinar special, mexicanul minunat de abil. Bărbatul care a învățat totul uluitor de rapid. Bărbatul cu un potențial uriaș. Bărbatul-Cenușăreasă. Protejatul. Asistentul personal de încredere. Geniul care a început să se comporte cam straniu. Bărbatul care stătea gol, într-un picior în pavilionul din grădină. Atât de multe povești, atât de interesante, atât de colorate, atât de șocante, atât de delicioase și atât de *demne de a fi repetate*. Rețeta ideală pentru bârfă. Doamne, nu pricepi? Le-a servit vecinilor o legendă irezistibilă și oamenii au luat-o de bună, și-au transmis-o de la unul la altul, au înfrumusețat-o, au povestit-o străinilor. L-a creat pe Hector Flores din nimic și l-a transformat în legendă – capitol cu capitol. O legendă despre care locuitorii din Tambury n-au mai încetat să vorbească. Imaginea bărbatului a devenit mai vizibilă decât bărbatul, mai reală decât realitatea.

— Cum rămâne cu glonțul din ceașca de ceai?

— Cel mai simplu lucru din lume. Ashton ar fi putut trage glonțul el însuși, ar fi ascuns arma, ar fi declarat-o furată. E perfect credibil că mexicanul cel nebun și nerecunoscător să fi furat pușca cea scumpă a doctorului.

— Ia stai un pic. Chiar la începutul înregistrării, înainte să înceapă petrecerea, Ashton a mers în căsuță ca să discute cu Flores. Când a bătut la ușă s-a auzit un *Este abierto* foarte înfundat. Dacă înăuntru nu era niciun Hector Flores, atunci cine a zis asta?

— E evident. Ashton ar fi putut s-o spună chiar el, pe un ton mai jos. Era cu spatele la cameră.

— Dar fetele cu care a vorbit Hector, la Mapleshade…

— Fetele cu care *se presupune* că a vorbit sunt toate moarte, într-un mod convenabil, sau dispărute. Deci de unde *știm* că a vorbit cu adevărat cu cineva? Nu există nimeni care ar putea spune cu siguranță că l-a văzut față-n-față. Nu e o chestiune destul de dubioasă?

Gurney și Hardwick se priviră, apoi se uitară la ecranul computerului, unde Ashton putea fi văzut schimbând câteva vorbe cu două dintre fete, arătând instructiv spre diferite părți ale capelei. Părea la fel de relaxat și dădea comenzi ca un general victorios în ziua în care inamicul s-a predat.

Hardwick clătină din cap.

— Tu chiar crezi că Ashton a pus la cale tot complotul ăsta elaborat – că a inventat o persoană fictivă și a reușit să alimenteze bârfele timp

de trei ani – doar pentru a avea un țap ispășitor în cazul în care se decidea într-o zi să se căsătorească și să-și ucidă soția? Nu sună un pic ridicol?

— Dacă e s-o luăm așa, sună absolut ridicol. Dar dacă am presupune că a avut un alt motiv să-l inventeze pe Hector?

— Ce motiv?

— Nu știu. Un motiv mai important. Unul mai practic.

— Scenariul ăsta pare tare șubred. Și cum rămâne cu afacerea Skard? Nu ne-am bazat pe teoria că unul dintre frații Skard, probabil Leonardo, se dă drept Hector și convinge fete fără căpătâi de la Mapleshade să plece de acasă după absolvire, de dragul banilor și al distracției? Dacă n-a existat niciun Hector, atunci ce se întâmplă cu tot scenariul legat de traficul de carne vie?

— Nu știu.

Era o întrebare crucială, se gândi Gurney. Ce sens mai aveau teoriile lor dacă depindeau de ideea că Leonardo Skard operează sub chipul lui Hector Flores, dacă Hector Flores nici măcar nu existase vreodată?

Capitolul 77

Ultimul episod

— Apropo, zise Gurney, se întâmplă cumva să ai arma la tine?

— Întotdeauna, răspunse Hardwick. Mi-aș simți glezna dezgolită fără micul ei toc. După umila mea părere, la ananghie, gloanțele egalează istețimea. De ce întrebi? Vrei să faci o mișcare dramatică?

— Nicio mișcare dramatică momentan. Trebuie să fim mult mai siguri în legătură cu ce se întâmplă.

— Păreai al dracului de sigur acum un minut.

Gurney se strâmbă.

— Nu sunt *sigur* decât de faptul că versiunea mea despre cazul Perry este *posibilă*. Sau că nu este *imposibilă*. Scott Ashton ar fi putut s-o omoare pe Jillian Perry. *Ar fi putut*. Dar trebuie să investighez mai mult și am nevoie de probe. În momentul ăsta nu am nicio dovadă și niciun motiv. Nu avem decât speculațiile mele, un exercițiu de logică.

— Dar dacă…

Întrebarea lui Hardwick fu întreruptă de sunetul ușii masive a capelei, la etajul inferior, ce se deschise și se închise, urmată de un clinchet ascuțit, metalic. Amândoi se aplecară atenți spre treptele umbrite de dincolo de pragul biroului, să audă pașii.

Un minut mai târziu, Scott Ashton apăru de pe palierul din capătul scării din piatră și intră în birou, pășind cu același aer de autoritate și control la care Gurney și Hardwick tocmai asistaseră pe ecran.

Doctorul se scufundă în fotoliul plușat din spatele biroului și-și scoase casca Bluetooth din ureche, apoi o aruncă în sertarul de sus al mesei. Își împreună mâinile pe biroul negru, masiv, încrucișându-și încet degetele – cu excepția degetelor mari pe care le ținu paralele unul față de celălalt, ca și cum voia să înlesnească o comparație amănunțită între ele. Era o comparație care părea să-l intereseze. După ce zâmbi o vreme la propriile gânduri, Ashton își desprinse mâinile, întorcându-și palmele în sus, cu degetele ușor despărțite într-un gest ciudat de nonșalant.

Apoi, băgă mâna în buzunarul hainei și scoase un pistol de calibru mic. Gestul fusese relaxat, atât de asemănător scoaterii unui pachet de țigări, încât, pentru o clipă, Gurney crezu că Ashton chiar își scosese o țigară.

Cu o mișcare aproape adormită, Ashton îndreptă micul semiautomat, un Beretta de calibru 25 spre un punct aflat undeva între Gurney și Hardwick, dar ochii lui îl fixară pe Hardwick.

— Fă-mi o favoare, te rog. Pune mâinile pe brațele fotoliului. Chiar acum, te rog. Mulțumesc. Acum, rămânând exact așa, așezat, ridică-ți picioarele de la podea. Mulțumesc. Chiar apreciez cooperarea ta. Ridică-le mai sus. Mulțumesc. Acum întinde picioarele înainte, spre biroul meu. Întinde-le până îți poți așeza tălpile pe tăblia mesei. Mulțumesc. E foarte bine, foarte amabil.

Hardwick urmă instrucțiunile cu seriozitatea calmă a celui care urmează indicațiile unui instructor de yoga. Odată ce-și propti picioarele pe birou, Ashton se întinse spre ele, dinspre partea lui de birou, băgă mâna sub manșeta cracului drept al pantalonilor lui Hardwick și scoase un Kel-Tec P-32 din tocul lui. Îl studie, îl cântări în mână, apoi îl așeză în sertarul de sus al biroului.

Ashton se așeză iar și zâmbi.

— Ah, da. Mult mai bine. Când sunt prea mulți oameni înarmați într-o cameră, tragedia planează în aer. Te rog, detective, poți să-ți pui picioarele jos. Cred că ne putem relaxa cu toții acum că am stabilit cum stau lucrurile.

Se uită când la unul, când la celălalt, alene și amuzat.

— Trebuie să recunosc că ziua asta devine fascinantă. Atât de multe… întorsături. Și tu, detective Gurney, chiar ți-ai pus mintea la treabă.

Vocea lui torcea a sarcasm mieros.

— Ai descris un scenariu cam macabru. Parc-ar fi rezumatul unui film. Scott Ashton, faimosul psihiatru își omoară soția în prezența a două sute de invitați la nuntă și tot ce trebuie să-i spună e: „Închide ochii strâns”. Nu a existat niciodată un Hector Flores. Maceta însângerată a fost un șiretlic isteț. În buzunarul lui era un satâr. O prăbușire semi-accidentală în boschetul cu trandafiri. Un schimb

inteligent de costume în baie. Și așa mai departe. O conspirație ingenioasă, descoperită. Un caz senzațional de crimă, rezolvat. Vânzătorii păcatului sunt scoși la lumină. Morții sunt răzbunați. Cei vii trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Seamănă cu ceea ce propui tu?

Ashton fu dezamăgit în caz că se așteptase ca Gurney să fie surprins sau îngrozit că fusese capabil să rezume conversația pe care o avusese cu Hardwick. Unul dintre punctele forte ale lui Gurney, atunci când era luat prin surprindere, era să reacționeze discret, dar pe un ton puțin dubios, un ton potrivit în circumstanțe ceva mai lipsite de primejdii. Așa și făcu acum.

— Cam despre asta e vorba, zise el simplu.

Gurney nu se arătă deloc surprins că, în timp ce Ashton fusese în capelă, le ascultase conversația – probabil prin intermediul unei transmisii către casca lui, de la un microfon ascuns. Nu – sigur fusese vorba de o transmisie către casca din urechea lui Ashton. Gurney se mustră în sinea lui pentru că nu observase că era ciudat că Ashton vorbise la un telefon obișnuit mai devreme, în capelă, ceea ce însemna că dispozitivul din ureche era folosit în acel moment în alt scop. Era dureros că-i scăpase ceva atât de evident, dar era genul de durere pe care nu avea s-o arate niciodată.

Lui Gurney îi venea greu să măsoare efectul pe care îl avusese replica lui plictisită. Spera că avusese efectul pe care-l dorise. Orice urmă de îndoială pe care o putea sădi în mintea lui Ashton privind felul în care evalua situația ar fi reprezentat un plus.

Ashton își mută privirea la Hardwick, ai cărui ochi erau țintuiți asupra pistolului. Clătină din cap de parcă dojenea un copil mic.

— *Nici să nu te gândești*, detective, cum se zice în filme. Îți descarc trei gloanțe în piept până să apuci să te ridici de pe scaun.

Apoi, i se adresă lui Gurney pe același ton.

— Iar tu, detective, ești ca o muscă care a reușit să intre în casă. Bâzâi pe aici, te plimbi pe tavan. Bzzz. Vezi ce poți vedea. Bzzz. Dar nu înțelegi ce vezi. Bzzz. Și-apoi PAC! Tot bâzâitul ăla a fost în zadar. Toată căutarea și scotocitul – toate în zadar. Pentru că nu poți să înțelegi ceea ce vezi. Cum ai putea? Nu ești decât o muscă.

Începu să râdă pe înfundate.

Gurney știa că strategia care se impunea era să întârzie desfășurarea evenimentelor, să le încetinească. Dacă Ashton era criminalul care părea să fie, atunci jocul minții era, ca de obicei în asemenea cazuri, un concurs pentru a stabili cine deținea controlul din punct de vedere emoțional. Scopul lui Gurney era să prelungească jocul, să-și atragă adversarul în competiție și să-l facă să continue până ce se ivea ocazia să-i pună capăt. Se sprijini de spătarul scaunului și zâmbi.

— Dar în cazul ăsta, Ashton, musca a nimerit-o, nu-i așa? N-ai mai

avea arma aia în mână, dacă n-aș fi nimerit-o.

Ashton se opri din râs.

— *Ai nimerit-o*? Geniul deducției se lăudă că a nimerit-o? După ce ți-am pus la dispoziție toate amănuntele alea. Dispariția unora dintre absolvente, conflictele în legătură cu mașinile, reclamele pentru compania Karnala în care au apărut toate tinerele în cauză. Dacă n-aș fi fost ispitit să te tachinez, să fac competiția interesantă, n-ai fi ajuns mai departe decât colegii tăi imbecili.

Acum fu rândul lui Gurney să râdă.

— Nu cred că ai vrut să faci competiția interesantă. Știai că următorul pas era să vorbim cu fostele eleve, iar toate amănuntele astea ar fi ieșit la iveală imediat. Așa că nu ne-ai oferit nimic din ce n-am fi aflat și singuri într-o zi sau două. A fost un efort jalnic de a ne cumpăra încrederea cu informații pe care oricum nu le mai puteai ascunde.

Citind expresia de pe chipul lui Ashton – o încercare înghețată de a mima nepăsarea – fu convins că nimerise fix la țintă. Dar uneori, în gestionarea unei astfel de confruntări, exista riscul să ai *prea* multă dreptate, să nimerești ținta *prea* la fix.

Următoarele cuvinte ale lui Ashton îi dădură sentimentul îngrozitor că asta era una dintre acele situații.

— N-are niciun rost să mai irosesc timp. Vreau să vedeți ceva. Vreau să vedeți cum se termină povestea.

Ashton se ridică și, cu mâna liberă, trase scaunul masiv aproape de ușă, care forma un triunghi cu uriașul ecran plat de pe masa din spatele biroului său și cu cele două fotolii din fața biroului, ocupate de Gurney și de Hardwick – o poziție din care, cu spatele la ușă, putea observa și monitorul, și pe cei doi detectivi, în același timp.

— Nu vă uitați la mine, zise el, arătând spre computer. Uitați-vă la ecran. Un adevărat show de televiziune. *Mapleshade*: *Ultimul episod*. Nu e finalul la care m-am gândit, dar ce-i drept televiziunea trebuie să fie flexibilă. Bine. Suntem toți la locurile noastre. Camera înregistrează, acțiunea e în desfășurare, dar cred că ne-ar trebui un pic mai multă lumină acolo jos.

Ashton scoase din buzunar mica telecomandă pentru lumini și încuietori și apăsă un buton.

Naosul capelei se lumină, pe măsură ce rândurile de lămpi de pe perete se aprindeau. Zarva conversațiilor se opri pentru o clipă, în timp ce fetele din grupurile de discuție se întoarseră să privească lămpile.

— E mai bine, spuse Ashton, zâmbind satisfăcut spre ecran. Detective, având în vedere contribuția ta, vreau să mă asigur că vei putea vedea totul foarte limpede.

„Ce contribuție?” vru Gurney să întrebe. În schimb, își duse mâna la

gură și-și acoperi un căscat. Apoi își aruncă privirea la ceas.

Ashton se uită lung și glacial la el.

— N-ai să te mai plictisești mult.

O serie de mici grimase trecură pe chipul lui Ashton.

— Detective, ești un om educat. Spune-mi un lucru: știi ce înseamnă termenul medieval de *compensație cuvenită*?

În mod ciudat, Gurney știa. De la un curs de filosofie din facultate. Compensație cuvenită: pedeapsă în perfect echilibru cu crima. Pedeapsă de preferat de aceeași natură.

— Da, știu, răspunse el, aprinzând o scânteiere de surpriză în ochii lui Ashton.

Și apoi, cu coada ochiului, la marginea câmpului său vizual, Gurney detectă ceva – o umbră care se mișcă repede. Sau fusese doar marginea unei haine negre, poate o mânecă? Orice ar fi fost, dispăruse în alcovul palierului, chiar în dreptul pragului biroului, unde abia avea loc să stea un om.

— Atunci vei putea să-ți dai seama de răul pe care l-a provocat ignoranța ta.

— Ia spune-mi, răspunse Gurney, încercând să pară din ce în ce mai interesat și sperând să-și ascundă mai bine decât cu plictisul fals, teama pe care o simțea de fapt.

— Mintea ta merge brici, detective. Ai un creier destul de eficient. Un calculator remarcabil de vectori și probabilități.

Caracterizarea asta era fix pe dos față de calitățile pe care și le estima Gurney în momentul de față. Simțind că-l ia amețeala, se întrebă dacă nu cumva Ashton îi percepuse atât de bine starea mentală încât observația fusese de fapt o glumă.

Gurney avea impresia că același creier care l-ajutase să obțină marile lui victorii profesionale aluneca acum în mocirlă, pierzând forță și direcție, în timp ce se chinuia să înghesuie prea multe lucruri la un loc. Pe Hector, care nu era real. Pe Jykynstyl, care nu era real. Jillian Perry, care fusese decapitată. Kiki Muller, care fusese decapitată. Melanie Strumm, care fusese decapitată. Savannah Liston. Păpușa din camera de tricotat a lui Madeleine, care fusese decapitată.

Care era centrul de gravitație al tuturor lucrurilor – locul în care se întâlneau toate liniile de forță? Oare era acolo, la Mapleshade? Sau în casa din cărămidă, îngrijită de „fiicele” lui Steck? Sau în vreo cafenea obscură din Sardinia, unde Giotto Skard ar fi putut, chiar în acel moment, să-și soarbă espresso-ul amar, tronând ca un păianjen istovit în centrul plasei lui, unde se adunau toate țițele afacerii?

Întrebările fără răspuns se înghesuiau una peste alta într-un ritm rapid.

Iar acum urma una foarte personală: de ce el, Gurney, nu luase în considerare posibilitatea ca în încăpere să se fi aflat un microfon?

Întotdeauna crezuse că „dorința de moarte” era un concept mult prea facil și o paradigmă destul de folosită, dar acum se întrebă dacă nu cumva aceea era explicația cea mai bună pentru atitudinea lui.

Ori poate că mintea îi era prea plină de detalii încă nedigerate?

Detalii nemestecate, teorii șubrede și crime.

Când totul dă greș, revino în prezent.

Sfatul permanent al lui Madeleine: fii aici și acum! Fii atent!

Percepția prezentului era sfântul pocal al conștiinței.

Ashton era în mijlocul unei fraze:

— … neîndemânarea tragicomică a sistemului justiției criminale – deloc sistematic, dar în mod sigur criminal. Când vine vorba de agresorii sexuali, sistemul este stupid de politizat și ridicol de inapt. Dintre agresorii pe care îi prinde, nu ajută niciunul, iar pe cei mai mulți îi transformă în ceva și mai rău. Îi eliberează pe toți aceia suficient de isteți încât să păcălească așa-zișii profesioniști care-i evaluează. Publică liste incomplete și inutile cu agresori sexuali. În spatele acestei mascarade publice, *sistemul eliberează șerpi care devorează copii*!

Ashton îl străfulgeră cu privirea pe Gurney, apoi pe Hardwick și din nou pe Gurney.

— Iată sistemul infect pe care mințile voastre geniale, logica voastră, talentele de detectivi și inteligența îl servesc în cele din urmă.

Era un discurs ciudat, se gândi Gurney, o diatribă elegantă care părea să mai fi fost rostită înainte, probabil în cadrul unor conferințe în fața colegilor de breaslă, însă însuflețită de o furie reală, departe de a fi artificială. Pe când se uita în ochii lui Ashton, recunoscu în acea furie o emoție pe care o mai văzuse și altă dată. O văzuse în ochii victimelor agresiunilor sexuale. Cea mai memorabilă, cea mai vie furie o văzuse în ochii unei femei de cincizeci de ani, care recunoștea că-și ucisese cu toporul tatăl vitreg, de șaptezeci și cinci de ani, care o violase pe când avea cinci ani.

Apărarea în sala de proces fusese că voia să se asigure că nepoata ei nu avea de ce să se teamă de el, că nepoata nimănui nu avea de ce să se teamă de el. Ochii îi erau plini de o mânie sălbatică și ocrotitoare și, în ciuda eforturilor avocatului de-a o reduce la tăcere, femeia tot jura că singura dorință pe care o mai avea era să-i omoare pe toți, pe fiecare monstru, pe fiecare agresor, să-i omoare pe toți, să-i toace în bucățele. În timp ce era scoasă din sala de judecată, femeia țipa și urla că avea să aștepte la ușile închisorilor și avea să ucidă fiecare agresor eliberat, fiecare agresor căruia i se dădea drumul în lumea largă. A jurat că avea să-și folosească orice fărâmă de putere lăsată de Dumnezeu ca să-i „toace în bucățele”!

Atunci lui Gurney îi trecu prin minte o posibilă legătură – cea mai simplă ecuație care putea explica totul.

Vorbi într-o doară, ca și cum discutaseră pe acel subiect toată seara.

— Nu mai există nicio șansă ca Tirena să fie eliberată.

Inițial, Ashton nu arătă niciun fel de reacție, părând să nici nu fi auzit măcar cuvintele pe care le rostise Gurney, cu atât mai puțin acuzația de crimă pe care o ascundeau.

Însă în spatele doctorului, pe palierul umbrit, Gurney observă o altă mișcare – de data asta mai clară, sub forma unui braț învești mântat în cafeniu, iar la capătul lui o scânteiere metalică. Apoi, ca și mai înainte, brațul se retrase în spațiul îngust de dincolo de pragul ușii.

Capul lui Ashton, care până acum fusese aplecat un pic spre stânga, se întoarse în cel mai lent mod cu putință, spre dreapta. Mută pistolul din mâna dreaptă în mâna stângă, care i se odihnea în poală. Ridică mâna dreaptă într-o doară la cap, astfel că vârfurile degetelor îi atinseră ușor urechea și tâmpla, rămânând acolo într-un gest deopotrivă delicat și tulburător. Alături de unghiul în care-și ținea capul, poziția mâinii crea iluzia unui om care ascultă o melodie ce se auzea de departe.

În cele din urmă, privirea lui o întâlni pe a lui Gurney și-și coborî mâna pe brațul scaunului, în același timp ridicând mâna în care ținea pistolul. Pe chipul lui înflori un zâmbet, și apoi se stinse ca o floare grotească și plăpândă.

— Ești un om atât de isteț.

Murmurul de fundal al vocilor ce se auzeau din boxele monitorului din spatele lui Ashton deveni mai gălăgios și mai alert.

Ashton nu păru să bage de seamă.

— Așa de isteț, așa de perspicace și de nerăbdător să impresioneze. Pe cine vrei să impresionezi oare?

— Arde ceva, zise Hardwick tare, panicat.

— Ești un copil, continuă Ashton, urmărindu-și firul gândurilor. Un copil care a învățat un truc cu cărți și îl tot arată acelorași oameni, încercând să le stârnească reacția pe care au avut-o prima dată.

— Arde ceva, la dracu'! repetă Hardwick, arătând spre ecran.

Gurney se uită când la armă, când la ochii de un calm înșelător ai omului care o ținea în mână. Orice se întâmpla pe ecran, trebuia să aștepte. Voia ca Ashton să continue să vorbească.

Pe palier se văzu o altă mișcare și un bărbat pirpiriu, îmbrăcat într-un cardigan maro păși lent și tăcut în pragul biroului. Lui Gurney îi luă un moment ca să-și dea seama că era Hobart Ashton.

Își ținu intenționat privirea ațintită asupra armei lui Scott Ashton. Se întrebă cât din situație înțelegea tatăl și ce intenționa să facă – dacă intenționa să facă ceva. Dar de ce se apropiase pe furiș? Ce știa sau ce suspecta, de-l făcuse să urce scările atât de precaut și să se ascundă pe palier? Și mai important, oare vedea pistolul din mâna fiului său, din locul în care se afla? Oare înțelegea ce însemna? Cât de dus cu pluta

era? Și poate cel mai important, dacă bătrânul ar fi creat, dinadins sau involuntar, un moment de confuzie, ar fi putut Gurney să traverseze camera și să smulgă arma lui Ashton înainte să apuce s-o folosească împotriva lui?

Gândurile astea disperate fură întrerupte de o izbucnire bruscă.

— La dracu'! Arde capela! urlă Hardwick.

Gurney privi ecranul în timp ce cu coada ochiului îi pândea pe Scott Ashton și pe tatăl lui. Pe monitor, se vedea clar cum ieșea fum din lămpile de pe zidurile capelei. Fetele fie ieșiseră din bănci, fie se îngrămădeau să iasă, adunându-se în centrul coridorului și pe rampa cea mai apropiată de cameră.

Gurney se ridică instinctiv în picioare, urmat de Hardwick.

— Ai grijă, detective, zise Ashton, mutând pistolul în mâna dreaptă și îndreptându-l spre pieptul lui.

— Descuie ușile, comandă Gurney.

— Nu chiar acum.

— Ce mama dracului crezi că faci?

Dinspre monitor se auzi o izbucnire de țipete. Gurney își mută privirea înapoi la monitor tocmai când una dintre fete încercase să folosească un stingător ce se transformase într-un aruncător de flăcări, acoperind cu un jet de lichid arzând una dintre băncile din lemn. O altă fată veni alergând cu un alt stingător: rezultatul fu același – un jet de lichid care se aprinse în momentul în care atinse focul. Era clar că stingătoarele fuseseră modificate și în loc să stingă focul, îl ațâțau. Gurney își aduse aminte de un incendiu premeditat din Bronx, în urmă cu douăzeci de ani. Mai târziu descoperiseră că unul dintre stingătoarele dintr-o magazie veche fusese golit și umplut cu benzină gelificată – napalm făcut în casă.

Capela era acum cuprinsă de panică.

— Descuie nenorocitele alea de uși, dementule! urlă Hardwick la Ashton.

Tatăl lui Ashton băgă mâna în buzunarul puloverului și scoase ceva cu un capăt lucitor. Pe când scotea mica lamă din mânerul ei, Gurney își dădu seama ce era – un briceag obișnuit, cu care un cercetaș putea ascuți un băț. Bătrânul ținea briceagul într-o parte și rămase, nemișcat, cu ochii ațintiți pe spătarul înalt al scaunului fiului său.

Privirea lui Scott Ashton era fixată asupra lui Gurney.

— Nu ăsta-i finalul pe care l-aș fi vrut, dar e cel solicitat de intervenția ta genială. E a doua cea mai bună soluție.

— Doamne, lasă-le să iasă, nebunule! strigă Hardwick.

— Am făcut tot ce-am putut, zise Ashton calm. Am sperat. Am ajutat câteva în fiecare an, dar după un timp a trebuit să accept că majoritatea nu aveau leac. Majoritatea au plecat de aici la fel de veninoase ca în ziua în care au sosit, au plecat ca să iasă în lume, să-i

otrăvească și să-i distrugă pe alții.

— Nu puteai face nimic, zise Gurney.

— Nici eu nu credeam asta… până când mi s-a dat Misiunea și Metoda. Dacă vreuna dintre ele alegea o viață păcătoasă, puteam măcar să-i limitez expunerea, să limitez perioada în care alții erau expuși la otrava ei.

Strigătele și țipetele din boxele monitorului se auzeau din ce în ce mai haotice. Hardwick începu să se îndrepte spre Ashton, cu o expresie întunecată pe chip. Gurney întinse brațul și-l opri tocmai când Ashton își ridică calm pistolul și ținti spre pieptul lui Hardwick.

— Pentru Dumnezeu, Jack, zise Gurney, hai să nu recurgem la soluția gloanțelor când nu avem niciun glonț.

Hardwick se opri strângând din dinți.

Gurney îi aruncă un zâmbet admirativ lui Ashton.

— De aici „înțelegerea între domni”?

— Ah. A vorbit domnul Ballston.

— Da, despre Karnala. Aș vrea să știu mai multe.

— Știi deja atât de multe.

— Spune-mi restul.

— E o poveste simplă, detective. Provin dintr-o *familie disfuncțională*.

Ashton rânji oribil, reușind să ilustreze coșmarurile ascunse de cel mai des termen psihologic. Spasmele îi treceau pe buze ca niște insecte pe sub piele.

— Am fost, în cele din urmă, salvat, adoptat, mi s-a dat o educație. Am fost atras de un anumit domeniu. Am eșuat, în cea mai mare parte. Pacienții mei continuau să violeze copii. Nu știam ce să fac până ce mi-am dat seama că relațiile familiei îmi ofereau posibilitatea de a trimite cele mai rele fete din lume celor mai răi bărbați din lume.

Rânji iar.

— Compensație cuvenită. Soluția perfectă.

Rânjetul se șterse.

— Isteață cum era, Jillian a aflat doar un pic mai mult decât ar fi trebuit, a auzit din întâmplare niște cuvinte spuse la telefon, și-a urmat regretabila curiozitate și a devenit o posibilă amenințare pentru întregul proces. Bineînțeles, ea n-a ajuns să vadă imaginea de ansamblu, dar și-a imaginat că ar fi putut să se folosească de puținele ei informații pentru a căpăta un avantaj personal. Prima cerință a fost să ne căsătorim. Am știut că n-avea să fie și ultima. Am abordat situația într-o manieră pe care am găsit-o satisfăcătoare. Satisfăcătoare, așa cum *se cuvenea*. Totul a mers bine un timp. Apoi ai apărut tu.

Ashton îndreptă pistolul spre fața lui Gurney.

Pe ecran, două rânduri de bănci luaseră foc, iar flăcările se ridicau

din jumătate dintre lămpi. Unele draperii ardeau mocnit. Majoritatea fetelor erau pe podea. Unele își acopereau fețele, altele încercau să respire prin cârpe pe care și le rupseseră din haine, unele plângeau, altele tușeau, câteva vomitau.

Hardwick părea gata să explodeze.

— Apoi ai apărut tu, repetă Ashton. David Gurney cel isteț. Și iată rezultatul.

Arătă cu pistolul spre ecran.

— Dacă ești atât de isteț, de ce nu ți-ai dat seama că așa avea să se sfârșească? Cum altfel *ar putea* să se sfârșească? Chiar ai crezut că aveam să le dau drumul? Să fie David Gurney cel isteț atât de prost?

Hobart Ashton făcu câțiva pași mici spre scaunul fiului său.

Hardwick țipă:

— Asta e soluția ta, Ashton? Asta e, țicnitule? Să arzi de vii o sută douăzeci de adolescente? *Asta e soluția ta de căcat*?

— Oh, da, da, da, asta e! Chiar credeai că am să le dau drumul când aveam să fiu în cele din urmă prins?

Vocea lui Ashton se ridică, dezlănțuită, biciuindu-i pe Gurney și pe Hardwick cu sălbăticiune, ca și cum avea o conștiință proprie.

— Credeai că am să las cuibul de vipere să atace copiii din lumea asta? Chestiile astea toxice, scârboase, veninoase! Demente, stricate, mizere, scârboase! Aceste alunecoase…

Se întâmplă așa de repede, încât Gurney crezu că nici nu văzu ce se întâmplase. Străfulgerarea unui braț venind prin spatele scaunului, o mișcare rotită, rapidă și asta fu tot – discursul aprins al lui Ashton fu întrerupt în mijlocul unui cuvânt. Apoi bătrânul sări repede, atletic, într-o parte a scaunului, apucând butoiașul armei lui Ashton și smulgându-i-l cu o smucitură. În cameră se auzi trosnetul tulburător al unei falange.

Capul lui Ashton i se lăsă moale pe piept, iar corpul începu să se aplece înainte, alunecând, căzu grămadă pe podea și se prăbuși într-o poziție fetală. Cantitatea de sânge care începu să curgă în jurul gâtului său elucidă felul în care fusese ucis.

Hardwick scrâșni din dinți.

Bărbatul pirpiriu, îmbrăcat în cardigan maro, își șterse briceagul pe perna de pe spătarul fotoliului în care stătuse Ashton, îl închise cu îndemânare cu o singură mână și îl puse la loc în buzunar.

Apoi se uită în jos, la Ashton și zise, ca o binecuvântare pentru sufletul răposatului său fiu:

— Ești un căcat cu ochi!

Capitolul 78

Tot ce i-a mai rămas

Scârba profundă pe care o simțise Gurney ca polițist începător față de violență, mai ales față de sângele unei răni fatale era o senzație pe care învățase să și-o înăbușe și s-o ascundă de-a lungul celor douăzeci de ani de carieră. Când era nevoie, Gurney reușea să ascundă destul de bine ceea ce simțea – sau cel puțin să-și ascundă groaza în spatele simplului dezgust. Așa făcu și acum.

Privind sângele care se întindea lent, într-o băltoacă ovală, absorbit de țesătura elaborată a covorului persan, Gurney spuse, ca și cum descria găinațul unei păsări pe un parbriz:

— Ce mizerie.

Hardwick clipi. Se uită mai întâi la Gurney, apoi la trupul de pe podea, apoi la haosul în flăcări de pe ecran. Îl privi confuz pe tatăl lui Ashton.

— Ușile. De ce nu descui nenorocitele alea de uși?

Gurney și bătrânul se priviră fără să lase de înțeles că erau în vreun fel îngrijorați. În trecut, când se confruntase cu o situație dificilă, pe Gurney îl ajutase, oferindu-i un avantaj, capacitatea de a păstra aparența unei atitudini perfect calme. Dar acum nu părea să fie cazul. Bătrânul îi inspira o încredere tăcută și brutală. De parcă uciderea lui Ashton îi adusese o pace deplină și putere – ca și cum balanța fusese în cele din urmă echilibrată.

Nu era un om cu care să poți câștiga cu ușurință un concurs de priviri. Gurney decise să mărească miza și să schimbe regulile jocului. Și știa că trebuia s-o facă rapid dacă spera ca vreunul dintre ei să iasă de acolo viu. Era timpul să riște.

— Îmi aduce aminte de Tel Aviv, zise, arătând spre ecran.

Bătrânul clipi și-și întinse buzele într-un zâmbet absurd.

Gurney simți că replica lui riscantă lovise în plin. Dar ce urma acum?

Hardwick se uita la amândoi, cuprins de furie și șocat.

Gurney continuă să se concentreze la bărbatul care ținea arma.

— Păcat că n-ai venit un pic mai devreme.

— Ce?

— Păcat că n-ai venit mai devreme. De exemplu acum cinci luni, nu trei.

Bătrânul părea de-a dreptul curios.

— Ce contează pentru tine?

— Ai fi putut opri toată nebunia aia cu Jillian.

— Ah.

Dădu ușor din cap, aproape cu recunoștință.

— Bineînțeles, dacă ai fi intervenit chiar și mai devreme, atunci când ar fi trebuit, totul ar sta altfel acum. Ar fi mai bine, nu crezi?

Bărbatul continua să dea din cap, dar foarte lent, fără o anumită semnificație. Apoi se încruntă.

— Nu știu despre ce vorbești.

Gurney fu cuprins de teama îngrozitoare că se afla pe un drum greșit. Dar nu avea altă soluție decât să meargă înainte; nu avea timp să se răzgândească. Așa că, tot înainte până la capăt.

— Poate c-ar fi trebuit să-l ucizi acum mult timp. Poate c-ar fi trebuit să-l strângi de gât când s-a născut, înainte ca Tirena să-l distrugă. Rahatul ăsta a fost nebun de când s-a născut, la fel ca maică-sa; n-a fost un om de afaceri, ca tine.

Gurney îi scrută chipul în căutarea unei reacții, cât de mici, dar expresia lui nu era mai grăitoare – sau mai umană – decât pistolul din mâna lui. Așa că din nou, Gurney spuse:

— De-aia ai venit aici după drama cu Jillian, nu? Faptul că Leonardo a omorât-o a fost un lucru care ar fi putut reprezenta o afacere profitabilă, dar că i-a tăiat capul la nuntă, asta a fost… mai mult decât o afacere. Bănuiala mea e că ai venit să supraveghezi lucrurile. Să te asiguri că totul se desfășura într-un mod profesionist. N-ai vrut ca micul nemernic să strice tot. Dar, dacă e să fim sinceri, Leonardo a avut și puncte forte. Isteț. Creativ. Nu?

Privirea bărbatului era tot goală și inexpresivă.

Gurney continuă.

— Trebuie să recunoști că ideea cu Hector a fost destul de bună. A inventat țapul ispășitor perfect în caz că se prindea cineva că toate absolventele alea erau de negăsit. Așa „a apărut pe scenă” legendarul Hector chiar înainte ca fetele să înceapă să dispară. O dovadă de prudență din partea lui Leonardo. O adevărată inițiativă. Un mare talent organizatoric. Dar toate astea aveau un preț. Era prea nebun, nu-i așa? De asta a trebuit s-o faci, în cele din urmă. Te-ai ascuns într-un colț. Ai gestionat situația de criză.

Clătină din cap și se uită cu groază la pata enormă de sânge ce se întindea pe covor între ei.

— Prea al dracului de puțin, Giotto. Prea al dracului de târziu.

— Cum mama dracului mi-ai zis?

Gurney se uită la bărbat cu aceeași privire ca de granit o bună bucată de vreme înainte să răspundă.

— Nu-mi irosi timpul. Am o propunere pentru tine. Ai cinci minute să accepți sau să refuzi.

I se păru că vede o crăpătură mică în masca bărbatului numai pentru o fracțiune de secundă.

— Cum mi-ai zis?

— Giotto, pricepe odată. S-a terminat. Familia Skard e distrusă. Familia Skard s-a dus dracului. Pricepi? Trece timpul. Uite care e propunerea. Tu-mi spui numele și adresele tuturor clienților Karnala,

ale tuturor nebunilor ca Jordan Ballston cu care încheiați afaceri. Vreau, în special, adresele unde le-am mai putea găsi în viață pe unele dintre fetele de la Mapleshade. Tu dă-mi toate astea și eu îți garantez că vei trăi ca să fii arestat.

Pirpiriul râse – un sunet ca scrâșnetul pietrișului zdrobit sub o pătură.

— Dar știu că ai tupeu, Gurney. Ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Mda, știu. Ți-au mai rămas patru minute și jumătate. Timpul zboară. Deci uite ce se întâmplă dacă nu-mi dai adresele pe care le vreau: vom încerca să te arestăm, ca la carte. Tu, pe de altă parte, vei încerca, în mod stupid, să scapi. Astfel, vei pune în pericol viața unui polițist și va fi necesar să te împușcăm. Vei fi împușcat de două ori: primul glonț, unul de nouă milimetri cu exploziv, o să-ți zboare boașele și al doilea glonț o să-ți secționeze șira spinării între prima și a doua vertebră cervicală, lăsându-te paralizat pe viață. Combinația asta de răni te va transforma într-o soprană în scaun cu rotile, prizonier al unui spital pentru toată viața ta nenorocită. De asemenea, colegii tăi de închisoare vor avea ocazia perfectă să se pișe pe tine oricând ar avea chef. Clar? Înțelegi care e propunerea?

Bătrânul râse iar. Un hohot care făcea râsul aspru al lui Hardwick să sune dulce.

— Știi de ce ești încă în viață, Gurney? Pentru că abia aștept să aud ce mama dracului mai îndrugi.

Gurney se uită la ceas.

— Mai sunt trei minute și douăzeci de secunde.

Dinspre ecran nu se mai auzea nicio voce, doar gemete, câteva fete care tușeau convulsiv, un țipăt scurt, ascuțit și hohote de plâns.

— Ce dracu'? zise Hardwick. Iisuse, ce mama dracului?

Gurney privi către ecran și ascultă sunetele jalnice, apoi se întoarse spre Hardwick și vorbi clar și calm.

— În caz că uit, adu-ți aminte că telecomanda e în buzunarul lui Ashton.

Hardwick se uită ciudat la el, părând să înțeleagă sensul afirmației lui.

— Timpul se scurge, adăugă Gurney, adresându-se lui Giotto Skard.

Bătrânul râse iar. Nu putea fi păcălit. Nu avea să ajungă la nicio învoială.

Chipul unei fete apăru pe ecran, ascuns pe jumătate de claia de păr blond, schimonosit de frică și de furie, ireal și hidos de distorsionat de apropierea de cameră.

— Dementule! țipă fata, cu glasul spart. Dementule! Dementule! Dementule!

Fata începu să tușească violent, șuierând convulsiv.

Doctorul Lazarus, cu chipul său cadaveric, apăru din spatele unei bănci răsturnate, târându-se ca un gândac uriaș, negru pe podeaua acoperită de fum.

Giotto Skard privea ecranul. Mai rău decât lipsit de emoții, bărbatul părea de-a dreptul amuzat.

Distracția asta mică, se gândi Gurney, era singura lui șansă. Ocazia asta din urmă era tot ce-i mai rămăsese.

Nu putea fi nimeni învinovățit. Nu-l putea salva nimeni. Propriile lui decizii îl aduseseră în acel loc. Cel mai periculos loc din viața lui. Un loc îngust, ce sta în cumpănă pe buza iadului.

Poarta Raiului.

Nu rămăsese decât un singur lucru de făcut.

Gurney speră să fie suficient.

Dacă nu avea să fie suficient, Gurney spera ca într-o zi Madeleine să-l poată ierta.

Capitolul 79

Ultimul glonț

La academie nu se ținea niciun curs care să te pregătească cum se cuvine pentru momentul în care erai împușcat. Puteai să-ți faci o idee auzind poveștile celor care trecuseră prin așa ceva, și văzând gestul în sine să adaugi un soi de dimensiune tulburătoare experienței. Însă ca majoritatea experiențelor puternice, conceptul și realitatea se aflau pe două planuri diferite.

Planul lui Gurney, așa cum fusese el conceput în una-două secunde, semăna cu săritul pe fereastră: simplitatea întruchipată. Planul fusese să se arunce direct asupra bătrânului care avea pistolul aflat la trei sau patru metri de el, lângă scaunul gol al lui Ashton, chiar în pragul ușii deschise. Sperase să se izbească de el cu suficientă forță încât să-l împingă pe ușă afară – avântul avea să-i propulseze pe amândoi pe micul palier și în jos pe scările din piatră. Prețul plătit era riscul de a fi împușcat, cel mai probabil de mai multe ori.

Pe când Giotto Skard se uita la fata blondă care striga „Dementule!”, Gurney se năpusti înainte urlând gutural, trecându-și un braț în dreptul pieptului și pe celălalt în dreptul frunții. Pistolul lui Skard de calibru 25 n-ar fi făcut pagube uriașe, cu excepția celor două zone, iar Gurney acceptă să suporte orice rană în celelalte părți ale corpului.

Era o nebunie cel mai probabil sinucigașă, dar Gurney nu vedea altă variantă.

Zgomotul asurzitor al primului foc din camera mică răsună aproape imediat. Glonțul spulberă cu un impact șocant încheietura dreaptă a mâinii lui Gurney, pe care și-o apăsa pe stern în dreptul inimii.

Al doilea glonț trecu ca un țăruș din foc prin stomac.

Al treilea fu cel mai rău.

„Nici aici, nici dincolo”.

O explozie electrică. O scânteiere orbitoare, verzuie, o scânteie ca o explozie stelară. Țipete. Un strigăt de groază și de șoc, transformat în mânie. Lumina e țipătul, țipătul e lumină.

Nu e nimic acolo. Și totuși e ceva. La început e greu să-ți dai seama cum stau lucrurile.

O întindere albă. Poate că nu e nimic. Poate că e un tavan.

Undeva sub întinderea albă, undeva deasupra lui este un cârlig negru. Un cârlig mic și negru întins ca un deget care-l cheamă. Un gest ce poate însemna multe. Mult prea multe pentru a fi exprimate în cuvinte. Totul e acum prea complicat pentru a fi exprimat în cuvinte. Nu se poate gândi la niciun cuvânt. Nici măcar la unul. Uită ce sunt cuvintele. Cuvinte. Chestii mici și săltărețe. Insecte negre din plastic. Desene. Piese dintr-un joc. Supă alfabet.

Din cârlig atârnă o pungă transparentă. Punga e plină cu un lichid transparent și incolor. Din pungă coboară spre el un tub transparent. Ca tubul de gaz din neopren al unui avion de jucărie, în parc. Poate să miroasă combustibilul avionului. Privește în timp ce mișcarea iute a unui deget dibace învârte elicea și aduce motorul la viață. Volumul și înălțimea sunetului cresc, motorul urlă, urletul se transformă într-un țipăt constant. Venind din parc, în drum spre casă, pășind în urma taciturnului său tată, cade pe un morman de pietre. Se rănește la genunchi și sângerează. Sângele picură în jos, pe fluierul piciorului și pe șosetă. Nu plânge. Tatăl lui pare fericit, mândru de el. Mai târziu, îi spune mamei lui despre marea reușită – a ajuns la o vârstă când nu mai plânge. E un lucru rar să-și vadă tatăl privindu-l cu mândrie. Mama zice: „Pentru numele lui Dumnezeu, nu are decât patru ani. Are voie să plângă”. Tatăl lui nu spune nimic.

Se vede conducând. Un drum cunoscut din Catskill. O căprioară traversează prin fața mașinii, o cerboaică o zbughește pe câmpul de pe partea cealaltă. Puiul ei o urmează, pe neașteptate. Bufnetul. Imaginea trupușorului contorsionat, mama care privește înapoi, așteptând pe câmp.

Danny în șanț, BMW-ul roșu care pleacă demarând. Porumbelul pe care-l fugărise în stradă zboară. Avea doar patru ani.

Muzica lui Nino Rota. Vie, ironică, îmbătătoare. Ca un circ trist. Sonya Reynolds dansează lent. Cad frunzele toamnei.

„Voci”.

— Ne poate auzi?
— E posibil. Tomografiile de ieri au arătat prezența unei activități semnificative în centrii senzoriali.
— Semnificativă? Dar…?
— Tiparul încă e neregulat.
— Ce înseamnă asta?
— Creierul lui dă semne c-ar funcționa normal, dar activitatea nu e

constantă. Sunt câteva semne ale funcționării sistemelor senzoriale, dar ar putea fi ceva temporar. E ca atunci când consumi anumite droguri halucinogene, când vezi sunete și auzi colori.

— Și care ar fi pronosticul?

— Doamnă Gurney, în cazul leziunilor craniene…

— Știu că nu *știți*. Dar ce *credeți*?

— Nu m-aș mira să-și revină complet. Am văzut cazuri în care o recuperare completă și bruscă…

— Și n-ați fi surprins nici dacă nu și-ar reveni?

— Soțul dumneavoastră a fost împușcat în cap. E o minune că trăiește.

— Da. Mulțumesc. Înțeleg. S-ar putea să se facă bine. Sau starea lui s-ar putea să se înrăutățească. Și chiar nu aveți de unde ști, nu?

— Facem tot ce putem. Când se va retrage inflamația creierului, situația va deveni mai clară.

— Sunteți sigur că nu-l doare?

— Nu-l doare.

„Raiul”.

Căldura și răcoarea îl acopereau ca fluxul și refluxul unui val sau ca o briză schimbătoare de vară.

Acum răcoarea avea parfumul ierbii pline de rouă, iar căldura purta mireasma subtilă a lalelelor în soare.

Răcoarea era răcoarea așternuturilor lui, iar căldura era căldura vocilor femeiești.

Căldura și răcoarea se amestecau în apăsarea moale a buzelor pe fruntea lui. O dulceață și o delicatețe minunate.

„Judecată.”

Tribunalul Statului New York. O sală de piatră mizeră, mohorâtă, fără nicio culoare. Judecătorul ca parodie a epuizării, a cinismului și a auzului slab.

— Detectiv Gurney, acuzațiile sunt copleșitoare. Cum pledezi?

Nu poate vorbi, nu poate răspunde, nici măcar nu se poate mișca.

— Acuzatul este prezent?

— Nu! strigă un cor de voci la unison.

Un porumbel se ridică de pe podea și dispăru în aerul plin de fum.

Vrea, încearcă să vorbească, să demonstreze că e acolo, dar nu poate vorbi, nu poate îngăima niciun cuvânt, nu-și poate mișca niciun deget. Se chinuiește să articuleze măcar o silabă, măcar un geamăt.

Camera e în flăcări. Roba judecătorului arde mocnit. Judecătorul anunță, șuierând.

— Acuzatul va rămâne pe o perioadă nedeterminată în locul în care se află, care va fi redus ca spațiu până ce acuzatul va muri sau va înnebuni.

„Iadul”.

Stă într-o cameră fără ferestre, o cameră mică, cu aer închis și patul nefăcut. Caută ușa, dar singura ușă e cea a unui dulap, un dulap lat de doar câțiva centimetri, un dulap în spatele căruia se află un zid de beton. Respiră greu. Bate în pereți, dar bubuitul nu sună deloc a bubuit și din el iese foc și fum. Apoi, lângă pat, vede o crăpătură în zid și, prin crăpătură, o pereche de ochi care-l urmăresc.

Apoi se trezește în spațiul de dincolo de zid, în spațiul de unde priveau ochii, însă crăpătura a dispărut și acolo e întuneric total. Încearcă să se calmeze. Încearcă să respire încet, egal. Încearcă să se miște, dar spațiul e prea strâmt. Nu-și poate ridica brațele, nu-și poate îndoi genunchii. Cade într-o parte, se prăbușește la podea, însă căderea nu e o cădere, ci un țipăt. Nu-și poate mișca brațul de sub el, nu se poate ridica. Spațiul e prea îngust acolo. Nimic nu se poate clinti. Teroarea îi gonește prin vene. Abia mai respiră. Dacă ar putea măcar să scoată un sunet. Să vorbească, să țipe.

În depărtare, coioții încep să urle.

„Viața”.

— Sunteți sigur că mă poate auzi?

Vocea ei era numai speranță.

— Ceea ce vă pot spune cu siguranță e că tiparul activității cerebrale pe care îl văd pe tomografie se potrivește cu activitatea neuronală asociată auzului.

Vocea lui era rece ca o coală de hârtie.

— E posibil să fie paralizat?

Vocea ei era la marginea deznădejdii.

— Din câte ne dăm seama, centrul motor n-a fost direct afectat. Cu toate astea, în cazul unor asemenea răni…

— Da, știu.

— În regulă, doamnă Gurney. Vă las cu el.

— David, zise ea blând.

Tot nu se putea mișca, dar panica începea să se destrame, diluată cumva și împrăștiată de sunetul vocii femeii. Îngrăditura care-l ținea, orice ar fi fost ea, nu-l mai zdrobea.

Recunoștea vocea femeii.

Vocea îi aduse în minte și chipul ei.

Deschise ochii. La început nu văzu decât lumină.

Apoi o văzu pe ea.

Femeia se uita la el, zâmbind.

Încercă să se miște, dar nu reușea să se miște deloc.

— Ești în ghips, zise ea. Relaxează-te.

Dintr-odată, își aminti plonjonul nebunesc prin cameră spre Giotto Skard și primul foc asurzitor de armă.

— Jack e bine? întrebă el cu glas răgușit.

— Da.

— Tu ești bine?

— Da.

Ochii i se umplură de lacrimi, încețoșând chipul femeii.

După o vreme, amintirile îi reveniră.

— Focul…?

— A scăpat toată lumea.

— Ah. Bun. Bun. Jack a găsit…?

Nu-și putea aminti cuvântul.

— Telecomanda, da. I-ai amintit că era în buzunarul lui Ashton.

Femeia râse ușor, jumătate tușind, jumătate suspinând.

— De ce râzi?

— Tocmai mi-a trecut prin minte că „Uită-te în buzunarul lui Ashton” ar fi putut să fie ultimele tale cuvinte.

Dave începu să râdă, dar țipă imediat din cauza durerii din piept, apoi începu să râdă iar și iar țipă.

— Oh, Doamne, nu, nu mă face să râd.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Pieptul îl durea îngrozitor. Era din ce în ce mai obosit.

Madeleine se aplecă spre el și-i șterse obrajii cu un șervețel mototolit.

— Ce s-a întâmplat cu Skard? întrebă el, abia șoptind.

— Giotto? L-ai făcut la fel de praf cum te-a făcut și el pe tine.

— Pe trepte?

— Oh, da. Probabil că a fost prima dată când a fost aruncat pe scări de un om împușcat deja de trei ori.

Erau atât de multe emoții în vocea ei, atâtea emoții care se succedau, dar Gurney observă în tot acel amestec o undă de mândrie nevinovată. Asta-l făcu să râdă. Ochii i se umplură iar de lacrimi.

— Acum odihnește-te, zise ea. Oamenii o să stea la coadă să vorbească cu tine. Hardwick le-a povestit tuturor celor de la BIC tot ce s-a întâmplat și tot ce ai descoperit despre cine era cine și ce era ce, și le-a mai zis ce erou incredibil ai fost și câte vieți ai salvat, dar ei vor să audă povestea de la tine, personal.

Gurney nu mai zise nimic o vreme, încercând să-și aducă aminte cât de mult putea.

— Când ai vorbit cu ei?

— Exact acum două săptămâni.

— Nu, mă refer la… la treaba cu Skard și la incendiu.

— Acum două săptămâni. În ziua în care s-a întâmplat, în ziua când m-am întors din New Jersey.

— Iisuse, vrei să zici că…?

— Ai fost un pic plecat.

Madeleine tăcu, ochii i se umplură deodată de lacrimi și începu să suspine.

— Aproape că te-am pierdut, zise ea și, pe când vorbea, o emoție sălbatică și disperată îi umbri chipul, o emoție pe care Gurney n-o mai văzuse niciodată.

Capitolul 80

Lumina lumii

— Doarme?

— Nu chiar. E amețit și ațipește. Îi administrează Dilaudid o vreme pentru a reduce durerea. Te va auzi dacă îi vorbești.

Era adevărat. Gurney zâmbi la gândul că era adevărat. Dar medicamentul făcea mai mult decât să oprească durerea. O spulbera într-un soi de… ce? Un val de… bine. Gurney zâmbi iar la gândul că se simțea bine.

— Nu vreau să-l deranjez.

— Spune doar ce ai de spus. O să te audă foarte bine și n-o să-l deranjeze.

Gurney recunoștea vocile. Vocile lui Val Perry și a lui Madeleine. Voci frumoase.

Vocea frumoasă a lui Val Perry:

— David? Am venit să-ți mulțumesc.

Urmă o pauză lungă. Tăcerea unei corăbii îndepărtate pe linia orizontului albastru.

— Cred că asta e tot ce am de zis. Îți las un plic. Sper că e suficient. E de zece ori suma asupra căreia ne-am înțeles. Să-mi dai de știre dacă nu e destul.

Urmă o altă pauză. Un mic oftat. Suflarea brizei peste un câmp de maci portocalii.

— Mulțumesc.

Nu știa unde i se termina trupul și unde începea patul. Nu știa nici

dacă respira.

Apoi se trezi uitându-se la Madeleine.

— E Jack, zicea ea. Jack Hardwick, de la BIC. Poți să vorbești cu el? Sau să-i zic să treacă mâine?

Gurney privi dincolo de Madeleine, la silueta din pragul ușii, văzu părul tuns scurt, grizonant, chipul rumen, ochii albaștri ca de gheață, că ai unui husky.

— Acum e foarte bine.

Ceva care-i spunea că trebuie să lămurească lucrurile cu Hardwick, să se concentreze, începu să-i limpezească mintea.

Madeleine încuviință și se dădu la o parte pe când Hardwick se apropie de pat.

— Mă duc jos să-mi iau o cafea oribilă, zise ea. Nu stau mult.

— Știi, zise Hardwick, cu vocea lui ca de șmirghel, după ce Madeleine plecase, ridicând o mână bandajată, unul dintre gloanțele alea nenorocite a trecut prin tine și m-a lovit.

Gurney privi mâna și nu i se păru că arată rău. Își aminti cum îl descrisese Marian Eliot pe Hardwick: *un rinocer isteț*. Începu să râdă. Aparent, cantitatea de Dilaudid fusese redusă suficient de mult încât să-l doară când râdea.

— Ai vreo veste de care să fiu interesat?

— Ești rece, Gurney, foarte rece.

Hardwick clătină din cap, prefăcându-se întristat.

— Știi că i-ai rupt coloana lui Giotto Skard?

— Când l-am împins pe scări?

— Nu l-ai *împins*. L-ai *călărit* pe scări ca pe o sanie. Rezultatul a fost că acum e paralizat, în scaunul cu rotile, așa cum l-ai amenințat. Și cred că atunci a început să ia în considerare celelalte neplăceri pe care le-ai menționat – posibilitatea ca tovarășii lui de închisoare să-și facă uneori nevoile pe fața lui. Așa că, pe scurt, a încheiat o înțelegere cu procurorul: condamnare pe viață, fără dreptul la eliberare condiționată, cu garanția că este separat pe motive medicale de toți ceilalți din închisoare.

— Ce fel de înțelegere?

— Ne-a dat adresele clienților *speciali* ai companiei Karnala. Cei cărora le plăcea să meargă până la capăt.

— Și?

— Și unele dintre fetele pe care le-am găsit la acele adrese erau… în viață.

— Asta a fost înțelegerea?

— Plus că a ciripit imediat despre întreaga organizație.

— Și-a trădat ceilalți doi fii?

— Nici n-a stat pe gânduri. Giotto Skard nu e un tip emoțional.

Gurney zâmbi, gândindu-se că expresia era cel puțin blândă.

Hardwick continuă.

— Dar am o întrebare pentru tine. Dat fiind cât de… practic… e când vine vorba de afacerile lui și cât de nebun era Leonardo, de ce nu l-a terminat Giotto de prima oară când a auzit de micile cereri dubioase de decapitare pe care le includea în tranzacțiile cu clienții Karnala?

— E simplu. Nu omorî gâsca cu ouă de aur.

— Gâsca fiind Leonardo, adică doctorul Scott Ashton?

— Ashton era celebru în domeniul lui… o vedetă la Mapleshade. Dacă îl omora, școala se închidea… rămâneau fără stocul de tinere bolnave cu capul.

Ochii lui Gurney se închiseră momentan.

— Nu e ceva… nu e ceva ce Giotto și-ar fi dorit.

— Și-atunci de ce l-a ucis la final?

— Totul a început să se împrăștie… ca fumul, ca să zic așa. Nu mai făcea… ouă de aur.

— Ești bine, asule? Vorbești un pic neclar.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine. Fără ouăle de aur… gâsca nebună… devine un punct slab. E o chestiune legată de amenințare și de recompensă. În capelă, Giotto l-a perceput pe Leonardo ca pe o amenințare, n-ar mai fi avut nimic de câștigat de pe urma lui. Balanța s-a răsturnat… Avea mai mult de câștigat dacă-l omora decât dacă-i permitea să trăiască.

Hardwick mormăi meditativ.

— Un nebun cu simț practic.

— Da.

După o pauză lungă, Gurney întrebă:

— Giotto a mai dat în gât și pe altcineva?

— Pe Saul Steck. Am mers cu niște băieți de la NYPD și l-am găsit în casa din cărămidă din Manhattan. Din păcate, se împușcase înainte să ajungem la el. Apropo, e ceva interesant la Steck. Îți amintești când ți-am spus că a fost internat într-un spital psihiatric după ce a fost arestat acum câțiva ani pentru mai multe acuzații de viol? Ia ghici cine a fost psihiatrul care l-a consultat în cadrul programului de reabilitare a agresorilor sexuali?

— Ashton?

— Chiar el. Presupun că a ajuns să-l cunoască destul de bine pe Saul – a decis că avea suficient potențial ca să facă o excepție de la regula privind implicarea exclusivă a familiei în afacerile Skard. Dacă stai să te gândești, omul chiar se pricepea să analizeze caracterul cuiva. Putea să miroasă un psihopat nenorocit și care să-i fie util de la o poștă.

— Ai descoperit cine erau „fiicele” lui Saul?

— Probabil niște absolvente de la Mapleshade în practică? Cine

știe? Plecaseră când am ajuns acolo și aș fi al dracului de surprins dacă ar mai scoate capul la suprafață.

Lui Gurney i se păru că asta trebuia să-l liniștească, dar chiar și în starea lui delicată indusă de Dilaudid, nu reuși să-l liniștească pe deplin. Acest sentiment crea o liniște stânjenitoare. În cele din urmă, întrebă:

— Ai găsit ceva interesant la locul faptei?

— Interesant? Ah, da, sigur. O grămadă de filme interesante. Tinere care-și descriau activitățile preferate până la ultimul detaliu. Niște chestii bolnave. Foarte bolnave.

Gurney încuviință.

— Și altceva?

Hardwick ridică brațele, exagerând gestul.

— Se prea poate. Cine știe? Faci tot ce poți ca să nu-ți scape nimic, dar uneori lucrurile dispar pur și simplu. Nu se înregistrează niciodată. Sunt distruse din greșeală. Știi cum e.

Timp de câteva secunde, niciunul dintre ei nu spuse nimic.

Hardwick păru că se gândește la ceva, apoi se amuză.

— Știi, Gurney, ești un tip mai dus cu capul decât îșI dau unii seama.

— Nu e valabil pentru toți?

— La dracu', zău că nu! Uită-te la mine de exemplu. Eu *par* dus cu capul, dar înăuntru sunt de piatră. O mașinărie bine unsă, care merge brici.

— Dacă e așa…

În mod normal, Gurney și-ar fi terminat fraza cu o replică isteață, dar Dilaudid-ul îl împiedica, iar vocea lui se stinse.

Cei doi bărbați se mai priviră o clipă, apoi Hardwick făcu un pas spre ușă.

— Păi, ne mai vedem, da?

— Sigur.

Jack dădu să plece, apoi se întoarse o clipă.

— Relaxează-te, Sherlock. Totul e în regulă.

— Mulțumesc, Jack.

La ceva timp după plecarea lui Hardwick, Madeleine se întoarse în cameră, cu un mic pahar de cafea în mână. Femeia strâmbă din nas și așeză paharul pe o măsuță din metal, aflată într-un colț.

Gurney zâmbi.

— Nu e foarte bună?

Madeleine nu răspunse. În schimb, veni lângă pat, îi apucă ambele mâini într-ale ei și le strânse.

Rămase mult lângă el, ținându-l pur și simplu de mâini.

Se poate să fi trecut un minut sau o oră. Gurney nu-și dădea seama.

Nu era conștient decât de zâmbetul ei statornic, înțelegător și iubitor – zâmbet pe care numai ea îl avea. Îl cuprinse, îl încălzi, îi făcu mai multă plăcere decât orice altceva pe lume.

Era uimit cum cineva care vedea totul așa de limpede, care avea toată lumina lumii în ochi, vedea în el ceva ce merita un asemenea zâmbet.

Era un zâmbet ce putea face un om să creadă că viața e bună.

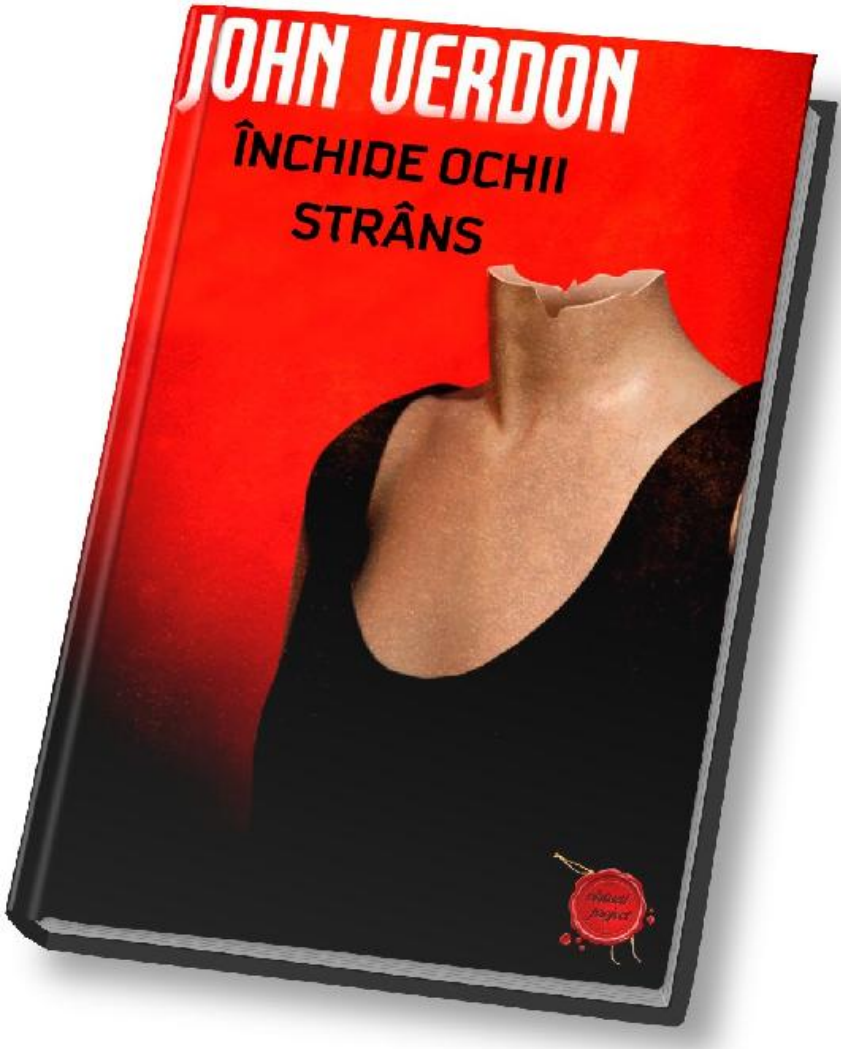

virtual-project.eu

{1} Ana a Marii Britanii (1665-1741): regină a Angliei, Scoției și Irlandei între 1702-1714. (n.t.).
{2} La finalul zilelor mele (n.t.).
{3} Personaj din romanul *Cabana unchiului Tom*. (n.t.).
{4} În original: *Simon Says*. Joc pentru copii. (n.t.).
{5} Thomas Kyd (1557-1594): dramaturg elisabetan. (n.t.).
{6} William Wordsworth (1770-1850): poet englez romantic. (n.t.).
{7} Charles Manson și adepții lui, grup supranumit Familia: autorii unor crime deosebit de violente, în 1969, Los Angeles. (n.t.).
{8} Grant DeVolson Wood (1891-1942): pictor american, cunoscut pentru tablourile care descriu America rurală. (n.t.).
{9} Harold Pinter (1930-2008), scriitor, actor și regizor de teatru englez, laureat al premiului Nobel pentru literatură în 2005. (n.r.).

Table of Contents

Title page
PARTEA ÎNTÂI
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25

PARTEA A DOUA
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33
- Capitolul 34
- Capitolul 35
- Capitolul 36
- Capitolul 37
- Capitolul 38

Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
PARTEA A TREIA
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75
Capitolul 76
Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80